

ARACHNOID MATER

SERKAN KARAİSMAİLOĞLU

elma

SERKAN
KARAİSMAİLOĞLU

nörofoman

ARACHNOID MATER

elma

ARACHNOID MATER

SERKAN KARAİSMAİLOĞLU

Popüler Kültür-Bilim Serisi

Hayat Amacımız
Daha eğitimli ve daha çok okuyan bir ülke için çalışıyoruz.

Gelecek Hayalimiz
Alanımızda Türkiye'nin en saygı duyulan kurumu olacağız.

Değerlerimiz
Dürüstlük
İş Kalitesi
Girişimcilik
Hoşgörü
Yurt Sevgisi

Popüler Kültür-Bilim Serisi

ARACHNOID MATER©

Serkan Karaismailoğlu

Genel Koordinatör: Akif Aktuğ
Editör: İpek Arman
Redaksiyon: Onur Aslantürk
Kapak Görseli: Bruno La Versa
Kapak Tasarımı ve Mizanpaj: Songül Düzgün
Elma Ekibi: Ahmet Seyfi Atmaca, Bahar Güzel, Ceyda Kocatürk, Çiğdem Karaca, Demet Uyar, Gamze Aras Azapoğlu, Gülderen Çopur, Hüseyin Yılmaz, Merve Çalışkan, Sevim Yaylagül, Serdar Tosun, Vildan Barış Örkmez, Yılmaz Çetin Sayın, Zeynep Şule Duru

ISBN / 978-625-7112-07-9

1. Basım Temmuz 2020 (15000 Adet)

Elma Yayınevi
Aziziye Mah. Portakal Çiçeği Sok.
No: 37/7 Çankaya/Ankara
Tel: 0312 417 72 73
bilgi@elmayayinevi.com
Yayıncı Sertifika No: 45776

Basımevi: Ayrıntı Basımevi
İvedik Organize Sanayi Bölgesi 28. Cad. 2284 Sok. No: 105/A
Ostim Yenimahalle/Ankara
Matbaa Sertifika No: 13987

ELMA YAYINEVİ©
Kitabın tüm yayın hakları ELMA YAYINEVİ'ne aittir. Yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Türkiye'de basılmıştır. "ELMA", AKADEMİ ARTI YAY. AŞ'nin bir markasıdır. © 2020, ELMA YAYINEVİ

Kitaplarımızda Dil Derneği Yazım Kılavuzu esas alınmaktadır.

KÜTÜPHANE BİLGİ KARTI
Karaismailoğlu, Serkan
Arachnoid mater / Serkan Karaismailoğlu ; editör: İpek Arman.—Ankara : Elma Yayınevi, 2020.
488 s. ; 21 cm.—(Popüler Kültür-Bilim Serisi)
Kaynakça var, dizin yok.
ISBN 978-625-7112-07-9
1. Bilimsel roman I. Arman, İpek II. Eser adı

MLA
Karaismailoğlu, Serkan. *Arachnoid mater*. Ed. İpek Arman. Ankara: Elma Yayınevi, 2020.

Mater Serisi
I. Kitap: Pia Mater (2019)
II. Kitap: Arachnoid Mater (2020)
III. Kitap: Dura Mater (2021)

Değerli Okuyucu

Şu an ellerinizin arasında duran *Arachnoid Mater* adlı kitap, 3 kitaptan oluşan Mater Serisinin ikinci kitabıdır. O nedenle Bölüm 47'den başlamaktadır. Eğer serinin ilk kitabı olan Pia Mater'i okumadıysanız lütfen elinizdeki kitabı usulca aldığınız rafa geri koyunuz.

1. Baskıya Özel

Eğer önündeki yol uzunsa
yola çıktığın insanlar çok önemlidir.
Pia Mater yayımlandıktan sonra
bir kez daha anladım ki
yola çok sağlam ve
kıymetli insanlarla çıkmışım.
Görünen o ki yolumuz da uzun olacak
yolculuğumuz da…
Sabrın, güler yüzün ve
asla eksik olmayan desteğin için
sonsuz teşekkürler yol arkadaşım.

Bilime adanmış tüm hayatlara…

Dünyanın bittiği bir yerlerde
güzel sesli akşam perilerinin karşısında
dimdik durup ayakta tutuyor göğü
başı ve yorulmaz kolları üstünde.
Akıllı Zeus'un ona ayırdığı kader bu.
Bu Atlas görür denizin bütün uçurumlarını
ve koca direkleri omuzlarında taşır,
yeri göğü birbirinden ayıran direkleri.

(Odysseia I, 53-55)

Bölüm 47

Soğuk ve Kimsesiz Oda

Yarım kalmış hikâye yoktur,
o hikâye o kadardır.

-Alıntı-

Adam yüzünü yıkadıktan sonra aynada kendisine baktı. Gözündeki damarların iyice belirginleşerek kızarması yorgunluğunun ne kadar büyük olduğunun en büyük göstergesiydi. Ama bu tarz yorgunluklara alışıktı zaten. Vücudundaki tüm kaslar da dahil olmak üzere hemen hemen tüm dokularını alıştırmıştı ama bir tek gözleri alışmamıştı. Her zaman kızarıp âdeta adamı uyarmaya çalışıyordu bir şeyler hakkında. Eline aldığı kâğıt havluyu sertçe yüzüne bastırdı. En çok da gözlerine doğru. Sanki yeterince bastırırsa kâğıt havlu gözündeki kırmızılığın bir kısmını emebilirmiş gibi. Daha sonra çantasından çıkardığı beyaz önlüğü aceleyle giydi. Saatine baktı. Tam olarak gece yarısı 02.42'yi gösteriyordu. İnsanların çok büyük bir kısmının bedenlerini uykuya teslim ettiği o karanlık saatlerdeydi. Çünkü beyinlerindeki melatonin denen hormon, çoktan en güzel ninnileri insanların kulaklarına fısıldamıştı.

Son bir kez aynada görünüşüne baktı. Üzerine geçirdiği önlük devasa vücudunu örtmekten çok uzaktı ve sanki kendisinden kaçmak için çırpınıyormuş gibi gözüküyordu. 2,10 cm uzunluğundaki adamın kasları, ortalama bir vücut geliştiricisinden biraz daha gelişmiş durumdaydı. Bir görenin asla kolay kolay unutamayacağı bir tip ve görünüşe sahipti. Aceleyle sadece bu önlüğü bulabilmişti. Normalde çantasını önlüğün altında saklamayı planlamıştı ama biraz daha beklerse üzerindeki önlük yırtılmak zorunda kalacaktı. O nedenle çantasını eline alıp tuvaletten çıktı ve koridorda hızla yürümeye başladı.

Aslında 120 kiloluk bu devin fark edilmemesi imkânsızdı ama önlük tıpkı sihirli bir pelerin gibi onun bu çığlık atan vücudunu gizliyordu. Çünkü üniformaların müthiş bir gücü vardı ve görünüşünüz ne kadar farklı olursa olsun insanların dikkatini çeken ilk bu kıyafetler olurdu. Doktor olmasınız bile bir hastanede üzerinize giydiğiniz bir önlüğün sizi nerelere götürebileceğini asla tahmin edemezdiniz. Beyaz kumaş parçası bir anda vücudunuzu o binanın bir parçası haline getirirdi. İşte şu an adamın üstünde de bu mükemmel üniforma vardı. Gerçi bu saatte koridorların büyük bir kısmı boş sayılırdı. Tüm hastalar ve hasta yakınları, yataklarında asla bitmek bilmeyen bir geceyi tüketmek için çabalıyorlardı. Çünkü bu insanların, melatonin hormonunun söylediği ninniyi duyamayacak kadar büyük dertleri vardı. Gerek hasta gerekse de hasta yakını için dünyanın en uzun gecesi hastanede geçirilen herhangi bir geceydi. Koridorlar boş olsa da yataklarında gözleri açık bir sürü insan vardı ve duvar ya da tavanlara bir sanat eseriymiş gibi uzun uzun bakmaktaydı.

Adam gideceği yeri gösteren tabelayı görünce daha da bir hızlandı. Tam yirmi saattir ayaktaydı. Geldiği mesafenin uzunluğunu hesaplayınca kalan metrelerin pek önemi kalmıyordu. Ama sanki önünde kilometreler varmış gibi hızlı bir tempoda yürümeye devam ediyordu. Gideceği yerdeki görevliler ani bir telefonla bir süre vakit geçirmek zorunda kalacakları bir başka yere gönderilmişlerdi. Yani ekstradan kimseyle uğraşması gerekmeyecekti. Aslında operasyon çok basitti. Sadece teyit edilmesi gereken bir bilgi vardı. Normalde bu bilginin doğru olma ihtimali o kadar düşüktü ki adam tüm bu yolları boşu boşuna geldiğine her bir hücresiyle inanıyordu ama kranialin bizzat kendisi kontrol edilmesini istemişti ve bundan sonra yapılacak tek şey bu isteğe uymaktı.

Nihayet soğuk odaya ulaşmıştı. Hemen her hastanenin bodrum katında yer alan kimsesiz bir oda... Birçok filme ve kitaba konu olduğu için artık insanlar tarafından oldukça normal bir yer-

miş gibi algılansa da kimsenin asla girmek istemeyeceği yegâne yer... Aslına bakılırsa adamın girdiği bu oda, herhangi bir bankanın kasasında bulunan paralardan çok daha değerli şeylere sahipti ama kimse bunun farkında değildi. Henüz yeni ölmüş sapasağlam vücutların soğuk çekmecelerin içine konulduğu bir yerdi burası. Bu pahalı odada sadece bir gece kalacaklardı. Daha sonra birtakım insanlar bu üşümüş bedenleri alarak hızlıca sıcacık toprağın içine gömecekti. Bu sayede toprak, bir anne sıcaklığında onları sonsuza kadar saklayacaktı ama adam, insanları ve bu kadar sığ düşünme tercihlerini algılayamıyordu bir türlü. Sırf yakıtı bitti diye son model bir spor arabanın toprağa gömülmesi ne kadar saçmaysa birçok organı hâlâ kullanılabilir olan bu vücutları toprağın altında çürümeye bırakmak da o kadar saçmaydı. Gerekli organ nakli yapılamadığı için hayatlarını kaybeden binlerce insanın olduğu bir dünyada sapasağlam organları toprağın altına gömmek de ancak bir insan fikri olurdu zaten.

Hızlıca etiketlerde göz gezdirdi. Aradığı çekmeceyi bulduğunda o ana kadar normal hızda atan kalbinde çok hafif bir yükselme oldu. Kolay kolay heyecanlanmazdı ama istatistiksel olarak çok düşük de olsa ihtimal, ihtimaldi. Belki de gerçekten yıllardır aradıkları şey bu çekmecenin içinde keşfedilmeyi bekliyordu. Adam bir an kendisinde oluşan bu garip hisse anlam veremedi ve kendisiyle dalga geçer gibi gülerek bir çekişte çekmeceyi açtı. Karşısında, göğsünde delik olan bir adam vardı. Soğuğun mavisi altında, delik zararsız bir yara gibi duruyordu ama adamın ölümüne neden olmuştu. Ölüm gerçekten tanımlanması garip bir fenomendi. Zira adamın oldukça sağlıklı görünen vücudu ve birçok organı yerinde duruyordu ama olay yerini terk eden bir şey vardı. Zaten insanlık da yıllardır vücuttan çıkıp giden bu şeyin ne olduğunu arıyordu. Tıpkı fişi çekilmiş elektronik cihazlar gibi. Her şey yerindeydi ama elektrik yoktu. İşte, ölüm tam olarak buydu. Vücudun elektriksiz hali.

Dev görünümlü adam, çekmece içinde sırt üstü yatmakta olan bedeni çevirmekte hiç zorlanmadı. Daha sonra çantasından ustura görünümlü oldukça kesici bir bıçak çıkardı. Bıçağı adamın ensesine yerleştirdikten sonra hızlı bir şekilde yukarı doğru hareket ettirdi. Bıçağın her hareketi soğuktan birbirine yapışmış saçların deriden ayrılmasına neden oluyordu. Dışarıdan birisi kendisini görse yaptığı şeyi açıklaması imkânsızdı. Zaten bir sonuca ulaşacağını da düşünmüyordu. Adamın kafasının arkasındaki tüm saçları kazıdıktan sonra eşyalarını toplayıp geri dönecekti. Bıçak oldukça keskin olmasına rağmen kafa derisi net gözükmüyordu ama buna rağmen adamın içinde bir anda garip bir his oluştu. Çünkü aradığı ama asla bulamayacağına inandığı şeylere benzeyen lekeler görmüştü sanki. Bir anda vücudundaki bütün kıllar heyecandan dikleşti. Sanki adamın kolundaki kıllar aşağıda kökünden kazınan yabancı kılların başına gelen felaketi görmek istiyorlarmış gibiydi.

"Hayır, bu sadece bir yanılsama" diye geçirdi içinden. "Hayal gücüm ile birleşen yorgunluğumun beynimi kandırma çabası."

Ama olaylar hiç de düşündüğü gibi gelişmedi. Bir an başı dönmeye başladı ve bayılacak gibi hissetti. Birkaç hamlede çantasının cebinden özel ışık sistemine sahip bir fener çıkardı ve saçları kazıdığı kafa derisine doğru tuttu. Fenerin ampülünden çıkan fotonlar adamın derisine değdiğinde 2 metre 10 santimlik adam bir anda dizlerinin üzerine düştü. Fenerin aydınlattığı kafa derisinin üzerindeki noktalar, görme bozukluğu olan bir insan tarafından bile okunacak kadar netti. Braille alfabesinin kodlamasına göre işaretlenmiş bu noktalar iki harf ve iki rakamı simgeliyordu: N0R9.

Matematiksel olarak çok düşük bir ihtimal şu an karşısında duruyordu. Onu bulmuştu. Yıllardır aradıkları şeyi bulmuştu. Kranialin bu haber karşısında nasıl heyecanlanacağını düşündü ve vücudunu bir anda inanılmaz bir korku sardı. Buraya gelirken rahattı çünkü çok düşük bir ihtimali teyit için gelmişti.

Ama şimdi kendileri için yeryüzündeki en değerli hazine hemen dibinde yatıyordu. Sanki kutsal bir şeye dokunuyormuş gibi adamın kafa derisinden kazıdığı saçların her birini özenle toplayıp bir poşetin içine koydu. Bu sırada tekrar başı dönmeye başladı. Sakinleşmek için sırtını çekmecelere yaslayacak şekilde yere oturdu. Kendisine öğretildiği gibi derin derin soluk almaya çalıştı ama sakinleşmesi imkânsızdı. İçini bir anda büyük bir endişe kaplamıştı. "Ya bu kutsal emaneti merkeze götürmede başarısız olursam!" Yirmi saattir ayakta olan vücudu bir süredir beynine doğru çığlık atıyordu zaten. İşin acı tarafı şimdi de adamın beyni çığlık atıyordu. Vücudundaki her bir hücre çığlık atarken kendisi yerde sessizce oturuyordu. Elinde tek bir çare kalmıştı. Bunu yapmaktan nefret ediyordu ama sonuçta bu tarz durumlar için hazırlanmış bir ritüeldi.

Elini cebine soktu ve kurşun kalem kadar ince, yaklaşık 8 cm uzunluğunda bir çubuk çıkardı. Çubuğun ucunda soluk bir kırmızı ışık vardı ve titreyen elleri nedeniyle garip bir görünüm oluşturuyordu. Dev görünümlü bu adam, âdeta bir çocuk gibi ayaklarını karnına doğru çekti. Yüzünü diz kapaklarının üzerine doğru kapattı. Çubuğun üzerinde tek bir düğme vardı ve başparmağı düğmenin üzerinde gezinip duruyordu. Sanki düğmenin ucunda bir patlayıcı bulunuyordu ve düğmeye bastığında vücudu infilak edecekti. Başparmağın bir türlü düğme üzerinde yeterli basınç oluşturamamasının nedeni buydu. Deli gibi terliyordu. Yüzünün üzerinde bir sürü minik damlacık oluşmuştu. Az önce dünyanın en soğukkanlı gözüken devi sanki oturduğu yerde büzülen, depresyona girmiş bir insana dönüşmüştü. Derin bir nefes aldı. Düğmeye basınca tüm korkuları bitecekti... Her şey çok basit bir şekilde gerçekleşecekti. Nefesini bıraktı ve tekrar nefes alırken düğmeye bastı. Adamın düğmeye basmasıyla çubuğun ucundaki kırmızı ışık giderek daha parlak hale geldi ve birden yeşile dönüştü. Bu yeşil ışık da hızla yanıp sönmeye başladı.

Dışarıdan gözüken, kalem şeklindeki bir çubuğun tepesindeki basit bir renk değişimiydi. Ama gerçekte dev gibi adamın beyninin içinde muazzam bir renk patlaması gerçekleşmişti. Gözünün önündeki her şey bir anda beyaza dönüştü. Sadece 1 saniye sürecek olan bu beyaz ışık, adamın nefret ettiği yolculuğa başladığının bir işaretiydi. Her ne kadar yaptığı işi hiçbir zaman sevmese de bugüne kadar Neon için taşınmış en kutsal emanetlerden birisini taşıma görevi kendisine düşmüştü. Uzun zamandır bir efsane olduğuna inanılan gerçek, ellerinin arasındaydı.

Artık N0R9 için yıllar sonra da olsa eve dönme vakti gelmişti. Son birkaç yılın en önemli olaylarından biri olacak bu kutsal görevi yerine getirmek de Atlas adındaki dev görünüşlü adamın kaderi olmuştu. Birazdan dünyayı sırtlar gibi sırtlayacaktı bu kutsal hazineyi ve isminin hakkını verecekti.

Bölüm 48

Uyuyan Güzel ve Uyanık Canavar

Gariptir insanoğlu,
aynı espriye defalarca gülmez
ama aynı acıya defalarca ağlar...

-Alıntı-

Galen karşısındaki yatakta uyuyan Tesla'ya bakıyordu. Kız uyanmasın diye o kadar sessiz duruyordu ki neredeyse nefes bile almıyordu. Oysa doktorlar Tesla'ya gürültüyle bile uyanmayacak kadar sakinleştirici ilaç vermişlerdi. Bunu bilmesine rağmen ses çıkarmamaya özen gösteriyordu. Etrafındaki derin sessizliğe rağmen beyninin içinde muazzam bir gürültü vardı. Nasıl olup da böyle bir şeyin gerçekleşmesine izin verebilmişti? Oldukça rahatsız edici bu gürültünün kaynağı adamın kendisine duyduğu öfkeydi. Olayı hatırladıkça beynindeki öfkenin yansıması refleksel bir şekilde sıkılan yumruklarında görülüyordu. Bununla beraber ne zaman yumruklarını sıksa kucağında sargılı bir şekilde durmakta olan sağ elinden gelen keskin acı ile irkiliyordu. Beyni öylesine öfke doluydu ki hissettiği bu acı beyninde bir türlü tutunacak bir yer bulamıyordu. O nedenle de sık sık kendisini hatırlatmak zorunda kalıyordu.

Tesla'nın bu yatakta yatıyor olmasının tek sorumlusu kendisiydi. Alef denen katili bulmayı bir türlü becerememişti. Bu da yetmezmiş gibi Tesla'yı koruma konusunda da yetersiz kalmıştı. Her konuda *b* ve *c* planları olan Galen, hayatının en önemli sınavını tam anlamıyla yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Sonuç ne olursa olsun kendisini asla affetmeyecekti. Tek tesellisi kızın fiziksel bir zarar görmemiş olmasıydı. İçinde bulunduğu şartları düşününce gerçekten mucize gibi bir şeydi. Ama kızın olay yerinde yaşadığı travma, muhtemelen hayatının geri kalan kısmında sürekli karşısına çıkan karanlık bir korku olacaktı.

Galen, Tesla'dan haber alana kadar yaşamış olduğu cehennemi anımsadı. Bittiğinde sürekli başa dönen bir film gibi yaşadığı kaos bir türlü gözünün önünden gitmiyordu. Her şey toplantı sırasında başlamıştı. Kendisi, tüm vaktini Meryam ve Alef'i bulmaya adasa da Devin çok önemli yabancı bir şirketin yöneticileri ile bir toplantı ayarlamayı başarmıştı. Normalde sahip oldukları İnkha adlı şirket büyük bir güce sahipti ama karşılarındaki temsilciler uluslararası çapta çok büyük bir şirketi temsil ediyorlardı. O nedenle Devin'in ayarladığı bu toplantı muazzam bir fırsattı. Toplantı sırasında bir ara telefonuna bakan Galen, korumadan her yirmi dakikada bir gelmesi gereken bilginin gelmediğini fark etmişti. En son gelen mesaj otuz dört dakika öncesine aitti. Kendisini toplantıda konuşulanlara kaptırdığı için bu gecikmeyi fark edememişti. Bunun üzerine çevresindekilere çaktırmadan korumasına bir mesaj yazdı.

Mesaj, Galen'in telefonundan gökyüzüne yükseldiği sırada Tesla, abisi ve Vera'nın kanları içerisinde yatıyordu. Ama o sırada Galen'in hayal gücü bile böyle bir ihtimali düşünemezdi. Oysa dünya o kadar büyüktü ki sizin için sıradan olan bir anın, başkası için en sıradışı deneyimin yaşanacağı bir ana denk gelme ihtimali kaçınılmazdı. Üstelik bu bazen en sevdiğiniz kişi bile olabilirdi. Karşı tarafın temsilcisi önemli bir konudan bahsediyordu ama Galen'in beynine şüphe tohumları çoktan gömülmüştü ve hiç umulmadık bir hızla kök salıp büyümeye devam ediyordu. Galen'deki farklılığı ilk fark eden Devin olmuştu. Ayağıyla yanındaki çocukluk arkadaşını hafif bir şekilde dürtmüştü ama Galen yanıt vermemişti çünkü o anda tüm duyuları, korumasından gelecek mesaja odaklanmıştı ve onun dışındaki hiçbir şeyin önemi yoktu. Muhtemelen hayatının en uzun birkaç dakikasıydı.

İnsanlık için oldukça kısa olacak bu zaman dilimi uzadıkça bir sürü kötü fikir adamın beynine hücum etmeye başlamıştı. Her geçen saniye yerinden kalkmak için müthiş bir istek duymasına

rağmen prefrontal korteksinde hâlâ kendinde olan birkaç mantıklı nöron sayesinde oturmaya devam ediyordu. Ama en fazla iki dakika dayanabilmişti. İçindeki huzursuzluk beynindeki son mantıklı nöronlara suikast düzenleyerek sistemi ele geçirmişti. Sanki bir el arkadan kendisini itmiş gibi bir anda ayağa kalktı. Bu beklenmedik hareket karşısında konuşan kişi sustu ve herkes kendisine döndü. Vücudu böyle hareket eden biri muhtemelen ağzından çok önemli kelimeler çıkaracaktı ama o kelimeler bir türlü çıkmadı. Bunun yerine Galen hızla toplantı odasından çıktı. Tek duyduğu Devin'in konuyu açıklamaya çalışan toparlayıcı cümleleriydi.

Koridorda yürümekte olan adamın o an çok daha önemli bir sese ihtiyacı vardı. Korumasının telefonu çalmasına rağmen cevap veren kimse yoktu. Bunun üzerine hemen Tesla'yı aramıştı. Hayatı boyunca birçok acımasız ve zalim olaya tanıklık eden beyni, hayatının hiçbir aşamasında bu kadar korkmamıştı. Her an Tesla'nın "Alo" sesi ile kesilmesini beklediği çalma sesini uzun uzun dinledi. Hatta bu sırada telefonu kulağına öyle bir bastırmıştı ki... Sanki böyle yaparsa kız telefonu daha çabuk açacaktı ama Tesla da aramalara cevap vermemişti. Bunun üzerine en son çare olarak Vera'yı aradı. Tek bir şeyden emindi artık. Vera da telefonu açmayacaktı ve Galen'in ne yapacağına dair en ufak fikri yoktu. Çünkü kafasında hayatta kalan tek şey korkuydu.

Kendisini kusacak gibi hissediyordu. Geçen her saniye ile beraber içinde büyüyen karanlık daha da koyu hale geliyordu. Korkunun esir aldığı beyni, polis teşkilatı içinde önemli bir pozisyonda olan tanıdığını aradı. Telefon uzun süre çalmasına rağmen adam da cevap vermedi. Sanki o gün tüm dünya birlik olmuş ve Galen'in telefonlarına cevap vermeme kararı almıştı. Büyük bir sinirle telefonu duvara fırlatmak için inanılmaz bir istek oluştu içinde. Sanki tüm bunların sorumlusu bu zavallı makineymiş gibi. Telefonu fırlatmak üzere havada donup ka-

lan eli nedeniyle, başlangıç pozisyonunda müziği bekleyen bir dansçı gibi gözüküyordu. Derken son anda vazgeçerek telefonunu sakince masanın üzerine bıraktı ve serbest kalan eliyle yakınındaki dolabın kapağına oldukça sağlam bir yumruk indirdi. İçindeki öfkenin bir kısmı kemik, kas ve derisi aracılığıyla dolabın kapağına iletilerek, kapakta modern sanatlara aitmiş gibi duran bir iz kalmasına neden olmuştu. Dolabın "Bunu hak edecek ne yaptım" bakışlarına rağmen adam birkaç saniyeliğine de olsa bir rahatlama hissetmişti. Ardından en az dolap kadar şaşkın olan elindeki hücrelerden gelen yoğun ağrı sinyalleri bu rahatlığı anında ortadan kaldırmıştı.

Tam o sırada şiddetin işe yaradığını gösteren bir şey olmuştu. Muhtemelen dolabın başına gelenleri korkuyla izleyen telefon anında çalmaya başladı. Galen, sanki hayatın anlamı oradaymış ve birkaç saniye içinde yok olacakmışcasına telefonun üzerine atladı. Telefon ekranından çıkan fotonların beynine ulaşması arasındaki o milisaniye düzeyinde ne büyük umutlar beslemişti. Ama kendisini arayan az önce ulaşamadığı polisti. Galen devasa bir hayal kırıklığı ile açtı telefonu. Karşısındaki adama Vera'nın evinde normal dışı sayılabilecek bir gelişmenin olup olmadığını sordu. Adam, Galen'i çok kısa bekleteceğini söyleyerek muhtemelen bu önemsiz bilgiyi bilmesi gereken bir başka polisi aradı. Galen, adamın diğer telefonda yaptığı görüşmeleri kısmen duyabiliyordu. Polisin ağzından çıkan "Emin misin" sorusuyla bir anda kendisini kanepenin üzerine bıraktı. İnanılmaz bir şekilde başı dönüyor ve midesi bulanıyordu. Daha önce birçok önemli konuşma yapmış üst düzey polis, âdeta ses tonunu kontrol etmekte zorlanarak "Galen Bey, birkaç dakika önce Vera Hanımın evinin olduğu sitenin güvenliğinden bir çağrı almışız. Oradakilerin söylediğine göre, korkarım ki bir silah sesi duyulmuş ve bunun üzerine bizi aramışlar" dedi.

Son iki cümledeki kelimelerin her biri keskin bir bıçak gibi Galen'in vücuduna defalarca girip çıkmıştı. Polisin kendisini sakinleştirmek için devam eden cümlelerinin hiçbirisini duy-

muyordu artık. Alef bir şekilde Tesla'ya ulaşmıştı ve her şey bitmişti. Ağzından "Teşekkürler"e benzemeye çalışan bir kelime çıktı. Telefonu kapatır kapatmaz da ofisindeki pahalı halının üzerine kustu. Benzer bir kusmayı yaklaşık on dakika önce Tesla da yaşamıştı. Sonra tekrar kustu. İkinci kusma işe yaramıştı çünkü içindeki çaresizlik hissi sanki bu kusmayla beraber vücudunu terk etmişti. Bir anda yerinde doğruldu. O kadar hızlı kalktı ki beyin damarlarındaki tüm kan eylemsizlik nedeniyle boynunda toplanmış gibi hissetti. Başı dönen adam, bir iki adım sonrasında dengesini sağlayarak hızlıca kasasını açıp içinden silahını çıkardı.

Vücudu yürürken titriyordu çünkü Tesla'ya çok uzaktı ve kıza yetişmesinin imkânı yoktu. Bunu çok iyi biliyordu. Beyni tam anlamıyla durduğu için kolları ve bacakları refleksel bir şekilde asansöre doğru gitti. Normalde otoparkın bulunduğu alt kata ait düğmeye uzanması gereken parmağı tam tersi bir yöne giderek çatı katının olduğu düğmeye bastı. Çok garip bir deneyim yaşıyordu. Parmağı kendisinden bağımsız bir şekilde aklında olmayan bir düğmeye basmıştı. Sanki bedeninin içine hapsolmuştu ve vücudu ondan bağımsız bir şekilde hareket ediyordu. Asansör çatı katına geldiğinde beyninin niye böyle bir şey yaptığını anladı. Yaklaşık bir ay önce Devin'le beraber şezlonglara uzandıkları çatı katında, Galen'in o an aklına gelmeyen ama beyninin bir yerlerinde var olan bilgi artık karşısında duruyordu. Bu bilginin adı helikopterdi.

Toplantı nedeniyle İnkha'ya gelen şirketin temsilcileri için zaman o kadar önemliydi ki binaya helikopter ile gelmişlerdi. Zaten toplantının başlangıç saatini ve kaç dakika süreceğini bile önceden bildirmişlerdi. Tartışmalar dahil, maksimum elli dakika sürecek bir toplantı söz konusuydu. O nedenle helikopterin pilotu helikopterin içinde kalkmak için hazırlıklarını yapıyordu. Programa göre toplantının bitmesine yaklaşık on dakika kalmıştı ve müşterilerinin kaybedecek tek bir dakikası bile

yoktu. Kendisine doğru gelen adamı fark ettiğinde, pilot bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı ama üzerine doğrultulan silah bu anlamı önemsiz kılıyordu. Vücuduna çok fazla uyuşturucu almış gibi gözüken adamın dediklerine uymak zorundaydı. Uymadığı takdirde karşısındaki çılgın herifin, helikopteri kendisi uçuracak kadar gözünü karartmış olduğunun farkındaydı.

Hastane odasında bir kanepe üzerinde sessizce oturmakta olan Galen'i daldığı düşüncelerden çıkaran, Tesla'nın yüzünde gördüğü hafif kas kasılmaları oldu. Sakinleştirici etkisi altındaki kız muhtemelen o anda hiç görmek istemediği görüntülerin olduğu bir rüyanın içindeydi. Kızın yüz kasları gördükleri karşısında pek memnunmuş gibi gözükmüyordu. Aslında rüyaların insanlar için ne kadar gerçekçi olduklarını anlamak için sadece bu yüz hareketlerine bakmak bile yeterliydi. Vücudun her bir parçası beynimizin gördüğü bu hayallere gerçekmiş gibi tepki veriyordu. Çünkü o an için rüya, beynin gerçeği olan garip bir meseleydi.

Bir an kızı uyandırmayı düşündü. Zira artık rüyada bile olsa kızın en ufak bir şekilde acı çekmesine ya da üzülmesine tahammül edemiyordu. Sonra bu aptalca fikirden vazgeçti çünkü Tesla, gerçek hayatta çok daha büyük bir acıya sahipti. Gözlerini kızın üzerinden alarak pencerenin dışındaki gökyüzüne çevirdi. Yaklaşık üç saat önce o gökyüzünde hayatının en büyük acısını ve korkusunu yaşamıştı. Bilinmezliğin keskin ucu, her geçen saniye vücudunda unutulmayacak izler bırakmıştı. Adam gözlerini kapamasa da beyni yeniden o anları hatırlamaya başlamıştı.

Hissettiği korku yüzünün renginden çok net anlaşılan helikopter pilotu, Galen'in belirttiği adrese doğru hızla gidiyordu. Galen'in yüzündeki endişenin rengi helikopter pilotunun renginden çok daha belirgindi. İki korku dolu insanın gökyüzündeki garip bir yolculuğu söz konusuydu ve bu korkunun, asıl olması gereken yükseklik korkusu ile hiçbir ilgisi yoktu. Gökyüzünden

aşağıya bakan Galen, içinde bulunduğu tüm koşullar sayesinde artık daha iyi anlıyordu. Bu kadar yüksekten bakıldığında kendisini bir şey sanan insanın ve inşa ettiği tüm yapıların aslında ne kadar önemsiz olduğu gözüküyordu. İşte bu gözlemle beraber çaresizliğin ne kadar derin bir kuyu olduğunu her hücresiyle hissetmişti. Ne kadar gücünüz olursa olsun, dünya denen gezegen o kadar büyüktü ki güçsüzlüğün ne demek olduğunu size tattıracak bir şeyler her zaman olurdu.

Galen'in beyni âdeta durmuştu. Nasıl böyle bir ahmaklık yapabilmişti. Tam on sekiz yıl sonra kavuştuğu aşkını nasıl bu kadar korumasız bırakabilmişti. Eğer Tesla'ya bir şey olduysa bu yeryüzünde bir dakika bile yaşayamayacağını çok iyi biliyordu. Demek ki Galen'in kaderi de buydu. İlk tanıştıkları gün birbirlerinin hayatlarını kurtarmışlardı. Oysa şimdi, belki de kızın ölümüne neden olmuştu. Gözünden yaşlar gelmeye başlamıştı. Çünkü beyin o kadar acımasız bir organdı ki tek bir saniye içine dakikalarca hissedeceğiniz, en korkunç ihtimalleri sığdırabilirdi. Zaman genişleyebileceği kadar genişlemişti ve inanılmaz yavaş akıyordu. Ne kadar süredir havada olduklarını algılama yetisini çoktan yitirmişti. Toplantıdan beri sanki yıllar geçmiş gibi hissediyordu.

Pilot, belirtilen varış noktasına ulaştıklarını ve birazdan alçalacaklarını söyledi. Zaman ne kadar genişlerse genişlesin gerçeklerle yüzleşme vakti gelmişti. O kadar garip bir durumdaydı ki kalbi deli gibi atmasına rağmen halsiz hissediyordu. Sanki birileri vücudundaki bir düğmeye basmıştı ve tüm organları sırasıyla kendisini yok ediyormuş gibiydi. Helikopter alçaldığında Galen'in hayalindeki tüm korkular soğuk bir gerçeğe dönüşmeye başlamıştı. Aşağıda bir ambulans, bir polis arabası ve bir de muhtemelen site güvenliğine ait olan bir araba vardı. Tıpkı bir film izler gibi bakıyordu gökyüzünden aşağıya. Çatısını gördüğü bu evde ölüm vardı ve bu gerçeği her bir hücresiyle hissedebiliyordu.

Helikopter alçalmıştı ama evin yakınlarında güvenli bir şekilde inebileceği bir alan yoktu. Sabırsızlanan Galen, bir an aşağıya atlamayı bile düşündü çünkü içinde alev alan ve ateşi her organına yayılan muazzam bir yangın vardı. Acilen bir şeyler yapmalıydı. Helikopterin zorla iniş yaptığı alandan Vera'nın evine kadar olan mesafe dünyanın en uzun koşusuna ev sahipliği yapmıştı. Beyninden daha önce bu kadar zorlayıcı bir emir almayan bacak kasları şaşkınlık içerisinde tüm imkânlarını zorluyordu. Adamın koşmasıyla ortaya çıkan rüzgâr, ateşi söndürmek yerine daha da fazla yayılmasına neden oluyordu. Dışarıdan öyle gözükmese de alevler içinde koşmaya çalışan bir adam vardı ortada.

Vera'nın evinde, Olay Yeri İnceleme ekibini beklemekte olan iki polis kendilerine doğru dengesizce koşan, takım elbiseli adama bakıyorlardı. Vücutlarındaki ilk refleks tehlikeli olabileceğini söylese de adamın yüzündeki endişe hali evdekilerden birinin yakını olduğunu gösteriyordu. Yasalar gereği adamı durdurmak için hamle yapan polisler, o an için temel fizik yasalarını dikkate almamışlardı. Belirli bir ağırlığa sahip olan ve büyük bir hızla kendilerine gelen bu cismin karşısında sadece durarak bir etki göstereceklerini sanmaları tümüyle fizik bilgisi eksikliğinden kaynaklanıyordu. Üstelik bir de Galen'in içinde yanmakta olan ateşin ortaya çıkardığı enerji söz konusu olunca iki polis de kendilerine çarpan şeyin gücünü ayakları yerden kesildiğinde fark etmişlerdi.

Galen'in koştuğu yol kendisini doğrudan bahçeye çıkarmıştı. Evin kocaman penceresinin dağılmış görüntüsü, birazdan göreceği filmin fragmanı gibiydi. Pencerenin yakınına geldiğinde göğsündeki kalp atışını âdeta ağzının içinde hissediyordu. Sanki bu kadar gerilime dayanamayan kalbi bir an önce bu vücuttan dışarı kaçmak istiyor gibiydi. Yerde kanlar içinde yatan iki cesede dünyanın en büyük çaresizliği içinde bakmıştı. Oturma odasının zemininden oksipital korteksine ulaşan sinyaller,

beynindeki mantıklı kısım olan prefrontal kortekse ulaşmadan önce duyguların merkezi olan amigdalaya çoktan bilgiyi vermişti. Saniyeden daha kısa bir sürede, bilinci henüz farkında olmasa da limbik sistemi çoktan anlamıştı. Hayatı boyunca izlediği, her bir hücresini ezbere bildiği Tesla orada değildi. Bu gerçeği bilmeden önce hissetmesi beynin en inanılmaz deneyimlerinden biriydi. Prefrontal korteksi ilgili veriyi işlemek için yeterli süreyi geçirdiğinde ise yerde yatanların Vera ve Alef olduğunu anlamıştı.

Adamın ağzından kendisinin bile duyamayacağı sessizlikte bir "oh" sesi çıkmıştı. Öyle ki sanki az önce içinde yanmakta olan yangının üzerine ateşin bir kısmını söndürecek kadar su dökülmüştü. Sonuçta Tesla yoktu ve bu durum geçici de olsa bir umut demekti. Bu gerçeği fark eden Galen, polislerin hızla kendisine doğru koştuğunu gördü. Hemen ellerini havaya kaldırarak tehlikeli olmadığını en evrensel dilde polislere ifade etti. Ama az önce en temel fizik yasasını yakından deneyimlemiş olan polisler, öğrendikleri bu bilgiyi Galen'in vücudunda anında uygulayarak pekiştirmişlerdi. İki polisin altında kalan Galen için vücuduna aldığı darbelerin en ufak bir önemi yoktu.

Polisler kendisini uzaklaştırmaya çalıştığı sırada ambulansın açık olan arka kapıları arasında onu gördü. Koluna bir serum bağlanmış olan Tesla sedyede uzanıyordu ve başında da bir sağlık görevlisi vardı. Gördüğü görüntü ile bir anda öne doğru fırlayan Galen oldukça pahalı ceketini polislerin ellerinde bırakmıştı. Polislerin gördüğü görüntü ise belinde silahı olan birinin ambulansa doğru koşmasıydı. Hızla kendi silahlarına davranan polisler daha bağırmadan, sanki Galen arkasında olanlardan haberdarmış gibi silahını çıkarıp çimenlerin üzerine fırlattı.

Ambulansın kapısına geldiğinde az önce pencere önünde hissettiği rahatlama bir anda kâbusa dönmüştü çünkü kızın her tarafı kan içerisindeydi. "Tesla!" diye bağırarak ambulansın içine

sıçradığı sırada kız, sesine tepki olarak gözlerini açtı ve sedyede doğrulmaya çalıştı. Havadayken gördüğü bu görüntü bir anda vücudunda biriken tüm enerjinin boşalmasına neden oldu. Sanki yıllardır bacaklarını kullanamayan bir felçli gibi ayakları yere değer değmez sedyenin yanına dizüstü çöktü. Kıza dokunur dokunmaz deli gibi ağlamaya başlamıştı. Normalde vücudumuz, içinde gerçekleşen sıcaklık artışlarını terleme aracılığıyla azaltmaya çalışırdı. Ama adamın içinde nükleer bir yangın olduğu için bu ateşi uzaklaştırmaya hiçbir ter bezinin gücü yetmezdi. O nedenle gözyaşları da bu ateşi uzaklaştırmak için yardımına koşmuştu.

Sedye başındaki adamın o an istediği tek şey kıza sarılmaktı. Öyle bir sarılacaktı ki kızı içine sokacak, orada saklayacak ve bir daha kimsenin ona dokunmasına izin vermeyecekti. Ama beyninde hâlâ aklı başında olan bir grup nöron kızın yaralı olabileceğini ve bu sarılmanın da ona zarar verebileceğini haykırdı. İşte bu haykırış bir anda Galen'i hareketsiz hale getirdi. Tıpkı ebeveynlerinden korktuğu için sevdiği şeye dokunamayan bir çocuğun anne babasına baktığı gibi ambulansın içinde her şeyi şaşkınlıkla izleyen sağlık görevlisine baktı. Galen'in ağzından tek bir kelime çıkmasa da görevli kadın, karşısındaki adamın beyninde oluşan cümleyi ses dalgalarına dönüşmeden görebilmişti. Öyle ki adamın acısının ne kadar büyük olduğunu fark edince hızlıca cevap verdi.

"Korkmayın, sorun yok. Üzerindeki kan hanımefendiye ait değil."

Doktorun ağzından çıkan kelimeler Galen'i birkaç saniyeliğine bağlayarak hareketsiz bırakan tüm ipleri anında kesmişti. Gülmenin fizyolojik olarak bulaşıcı olduğunu bilen Tesla, adamın gözyaşlarını gördüğünde ağlamanın da ne kadar bulaşıcı olduğunu anlayacaktı. Tüm tükenmişliğine rağmen kızın gözünden yeniden yaşlar akmaya başladı. Sağlık görevlisi kadın, ambulansın kapısına gelen polisleri sakinleştirmek için araçtan indi.

Normalde Tesla'nın yorulmaması gerekiyordu. Kız tükenmiş bir haldeydi ve bunu anlamak için tıp okumaya gerek yoktu. Ama içeri giden adamın kıza en ufak bir sorun yaratmayacağı ortadaydı. Belki iyi bile gelebilirdi. Sonuçta sarılma sonucu oluşan oksitosin hormonunun ne kadar mucizevi bir hormon olduğunu çok iyi biliyordu.

Galen, üzerinde başkalarının kanı olan sevdiğine sarılmak için kollarını açtı. Adam için inanılmaz bir histi. Zira hafif başlayan sarılmanın etkisi bir anda öyle kuvvetli bir hale dönüştü ki adamın beyni engel olmasa muhtemelen kol kasları kızın birkaç kemiğini kıracak kadar kuvvetli sarılırdı. Ama Galen, Tesla'ya yeryüzünün en narin elementine sarılır gibi sarılmıştı. Kollarının arasındaki kızın kalp atışlarını içinde duyuyordu. Sesler her ne kadar Tesla'dan gelse de bu atışlar adamın tekrar hayata döndüğünü gösteren muazzam bir mucizeydi.

Beynindeki hatıralarda bir ambulansın içinde sarıldığı Tesla, şu an bir hastane yatağında uyusa da Galen tıpkı hatıralarındaki gibi ağlamaya devam ediyordu. Gözünden, elindeki sargı bezinin üzerine düşen damlanın bir anda yok olmasını seyretti. Bir insanın içinde yaşadığı acı nedeniyle gözlerinden birtakım damlaların çıkması gerçekten çok ilginç bir fizyolojik durumdu. Zamanında bu durumu merak eden Galen, gözyaşları ile ilgili epey bir araştırma yapmıştı. Normalde gözün yukarı-dış kısmında lakrimal bez denilen bir yapı vardı. Bu bez salgıladığı sıvıyı gözün üst köşesinden bırakır ve gözün açılıp kapanması ile bu sıvı tüm göze yayılırdı. Göz kapağının belirli aralıklarla bağımsız bir şekilde açılıp kapanmasının temel nedeni de bu yayılmayı sağlamaktı.

Gözün üst köşesinden salgılanıp göz boyunca yayılan bu sıvının bir yerden boşaltılması gerekliydi. İşte bu noktada gözün iç kısmı ile burnun birleştiği yerde bulunan minicik bir kanal, gözde yayılan bu sıvıyı alıp burun boşluğuna akıtıyordu. Ağlama sırasında göze gelen yaş miktarı o kadar çok artıyordu

ki bu minik kanalın bu kadar acıyı tek başına taşıma şansı olmuyordu. O nedenle biriken damlalar göz kenarlarından kendilerini boşluğa bırakıyorlardı. Diğer taraftan bu minik kanal aracılığıyla burun boşluğuna giden sıvı da arttığından, ağlayan kişilerde sık sık burun akıntısı görülürdü (1).

Gözyaşları dışarıdan sadece bir su damlası gibi gözükse de aslında içerikleri birbirlerinden farklıydı. Bilime göre 3 tip gözyaşı söz konusuydu. İlk tipe *bazal gözyaşı* adı verilmişti. İçeriği su, yağ ve koruyucu mukustan oluşan bu gözyaşı, gün içinde sürekli salgılanarak gözün kornea tabakasının kurumasını önlüyordu. İkinci gözyaşı tipine ise *refleksel gözyaşı* deniyordu. Soğan doğrandığında ya da dumana maruz kalındığında gözlerden salgılanan gözyaşı bu tipteydi. Bu gözyaşının en önemli özelliği içeriğinin bol miktarda sudan oluşmasıydı. Varoluşunun tek amacı göze temas eden zararlı uyaranı olabildiğince hızlı uzaklaştırmaktı. Üçüncü gözyaşı tipi ise şu an Galen'in gözlerinden kolundaki sargı bezine kendisini bırakan gözyaşlarıydı. Bilim insanları buna *duygusal gözyaşı* diyorlardı. Bu tip gözyaşlarının içeriğinde, diğerlerinden farklı olarak stres sırasında salgılanan *ACTH* hormonu ve ağrı kesici özellikleri olan *enkefalin* gibi maddeler de bulunmaktaydı. "Ağla, rahatlarsın" cümlesi tüm varlığını bu maddelere borçluydu. Bununla beraber *duygusal gözyaşlarının* içeriği hissedilen duygulara ve bu duyguların yoğunluğuna göre de değişiklik gösteriyordu. Mutluyken akan gözyaşının içeriği ile acı çekme sonucunda akan gözyaşının içeriği asla aynı değildi (2).

Galen, intihar ederek gözünden aşağıya atlayan yaşların elindeki sargı bezinin üzerinde bıraktığı izlere bakmaya devam ediyordu. Ambulansın içinde Tesla'ya sarıldığı sırada gözünden çıkan yaşlar analiz edilse nasıl bir sonuç ortaya çıkardı ki? Mutluydu çünkü hayatının anlamı canlı ve zarar görmemiş bir şekilde karşısında duruyordu. Öfkeliydi çünkü tüm bunların sebebi kendi ahmaklığıydı. Üzgündü çünkü sarılmakta olduğu

Tesla'nın gözünden akan yaşlar âdeta içini parçalıyordu. İşte böyleydi gözyaşları. İnsanların acısını, mutluluğunu ya da korkusunu içine hapsederek vücuttan kaçan gizemli sıvılardı.

Galen, Tesla'nın neler yaşamış olduğunu bilmiyordu. Sonradan polisten öğrendiklerine göre Vera'nın boğazı kesilmiş, Alef de kalbinden vurulmuştu. Her şey inanılmaz karışık görünüyordu. En garip bilgiyi de korumasından almıştı. Kendisini bayıltan içeceği ikram eden kişinin Vera olduğunu söylemişti adam. Cevaplanması gereken çok fazla soru olsa da Galen'in merak ettiği tek şey Tesla'nın tüm bu olaylardan psikolojik olarak ne kadar zarar gördüğüydü. Uyanınca sorular cevap bulmaya başlayacaktı. Kesin olan tek şey ise bir daha Tesla'yı asla yalnız bırakmayacaktı.

Tam on sekiz yıldır yaptığı şeyi hiç sıkılmadan yine yaparak sessizce Tesla'yı izlemeye devam etti. Genç kız, masal kahramanı olan uyuyan güzel gibi görünüyordu. Masallarda uyuyan prensesleri her zaman bir prens öperek uyandırırdı. Belki de Galen'in şu an yapması gereken asıl şey buydu. Adam kendi dudaklarının Tesla'nın dudaklarına değdiğini hayal etmeye çalıştı. Muhtemelen kalbi ya çok hızlanıp patlardı ya da o an dururdu. Tam o sıra Tesla'nın dudaklarında hafif bir hareketlenme hissetti. Bu hareketi takiben kızın gözleri bir anda açıldı. İşte o an Galen'in içini çok acıtan bir görüntü oluştu. Tesla gözlerini açar açmaz, bir damla kızın yanaklarından aşağıya doğru kendisini bıraktı ve yastığa doğru hızlıca yol aldı. Tıpkı dersin bitimiyle okulun kapısından koşarak özgürlüğüne kaçan bir çocuk gibi...

Bölüm 49

Güvercinlerle Konuşan Adam

Kapattığınız kapıların
anahtar deliklerinden bakmayın.

-Alıntı-

İlias önündeki güvercinlere baktı. Şu an en son ihtiyacı olan şey başkalarının dikkatini çekmekti ama bu durum etrafında dolaşan bir düzine güvercinin umurunda değildi. Elindeki simidin ufak bir parçasını yakınındaki bir güvercine atmasıyla başladı her şey. Bunu gören başka bir güvercin kendi hakkını hatırlatmak istercesine bir anda ayaklarının dibinde gezinmeye başlamıştı. İlias refleksel bir şekilde bu güvercine de bir parça simit atınca bir anda parkın en popüler adamı haline gelmişti. Tek isteği göze batmamaktı ama güvercinlerin şaşırtıcı ilgisi nedeniyle her geçenin merakla baktığı bir adama dönüşmüştü. Simit parçasını ne kadar uzağa atarsa atsın parçayı hızla yiyen güvercin geri geliyordu. Elleri istemsiz bir şekilde simitten minik parçalar koparıp etrafa fırlatırken beyni tam anlamıyla haşlanmış gibiydi. Haşlanmış bir beynin nasıl olacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ama beynini haşlanmış gibi hissediyordu. Dikkatli bakılırsa kafasının üzerinden çıkan buhar bile görülebilirdi.

Etrafındaki insanlara baktı. Herkes sıradan bir günün sıradan ritüellerini yerine getiyordu. Gazetesini okuyan bir adam, kulaklıkları ile kendisini dış dünyadan izole ederek koşan bir kadın ve muhtemelen saçma sapan bir şey yüzünden kavga ettikleri için bir bankta sessizce ve sinirli bir şekilde oturmakta olan bir çift. O an sıradan olanın aslında ne kadar kıymetli olduğunun farkına vardı İlias. "Şu an sıradan bir gün içinde olmak için neler vermezdim ki" diye geçirdi aklından. Oysa hayat ona sıradan bir güne başlaması için tüm fırsatları vermişti. Ama İli-

as, o sıra bu fırsatları göremeyecek kadar kördü. Aslında daha önce de çeşitli belalara bulaşmıştı ama bu sefer durum çok farklıydı. Her anlamda hapı yutmuştu. Hâlâ yaşananların nasıl bu noktaya geldiğini anlamaya çalışıyordu. Çok basit verilen bir kararın bu kadar kompleks sonuçlar çıkarması anlamsızdı. Güne başlarken tek isteği Tesla ile buluşmak olan adam, şu an bir katil olarak parkta oturuyordu.

Her şey Tesla'nın annesine yapacağı sürpriz ziyaret ile başlamıştı. Sabah telefonda yaptıkları oldukça garip konuşma sonrasında kıza yetişemeyeceğini anlamış ve hızlıca evine dönmüştü. İçinden bir his ısrarla Tesla'nın, kendisinden bir şey sakladığını söylüyordu. Gizli bir kamera aracılığıyla da olsa günlerdir gözünün önünde güvende olan kızın uzaklaşmasına izin veremezdi. Tesla'nın annesinin nerede oturduğunu bilmediğinden eve dönmüş ve hızlıca kadının adresini araştırmıştı. *Deep Web'e* dalabilecek kadar deneyimli bir korsan için bu bilgiye ulaşmak çok da zor olmamıştı. Ardından taksiye atlayıp başına gelecekleden habersiz bir şekilde Vera'nın evinin yolunu tutmuştu.

Normalde adamın iç sesi hayatı boyunca pek sessiz bir yaşam sürdürürken bugün ısrarla kızın peşinden gitmesi gerektiğini söylemişti. Şimdi aklına gelince iç sesine sağlam bir küfür gönderdi. Bunun üzerine birkaç güvercin sanki küfürü algılamışlar gibi bir anda adamdan uzağa doğru hareket ettiler. İlias bir şeyin çok net farkındaydı artık. İç sesin saçmaladığı bu tarz durumlarda yapılacak en iyi şey iyi bir kulaklık bulup sevilen şarkının sesini sonuna kadar açmak olmalıydı. Ama yoktu kulaklığı. Günlerdir tek gündemi Tesla olduğu için yıllardır doğru düzgün konuşmayan iç sesini dinleyecek kadar çaresiz bir durumdaydı.

Elindeki simit çoktan bitmişti ama güvercinler hâlâ büyük bir beklenti ile kendisine bakıyorlardı. Hepsinin yüzünde "Ne yani, hepsi bu kadar mı?" diyen bir bakış vardı. Umudun yerini umutsuzluğa terk etmeye başladığı o garip bakış. Tıpkı

adamın şu an güvercinlere baktığı gibi. Kendisini çok garip bir paradoks içinde hissediyordu ve bundan sonra ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Normalde internette yeraltı dünyasının sayılı isimlerinden biri olan İlias'ın gerçek hayatta hiçbir özelliği yoktu. Taksiden indiğinde siteye nasıl girebileceği hakkında bile bir fikri yoktu. Bilgisayarı aracılığıyla kale gibi korunan nice güvenlik duvarını aşan bu adam, ormanın içine inşa edilmiş bu modern siteye nasıl gireceğini bilmiyordu.

Kapıdaki güvenliğe durumu açıklamakta zorlanacağından sitenin giriş kısmının epey ilerisinde, orman kenarında taksiden inmişti. Daha sonra da ormanın sınırından sitenin bulunduğu alana gizli bir ajan gibi girerek 19 numaralı evi aramaya başlamış, birkaç evin ardından Vera'nın evini bulmuştu. Bunun için ev numarasını kontrol etmesine gerek yoktu çünkü çimenlerde uzanmakta olan takım elbiseli bir adam vardı ve bu adamın amacının güneşlenmek olmadığı çok açıktı. Karşısındaki görüntü ile zaten yeterince heyecanlı olan damarları bir anda adrenalin ile dolup taşmıştı. Çünkü yerde yatmakta olan adam, mafya bozuntusu Galen'in, Tesla'nın dibine diktiği adamdı. Ama kökü olmadığı için yıkılmıştı.

İlias'ın eli bir anda cebindeki silaha gitmişti. İlk başta hissettiği korku bir anda tanımlanması oldukça güç bir duyguya dönüşmüştü. Yıllardır beklediği o an gelmişti. Gerçek kahramanın kim olduğunu herkese gösterecekti. Ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu ama bir şekilde Tesla'yı kurtarmalıydı. Gerçek hayatın filmler ve diziler gibi olmadığını biliyordu ama daha önce başına böyle bir şey gelmemişti. İki eliyle silahını tutarak yavaşça eve doğru yaklaşmaya başladı. Tüm cesaretine rağmen tuttuğu silahın ucunun titremesi bir anda korkunun tüm hücrelerine saldırmasına neden olmuştu. Eve yaklaştıkça titreşim artıyordu ve bunu görmek adamı daha da korkutuyordu. Sonuçta silahın hiçbir suçu yoktu. İlias'ın elleri tüm vücudu ile beraber titriyordu. Artık eve iyice yaklaşmıştı. Bir anda diş-

lerinin de birbirine vurduğunu hissetti. Sanki bir anda nöbete girmişti. Bunun farkında olan iç sesi bu işe bulaşmamasını ve sadece polise haber vermesi gerektiğini söylemeye çalışıyordu İlias'a ama muhtemelen o an tıkırdayan dişleri yüzünden iç sesini duymakta zorlanıyordu.

Belki de Tesla çoktan ölmüştü. Bu görüntüyü görmeye asla dayanamazdı. Bu düşünce bir anda durmasına neden oldu. Ayakları dursa da vücudu titremeye devam ediyordu. Tam o anda hayatının en belirsiz anını belirginleştirecek bir şey oldu. Bir çığlık duydu. Tesla'nın ağzından çıkmış olan bu ses dalgaları âdeta kilitlenmiş adamın bir anda çözülmesini sağlamıştı. Hızla pencereye doğru koşan adam, gördüğü görüntü karşısında kusmamak için kendisini zor tutmuştu. Günlerdir her yerde aradıkları Alef adlı katil elinde bir bıçakla Tesla'ya doğru ilerliyordu. Vera ise elleri boğazında, dışarı fışkıran kanı anlamsızca ve çaresizce durdurmaya çalışıyordu. Yerde çırpınırken kendi elleriyle kendi boğazını sıkmaya çalışan biri gibi görünüyordu.

İlias silahını Alef'in kafasını nişan alacak şekilde tuttu. Titreyen elleri nedeniyle silahın ucunun sürekli hareket etmesi tetiğe basmasını engellemişti. İçinde derinlerden gelen bir ses tetiğe basmasını ve Tesla'yı kurtarmasını söylerken, bir başka ses "Kafa çok riskli, bacağına ateş etmelisin" diye bağırıyordu. Sonuçta bu bir bilgisayar oyunu değildi ve sadece bacağından vurarak da kızın hayatını kurtarabilirdi. Yıllarca kendisine küs olan iç sesinin bugün için fazlasıyla konuşması yetmiyormuş gibi bir anda sayıları ikiye çıkmıştı. Sonuçta ikinci sese hak veren İlias Alef'i bacağından vurmak için nişan aldı. Parmağını tetiğe bastıran ise Tesla'nın attığı bir diğer çığlık oldu.

Silahtan çıkan gürültü kesinlikle beklediğinden çok daha yüksekti. Patlama sesini, paramparça olan camın sesi takip etmişti. Adam her anı hatırlıyordu. Kulaklarındaki uğultu ve burnuna gelen keskin barut kokusuna rağmen aklından geçen tek şey "Umarım cam parçaları Tesla'ya zarar vermemiştir" düşünce-

siydi. Çünkü kendisi de cam parçalarından korunmak için sıkı sıkı yummuştu gözlerini. Gözünü açtığında gördüğü görüntü dizlerinin üzerinde durup kalbini tutan Alef'ti. İlias inanamıyordu. Bacağına nişan aldığı adamı tam kalbinden vurmuştu. Alef tanımlanamayacak kadar garip bir duygu ifadesiyle Tesla'ya bakıyordu. Sanki bu duruma kendisi de çok şaşırmıştı. Ama o sıra Tesla'nın bakışları sesin geldiği yöne dönmüştü. İşte tam o an çok kısa bir süre İlias ile Tesla'nın bakışları kesişmişti.

Silahın patlaması ile beraber içinde titremeye neden olan korku bir anda adamın vücudunu terk etmişti. Bir insanı öldürmüş olmanın yarattığı tedirginliği hissetse de sonuçta Tesla'yı bir katilin elinden kurtarmıştı. Haklı olduğuna inanan ve hayaline ulaşan her insanın hissettiği o gururu yaşıyordu. Galen denen mafya bozuntusu her yerde hava atsa da kızı ölümden kurtaran kahraman kendisi olmuştu. Şu an olması gereken tek şey Tesla'nın sevinç gözyaşlarıyla beraber kendisine koşup boynuna sarılmasıydı. Ama İlias'a yönelen bakışlar hiç de öyle demiyordu. Tesla'nın gözlerinde neredeyse hemen her duyguya ait bir ifade vardı; korku, hayal kırıklığı, şaşkınlık ve öfke. Ama kesinlikle memnuniyetini veya sevindiğini gösteren en ufak bir duygu belirtisi yoktu.

Kızın bakışlarındaki anlamsız tepkisizlik, Derviş'in korku halini bastıran tüm bariyerlerin bir anda paramparça olmasına neden olmuştu. Bir adamı öldürmüş olmanın hissettirdiği her türlü korku ve pişmanlığı en üst seviyede yaşıyordu. Bu da yetmezmiş gibi en son darbe Tesla'dan gelmişti. Koşarak kendisine sarılması gereken kız, ölmek üzere olan Alef'e sarılarak adamı sakinleştirmeye çalışıyordu. İşte bu son, İlias'ın asla beklemediği bir son olmuştu. Sanki hayatının filmini uçuk kaçık bir senaristin eline teslim etmişlerdi. Bir kişi neden kendisini öldürmeye çalışan bir katilin boynuna sarılırdı ki? Vücudu donmuştu sanki. İçindeki ses bu sefer de çok büyük bir hata yaptığını söylüyordu. Karşısındaki görüntüyü tüm şaşkınlığıy-

la izliyordu. Alef ve Tesla birbirine sarılmışlardı ve adam kıza bir şeyler söyleyip yere yığılmıştı. Bu yığılma ile İlias resmi anlamda bir katile dönüşmüştü. Tesla'nın kucağındaki adamın cansız vücudu bunun en net kanıtıydı.

Kilitlenmişti İlias. Devasa bir şakanın ortasındaymış gibi hissediyordu. Belki de ara sıra gördüğü o saçma rüyalardan birinin içindeydi. Bazı rüyaları o kadar gerçekçiydi ki bir an bu fikre inanmak istedi. Hemen sonrasında gördüğü görüntü ile artık bir rüyanın içinde olduğundan emindi. Tesla, yerde cansız yatmakta olan katile sarılmış bir şekilde ağlıyordu. Gerçekte böyle bir olayın gerçekleşme ihtimali yoktu. Tam o sırada sesi duydu. Uzaktan üzerinde siren olan bir golf arabasının Vera'nın evine doğru geldiğini gördü. Daha önce hayatında böyle absürt bir görüntü görmemişti. Bir süre kırık pencerenin önünde uyanmayı bekledi ama içinde olduğu rüya bir kâbusa dönüşmüştü ve bir türlü uyanamıyordu. Yaklaşan golf arabasının içinde site güvenliğine ait iki kişi gördü. Muhtemelen duydukları silah sesi nedeniyle olay yerine geliyorlardı. Yaşanılan şeyler hakkında hiçbir fikri yoktu ve yapabileceği tek şeyi yaparak hızla geldiği ormana doğru koştu.

Son iki güvercin adamın etrafında öylesine birkaç tur attıktan sonra uçarak uzaklaştılar. Bir simit ile elde ettiği popülerliği sadece beş dakika sürmüştü. Kafasını kaldırıp uzakta evinin olduğu binaya baktı. Hâlâ gelip giden kimse yoktu. Olayın üzerinden geçen her saniye, yaşadığı gerçeği beyninin uydurduğu bir hayale dönüştürmeye çalışıyordu. Beynin en sevdiği özelliklerden biri de inkâr etmekti. Gerçeği bilerek ve isteyerek görmemeye çalışmak. Ormanın içinde koşarken rüyada olmadığını anlamıştı. Artık tam bir panik halindeydi ve ne yapacağını bilmiyordu. İlias'ın ormanın içinde bilinmezliğe doğru koştuğu sırada, çok önemli bir toplantıda olan Galen her şeyden habersiz karşısındaki yabancı temsilciyi dinliyordu.

Geriye dönüp baktığında kendisini kovalayan kimsenin olmadığını gördü ama koşmaya devam etti. Artık kaybedecek tek bir saniyesi bile yoktu. Zira Tesla olayları anlattığında polis peşine düşecekti. Daha da kötüsü evine baskın yapacaktı. Böyle bir durumda polisin eline geçecek bilgilerle alacağı ceza muhtemelen katil olması nedeniyle alacağı cezadan daha fazla olacaktı. Üstelik müşterilerinin deşifre olma ihtimali de söz konusuydu. O nedenle her türlü riski alıp eve gitmeye karar verdi. Zaten eve ulaştığında yapacağı her şey hazırdı çünkü daha önce Temet Nosce'nin deşifre olduğunu sandığında, benzer bir panik hali yaşamıştı. Sonrasında tehlike olmadığını gördüğünde, sakin bir kafayla bu tarz durumlar için bir acil plan paketi hazırlamıştı. İşte şimdi yapması gereken sadece bu acil planını devreye sokmaktı. Öncesinde yaşadıkları hayal gücüne ait olabilirdi ama bugün itibarıyla bir katildi ve bundan başka türlü kaçmasının bir ihtimali yoktu.

Ormandan çıktıktan sonra şans biraz da olsa yüzüne gülmüştü ve tenha bir bölgede olmasına rağmen beş dakika içinde kendisini eve götürecek bir araca ulaşmıştı. Yol boyunca her türlü olasılığı kafasında tartmaya çalıştı. Eğer polislerden önce eve ulaşabilirse başarma şansı yüksekti. Evine varmadan bir sokak önce taksiden indi. Görünürde farklı olan hiçbir şey yoktu. Her zamanki sokak, her zamanki apartman ve her zamanki insanlar vardı etrafta. Dünyanın geri kalanı için oldukça sıradan olan bir günde İlias'ın sıradışı yarışı başlamıştı. Her şey normal gözüküyordu ama belki de polis kendisine tuzak kurmuştu. Bunu denemeden asla bilemezdi. Gerçi bilse de değişen bir şey olmayacaktı. Sonuçta başka bir seçeneği yoktu. Derin bir nefes alıp hızlı adımlarla apartmanına doğru yürümeye başladı.

Büyük bir korku içinde anahtarı çevirip evinin kapısını açtı. Kendi dairesine yakalanmaktan korkan bir hırsız gibi giriyordu. Eve girdiğinde çok sevdiği dairesi tüm sadeliğiyle kendisine bakıyordu. Kapı eşiğinde gözünden bir damla aktı İlias'ın.

Bu eve son girişi olduğunu biliyordu ve sevdikleriyle ani bir şekilde vedalaşmak zorunda kalan her insanın hissettiği o garip, o karanlık duyguyu hissetti. Baktığı her yer beyninde bir sürü anının oluşmasına neden olmuştu. Eve daha yeni alınmış olan, masa üzerindeki plastik su şişesi bile adamı ağlatacak kadar hüzün doluydu. Sonsuza kadar böyle salak bir şekilde etrafına bakabilirdi ama kafasındaki tüm anıları uzaklaştırarak hemen harekete geçti.

Acil plan çerçevesinde hazırladığı maddeleri tek tek yerine getirmeye başladı. Kendisi için ölümcül derecede önemli eşyaları hızlıca sırt çantasına koydu. Planı için hazırda tuttuğu yüksek miktardaki parayı, sahte kimlik ve pasaportları da yanına aldı. Sıra planın en son ve en zor aşamasında, bilgisayarındaydı. Bu bilgisayarı inşa etmek için ne büyük çaba ve para harcamıştı. Az bulunur müthiş bir aletti. Ama şimdi kendi çocuğunu kurban etmek zorunda kalan bir baba gibi hissediyordu. Devasa bir emekle inşa edilmiş sistemini birkaç saniye içinde yok edecekti. Öylece kalakalmıştı. Bilgisayarı sanki başına gelecekleri anlamış gibi büyük bir hüzünle kendisine bakıyordu. Sessizliğin uzaması sonucu yeniden konuşmaya başlayan içindeki ses "Saçmalama sakın. Aynı şeyi geçen sefer de yaşadın ama ne oldu? Hiçbir şey çıkmadı. Bu sefer de bir şey çıkmayacak. Boşuna bilgisayarına ve emeklerine kıyma" demişti. İlias o an içindeki sese inanmayı çok istese de gerçeğin farkındaydı. Artık saklanılmayacak kadar büyük bir suça sahipti ve bunun bedelini ödemesi gerekiyordu. Son kez baktı bilgisayarına ve plana sadık kalarak kimsenin onu bir daha kullanamayacağı bir hale soktu. Tüm bunları yaparken içinde bir şeylerin eridiğini hissetti. Tüm işlerini tamamladıktan sonra kapı eşiğinde durup hızlıca yuvasına son kez bir daha baktı. Sıradan olanın ne kadar kıymetli olduğunu bir kere daha hissetti ve kapıyı kapatarak çıktı evinden. Bir daha bu eve asla girmeyecekti. Bunu çok iyi biliyordu.

Binadan gözyaşları içinde ayrıldı İlias. Bugün doğduğundan beri yaşadığı en karanlık gündü. İki kere katil olmuştu. Birinde

sevdiği bir kızı kurtarmak için bir katili öldürmüş, diğerinde ise kendisini kurtarmak için bu dünyada en çok sevdiği şeylerden biri olan bilgisayarını öldürmüştü. Bu gözyaşları ölümler ve acılar için akıyordu ve bir gün birileri bu gözyaşlarının hesabını verecekti.

İlias'ın hazırladığı planda ülke içinde gidebileceği alternatif yerler vardı. Ama bu planı hazırladığı sırada sadece bilişsel suçlarla ilgili başının belaya gireceğini öngörmüştü. Bir insanı öldürme fikri asla kafasında olmamıştı. O nedenle planını yeniden organize edip yurtdışına kaçmaya karar verdi.

Adamın alev almış beyni tümüyle yansa da çok derinlerde bir yerde minik bir umut hâlâ yaşamını sürdürüyordu. Sonuçta kendisini gören tek kişi Tesla'ydı. En iyi arkadaşı. Belki de kendisinden hiç bahsetmezdi. Sadece "Hiçbir şey görmedim" demesi bile adama fazlasıyla yeterdi ama İlias'ın kafasını karıştıran o son görüntüydü. Kızın Alef'e sarılması ve bakışlarındaki garip hüzün. Kafası karışan her insan gibi durdu İlias. Eğer şimdi giderse bir süre polisin peşinde olup olmadığını öğrenemeyecekti. Belki de beklemek en mantıklısı olurdu. Evinin birkaç blok ötesinde büyük bir park vardı. Gidip burada oturarak uzaktan evini gözlemleyebilirdi. Olur da polis gelirse, uzaklaşmak için yeterli vakti olacaktı. İşte bu fikir ile oturduğu parkta olayın üzerinden neredeyse altı saat geçmişti. Hava artık iyice kararmıştı. Galiba içindeki ses yine haklı çıkmıştı. Ortada ne polis vardı ne de başka bir şey. Umut ile pişmanlığı bir arada hissettiği garip bir haldeydi. Belki de bilgisayarını ve tüm emeğini bir hiç uğruna yok etmişti. Tesla kendisini ele vermemişti.

Parkta geçirdiği uzun süre boyunca sadece güvercinleri beslememişti. İçinde bulunduğu durumu derin derin düşünme fırsatı da bulmuştu. Tesla'nın Alef'e olan ilgisini açıklayacak tek mantıklı şey muhtemelen *Stockholm Sendromu* denilen durumdu. Her ne kadar bilgisayar dünyasında yaşasa da insan psikolojisine de oldukça meraklıydı. Okuduğu kitaplardan birinde

bu bilgiyi gördüğünde insan beyninin anlaşılması güç durumlarından birine daha şahit olmuştu. Stockholm Sendromu, en özet haliyle rehin alınan bir kişinin zaman içerisinde kendisini kaçıran kişiye karşı geliştirdiği psikolojik durumu ifade eden bir terim olarak kullanılmaktaydı.

Sendrom, ismini 1973 yılında, İsveç'in başkenti Stockholm'da Kreditbank adlı bir bankanın soyulma girişimi sonucunda ortaya çıkan olaylardan almıştı. Bankanın dört çalışanını rehin alan soyguncular tam yüz otuz bir saat boyunca polise direnmişti. Sonrasında rehineleri serbest bıraktıklarında çok ilginç bir durum ortaya çıkmıştı. Özgürlüklerine kavuşan rehineler ilginç bir şekilde polisi suçlayıp olayın bu hale gelmesinden onları sorumlu tutmuşlardı. Hatta soyguncularla ilgili oldukça olumlu ifadeler kullanmışlardı. Rehinelerin bu tutumu olaydan sonraki süreçlerde de devam etmişti. İlginç bir şekilde birçok kaçırılma ve rehin alınma vakasında, rehin alan kişi ve kurban arasında pozitif bir duygusal bağ kurulma ihtimali vardı. Sinirbilim her ne kadar bu durumun altında yatan nedeni çözemese de benzer durumlarda oluşan bu bağlanmayı ifade etmek için Stockholm Sendromu terimi kullanılmaktaydı (3).

İlias'ın beyninin ürettiği tek mantıklı açıklama buydu. Gerçi bu sendromun oluşabilmesi için rehine ve kaçıran kişinin uzun bir süreyi beraber geçirmesi gerekliydi. Oysa Tesla ve Alef en fazla otuz dakikayı birlikte geçirmiş olabilirdi. Adam yine başında şiddetlenen bir ağrı hissetti. Kim annesi yanında ölü yatarken annesinin katiline sarılıp üzülürdü ki! Ayağa kalkıp oturduğu bankın çevresinde hafif esneme hareketleri yaptı. Normalde plan gereği telefonunu da ortadan kaldırmıştı ama yedek telefonu ve farklı bir hattı bulunmaktaydı. Üstelik Tesla'nın telefon numarasını da ezbere biliyordu. Ama kızı aramanın hiçbir işe yaramayacağının da farkındaydı çünkü kızın en son kendisine nasıl öfke dolu baktığını şimdi daha iyi hatırlıyordu.

İlk başlarda içinde minik bir şekilde oluşan umut tohumu geçen saatlerle beraber hızla büyüyüp kök salmıştı. Artık iyice emin olmuştu. En yakın arkadaşı kendisini ele vermemişti. "Kahretsin!" diyerek sağ ayağının topuğunu sertçe yere vurdu. Etrafındaki birkaç kişi ve daha da önemlisi topuğu, adamın ne yaptığına bir anlam veremedi. Saçma sapan korkusu yüzünden yıllardır inşa ettiği tüm emeğini bir anda kendisinin bile ulaşamayacağı bir şekilde yok etmişti ve ortada hiç kimse yoktu. Yaşadığı pişmanlık hissi, içinde giderek büyüyen bir deliğe dönüşmüştü ve bu delik aç bir hayvan gibi her şeyi yutmak istiyordu. Nasıl olup da Tesla'nın kendisini ele verebileceğini düşünmüştü ki! Tüm yaşadıklarına rağmen Tesla'ya karşı duyduğu güven ve inanç geri gelmişti. Hatta bu inanç bir anda öylesine kuvvetli bir hal aldı ki bir an geceyi evde geçirebileceğini bile düşündü. Ama tam on yedi dakika sonra bu inanç bir daha gelmemek üzere sonsuza kadar yok olacaktı.

Evinin önüne gelen iki polis arabasından çıkan mavi ve kırmızı ışıklar uzaktaki parktan çok net görünüyordu. İlias sanki öğleyin birisini öldürmemiş gibi devasa bir hayal kırıklığı ile bakıyordu polis arabalarına. Kahraman olması gereken bir oyunda beceriksiz bir katil olarak itilmişti sahneye. İşte bu hayal kırıklığı ile aynı gün içerisindeki üçüncü cinayetini işledi adam. Hayatındaki en önemli insanlardan biri olan Tesla'yı bir daha diriltmeyecek bir şekilde öldürdü. Adamdaki devasa sevgi bir anda devasa bir nefrete dönüşmüştü. Birbirine zıt duyguların bu kadar kısa bir sürede yer değiştirmesi inanılmaz korkutucuydu. Ama bu korku gerçeği değiştirmeyecekti. Sonuçta kızın hayatını kurtarmak için kendi hayatını feda etmişti ama bu iyiliğine rağmen Tesla'nın yaptığı tek şey cenazesine polisleri göndermek olmuştu. Çantasını sırtlayan İlias, parkın içindeki ormanlık alana doğru hızla yürümeye başladı. Resmi anlamda da bir katildi artık ama kendisini bu duruma sokan herkesten hesabını soracaktı. Bundan adı gibi emindi.

Bölüm 50

İkinci Hayata Uyanış

Hayatın en önemli dinamiği,
provasının mümkün olmamasıdır.

Pia gözlerini açtığında oldukça yüksekte olan tavanı gördü. Görüntü iris tabakasının üzerinde biriken sıvı ile bir anda bulanıklaştı ve gözünün kenarında hafif bir sıcaklık hissetti. Bu sıcak damla, yanağının üzerinden kendini yastığın üzerine bırakmadan önce soğumuştu. Sanki soğumak, yapacağı vedayı kolaylaştıracak gibiydi. Yeni ismi ve yeni hayatıyla ilk kez uyanmıştı kız ve geçmişi olmayan birinin uyanınca ne yapacağını bilmiyordu. Tek emin olduğu şey uyanır uyanmaz ağlamaya başlamasıydı. Sanki gözyaşlarının tamamı geçmişi olmayan bu kızın vücudundan kaçmaya çalışıyor gibiydi. Pia tekrar gözlerini kapattı. Tıpkı kanayan bölgenin üzerine bastırılan bir tampon gibi göz kapakları ile akan gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. Belki bu sayede gözyaşı kanamasını bir miktar durdurabilirdi.

Her insan gibi kız da hayatında çok zor problemlerle karşılaşmıştı ama ilk kez böylesine bir durum yaşıyordu. Şu an yatakta ağlayıp tavana bakan kızın kim olduğu ile ilgili hiçbir fikri yoktu. Kimliksiz bir şekilde gözlerini açmıştı dünyaya. Çünkü yıllardır her saniyesine tanık olduğu Tesla adındaki kız birkaç saat önce sahte annesi ile beraber ölmüştü. Alef sadece Vera'nın boğazını değil, âdeta kızın tüm geçmişini oluşturan bağları da tek seferde kesip atmıştı. Tesla ölmüştü ve yeni hayatına Pia olarak uyanmıştı. Kendisini ilginç bir senaryoya sahip bir filmin başlangıç sahnesinde gibi hissetti.

"Genç kız bir anda gözlerini açtı. Hiç bilmediği bir odada hiç tanımadığı bir beden içindeydi."

Sinema endüstrisinin en sevdiği temalarından biri de hafıza meselesiydi. Ana karakterin hafızasını kaybettiği ve kendisini hiç tanımadığı insanların arasında bulduğu sayısız film vardı. Aslında bu tema o kadar eskiydi ki 1900'lerin başındaki sessiz filmlerde bile kendisine yer bulmuştu. Sinirbilim konusunda fazla fikri olmayan senaristlerin bu durum için bulduğu çözüm yöntemi hep aynıydı. Eğer bir kişinin hafızasını kaybetmesi gerekiyorsa kafasına şiddetli bir darbe alması yeterliydi. Oysa beynin hafıza merkezi olan hipokampüsün çalışma felsefesi çok daha farklı bir mantığa dayanıyordu (4).

Pia ne kafasına bir darbe almıştı ne de hipokampüsünde bir sorun yaşamıştı. Tek sorun, yıllarca nöronlarında depoladığı bilgilerin neredeyse tamamının bir yalan üzerine inşa edilmiş olmasıydı. Yirmi yıla yakın bir süre boyunca biriktirdiği hatıraların hepsi sadece beş dakikaya sığan bir gerçekle paramparça olmuştu. Alef anlattıklarıyla kızın geçmişine bıçağı saplamış ve geçmişin damarlarında dolaşan tüm kanın boşalmasına neden olmuştu. Tüm ailesi ve hatıraları akan kan ile bir anda vücudunu terk etmişti ama adam bununla yetinmemiş, Pia'nın boşalan damarlarını âdeta kendi kanıyla doldurmuştu. Çünkü ikisinin de aynı kanı taşıması gerekiyordu. Tıpkı geçmişte olduğu gibi.

Yıllarca anne ve babası olarak tanıdığı insanların aslında gerçek ailesinin katilleri olması, hiçbir hücresine sığdıramayacağı acı bir gerçekti. Sanki tüm bunlar yetmezmiş gibi geçmişi ile arasındaki tek organik bağ olan abisini de tanışır tanışmaz kaybetmişti. Alef'in, kolları arasında öldüğü anı hatırladı. Ölmeden önce son kez kendisini kokladığı o anı düşünmek, bir anda titremesine neden oldu. Bu titremenin nedeni olan İlias'ı hatırladığında içinde bir yerlerde giderek artmakta olan öfkeyi hissetti. Sadece beş dakika içerisinde sahte ailesini, gerçek ailesini ve en yakın dostunu kaybetmişti. Yaşadığı acı küçük bedeninin taşıyamayacağı kadar ağırdı. Devasa bir mateme sahipti artık. Tüm geçmişinden kalan tek şey abisinin son anda avuçlarının

içerisine bıraktığı kolyenin ucundaki anahtardı. Geçmişini ortaya çıkaracak gerçekler bu anahtarın açacağı kapının arkasında bekliyordu.

Anahtar ile ilgili anılar Pia'nın bir anda gözlerini açmasına ve yatakta doğrulmasına neden oldu. Üzerinde sadece hastane kıyafetiyle bir yatakta yatıyor olduğu gerçeği, refleksel bir şekilde anahtarın nerede olduğunu sorgulamasına; ani bir şekilde yatakta doğrulması da Galen'in oturduğu kanepeden fırlamasına neden olmuştu. Adamın odada olduğunu o an fark eden kız bir anda rahatladı. Çünkü ambulansta birbirlerine sarılı bir şekilde ağlarlarken elindeki anahtarı Galen'in avucuna bıraktığı anı hatırlamıştı. Abisinin kendi avucuna bıraktığı gibi Galen'in avucuna bırakmıştı geçmişini çünkü yeryüzünde yaşayan insanlar arasında artık güvenebileceği tek insan, bu adamdı. Her ne kadar daha bir buçuk ay önce tanışmış olsalar da çok uzun bir geçmişleri vardı.

Galen bir sokak çocuğuyken kendisini kurtardığında eline bıraktığı o değersiz plastik oyuncağı bile on sekiz yıl boyunca yanında taşımıştı. O yüzden Pia'nın bir emaneti bırakabileceği en güvenilir insandı. Bir an adamın kendisine bakışındaki acıyı gördü kız. Bu bakışlar öylesine empati doluydu ki kızın içini kaplayan matemin aynısının adamın içinde de oluştuğunu gösteriyordu. Gerek içinde yaşadığı acı gerekse de bu acının tıpatıp aynısını adama yaşattığı gerçeği tekrar ağlamasına neden olmuştu. Bunun üzerine ayakta bekleyen adam hafifçe yatağın kenarına oturdu. Pia bir anda adama sarıldı çünkü içinde binlerce kırık parça vardı ve adamın sarılmasıyla bu parçalar birbirine yapışacaktı. Bu mucizenin adı oksitosindi.

Tanıdık birine sarılmış olmanın verdiği huzuru damarlarında hisseden kızın beyni yıllar önce okuduğu bir makaleye gitmişti. Sanki acı hatıralardan kaçmak isteyen beyni de kendisini bilimin güvenli kollarına bırakmıştı. Yapılan çalışmada oksitosin hormonunun kas dokusu üzerindeki iyileştirici etkisi göste-

rilmişti. Kas dokusu hasar görmüş farelere oksitosin verilmesi kaslarla ilgili birtakım kök hücreleri uyararak bu hasarın düzelmesini sağlamıştı. Bu gerçekten muazzam bir bilgiydi çünkü yaşlanma ile beraber organ ve dokularımızdaki yenilenme kapasitesi azalmaktaydı. İnsanda kas kitlesinin azalması otuz yaşından sonra başlayıp elli yaşından sonra giderek hızlanıyordu. O nedenle yaşlı insanlar birçok kas problemi yaşamaktaydı. Üstelik kandaki oksitosin seviyesi yaşla beraber azalmaktaydı.

Yapılan çalışma, bilim insanları yaşlı farelere dışarıdan oksitosin verdiklerinde oksitosinin kaslarla ilgili kök hücreleri uyararak kas hasarlarını düzelttiğini ortaya koymuştu (5). Bu bilgiyi öğrendikten sonra Vera'ya çok daha sık sarılmaya başlamıştı. Sonuçta sarılmak, vücutta oksitosin salgılanmasına neden olmaktaydı ve annesinin kas dokusu için oksitosine ihtiyacı vardı. Bir an ailesinin katili olan bir kadına sarılma fikri içinde ürpermeye neden olmuştu. Bu ürpermeyi bile hisseden Galen, kıza daha kuvvetli sarılmıştı. Böylece kızın içindeki soğuğu ısıtabilecekti. Adamın bu sıcak sarılması ile kızın damarlarında dolaşmaya başlayan oksitosin Pia'nın kendisini çok daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

Sonsuza kadar kıza sarılı bir şekilde kalabilecek olan adamın sol eli kızın kafasının üzerine gitti ve kısa saçları arasında gezinmeye başladı. Adamın bu dokunuşu ile ikinci bir ürperme yaşadı Tesla. Ama bu sefer yaşadığı ürperme farklıydı. Sanki içine yerleşmiş ve beynini esir almış kötü ruhlar adamın her bir dokunuşuyla vücudunu terk ediyorlardı. Müthiş bir hafifleme hissetmişti. Bir insanın elinin farklı bir insanın kafasının üzerinde gezinmesi saçma bir şeymiş gibi gözükse de aslında adam, kızın çok sevdiği beynini okşuyordu. Sonuçta adamın parmaklarıyla kızın beyni arasında sadece saçlı deri, kafatası ve beyne ait üç zar tabakasından oluşan incecik bir mesafe vardı.

Hem Galen hem de Pia hastane odasındaki yatağın üzerinde aynı anda bir gerçeği hissettiler. Henüz dile getirilmemiş olsa

da artık farklı bedenlerde yaşayan tek bir ruh gibiydiler. Tüm yaşadıklarına rağmen ikisi de şu an için öylesine huzur dolu bir haldeydiler ki eğer imkânları olsa zamanı tam bu noktada durdurmak isterlerdi. Ama birkaç saniyeliğine de olsa unuttukları gerçekler hemen yanıbaşlarında sarılmanın bitmesini bekliyordu. Çünkü bu gerçeklerin de birilerine sarılmaya ihtiyacı vardı ve görünen o ki kolay kolay üzerlerinden ayrılmayacaktı. Tam bu sırada kapının çalması, kendi etrafında hızla dönmekte olan dünyanın, üzerindeki güzel şeyleri etrafa fırlatma isteğinden başka bir şey değildi.

Kapıdan gelen ses ile adam refleksel bir şekilde kızdan ayrıldı. Sanki ayıp bir şey yapıyormuş ve yakalanmışçasına yataktan kalktı. Ama bunu hızlı bir şekilde değil de oldukça yavaş ve nazik bir şekilde yaptı. Vücudu ne kadar yavaş hareket etse de bu durum yüzünün kızarmasına engel olmamıştı. Galen'in karşısında durmakta olan polis, bölmüş olduğu şeyin aslında ne kadar önemli bir an olduğunu bilseydi asla buna cesaret edemezdi. Polis teşkilatının en önemli isimlerinden birisi, bizzat kendisini arayarak bu soruşturma ile ilgilenmesini istemişti. Bunu yaparken de tüm süreci büyük bir hassasiyet ve saygı içerisinde yürütmesi gerektiğinin altını defalarca çizmişti. Görünen o ki karşısında yine yasaların üzerinde güce sahip birileri vardı.

Adam kendisini tanıtıp Galen'in elini sıktıktan sonra Tesla ile konuşmaları gerektiğini belirtti. Bu tarz durumlarda olayın merkezinde yer alan kişilerin, üzerinden fazla zaman geçtiğinde yaşadıklarını unutma ya da yanlış hatırlama riskleri vardı. Ne kadar erken konuşurlarsa sonuca o kadar hızlı ulaşabilirlerdi. Hastaneye gelmeden önce dosyaya hızlıca göz attığını ve arada birtakım bilinmeyen boşlukların olduğunu belirtmişti. Galen ise karşısında oldukça mantıklı ve kibar konuşan bu polise Tesla'nın henüz kendine gelmeye başladığını ve o nedenle biraz daha zamana ihtiyaçları olduğunu söylemişti.

Galen'in bu ricası normalde polisin asla kabul etmeyeceği bir istekti. Çünkü olayın üzerinden geçen her saniye kişilerin gerçeklik algısını değiştiriyordu. Üstelik kızın ifadesini almaya engel olacak herhangi bir sağlık sorunu da yoktu. Ama telefonda kendisine açıkça belirtilen nedenler yüzünden beklemekten başka seçeneği yoktu.

"İki saat o zaman. Sanırım hanımefendinin toparlanması için bu süre yeterli olacaktır."

Galen, adamın kendisini süre ile sınırlandırmasına bir miktar sinirlense de polisin üzerindeki baskının da farkındaydı. Bununla birlikte iki saat oldukça ideal bir zaman sayılırdı. Polise anlayışı için teşekkür etti. Kendisi o an farkında olmasa da Pia içinden Galen'e teşekkür ediyordu çünkü yaşamış olduğu acılar çok önemli bir gerçeği unutmasına neden olmuştu. Kız kendisi açısından inanılmaz bir denklemin içine düşse de polise tam olarak ne anlatacaktı? Neticede kendisini bulduklarında, biri boğazı kesilmiş, diğeri ise kalbinden vurulmuş iki cesedin kanları arasında yatıyordu. Üstelik cesetlerden biri ülkenin en çok aranan adamına aitti. Tüm bu düşünceler bir anda beynine hücum edince zaten iyice kararmış olan içine bir kat daha siyah boya çekilmişti sanki. Kızın bakışlarından, kafasının içinde dönenleri tahmin eden Galen yine yatağın kenarına oturdu.

"Meraklanma. Kimse seni hiçbir şeye zorlayamaz. Korkmana gerek yok. Artık sürekli yanında olacağım." dedi ve kısa bir duraksamadan sonra da hemen ekledi, "en azından sen izin verdiğin süre boyunca".

Adamın sözleri, kızın içindeki karanlığı azıcık da olsa aydınlatmıştı. İçinde bulunduğu koşullar ne kadar zor gözükse de Galen gibi müthiş bir güç vardı yanında. Yaşadığı her şeyi Galen'e anlattığında adamın en uygun çözümü bulacağından emindi ama abisinin son sözleri bir türlü aklından çıkmıyordu.

"Bu anahtardan sakın kimseye bahsetme. En çok güvendiğin kişiye bile" demişti Alef kanlar içinde kucağında yatarken. Tekrar derin bir hüzün kapladı kızın bedenini. Yaşadığı o an ve detaylar aklına geldikçe acısı tekrar nöronları arasında yüzeye çıkmış ve az önce yaşadığı polis korkusunu unutmasını sağlamıştı.

"Kimseye güvenme. Bizler özeliz."

Pia yaşadıklarının tamamını düşününce ilk aşamada abisinin tavsiyesine uyup bu konuyu Galen'e anlatmamaya karar verdi. Sonuçta "ailem" dediği insanlar bile sahtekâr çıkmıştı. Şu an karşısında büyük bir hüzünle kendisine bakan Galen'e tüm kalbiyle güveniyordu ama bu konuyu detaylıca düşünmesi gerekiyordu. Abisinin de dediği gibi kendileri açısından özel bir durum varsa artık çok dikkatli olmalıydı.

Galen, karşısındaki kızın kendi içerisinde ne kadar büyük bir mücadele verdiğinin farkındaydı. Görünen o ki şu an kendisinin bilmediği ama Tesla'nın sahip olduğu birtakım gerçekler söz konusuydu. Muhtemelen bu gerçeklerin bir yerinde İlias da vardı çünkü kızın dibinden hiçbir şekilde ayrılmayan, kızı koruma çabasıyla her şeyi yapabilecek olan bu adam hâlâ görünürlerde yoktu. Üstelik Tesla hastaneye getirildikten sonra Galen kendisini bilgi vermek için aramıştı ama adamın telefonu kapalıydı. İşte bu gerçekten düşük bir ihtimaldi.

Galen, İlias'ın bu hikâyede nasıl bir rol oynamış olabileceğini aklında bir yere oturtamıyordu. Üstelik Tesla'nın bakışlarından meselenin İlias'ın çok ötesinde, derin bir mesele olduğunun da farkındaydı. Kız, iki cesedin arasında, hiç unutamayacağı şeylere şahit olmuştu ve Galen şu an o gerçekleri öğrenmek için her şeyi yapardı. Tesla'nın ambulans içerisinde kendisine verdiği anahtar görünümlü nesne ise ayrı bir gizemdi. Kızın içinde hissettiği ikilem şimdilik bu hikâyeyi duyamayacağını anlamasını sağlamıştı. O nedenle şu hayatta en iyi yaptığı şeyi yapmaya karar verdi. Belki sorunun kaynağını bilmiyordu ama

bu durum geçici çözümler üretmesine engel değildi. Kızın bir elini tutup sargıda olan elinin üzerine koydu. Kızın, sargıyı görür görmez yüzünde oluşan endişeli ifadeyi fark etti ve bundan ilginç bir haz duydu.

"Ufak bir kaza sadece" dedi, kız ne olduğunu sormaya fırsat bulamadan. "Beynimin büyük bir kısmı sana ulaşmaya çalışırken beyinsiz kalan vücudumun sebep olduğu ufak bir talihsizlik."

Oysa iki parmağını kırmıştı Galen. Ama bu kırıkların hiçbir önemi yoktu. Sonuçta işlevini sürdürebilen sekiz tane daha parmağa sahipti. Sağlam eliyle cebinden çıkardığı anahtarı kızın avcuna bıraktı.

"Şu an yeryüzünde en fazla merak ettiğim gizemlerden biri, o evde yaşadıkların. Ama görüyorum ki bu konuda kafanda çözüme ulaşmamış çok önemli sorular var" dedi ve kısa bir süre sessizce bekledikten sonra devam etti. "Senden sadece tek bir ricam var. Kafandaki bu sorulardan kurtulmak istediğin zaman yanında olacağımı bil lütfen. Bu bir dakika sonra da olabilir, bir yıl sonra da. İnan benim için fark etmez. Sonuçta en başarılı olduğum işin beklemek olduğunu çok iyi biliyorsun."

Pia, avcundaki gizemli anahtara bakıyordu. Daha önce empati konusunda çeşitli bilimsel makaleler okumuştu. Ama Galen'in yaptığı şey bilimle açıklanabilecek bir şey değildi. Ne zaman kafasından bir düşünce geçse adam bu düşünceyi okuyup yapılması gereken şeyi yapıyor ya da söylenmesi gereken şeyi söylüyordu. Sanki kafasının üzerinde sadece bu adamın görebildiği bir konuşma balonu vardı. Belki de gerçekte Galen diye biri yoktu ve sadece kızın görebildiği hayali bir karakterdi. Böyle bir şeyin olma ihtimali karşısında ürperdi. Kız ürperir ürpermez her zaman olan şey oldu.

"Korkma" dedi Galen sanki kızın beynindeki ürpermeyi fark etmiş gibi. Adamın ağzından çıkan cümle kızın daha çok ürpermesine neden oldu.

"Şimdi, önümüzde sadece iki saat var. Polisle ilgili asla endişe duymana gerek yok. Sana tavsiyem, olabildiğince gerçekleri anlatman. Asla yalan söyleme. Eğer bu hikâyede yalan söylemen gereken bir yer olursa, sadece hatırlamadığını söyle. Sonuçta yaşadığın travma o kadar büyük ki kimse seni bu yüzden suçlayamaz. Eğer istersen hiçbir şey hatırlamadığını bile söyleyebilirsin. Ayrıca bu konuda ülkenin en iyi üç avukatı ve ben sorgulamanın her aşamasında yanında olacağız. Yani kimseyle yalnız başına kalmak zorunda da değilsin."

Galen, genç kıza vaat ettiği her konuda samimiydi. Her zaman Tesla'nın yanında olup onu koruyabilecek bir potansiyele sahipti. Çünkü elinin altında muazzam bir güç vardı ve karşısında bu gücü delebilecek bir tehlike görmüyordu ama söz konusu güçler ve dengeler olduğunda yerküre üzerinde büyük bir adaletsiz dağılım vardı. Bazı insanlar açısından devasa büyük olarak algılanan güçler, başka insanların sahip olduğu güçlerin yanında moleküler seviyede küçük kalabilirdi. İşte o an, yatakta oturmakta olan Pia ve Galen henüz bu gerçeğin farkında değillerdi ve sahip oldukları gücün kendilerini koruyabileceğine inanıyorlardı ama çok yakında öğreneceklerdi... İçinde bulundukları hastanenin çok uzaklarında bir yerde, Atlas adındaki bir adam yola çıkmıştı ve her saniye onlara daha da yaklaşıyordu.

Bölüm 51

İkinci Hayatın Uyanışı

Tohum olmanın kaderindeydi karanlık.
Büyüyebilmek için gömülmek gerekiyordu.

Galen, elindeki anahtarı Pia'nın avcuna bıraktığı sırada Meryam karanlığın içerisinde yemek yiyordu. Normalde yemek yapmayı çok seven biri olsa da yemek tüketme konusunda oldukça dikkatliydi. Vücuduna ve güzelliğine olan düşkünlüğü bu konudaki en önemli motivasyonuydu çünkü en büyük korkusu kilolu bir insan haline dönüşmekti. Kilo almaya yatkın olduğunu ilk olarak ergenlik döneminde keşfetmişti ve hayatının en acı anılarına bu dönemde tanık olmuştu. O günlerde bir yemin etmişti. Asla bir daha kilolu olmayacaktı. İşte bu yemin nedeniyle hayatının geri kalan kısmında masadan hep aç kalktı. Yani kadın için aç kalmak yeni bir şey değildi. Zaten yıllardır aç olan kadının canı doğru düzgün bir şey yemek istemiyordu ama içine düştüğü karanlığın ortasında artık tek başına değildi. İki kişiydiler ve kadın buna göre yemek zorundaydı. Yıllardır spor salonları ve kozmetik uygulamalarla çok iyi baktığı vücudu zamanla kilo alacak ve karnı iyice şişecekti. Bundan kaçışı yoktu.

Kafasında uçuşan düşünceler içinin daralmasına neden oldu. Elindeki yemeği bir kenara bırakarak küçük karanlığında bir ileri, bir geri yürümeye başladı. Tıpkı bir mahkûm gibi... Bir şeyler yapması gerekiyordu ve ne yapacaksa şimdi yapmalıydı. Yoksa karnındaki bebek büyüdükçe her şey çok daha zor hale gelecekti. "Keşke Tesla da burada, yanımda olsaydı" diye düşündü. Kesinlikle içinde bulunduğu bu saçma durumla ilgili bir çözüm bulurdu Tesla. Bu yüzden kızın zekâsına bayılıyor-

du. Ne zaman bir sorun yaşasa tüm sorunu çözebilecek sihirli cevabı bir anda ortaya çıkarıverirdi. Sanki abisi ve Meryam'a gitmesi gereken tüm zekâ genleri birikerek tek bir seferde Tesla'ya gitmişti. Hem Meryam hem de Uras, okul hayatı boyunca oldukça zorlanan başarısız öğrencilerken Tesla için önüne konan eğitim sistemi zekâsına hakaret gibiydi.

Kafasındaki düşünceler oldukça hızlı hareket etse de Meryam ağır ağır yürüyordu. Sahip olduğu her bir enerjiye sonrasında muhtaç olacağının farkındaydı ve enerjisini oldukça verimli kullanmalıydı. Yaşadığı tüm bu süreçten öğrendiği tek bir gerçek vardı. Kimsenin kendisini bulacağı yoktu. Muhtemelen burada ölecekti. Bir şekilde hayatta kalsa bile kendi başına doğurmak zorunda kalacaktı. Hızla gidip yatağa oturdu. Yine aynı şey olmuştu. Ne planlarsa planlasın sonuç hep aynı kapıya çıkıyordu. Kendi başına doğurmak fikri âdeta beynine batmış ve bir türlü çıkmak bilmeyen bir kıymık gibiydi. Böylesi bir durumu yaşamak bir yana, düşünmek bile kadının içinde devasa bir karanlık oluşturuyordu.

Ne kadar gömmeye çalışsa da o düşünce yine beyninde dirilmişti. Belki de içinde bulunduğu koşullar içerisinde en mantıklı olanı yaşamına son vermekti. Çocuğunu doğururken ölmek yerine şimdiden bu acıyı sonlandırmak çok daha uygun olurdu. Ama kadın bunu yapamayacak kadar korkuyordu ölümden. Hem böyle bir ortamda kendisini nasıl öldürebilirdi ki! Bir insan, iradesiyle yemeyi ya da içmeyi keserek ölebilir miydi? İnsanın ölümü düşünürken bile canını acıtmayacak bir yöntem araması gerçekten ironik bir durumdu. Daha da önemlisi içinde, çok derinlerde bir yerde hâlâ bir umut ışığı vardı ve bu ışığın yaşamasını sağlayan Tesla'ydı. İnatçı kız kardeşi bu tarz durumlarda mücadeleden asla vazgeçmezdi. Meryam, karanlıkta yanmaya çalışan ateşini kız kardeşi sayesinde hayatta tutmaya çalışsa da Tesla'nın tam o sırada bir hastane yatağında Pia olarak uyanacağını asla bilemezdi.

Karanlıkta hapsolduğu kısır döngü içerisinde yine aynı şeyler olmuştu. Önce derin bir korku ve umutsuzluk, ardından minik bir ışık ve umut, ardından yine karanlık. Ne zaman bir şeyler yapmak için düşünmeye çalışsa sanki bir el beynini tutup önce kaynar su dolu, hemen ardından da soğuk suyun olduğu bir kovaya sokup duruyordu. Tam anlamıyla işkence gibiydi. Ama daha da ilginci kadın bu işkenceye alışmıştı. İnsan fizyolojisinin en çılgın özelliklerinden biri de buydu. Şartlar ne olursa olsun bir şekilde hayata adapte olmayı başarıyordu. Çünkü yaşam denen şey o kadar mükemmel bir şarkıydı ki her türlü zorluğa adapte olabilirdi insan.

Zor şartlar ve adaptasyonu düşünen beyni, kız kardeşiyle yaptıkları ilginç bir tatil macerasını getirmişti aklına. O zamanlar Perit yoktu ve tatil rotasını belirleyen genellikle Tesla oluyordu. İşte böyle bir tatil sırasında yaşadıkları saçma bir şanssızlık nedeniyle geceyi oldukça kötü bir otelde geçirmek zorunda kalmışlardı. Meryam'a göre bu yerde beş dakika yaşamak bile imkânsızdı. Şimdi içinde yaşadığı mezarı düşününce yüzünde çarpık bir gülümseme oluştu. Ünlü Ekstremofil Oteli. Aslında otelin gerçek adı bu değildi. Kadın, otelin bir adı olup olmadığından bile emin değildi ama Tesla'nın anlattıklarından sonra otele bu ismi vermişlerdi.

Meryam yatağa uzandı tekrar. Sanki Tesla'nın sesi kulaklarındaydı. Ablasının "İnsanlar burada nasıl yaşayabilir ki" tespitinden sonra "İnsan o kadar bencil bir canlı ki bu topraklarda sadece kendisinin yaşadığını sanıyor sevgili ablacığım" diye başlamıştı anlatmaya. Meryam, kızın söylediklerini hatırlamaya çalıştı. İnsanın bir saniye bile hayatta kalamayacağı yerleri evi olarak kullanan birçok canlı olduğundan bahsetmişti Tesla. Bu canlılar için koşulların ne kadar ekstrem olduğunun hiçbir önemi yoktu. O nedenle bilim dünyası bu çılgın canlılara *ekstremofil* adını vermişti. Bu kelime "ekstrem, yani uç koşulları seven" gibi bir anlama sahipti.

İnsanın yaşamasını doğrudan etkileyen sıcaklık, yüksek basınç ya da radyoaktivite gibi etkenler bu canlılar için pek de bir şey ifade etmiyordu. Mesela bazı canlıların (*Arkebakter ve Eubakter*) sıcağı sevdiğini ve yaklaşık 100 °C sıcaklık civarında bile yaşayabildiklerini anlatmıştı Tesla. Hatta şu an adını hatırlamadığı bir bakteriden daha bahsetmişti. Kardeşinin söylediğine göre bu bakteri (*Deinococcus radiodurans*) insanı öldürmek için yeterli olan radyasyon dozunun neredeyse 1.000 kat fazlası altında bile hayatına devam etmekteydi. Okyanusun en derin noktasını (*Mariana Çukuru, suyun 10.898 metre altı*) bile kendisine ev olarak seçmiş canlılar vardı. Yani yaşam denen mucize her zaman bir şekilde yolunu buluyordu (6).

Aslında bu çılgın canlılardan biriyle çok yakında tanışmışlardı. Kocasının içinde, onlarla beraber uzun bir süre yaşamıştı bu canlı. Perit'in sigara ve alkole oldukça düşkün olduğu dönemlerde midesi ile ilgili ciddi sorunlar ortaya çıkmıştı. Hastaneye gittiklerinde adamda ülser olduğu tespit edilmişti. O akşam Tesla onlara ülseri anlatırken çok ilginç bir bakteriden bahsetmişti. Normalde mide içinde besinleri sindirmeye yarayan sıvı oldukça asidikti. Bu sayede birçok besini parçalayabiliyordu. Hatta yiyecekler aracılığıyla ağzımızdan içeri girebilen birçok mikroorganizma yine bu sıvının içinde yaşama veda ediyordu. Midenin içi tam anlamıyla cehennem gibi bir yerdi. Ama böylesine bir cehennemde bile yaşayabilen bir bakteri vardı. Normalde içine giren etleri oldukça güzel sindiren midemizin kendisi de bir et olmasına rağmen bu asit nasıl oluyordu da midenin kendisini sindirmiyordu? Kız kardeşinin anlattığına göre midenin iç yüzeyi tükürük benzeri bir sıvıdan oluşan mukus tabakası ile kaplıydı. İlginç bir şekilde bu tabaka mide içindeki asidin mide duvarına temas etmesini önlüyordu. Ama bakterinin biri (*Helicobacter pylori*) bir şekilde mide duvarındaki mukus tabakasını delerek asidin mideye zarar vermesine neden oluyordu (7).

Meryam gözlerini açıp önündeki loş karanlığa sinirli bir şekilde baktı. Küçücük, belki de hiçbir amacı olmayan canlılar bile sıcağa, radyasyona ve çok daha ekstrem koşullara rağmen hayata tutunabiliyorken kendisinin bu denli çaresizce davranmasına öfkelenmişti. İçinde oluşan öfkenin bir kısmı muhtemelen bu hikâyeyle beraber hatırladığı Perit yüzündendi. Her şey geri zekâlı kocasının salak tercihleri yüzünden gelmişti başına. Belki bir gün yine Alef ile yolu kesişebilirdi ama Perit eğer böyle bir ahmaklık yapmasaydı Meryam asla bu kadar ileri gitmezdi. Kız kardeşi ile doğacak çocuğunun odası için alışveriş yapmak varken yerin altına gömülmüş, başına gelecekleri bekliyordu.

Hissettiği öfkeyle beraber böbreküstübezlerinden salgılanan adrenalin, uzun süredir hareketsiz yatmaktan sıkılan damarlarının içinde olabildiğince hızlı dolaşmaya başladı. Mücadele edecekti ve bir şekilde bu mahzenden çıkmayı başaracaktı. Bunu kendisi için yapmasa bile karnındaki çocuğu için yapacaktı. Geceleri rüyasında defalarca görmüştü. Oğlu olacaktı ve oğlu için bunu başaracaktı. Elleri karnına gitti. Oğlundan güç almaya çalıştı çünkü şu an karnının içinde gömülü bir halde bulunan oğlu hayatının en büyük mücadelesini veriyordu. Meryam çocuğu olması için sadece çabalamamıştı, hemen hemen bulduğu her kitabı okumuştu. Hatta bu da yetmezmiş gibi merak ettiği her soruyu Tesla'ya sormuştu.

İlk başlarda hamile kalamadığı için çok fazla üzülmüş ve kendisinde ya da Perit'te bir sorun olduğunu düşünmüştü. Ama sonra araştırmaya başladığında aslında hamile kalma ihtimalinin ne kadar zor ve mucizevi bir süreç olduğunu anlamıştı. Spermin yumurtaya ulaşması muazzam zorlukta bir yolculuktu. Normalde kadınların yumurta sayısı sınırlıydı ve belli bir yaşa kadar her ay bir tanesini kullanıyorlardı. Daha da ilginci yumurta olgunlaştırılıp ortama bırakıldıktan sonra yaşayabilmek için yaklaşık yirmi dört saati vardı. Eğer yirmi dört saat içinde keşfedilemezse büyük bir ihtimalle sonsuza kadar yok

olacaktı. Erkekte yer alan sperm hücresinin kadın vücudundaki tek bir yumurtayı bulması neredeyse Mars'ta su bulmak kadar zor bir süreçti. Zaten onun için kadının tek bir yumurtasına karşılık erkekten gelen sperm sayısı 200 milyon civarındaydı. 200 milyon kâşif hücrenin, ruh eşini bulmak için çıktığı bu yolda sadece çok az bir kısmı yumurtaya ulaşabilmekteydi. Yumurtanın bir günlük ömrüne rağmen spermler dört-beş gün canlı kalabiliyorlardı. Aklına gelen bilgilerle beraber Tesla'nın sesi de kafasının içinde yankılanmaya başladı.

"İnanılmaz bir şey Meryam. Özellikle de spermler ve yumurtanın ilk karşılaşma anı. Normalde yumurta hücresi insan vücudunun en büyük hücrelerinden biri ve sperm yumurtanın yanında minicik kalıyor. Yumurtayı ilk gördüğünde spermin yaşadığı şaşkınlığı düşünsene. Tıpkı masallardaki gibi, sevdiğine ulaşabilmek için bu devasa kürenin içine girmek zorunda. Tek sorun yalnız olmaması. Binlerce sperm hücresi yumurtanın üzerine yapışır çünkü varoluş nedenleri bu kürenin içinde saklıdır. Fakat bu küreye girmek hiç de kolay değildir. O nedenle spermler, yumurtanın yüzeyindeki sert tabakayı eritecek bir enzim salgılayarak içine girebileceği bir delik oluştururlar. Kimbilir, belki de yumurtanın canının yandığı ilk olay budur. Olur da bir sperm bu delikten kendisini içeri bırakırsa işte o an bir mucize olur."

"Düşün Meryam. Büyük bir küre ve bu küre etrafında içeri girmeye çalışan binlerce sperm var. Tek bir sperm içeri girmeyi başardığında ne olur biliyor musun? Yumurtanın dış kısmında anında birtakım kimyasal değişiklikler meydana gelir ve yumurtanın etrafında hiçbir şekilde delinemeyecek bir tabaka oluşur. Böylece diğer spermlerin hiçbiri yumurtaya giremez. Hani *İnsanlar birincinin ismini bilir, ikinciyi kimse tanımaz* diye bir laf vardır ablacığım. İşte dışarıda kalan bu spermlerin başına gelen tam da budur. Yaşam denen mucizeye kavuşamayacak binlerce hüzünlü isimsiz, var olmadan yok olurlar. Çünkü yumurta

ruh eşine kavuşur kavuşmaz kalbini ve içini diğer tüm âşıklara kapatır. Sonrasında ise hayatında görebileceğin en mükemmel şey olur. Sperm ve yumurta sahip oldukları genetik materyallerini serbest bırakır. Özgür kalan genetik materyaller de yıllarca kavuşmayı bekleyen iki âşık gibi birbirlerine sarılıp harika bir dansa başlarlar. Öyle bir danstır ki bu Meryam, sonunda iki âşık, sahip oldukları tek şey olan genetik materyallerini birbirlerine hediye ederek tek bir ruh haline dönüşürler."

Meryam'ın gözünden yaşlar akıyordu. Var olmadan yok olan isimsizlere mi ağlıyordu yoksa içinde gerçekleşmiş dünyanın en romantik buluşmasına mı, bilmiyordu. Emin olduğu tek şey içinde mükemmel bir mucizenin yaşandığıydı. İnsan denen canlının bir türlü anlamadığı muazzam bir mucize. Yaşamın oluşumu. İşte, şu an oğlu bunu başarmış, ilk dansını yapmıştı.

"Birbirleriyle birleşen bu kutsal, iki genetik ruhu taşıyan kürenin adı ne biliyor musun?" diye sormuştu Tesla. "Zigot. Muhtemelen bu kelimeyi daha önce duymasan da zigon kelimesini biliyorsundur. Zigon kelimesi 'iç içe geçmiş' anlamına gelir. Aslında zigot kelimesi de aynı kökten geldiği için benzer bir anlam taşımakta. Yani kabaca söylemek gerekirse zigot kelimesi 'birbirine bağlı' demek. Çünkü anneden gelen genetik materyal ile babadan gelen genetik materyal sonsuza kadar birbirlerine bağlanmışlardır artık. Söylesene bu bağlılığı anlatacak daha güzel bir kelime olabilir mi?"

"Biliyorsun uterusun tepesinde boynuz gibi gözüken iki tane fallop tüp var. Şimdi, bu bahsettiğim olayların hepsi burada gerçekleşti. Zigot, fallop tüp içinde uterusa doğru giderken bir anda bölünür ve tek bir küreyken birbirine yapışık iki küre haline gelir. Sonra yolculuğuna devam ettiği sırada bir kere daha bölünür ve bu sefer birbirine yapışık dört top halini alır. Bu bölünme katlanarak devam eder ve bir süre sonra birbirine yapışık topların olduğu garip bir nesne ortaya çıkar. Dışarıdan bakıldığında tıpkı bir dut gibi gözüktüğü için bu haline Latince

dut anlamına gelen bir kelime verilmiştir (morula). Bu yolculuğun uterusa ulaşması yaklaşık üç-beş gün sürmektedir."

"Uterusa ulaştığında yaklaşık 100 topun birbirine yapıştığı garip görünümlü bir hal alır. İşte burada karşımıza inanılmaz bir görüntü çıkar. Dut görünümlü birbirine yapışık toplar önce uterusun duvarına yapışır, sonra da bu duvar içerisine gömülür (8). Nasıl ki bir tohumu büyümesi için toprağın içerisine gömersin, işte burada olan şey tam da bu. En kıymetli hazineni uterusun içine gömerek ona emanet edersin. Yani birbirini gördüğünde çılgınca dans edip bir bütün olan iki âşık yaklaşık altıncı günün sonunda bir tohum gibi gömülür. Çünkü tohum olmanın kaderindedir karanlık. Büyüyebilmek için gömülmek gerekir."

Yumruklarını sıktı Meryam. Karanlık odanın ortasında durarak kafasını yukarıya kaldırdı. Oğluyla aynı kaderi aynı anda yaşıyordu. Oğlu şu an karnında bir yerlere gömülü büyürken, kendisi de bu mahzene gömülmüştü. Ama burası asla mezarı olmayacaktı çünkü Meryam da bir tohumdu ve buradan büyüyerek, çoğalarak çıkacaktı. Bu heyecan ile kalbi daha hızlı atmaya başladı. Az önce kafasında kendisini nasıl öldüreceği ile ilgili fikirler bir anda o kadar uzak gözüktü ki gözüne, kendisi bile nasıl olup da bu kadar saçma şeyler düşünebildiğine şaşırdı. Her saniyesi bir mucize barındıran hayatı sonlandırmanın ahmaklığını düşündü. Kollarını iki yana açtı ve düşünmek için gözlerini kapadı. Sanki içerisinde bulunduğu odanın karanlığı yetmiyormuşçasına.

Bölüm 52

Kranialin Haberi

Yeterince uzağa yolculuk edersen,
kendini bulursun.

Bulut Atlası - David Mitchell

Adam yavaşça telefonu masaya bıraktı. Boşta kalan eline baktı. Elinin titremesi, duyduğu haberden mi kaynaklanıyordu yoksa yaşlılığından mı bilemedi. Derisinin iyice kırışmış görüntüsü canını sıktı. Âdeta yaşadığı her bir yılın katlantıları gözünün önünde bir kanıt gibi duruyordu. Tam yetmiş üç yıldır hayattaydı ve artık her an ölebilecek bir yaştaydı. Ölümden kesinlikle korkmuyordu ama şu sıralar en çok sorguladığı şey, sıradan bir yaşam sürmesi durumunda nasıl bir hayatının olacağıydı. Bunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti. O yüzden de düşünmek anlamsızdı. Ama son dönemde üzerindeki işler epey azaldığı için daha fazla düşünmeye ve sorgulamaya başlamıştı. Elinde bir hayat hakkı vardı; o da bu hakkı bir amaca, yüce bir davaya adamıştı.

Az önce telefonda Atlas ile konuşmuştu. Normalde yaşlı adam kural gereği önemli konuların hiçbirisini telefonda konuşmazdı. Zaten yaptıkları, bir konuşma da sayılmazdı. Atlas sadece iki kelime söyleyip telefonu kapatmıştı. Telefonu dinleyenler için hiçbir şey ifade etmeyecek bu iki kelime yaşlı adam için çok büyük önem taşıyordu. Aldığı haber adama resmen tekrar yaşadığını hissettirmişti. Uzun zamandır sürdürdüğü sakin yaşam nedeniyle kalbi artık iyice yavaş atıyordu. Sanki kalbi de geriye çok az atım hakkının kaldığının farkındaydı. Ama bu haber ile uzun zamandır hissetmediği kalbini göğsünün içinde tekrar hissetti. Bir an damarlarının içinde dolaşmakta olan adrenalin ve kortizolü düşündü. Demek ki böbreküstübezleri

hâlâ çalışıyordu. Her ne kadar bu hormonlar ve artan kalp hızı bir miktar başını döndürse de bu hissi çok özlemişti, gençlik zamanlarını yeniden yaşıyormuş gibiydi.

Yaşlı adamın telefonda duyduğu iki kelime herkesin çoktan unuttuğu, sadece efsane olarak konuşulan ve yıllar önce toprağın altına gömülmüş bir bilgiydi. Ama bugün o bilginin gömüldüğü yerden yeşil bir filiz çıkmıştı âdeta. Gerçekten böyle bir şeyin olması mümkün müydü? Üzerinden neredeyse yirmi yıldan fazla zaman geçmişti. Bu yıllar içerisinde her şey çok fazla değişse de o dönem efsane işlerin başarıldığı harika yıllardı. Bir an o yılları ve başardıkları tüm mükemmel işleri düşündü adam. Kendilerine verilen bu kadim emaneti en iyi şekilde taşıyıp korumuşlardı. Geçmiş dönemin Origon'ları tüm bu yapılanları görebilselerdi, kendileriyle büyük gurur duyarlardı muhtemelen. Yıllardır verilen mücadele çok büyüktü ve ilk kez zafere bu kadar yakınlardı. Bu sefer yakın geçmişte yaptıkları hatayı yapmayacaklardı.

Adamın yaşlı gözleri hâlâ titremekte olan eline bakarken kafasının içindeki düşünceler hızla yer değiştiriyordu. Elinin altında muazzam bir güç olan bu adamın, kendi elini kontrol etmedeki başarısızlığı hayatın ironisi gibiydi. Sonuçta elini oluşturan kas, kemik ve doku onundu. Diğer taraftan beyin ve eline gelen tüm sinirler de adama aitti. Ama tüm bunlara rağmen eli kendisiye dalga geçer gibi sürekli titriyordu. Yaşadığı bu aciz durum nedeniyle öfkelenen adam, hızla daldığı düşüncelerden çıkarak gerçek dünyaya döndü.

İçinde oluşan öfkenin de etkisiyle titremeyi engellemek için hemen eliyle oturduğu sandalyenin kenarını tuttu. Az önce deli gibi titreyen eli bir anda durmuştu. İşte o an yaşadığı en büyük pişmanlıklarından birini tekrar hissetti. Ölümüne artık sayılı zamanın kaldığı şu günlerde bu gerçek bir türlü kafasından çıkmıyordu. Aslında adamın şu an ihtiyacı olan yegâne şey, yaşlı ellerinin titremesini sonlandıracak, tutabileceği bir

başka eldi ama böyle bir elin hayatına dokunmasına izin vermemişti.

Yaşlı adamın sayısını bilmediği kadar çok sayıda çocuğu vardı ama hiçbir zaman bir eşi olmamıştı. Çünkü hayatını adadığı bu görevin ve içinde bulunduğu topluluğun kuralları çok netti. Neon içinde aşk ve evlilik gibi tüm insani zaaflar yasaktı. Kurallara göre, genetik materyalin mümkün olduğunca çok yayılması gerekiyordu ama aşk denen hastalığa asla bulaşılmamalıydı. O yüzden adam ne tek bir çocuğunu gördü hayatı boyunca ne de çocuklarının anneleriyle tanıştı. Oysa şu an yanı başında elini tutan biri olsaydı bu titremeler çok daha katlanılır olabilirdi.

Son dönemde bu düşünce iyice beynini kemirmeye başlamıştı. Tüm insanlığın neredeyse üzerine inşa edildiği bir fizyolojik fenomen olan aşk kavramını yaşamasına izin verilmemişti. Bir kadına dokunmanın, ona sarılmanın, onu öpmenin ne demek olduğunu deneyimlememişti. Sanki çok büyük bir pişmanlığını hatırlamışçasına oturduğu yerden kalktı. Düşüncelerinden uzaklaşmak istercesine hızla yürüdü odanın içerisinde. Sonuçta insanlık için, bu gezegen için birilerinin fedakârlıkta bulunması gerekiyordu. Neon'un varoluş amacı zaten buydu ve adam da kendisini Neon'a kayıtsız şartsız teslim etmişti. Olay bu kadar basitti. Az önce düşüncelerinde hissettiği zayıflıkları tümüyle yaşlılığına bağladı. Şimdi yapması gereken tek şey, geçmişi sorgulamak yerine inşa edecekleri geleceği düşünmek olmalıydı.

Yaşlı adam, başasistanını yanına çağırdı. Kendisinin önemli bir toplantıya gideceğini, o nedenle de bu akşamki vaazı onun vermesi gerektiğini belirtti. Başasistan, anladığını gösteren bir şekilde adamın önünde eğilerek odayı terk etti. Daha sonra içeri elinde bir takım elbise ile bir başka asistan girdi. Hızlıca, ayakta duran yaşlı adamın yanına gitti ve adamın üzerindeki kıyafetleri olabildiğince dikkatli bir şekilde çıkarmaya başladı. Yaşlı adam, karşısındaki aynadan yarı çıplak vücudunun yansımasını gördüğünde bir kere daha zamanın acımasızlığını hissetti.

Vücudunun görünen kısmındaki hemen her bölge enkaz alanı gibiydi. Adam kıyafetleri giymesine yardımcı olan asistana baktı. Muhtemelen en fazla on yedi yaşındaydı. Diğer tüm asistanlar gibi oldukça sağlıklı bir vücuda sahipti. Asistanın gencecik ve pürüzsüz elleri adamın vücudundaki kırışıklıkların daha da acımasız gözükmesine neden oluyordu. Buna katlanamayan adam, tek bir işareti ile kendisinin giyineceğini belirterek asistanı yanından uzaklaştırdı.

Yaşlanmış vücudunun çirkin görünümünden o kadar çok tiksiniyordu ki kıyafeti normalden daha hızlı bir şekilde giymişti. Bu kıyafeti çok seviyordu. Derisindeki kırışıklıkları kumaşla örten adam, aynadaki görüntüsünden memnun gözüküyordu. Geriye kalan tek taraf yüzündeki kırışıklıklardı. Ama kaç yaşında olursa olsun sahip olduğu gözler tıpkı gençliğindeki gibiydi. Hırs ve enerji dolu yeşil gözleri o kadar dikkat çekiciydi ki yüzündeki kırışıkların görülmesine izin vermiyordu. Sokakta gördüğünüzde dünyanın en sıradan yaşlılarından biri gibi gözükecek bu adam, yerkürenin kaderini kalıcı olarak değiştirebilecek birkaç sayılı insandan birisiydi. Muhteşem Alhazen. Taşıdığı ismi sonuna kadar hak edecek başarılara imza atmış örnek bir savaşçı.

Normalde dünyanın kaderine etki edebilecek büyüklükte devletler, şirketler ya da aileler vardı. Bunların bazılarını herkes bilirdi bazılarını ise hiç kimse bilmezdi. Neon, hiç kimsenin varlığını bilmediği çok büyük gizli bir güçtü. En tepesinde yer alan karar verici, kutsal kişiye Origon denirdi. Yaşlı Alhazen ise Origon'un etrafındaki on iki ayrıcalıklı kişiden biriydi. Neon hiyerarşisinde Origon'a doğrudan bağlı, üstdüzey on iki yeminli takipçi, *kranial* olarak adlandırılırdı. Alhazen belki de on iki kranialin en önemlisiydi. Birçok kişinin anlattığına göre istese zamanında kendisi de Origon olabilirdi ama adam bunu tercih etmemiş ve kranial olarak yoluna devam etmişti.

Evden çıkarken etrafındaki asistanlara yapmaları gereken şeyleri hatırlattı. Yaşlandıkça değişen vücudunda hoşuna giden belki de tek şey sesiydi. Her geçen yıl, ses tellerine daha bir derinlik katmıştı. Gün sonunda topluluğa verdiği vaazların çok güçlü olmasında kelimeler kadar ses tonu da etkiliydi. Yine de eskisi kadar konuşmasını gerektirecek durumlar kalmamıştı. Gününün büyük bir kısmı sessizlik içerisinde kitapları arasında geçiyordu. Belki de yaptığı en güzel sohbetler bu kitapları okurken beyninin içinde dönen sohbetlerdi ve bu sohbetler için ses tellerini kullanmasına gerek yoktu. Özellikle son zamanlarda Neon'un geçmişi üzerine yazılanları okumak Alhazen için âdeta bağımlılık olmuştu. Uzun saatler bu geçmişe dalıp gidiyordu. Hatta bazen yemek yemesi gerektiğini asistanları hatırlatıyordu.

Uzun bir yolculuk yapmayalı epey bir zaman olmuştu. Önündeki yol ve serüven yaşlı organları için oldukça yorucu bir macera sayılırdı. Ama öğrendiği bilgi, teknolojik aletler aracılığıyla iletilemeyecek kadar önemliydi. Atlas ile olan görüşmeleri şifreliydi ve Atlas bile gerçekte neyi keşfettiğini bilmiyordu. Tek bildiği, keşfettiği şeyin Neon için çok önemli olduğu gerçeğiydi. Dışarı çıkmadan önce hızlıca sessizlik odasına girdi adam. Işığın oldukça az olduğu karanlık odada kırmızı halının üzerinde yürüyerek bir heykelin önünde durdu. Vücudundan gelen zorlanma ve acıya rağmen dizlerinin üzerine çöktü. Eklemleri ve tendonları adamın yaptığı şeyden kesinlikle memnun değillerdi ve de bunu çok net bir şekilde dile getiriyorlardı.

Dizleri üzerindeki adam, ellerini yüzünün önünde birleştirdi, gözlerini kapadı ve başını hafifçe eğdi. Sessizlik odasında konuşmak yasaktı. O nedenle hareket eden dudaklarından çıkan kelimeler sadece beyninin içinde yankılanıyordu. Ama adamın ne dediğini duymaya gerek yoktu çünkü sessizlik odasına giren kişinin yapacağı tek şey Neon yeminini hatırlamaktı. Neden yeryüzünde olduklarını, düşmanlarının kim olduğunu,

hepsinden önemlisi savaşın artık çok yakın olduğu gerçeğini hatırlamak için yapılan bir ritüeldi bu. Adamın, dudakları ile şekillendirdiği ses dalgaları daha yayılmadan kaybolacak kadar zayıftı. Eğer ulaşabilecekleri bir kulak olsaydı duyulacak kelimeler şunlar olacaktı:

Post tenebras lux
Nosce te ipsum
Timendi causa est nescire
Si vis pacem, para bellum

Yeminini bitiren Alhazen güçlükle de olsa ayağa kalktı ve Origon'a müjdeyi vermek üzere yola koyuldu. Yolculuğu tıpkı kendisinin de düşündüğü gibi oldukça uzun olacaktı.

Bölüm 53

Davetsiz Otopsi

Duygularım anestezi altında.
Her şeyi görüyorum, her şeyi işitiyorum,
ama artık hiçbir şey hissetmiyorum.

Amin Maalouf

Çocuğu uykusundan uyandıran, ranzanın alt tarafında yatan diğer çocuğun sayıklaması oldu. Vücudu o kadar kuvvetli titriyordu ki ranzanın üstündeki yatak bile sallanıyordu. Aralarına yeni katılmıştı bu çocuk. Açık sarı saçları nedeniyle diğer çocuklar ona *Civciv* adını vermişti. Normalde hepsinin isimleri çeşitli numara ve harflerden oluşuyordu ve birbirlerine lakap takmaları yasaktı ama çocuklar yasağa rağmen bazı arkadaşlarına lakap takmışlardı. İşte bu çocuklardan biri olan Civciv'in vücudu aldıkları eğitime bir türlü adapte olamamıştı.

Sabah yaptıkları eğitimde, kış mevsiminde olmalarına rağmen neredeyse donmak üzere olan bir gölü, üzerlerinde hiçbir kıyafet olmadan yüzerek geçmişlerdi. Gölün uzunluğu yaklaşık 250 metreydi ve çocukların hepsi sadece yedi yaşındaydı. Attıkları her kulaçta gölün soğuk suları kollarını ısırıyormuş gibi hissetmişlerdi. Şu an yattığı yerde deli gibi titremekte olan Civciv, bugünkü eğitimin anısını vücudunda yaşamaya devam ediyor gibiydi. Odadaki diğer tüm çocuklar da bu krizleri defalarca yaşamış ve zaman içerisinde de alışmışlardı. Muhtemelen Civciv de zamanla alışacaktı ama çocuğun titremesi daha da şiddetlenerek devam ediyordu.

Çocuğun dişlerinin tıkırdaması ve ranzadan çıkan sesler diğer ranzalarda yatmakta olan çocukların da gözlerinin açılmasına neden olmuştu. En kötüsü buydu. Gün içinde hem teorik hem de pratikte o kadar zorlu bir eğitimden geçiyorlardı ki uyumak onlar için çok elzem bir ihtiyaçtı. Diğer taraftan gece uyanmak

ve ne koşulla olursa olsun ranzadan kalkmak yasaktı. Tuvaletiniz bile gelse kural çok netti, yataktan çıkamazdınız. Ranzanın üstündeki çocuk da yedi yaşındaydı. Ama vücudu diğer çocuklara göre biraz daha gelişmiş olduğundan daha büyük gösteriyordu. Normalde aralarında bir hiyerarşi olmasa da aynı odada uyuduğu yüz çocuğun içerisinde en etkili olan kendisiydi. En azından diğer çocuklar buna inanıyor ve bu çocuğu seviyorlardı.

Çocuk, yasak olmasına rağmen ranzadan aşağıya atladı. Daha önce böyle bir şey yapmamıştı ve başına neyin geleceğini bilmiyordu. Civciv'in yatağının kenarına oturduğunda çocuğun ateşler içinde yandığını gördü. Teorik eğitimlerde bahsetmişlerdi. Ateşi olan vücudun titremesi daha fazla ısı oluşturacaktı ve bu durumun kişiye zarar verme olasılığı vardı. Bu durumlarda ilk yapılması gereken ateşi düşürmekti. Çocuk dışarıya baktı. Karanlığı beyaza dönüştüren müthiş bir kar yağışı vardı. Hemen koşup camı açıp dışarıdan aldığı bir avuç dolusu karı Civciv'in yatağına taşıdı. Titreyen çocuğun görüntüsü hiç iyi değildi. Kar ile çocuğun ateşini bir miktar da olsa azaltmaya çalıştı. Tüm bunlar olurken odadaki diğer doksan sekiz çocuğun gözleri kapalı olsa da etraflarında olan şeyin şaşkınlığı içerisindeydiler. Çünkü kurallar çok netti ve asla çiğnenemezdi.

Bir süre sonra yattıkları büyük, hangar gibi odanın kapısı açıldı. İçeriye zayıfça, üzerinde önlük olan uzun boylu bir adam girdi. Civciv her şeyden habersiz titremeye devam ederken diğer çocuk hemen ranzaya tırmanıp kendi yatağına girdi ve gözlerini kapadı. Şansı varsa onu görmemişlerdi. Ama Civciv öyle bir ses çıkarıyordu ki sanki "Yasağı çiğneyen kişi burada" der gibi titretiyordu iki katlı ranzayı. Çocuğun gözleri kapalı olsa da adamın adımlarından kendilerine yaklaştığı anlaşılıyordu. Adam hemen yanı başlarında durmuştu, hissedebiliyordu. Muhtemelen adam kendilerine bakıyordu. İnsana dair ilginç bir özellikti. Normalde görme alanında olmasa bile kendisine

bakıldığını anlayabiliyordu. Daha sonra adam tekrar yürümeye başladı. Çocuk gözlerini açıp baktığında adamın pencereyi açtığını gördü. Belki de az önce kendisinin yaptığı gibi kar alıp Civciv'in ateşini düşürecekti. Adam pencereyi ardına kadar açtıktan sonra geri döndü. Pencereden içeri saldıran soğuk rüzgâr bir anda odayı doldurmuştu. Adam, Civciv'in başına geldi ve hızla çocuğun üzerindeki kıyafetleri çıkardı. Daha sonra çocuğu kucağına alıp pencere kenarına doğru yürüdü. Diğer çocuklar kısık gözleri arasından olanları izlemeye çalışıyordu. Civciv, adamın kucağında da titremeye devam ediyordu. Pencerenin kenarına gelen adam tek bir hamle ile kucağındaki çocuğu pencereden dışarı fırlattı.

Tüm odada derin bir sessizlik olsa da çocukların sessiz çığlıklarını duymuş gibiydi adam. Daha sonra hızla geri dönüp bu sefer üst ranzada olan çocuğu alıp aynı şekilde dışarı fırlattı ve pencereyi kapadı. Yatakhaneleri ikinci kattaydı. Dışarıda birikmiş yoğun kar sayesinde sadece kaburgasında bir kırıkla o geceyi atlatmıştı çocuk. Ama Civciv o kadar şanslı değildi. Çünkü daha sonra onu bir daha hiçbir yerde görmediler. Bunun farkında olan çocuk, kırık kaburga acısından daha büyük bir acıyı günlerce hissetmişti. Civciv'in hiçbir suçu yoktu ve kendisi yüzünden ölmüştü. İleride Atlas adını alacak olan çocuk, o gün ilk yeminini etmişti. Pencereden dışarı fırlatıldığında bunu yapan adamın yüzünü net bir şekilde görmüştü. O yüzü asla unutmayacaktı ve eline geçen ilk fırsatta bu adamı öldürecekti.

Kapıya giren anahtar sesiyle birlikte gözleri açıldı Atlas'ın. Bir duvar dibinde, yerde oturuyordu ve dışarısı hafifçe aydınlanmaya başlamıştı. O kadar çok görmüştü ki bu rüyayı, artık nöronları alışmıştı. Çocukluğuna dair yüzlerce acı anıdan sadece bir tanesiydi. Atlas'ın yüzünde duygu durumunu dışarı yansıtmayan bir ifade vardı. Çok dikkatli bakanların göreceği tek şey bitkin görünümü olurdu. Tüm geceyi ayakta geçirmişti. Şimdi beklemesi gerekiyordu ve beklerken vücudu uykuya ye-

nik düşmüştü. Muhtemelen en fazla on beş dakika uyumuştu ama bu kadarcık kısa süre bile kendisini geçmişe götürmeye yetmişti. Rüyasında yere düşerken baktığı yüzü ve ettiği yemini hatırladı. Şimdi olayın üzerinden yıllar geçmişti ve öldürmek için yemin ettiği "penceredeki adamın" emrinde çalışıyordu. Yıllar, Alhazen adındaki bu adamla yollarını kesiştirmişti. Hatta Atlas zaman içerisinde kranial Alhazen'in en gözde optogen askeri olmuştu. Öyle ki Alhazen Neon için en önemli görevlerden birini idare etmesi için Atlas'ı görevlendirmişti.

Kilide giren anahtar ile uyanan Atlas, kapının kapanması ile tam anlamıyla gerçek dünyaya dönmüştü. İlk olarak ellerine baktı. Elinde eldivenler vardı ve her tarafı kan lekesi, doku ve kemik parçalarıyla kaplıydı. Bu görüntüleri daha önce defalarca görmesine rağmen hâlâ içinde bir yerlerde hafif bir mide bulantısı hissediyordu. Yaklaşık 180 santimetre boylarında, oldukça zayıf bir kadın içeri girdi. Kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece elinde kocaman, valiz görünümlü bir çanta olduğunu gördü. Bu kadar zayıf bir kadının elinde bu kadar büyük bir çantanın olması komik bir görüntü oluşturuyordu. Kadın, Atlas'a önce şaşkınlık, sonra hafif bir aşağılama duygusu ile baktı. Daha sonra bakışlarını hızlıca masaya çevirdi. Kadının bakışları ile beraber Atlas'ın bakışları da senkronize bir şekilde masanın üzerine kaydı.

Masanın üzerinde kafası olmayan bir vücudun parçaları vardı. Kollar ve bacaklar bedenden kesilerek ayrılmış ve geriye kalan gövdenin yanına bırakılmıştı. Az önce kendisini hafifçe hissettiren mide bulantısı bir miktar daha belirgin hale gelmişti çünkü masanın üzerinde kendi eseri duruyordu. Şu an hiçbir şey hatırlamıyor olsa da birazdan yaşadığı her şeyi anımsamaya başlayacaktı. Kadın, valizi yere bıraktı. Cebinden çıkardığı mor eldivenleri ellerine taktı. Sanki market reyonunda bir ürüne bakıyormuş gibi dolaşmaya başladı masanın etrafında. Gövdeden ayrılmış bir şekilde duran sol kolun omuz başına parmağını

değdirdi. Kadının parmağı, kesik kolun omuz başından başlayarak ele kadar ilerledi. Sanki yatakta uzanmış olan sevgilisini uyandırmak için nazik dokunuşlar yapıyor gibiydi. Daha sonra cesedin elini tuttu ve tüm kolu hafifçe havaya kaldırdı. Olabildiğince dikkatli bir şekilde elinde taşıdığı bu kesik kolu, valiz görünümlü çantanın içine bıraktı.

Çantanın açılması ile dışarı çıkan beyaz duman şeklindeki görüntü, çantanın aslında özel bir soğutucu olmasından kaynaklanıyordu. Cesedin sol kolunu aldıktan sonra aynı şekilde sağ bacağını da alarak kolun yanına yerleştirdi. Daha sonra valiz görünümlü çantayı hızlıca kapattı. Eldivenlerini elinden çıkartıp cebindeki bir poşetin içine koyan sarışın kadın, Atlas'a hiçbir şey söylemeden kapıya doğru ilerledi. Tam o sırada yerde, Atlas'ın yanında duran, kendi çantasına benzeyen bir başka çantayı gördü. Kadın büyük bir merakla baktı çantaya. Sanki asıl aradığı şey o çantanın içindeymiş gibi bir bakışı vardı. Ama kuralları Atlas koymamıştı. Sadece sol kolu ve sağ bacağı alacaktı. Kadın elindeki valizle beraber hiçbir şey söylemeden seri bir şekilde odadan ve evden dışarı çıktı. Atlas, az önce odada olan sarışın kadını daha önce hiç görmediği gibi, hayatının bundan sonraki kısmında da bir daha görmeyecekti. Tıpkı birazdan gelecek olan diğer kişi gibi.

Dairede yalnız kalınca gözleri tekrar ellerine gitti. Kurumuş kan, doku ve kemik parçaları aynı şekilde duruyordu. Masanın üzerinde geri kalan vücut parçaları ve vücudun üzerine sürdüğü solüsyondan gelen koku, odanın içindeki havayı daha da katlanılmaz hale getirmişti. Adam şu an nerede olduğunu ve buraya nasıl geldiğini bilmiyordu. Masada durmakta olan N0R9'u hangi ara bu hale getirdiğini de hatırlamıyordu ama az sonra hepsi beyninin içine dolacak, her bir anı küçük cam kırıkları gibi nöronlarına saplanacaktı.

Her şey hastane morgundaki keşif ile başlamıştı. Alef adlı kişinin gerçekten de N0R9 olduğunu öğrendikten sonra yapacağı

tek şey, kendisine özenle bildirilen protokole uymaktı. Protokol gereği yerine getirilmesi gereken şeyler normal bir insan için oldukça vahşi bir eylem olacağından içindeki insanı bir şekilde devre dışı bırakmalıydı. Eskiden insanlar bunun için alkol ve madde kullanımını tercih ediyorlardı. Ama bilim çok gelişmişti ve tek bir düğmeye basarak içinizdeki insanı geçici bir süre uyutabiliyordunuz.

Dışarıdan çok normal gözükse de Atlas'ın beyni diğer birçok insandan oldukça farklıydı. Kafasının içinde dışarıdan kontrol edilebilen bir sistem vardı. Bu düzenek sayesinde sadece bir düğmeye basarak beyninde istediği bölgeyi uyarıp istediği bölgeyi baskılayabiliyordu. Bilim dünyası bu yönteme "optogenetik" adını vermişti. Atlas'ın beyni de optogenetiğe göre düzenlenmiş çok farklı bir beyindi. Önceleri beynine ne yaptıklarını bilmiyordu ama zaman içerisinde hepsini araştırmış ve öğrenmişti. Işık aracılığıyla beyni kontrol etmeye yarayan enteresan bir yöntemdi.

Her şey hastane morgunda, Alef'in bulunduğu soğuk çekmecenin önünde düğmeye basmasıyla başlamış, o saniyeden itibaren hiçbir insani duygu hissetmeden, tıpkı bir robot gibi tüm protokolü yerine getirmişti. Işığın etkisi altındayken yaptıklarının farkında değildi ama ışığın etkisi ortadan kalktıktan sonra yaşadığı her bir anı, bir anda beynine doluşuyordu. Tıpkı şu an olduğu gibi. Yaptığı vahşete dair hatıralar bir *zombi* sürüsü gibi beynine saldıracaktı. İşinden en nefret ettiği anlar ışık etkisi altında yaptıklarını hatırladığı zamanlardı. Adam, çocukluk alışkanlığı olarak sımsıkı bir şekilde gözlerini kapadı. Oysa göreceği tüm görüntüler zaten beyninin içindeki hipokampüs aracılığıyla görünecekti.

Gözlerini kapayan Atlas neler yaşadığını çok net bir şekilde hatırlamaya başladı. Elindeki aletin düğmesine bastıktan kısa bir süre sonra oturduğu yerden kalkarak hızla protokolü uygulamaya koydu. Hedef kişinin N0R9 çıkması durumunda uygu-

lamaya konulacak protokol çoktan hazırlanmıştı. Atlas morgda cenazelerin çıkarıldığı kapının hemen yanında kendisi için hazırlanmış arabaya gitti. Arabanın içinden valiz görünümlü büyük bir çantayla tekrar morga geri döndü. Bu andan itibaren çok hızlı olması gerekiyordu. Alef'i bulunduğu çekmeceden çıkarıp otopsi yapılan masaya yatırdı. Çantanın küçük gözünden çıkardığı mavi renkli solüsyonu adamın üstüne boşaltarak her tarafını ovmaya başladı. Dışarıdan, masaj salonunda çalışan ve fazla müşterisi olduğu için acelesi olan biri gibi gözüküyordu. Kullandığı sıvı özel hazırlanmış bir solüsyondu ve geçici bir süre ısı değişimine karşı izolasyon sağlamaktaydı. Bununla beraber damarlarda daralma yaratarak olası kanamalara karşı koruyucuydu.

Atlas, eğitimi boyunca tıbbın pratik uygulamaları hakkında çok fazla bilgi öğrenmişti. Buna otopsi yapmak da dahildi. Hızla cerrahi setlerin olduğu masaya gitti ve normalde otopsi sırasında kafatasının kesilmesinde kullanılan testereyi eline alarak farklı bir yere, Alef'in boğazına yerleştirdi ve seri bir şekilde kesmeye başladı. Adamın sakin duruşu nedeniyle dışarıdan bakıldığında kestiği şey sanki bir odun parçasıymış gibi gözüküyordu. Yüzünde yaptığı işe dair en ufak bir duygu belirtisi yoktu. Aksine hipnotize olmuşçasına davranıyordu. Oysa şu an ışığın etkisi geçtiğinden, hatırladığı bu görüntü adamın yüzünde acı çektiğini gösteren bir ifade oluşturdu.

Son hamle ile kafayı gövdesinden ayırdıktan sonra hızlıca kestiği yerlere yine mavi solüsyonu bolca sürdü. Her ne kadar ışığın etkisi altında olsa da ellerinin arasındaki şeyin ne kadar kıymetli olduğunu çok iyi biliyordu. Yukarıdakiler Atlas'ın pek bir şey bilmediğini sansalar da adam çok fazla bilgiye sahipti aslında. Atlas, elindeki kafayı hemen çanta görünümlü bir soğutucunun içine koydu ve kapağı kapattı. Hızla masanın üzerinde duran bedene döndü. Kafası vücudundan ayrılmış bedenin kolları, avuçları yukarı bakacak şekilde hafifçe iki yana açıl-

mıştı. Sanki şaşkınlıkla "Başımı nereye götürüyorsun?" der gibi bir hali vardı. Tam bu sırada yani gece yarısı 03.03'te Atlas'ın bulunduğu morgdan kilometrelerce uzaklıkta, Galen'in evinde uyumakta olan Pia'nın, Alef'in başına gelenler hakkında hiçbir fikri yoktu. Akşamüzeri hastanede polis sorgusunu tamamlayan kız, Galen'in evine gelmiş ve gerçeklerden kaçmak için kendisini uykunun kollarına bırakmıştı.

Alef'in kafasını soğutucu valizin içine koyan Atlas, bedenin geri kalan kısmını alüminyum görünümlü, fermuarlı bir örtü ile sarıp arabaya taşıdı. Hemen sonrasında ortamda çok hızlı bir temizlik yaptı. Alelacele etrafında bir şey unutup unutmadığına bakan Atlas, kafanın içinde bulunduğu çantayı alarak dışarı çıktı. Birazdan buraya hiç tanımadığı bir ekip gelerek bölgeyi en ince ayrıntısına kadar temizleyip gerekli her türlü düzeltmeyi yapacaktı. Bununla beraber Alef için hazırlanmış sahte bir otopsi raporu ve naaşının bir yakınına teslim edildiğine dair resmi belgeler özenle hastane dosyalarına yerleştirilecekti.

Arabaya binen Atlas, sonrasında koltuğun üzerindeki kâğıtta yazılı adrese gitti. Burası kenar mahalle görünümlü garip bir yerdi. Etraftaki evler genellikle tek ya da iki katlı ve oldukça eskiydi. Gecenin iyice ilerleyen bu saatlerinde sokaklarda vücutları ile para kazanmaya çalışan birtakım kadınlar ve onların koruyucuları vardı. Bir de bir şekilde yolu gecenin ortasına düşmüş diğer insanlar. Oldukça uzakta köhne bir evin girişinde durdu Atlas. Hızlıca Alef'in vücudunu ve kafasını içeri taşıdı. Aslında Neon'un merkezine getirmesi gereken asıl şey Alef'in beyniydi. Ama vücudunda da birtakım bilgiler olabilirdi. Asla işi ihtimallere bırakmazlardı. Vücudu odanın ortasında yer alan masanın üzerine yatırdı. Daha sonra odada kendisi için hazırlanmış çeşitli cerrahi aletleri kullanarak N0R9'un bacak ve kollarını gövdesinden ayıracak bir şekilde kesti.

Şimdi oturduğu yerde tüm bu vahşi sahneler beyninde canlanıyordu. Hiçbir beden böylesi bir vahşeti hak etmiyordu. Aca-

ba Alef yaşarken başına böyle bir şeyin geleceğini düşünebilir miydi? Tüm bu düşünceler içerisindeyken tekrar kapının açıldığını duydu. Hemen ayağa kalktı çünkü protokole göre sırası gelmişti. İçinde Alef'in kafasının olduğu çantayı eline aldı. Bu sefer karşısında 150 santimetre boylarında oldukça zayıf ve sıska bir adam vardı. Atlas bu adamı da daha önce hiç görmemişti. Adam kendisine bir araba anahtarı verdi. Artık burası bu kısa adamın kontrolündeydi. Atlas'ın çok hızlı bir şekilde kutsal emaneti merkeze götürmesi gerekiyordu.

Adam, köhne evden koşar adımlarla çıktı. İçeride kalan kısa adam, gelecek olan diğer iki kişiyi bekleyecekti. Bu kişilerden bir tanesi sağ kol ve sol bacağı, diğeri ise ortada kalan bedeni alacaktı. Daha sonra bu sıska adam burayı temizleyip ne Alef'ten iz bırakacaktı ne Atlas'tan ne de tanımadığı diğer insanlardan... Atlas yeni arabasına bindi. Koltuğun üzerinde yine bir zarf vardı. Sadece kendisinin okuyabileceği bir alfabeyle yazılmış cümleleri gören Atlas hemen arabayı çalıştırıp yola çıktı. Öyle hızlı bir kalkış yapmıştı ki az önce beynine tecavüz eden hatıraları bu köhne evde bırakıp bir an önce kaçmak istiyormuş gibiydi.

Bölüm 54

Tükenmez Kalemin Çilesi

Bizi öldüren stres değil,
strese yönelik verdiğimiz tepkidir.

Hans Selye

İlias elindeki simit parçaları ile güvercinleri etrafına topladığı sırada Pia, hastanenin en üst katındaki özel toplantı odasında karşısında üç takım elbiseli adamla beraber oturuyordu. Galen'in aldırttığı kıyafetler hem bedenine harika bir şekilde oturmuştu hem de renk uyumu ve sadeliği açısından inanılmaz hoşuna gitmişti. Kız masada oturuyordu. Galen ise kızın hemen arkasındaki sandalyede kıza olabildiğince yakın bir şekilde duruyordu. Pia "Ne garip" diye düşündü. "Beni benden daha iyi tanıyan bir adam." Beyninin içinde beliren bu düşünce sanki kafasının üzerindeki bir konuşma balonu içindeymiş ve balon da gerçek tabiatını hatırlamış gibi bir anda uçup gitmişti. Çünkü Galen kendisi ve tüm geçmişi hakkında bir sürü şey biliyordu ama bildiği her şey yalandı. Devasa bir yalanın üzerine kurgulanmış yaklaşık yirmi yıl söz konusuydu. Ne kadar mükemmel biri olursa olsun Galen bile böylesine uçuk bir kurguyu tahmin edemezdi. Bu gerçeği bilen tek kişi vardı, o da artık burada değildi.

Vücudu bir masada kendisini sorgulayacak olan polisi bekleyen Pia'nın beyni bir anda altı saat öncesine gitti. Yıllar sonra yollarının kesiştiği abisi yanı başında öldürülmüştü. Polisler gelene kadar abisinden geriye kalan cansız bedene sarılı bir şekilde yatmıştı, sanki onsuz geçen tüm yılların acısını çıkarmak istercesine. Ama şimdi yoktu. Bir anda bir ürperme hissetti ve Alef'in nerede olabileceğini düşündü. Muhtemelen bir hastane morgunda adli işlemler için otopsisinin yapılmasını bekliyor-

du. Abisini öyle kimsesiz biri gibi ortalıkta bırakamazdı. Varolan ailesinden geriye kalan tek gerçek akrabasıydı. Asla kimsesizler mezarına bir çöp gibi gömülmeyi hak etmiyordu. Oysa Pia'nın kafasından bu düşünceler geçtikten tam on saat sonra Atlas adlı bir dev, abisini altı parçaya ayıracaktı ve bu parçalar dört farklı ülkeye gönderilecekti. Alef'ten geriye toprağa konulacak tek bir parça kalmayacaktı.

Alef'in ölümünü hatırladığında yine kızın gözünden istemsizce yaşlar akmaya başladı. Sol gözünden kendisini boşluğa bırakan damla masaya değmeden, Galen'in eli, olabilecek en şefkatli şekilde Pia'nın sağ omzunun üzerine dokundu. Adamın tüm hassasiyet ve şefkatine rağmen bu dokunuş Pia'nın oturduğu yerde hafifçe irkilmesine neden oldu. Çünkü bu dokunuş oldukça derin hayallere dalmış kızı bir anda yüzeye çıkarmıştı. Pia, Galen'i görmese de az önce yaşadığı irkilme nedeniyle adamın yaptığı hareketten pişman olduğunu hissetmişti. Kız, adama bakmasa bile yüz kaslarının bu pişmanlık ifadesini sonuna kadar ifade ettiğini ve kızı rahatsız etmemek için elini hafifçe geri çekeceğini biliyordu. Bunu engellemek için sol elini omzunun üzerinden kalkmak üzere olan Galen'in elinin üzerine koydu. Kızın eli adamın eline değer değmez Pia yine titremişti. Sanki bu el, kızın içindeki tüm acıyı kendisine çekmek istiyormuş gibiydi. O an farkında olmasa da Galen'in vücudu da benzer bir şekilde ürpermişti. Kızın gözünde birikmeye devam eden yaşlar görüşünü bozduğu sırada karşısında oturmakta olan üç takım elbiseli adamdan en yaşlısı konuşmaya başladı.

"Meraklanmayın Tesla Hanım. Ne kadar zor bir dönemden geçtiğinizin farkındayız. Yaşadıklarınız hiç kimsenin kolay kolay baş edebileceği şeyler değil. Bunun bilincindeyiz. Sadece beş dakika içinde sizi bu sıkıcı işten kurtarmış olacağız. Hukuki olarak konuşmama hakkınızın olduğunu biliyorsunuz. O nedenle bugün bu hakkınızı kullanmanızı öneriyorum. Konuyla ilgili tanıklığınızı kendinizi iyi hissettiğinizde yazılı olarak

yapmayı talep edeceğiz. Hiçbir şey için kendinizi zorunlu hissetmeyin lütfen. Tüm bu süreci sizi en az yoracak şekilde halledeceğimizden emin olabilirsiniz."

Pia, adamın özenle seçilmiş cümlelerinin ve sesindeki empatinin çok net farkındaydı. Şu an karşısında ülkenin en iyi avukatları kendisini savunmaya hazır bir şekilde bekliyordu. Galen süreçle ilgili her şeyi çoktan ayarlamıştı. O tetiği çeken Pia bile olsa, bu üç avukat sayesinde bir şekilde çıkış yolu bulunurdu. Bir an "Galen olmasaydı şu an ne yapardım" diye geçirdi içinden. Bağımsızlığı hayatı boyunca her bir hücresinde hisseden kızın bir anda bir adama bu kadar bağlı olduğunu hissetmesi garip bir duyguydu. Ama kesinlikle bundan şikâyetçi değildi. Evet, bu adama bağlanmıştı ama bu bağ, aşkın düğüm attığı bir bağdı. Özgürlüğünü kısıtlamak yerine çok daha büyük bir özgürlüğe kavuşmasını sağlıyordu. Kız, içinde uyanmaya başlayan bu aşkın verdiği hissiyat ile adamın elini daha da kuvvetli bir şekilde sıktı ve avukatlara teşekkür etti.

Yaklaşık iki saat önce odasına gelen polisin, yanında diğer polislerle toplantı salonuna girmesiyle Pia sanki suçüstü yakalanmış gibi hemen elini Galen'in elinin üzerinden çekti. Polisle beraber Pia'nın düşünmemeye çalıştığı o gerçek de odaya girmişti. Kafası o kadar karışık bir durumdaydı ki hâlâ ne anlatacağını bilmiyordu. Belki de bu durumda olmasının nedeni avukatların kendisine verdiği güvendi. Konuşmama hakkını kullanacaktı. Zaten anlatmak istese de ne anlatabilirdi ki... Alef'in son sözleri yine kafasının içinde yankılandı: "Unutma, bizler özeliz." Stres hormonlarının vücudunda dolaşmaya başladığını hissetti. Hiç bulunmak istemediği bir toplantıda bulunmanın ağırlığı çökmüştü üzerine.

Pia, karşısındaki polise baktı. Orta yaşlı, düzgün bir görünüme sahip polisin yüzündeki yorgunluk çok net görülebiliyordu. Anlaşılan adam da en az Pia kadar bu toplantıda olmayı istemiyordu. Pia'nın damarlarında dolaşan stresle ilgili hormonların

hepsi adamın damarlarında da dolaşmaktaydı. Karşısındaki avukatlara büyük bir çaresizlik içinde baktı. Mesleki sorumluluk gereği bu odadan bilgiler ile çıkması gerektiğine inansa da bugüne kadarki deneyimi belki de meslek hayatının en kısa sorgulaması olacağını söylüyordu.

Pia, benzer stresi paylaştıkları için adama karşı bir empati duydu. Zira şu an vücutlarında benzer fizyolojik süreçler yaşanıyordu. Çünkü her ne kadar bilim insanları tarafından tam olarak algılanmasa da stresin vücudumuzda oluşturduğu reaksiyonlar benzerdi. Üstelik bu reaksiyonlar insanların çoğunun inandığı gibi zarar verici değil, oldukça hayat kurtarıcı reaksiyonlardı. İnsanların kendileri için bu kadar kıymetli bir fizyolojik fenomene bir canavar gibi yaklaşmaları her zaman anlamsız gelmişti Pia'ya. Çünkü hemen herkesin hayali stressiz bir yaşam sürdürmekti. "Stressiz yaşam" diye hayal kuranları gördükçe aklına hep Hans Selye gelirdi. Bu adam 1950'li yıllarda stres kelimesini tıp literatürüne sokan, bu konuda çok fazla çalışma yapan, kısacası stres hakkında en fazla konuşabilecek bilim insanlarından biriydi. Kendisine sorulan "Stressiz bir insan olabilir mi" sorusuna cevabı çok netti. Stressiz bir insan tabi ki de olamazdı. Çünkü Selye'ye göre stressiz bir insan, ölü insan demekti. Yani yaşayan her şey için bir stres söz konusu olmak zorundaydı (9).

Son yıllarda modern insanın en çok kullanmayı tercih ettiği kavramlardan biriydi stres. Zaman içerisinde bu kavram öyle bir hale gelmişti ki neredeyse hemen her hastalığın nedeni stres olarak gösteriliyordu. Bir anda Pia'nın aklına tıp fakültesi yıllarında fizyoloji hocasının anlattıkları gelmişti. Tüm fizyologların verdiği, o klasik örnekle başlamıştı adam:

"Diyelim ki mağara adamının karşısına bir anda bir kaplan çıktı arkadaşlar. İşte tam o an mağara adamımıza yakından bakarsak çok ilginç şeyler görürüz. Beyinden çıkan emirler hemen böbreküstübezlerine taşınır. Çoğu kimsenin varlığından haberdar

bile olmadığı bu bezler aslında oldukça stratejik bir göreve sahiptir. Böbreklerinizin tepesinde bir şapka gibi duran bu bezlerden adrenalin, noradrenalin ve kortizol hormonları salgılanır. Bu hormonları vücudun alarm sistemi gibi düşünebilirsiniz ve bu hormonlar ile birlikte düğmeye basılmıştır artık. Adrenalin etkisiyle kalp hızlanır ve kortizol ile beraber hücrelerde depolanan glikoz kana verilir. Neden arkadaşlar? Çünkü mağara adamının maksimum enerjiye ihtiyacı vardır. Zira önünde iki seçenek söz konusudur. Ya kaplanla dövüşecek ya da oradan son sürat kaçacaktır. İşte herhangi bir tehlike karşısında vücudun geliştirdiği bu 'savaş ya da sıvış' durumuna 'stres cevabı' denir (10). Yani stres düşünüldüğü gibi baş belası bir durum değil, vücudumuzun doğal fizyolojik tepkilerinden birisidir ve çoğu zaman hayat kurtarıcıdır."

Pia'nın vücudu bir polis karşısında sorguya hazır beklerken beyninin içinde fizyoloji hocasının sesi dönmekteydi. İnsan beynini diğer organlardan ayıran en önemli özelliği de buydu zaten: Zaman ve mekândan bağımsız dilediği yere yolculuk edebilme özgürlüğü.

"Peki arkadaşlar. Burada temel soru şu. Madem bizim için bu kadar hayat kurtarıcı, o zaman stres neden herkesin korktuğu bir şey? Cevap basit aslında. Mağara adamımız olur da kaplandan kaçabilirse eğer, stres kaynağından uzaklaşan vücudu bir süre sonra denge koşullarını sağlayıp normal hayatına dönecektir. Sonuçta stres anında salgılanan hormonlar sizi sağlam bir mücadeleye hazırlamaktadır. Doğal olarak mücadele sonrası tüketilen şeylerin de yerine konulması gerekir. İşte modern insanın dramı burada başlar arkadaşlar. Çünkü bizlerin stres kaynaklarından kaçabilme şansı yok. Çünkü stres kaynağı olmayacak nitelikte şeylere saçma anlamlar yükleyip sonrasında o yükü üzerimizde taşımaya başladık. Girmemiz gereken sınavlar, bitirmemiz gereken ofis işleri, şehir hayatının yoruculuğu ve evde yaşanan kronik problemler sürekli bir şekilde stres

kaynağı olarak karşımıza çıkmaktadır. Böyle olunca da kısa vadede yararlı olan stres uzun süre maruz kalındığında önemli sorunların ortaya çıkmasına neden olmaktadır."

"İnsan" diye geçirdi içinden Pia. Kendi savunma sistemini bile kendisine karşı kullanabilecek kadar zavallı bir canlı. Bağışıklık başta olmak üzere vücudumuzdaki birçok sisteme zarar verebilen "uzun süreli stresin" beynimiz üzerine de sağlam etkileri vardı. Kronik stres, korku merkezi olan amigdaladaki sinirsel bağlantı sayısını ve aktivite seviyesini artırıyordu. İşte stres anında sürekli hissedilen korku ve kaygı halinin oluşmasının nedeni buydu. Prefrontal korteks beynimizin karar alma merkeziydi ve yargılama, konsantrasyon, sosyal iletişim gibi davranışlardan sorumluydu. Kanda artış gösteren kortizol hormonu buradaki sinaptik bağlantıları ortadan kaldırmakta ve bu bölgenin küçülmesine neden olmaktaydı. İnsanın kendi içinde yarattığı bu kronik stres, beynimizde karar vermeyi ve öğrenmeyi zorlaştırmakta, depresyon ve Alzheimer gibi rahatsızlıklara davetiye çıkarmaktaydı (11).

Tüm bu bilimsel sorgulamalar Pia'nın beyninden aynı anda geçiyordu. Düzenli yapılan egzersiz, meditasyon ve doğada vakit geçirmenin stres ve kaygıyı azalttığı ile ilgili çok fazla çalışma vardı. "Özellikle de doğa" diye geçirdi içinden Pia. "Gerçek evimiz. Alıştığımız teknoloji bize unutturmaya çalışsa da huzur denen kavramı her anlamıyla hissettiğimiz yegâne yer." Aslında modern insanın en önemli sorunu, normalde stres kaynağı olmayacak şeylere stres kaynağı muamelesi yapmaktı. Böylece bizim kontrol altında tutmamız gereken stres bizi kontrol altında tutuyordu.

Polisin boğazını temizleyerek çıkardığı ses ile bir anda toplantı odasının stres dolu ortamına geri dönmüştü kız. Topluluk içerisinde birinin konuşmadan önce böyle bir ses çıkarmasını her zaman garip bulurdu. Önündeki kâğıda bakan adam, kuracağı cümleleri özenle seçiyormuşçasına konuşmaya başladı.

"Tesla Hanım, açıkçası ne kadar zor bir durumda olduğunuzu tahmin edebiliyorum. Eğer bize yardımcı olabilirseniz elimizden geldiğince çabuk bir şekilde sizi bu prosedürlerden kurtarabiliriz."

Adamın konuşacak çok şeyi vardı ama susmak zorunda kaldı. Çünkü avukatlardan en genç görünümlü olanı müvekkillerinin konuşamayacağı ile ilgili bir sürü kelimeden oluşan boş ama bir o kadar süslü cümleler kurmaya başlamış, bu kadarı bile polisi susturmak için yetmişti. Bir an çok garip hissetti Pia. Aslında hukuk denen şeyin ne olduğunu biliyordu ama ilk kez güçlü bir insan için hukukun nasıl işlediğine şahit oluyordu. Karşısındaki zavallı polisin bu takım elbiseli adamlar karşısında zerre şansı yoktu. Zaten avukatın cümleleri uzadıkça polisin yüzü ekşimeye başlamıştı.

Pia, adamdaki stres haline eklenen öfkeyi net bir şekilde görebiliyordu. Beyninde amigdala aracılığıyla oluşan öfke hissi âdeta vücudundan dışarıya çıkmak için can atıyordu. Adamın limbik sistemi her ne kadar karşısındaki bu züppe görünümlü adamın boş cümleleri karşısında delirse de frontal korteksi ısrarla kendisine sakin olması gerektiğini söylüyordu. Çünkü amiri bu konunun ne kadar hassas olduğuyla ilgili kendisini net bir şekilde uyarmıştı. Fakat frontal korteksinden çıkan telkin dolu cümleler, içinde dolaşan öfkeyi hafifletmek adına hiçbir işe yaramıyordu. Pia'nın gözleri adamın parmakları arasındaki tükenmez kaleme kaydı. Belli ki adamın tüm öfkesi dışarı çıkmak için parmak uçlarına toplanmıştı. Zira bu parmaklar tükenmez kalemi öyle bir büküyordu ki kalem âdeta nereden kırılacağını düşünmekteydi. Tam kırılacağı noktada adam sakinleşmeye çalıştığından tekrar eski haline dönüyordu.

Avukatın söyleyeceği cümleler bitmiş ve odayı huzurlu bir sessizlik doldurmuştu. Polis ise kafasında derin bir paradoks içindeydi. Ya önündeki gerçeğin farkında olup konuyu zerre umursamadan, teşekkür edip odadan çıkacaktı ya da idealist

olmanın verdiği o ilginç motivasyonla sorguyu tamamlamaya çalışacaktı. Adamın uzayan sessizliği, bu paradoksun, beyninde sağlam bir savaşa neden olduğunun en önemli göstergesiydi. Bu sırada Pia'nın gözleri hâlâ adamın parmakları arasında can çekişen tükenmez kalemdeydi. Aslında tak diye ortasından kırılsa hem kalem rahatlayacaktı hem de polis. Ama bunun yerine polisin beyninde yaşanan gerilim nedeniyle bir bükülüp bir serbest kalıyordu. Pia bu görüntüye öylesine kaptırmıştı ki kendini, kalemin kırılması ile ilgili beklentisi ilginç bir endişe hissetmesine neden olmuştu. Şu an hayatında endişelenebileceği tonlarca şey varken bir tükenmez kalem için endişelenmek aslında ne kadar saçma bir durumda olduğunun göstergesiydi.

Beynindeki birçok nöron aksini istese de hızla gözlerini kalemden uzaklaştıran Pia, o an karşısındaki polisin gözlerini gördü. Gözler, âdeta beynin içinde yaşanan her şeyin dışarıdan izlenebileceği bir çift pencere gibiydi. Adamın gözlerinde öfke, bıkkınlık, tiksinti ve zayıflık ifadelerinin muazzam bir karışımı vardı. Kimbilir görevini yapmaya çalıştığı kaç olayda benzer şeyleri yaşamıştı bu gözler... Tam o sırada polis Pia'nın bakışlarını hissetmiş gibi kıza baktı. Çok kısa bir süre bakıştılar. Bir bakışmadan ziyade aralarında cümlelerin kullanılmadığı bir dertleşme, içini dökme gibi bir iletişim gerçekleşmişti. Adam şu an içinde bırakıldığı durumdan ve kendisinden nefret ettiğini anlatıyordu kıza. Çünkü sessiz kalmalıydı. Bakması gereken bir ailesi ve sorumlulukları vardı. Sonuçta hayat binlerce kez göstermişti. Doğrunun, güç karşısında hiçbir şansı yoktu. Adamın bakışları karşısında Pia'nın bakışları da sessizliğini sürdürüyordu. Bunun üzerine tüm çaresizliği ile sandalyeden kalktı adam.

"Tamam o zaman. Konuyla ilgili yazılı açıklamanızı bize gönderirsiniz. Tekrardan geçmiş olsun Tesla Hanım."

Olabildiğince büyük adımlarla kapıya yürüdü çünkü bir an önce bu utanç odasından çıkmak istiyordu. Adamın eli kapı ko-

luna değdiği anda Pia'dan "Bir dakika" diye bir ses çıktı. Sadece iki kelimeden oluşan bu ses ile önündeki evrakları toparlamaya çalışan avukatlar, cebinden telefonunu çıkarmaya çalışan Galen ve de en önemlisi eli kapı kolunda olan polis donup kalmıştı. Çok komik bir görüntüydü. Sanki kız doğuştan dilsizdi ve o an gerçekleşen bir mucize ile dile gelip konuşmaya başlamış gibi bakmışlardı kıza. Ama o an için en büyük sürprizi Pia yaşıyordu. Çünkü bu kelimelerin dudaklarının arasından nasıl çıktığını kendisi de bilmiyordu. Sanki içinde saklanan bir başkası vardı ve kızın bedeninden kurtarılmak için bu kelimeleri dile getirmişti. Bu da yetmezmiş gibi herkes kendisine döndüğünde bir anda susup ortadan kaybolmuştu.

Çocukluğundan beri böyleydi. Haksızlığa karşı her zaman bir şeyler söyleme ihtiyacı duyardı. Kelimelerin haksızlığı önleyemeyeceğini bilse bile esirgemezdi cümlelerini. Şimdi de içinde bu his dile gelip konuşmuştu. Haksızlığa karşı o kadar hassastı ki kendi haksızlığına bile karşı durabilecek bir ruha sahipti. Şu an istediği en son şey konuşmak olsa da bunu yapmak zorundaydı. Çünkü karşısında sadece görevini yapmak zorunda olan ve kendisine oldukça nazik davranan bu insan, bunları hak etmiyordu. Tek yapması gereken somut gerçeği söylemekti. Ne de olsa bu gerçek eninde sonunda ortaya çıkacaktı.

"Alef annemin boğazını kestiği sırada gözümü kapatıp çığlık atmaya başladım" dedi.

Herkes inanılmaz bir masal başlıyormuş gibi kımıldamadan dinliyordu. Polis bile işin büyüsünü bozmamak için elini kapı kolundan çekmemişti. Ama bu sefer daha önce hiç konuşmayan ortadaki avukat, tüm bu süre boyunca sanki hiçbir şey yapmamış gibi hissettiği için "Konuşmanıza gerek yok Tesla Hanım. Bu sizin yasal hakkınız" diye cümlelerine başladığı sırada Pia'nın eli çok net bir şekilde havaya kalktı. Bu hareket, ücreti oldukça yüksek bir paraya karşılık gelen avukatı bir anda susturmuştu. Pia anlatmaya devam etti.

"Çığlık atıp gözümü kapadım" dedi ve bir anda sustu.

Dışarıdan bakanlar kızın olayı hatırlamasına bağlı duygusal bir duraksama yaşadığını düşünseler de o an Pia'nın beyninde çok daha farklı bir tartışma vardı: İlias'tan bahsetmeli miydi, yoksa dışarıdan görmediği birinin ateş ettiğini mi söylemeliydi? Eğer şu an İlias'tan bahsetmezse sonra bahsettiğinde kuşkulu bir duruma düşecekti. Bir anda ağzını açtığına bin pişman oldu. Az önce polisin beyninde dönen paradoksun bir benzeri kendi beyninde dönüyor, herkes ağzından çıkacak cümleleri bekliyordu. Kızın beynindeki bir grup hücre büyük bir öfkeyle bağırdı. Öyle bir bağırıştı ki bu, Pia "Acaba dışarıdan da duyulmuş mudur" der gibi refleksel olarak etrafına bakındı. Bağıran nöronlar haklı bir şekilde abisinin katilini neden koruduğunu anlamadıklarını dile getiriyorlardı. Beynindeki bir grup nöronda başlayan bu öfkeli isyan bir anda Pia'ya da bulaştı. "Geri zekâlı İlias" diye geçirdi içinden. "Ne işin vardı orada! Neden böyle bir şey yaptın ki!" diye düşünmeye devam etti. İçindeki öfkenin verdiği enerjiyle cümlelerine devam etti.

"Daha sonra bir silah sesi duydum. Hemen ardından camın patlamasını. Önce a..." birden durdu... Neredeyse ağzından "abimin" kelimesi çıkacaktı. Bir an şok oldu ve hemen "Önce Alef'in vurulduğunu gördüm, daha sonra hızlıca dışarı baktığımda ateş eden kişiyi gördüm" dedi.

Kız tekrar sustu. Sanki en iyi arkadaşı İlias'a son bir şans veriyormuş gibiydi. Çünkü Derviş'in kaderi şu an kızın iki dudağı arasındaydı. Ama masal anlatılmaya başlanmıştı bir kere ve Galen de dahil olmak üzere herkes pürdikkat dinliyordu. Kız konuşmak istese de ağzından kelimeler çıkmıyordu. Bir anda yine ağlamaya başladı.

"İlias" dedi. "Dışarıda elinde bir silahla duruyordu."

Kız ağzından çıkan isimle tüm odanın etkileneceğini düşünmüştü. Ama şu an oda içerisinde İlias'ı tanıyan bir tek kişi vardı

ve o da Galen'di. O nedenle gerek polis gerekse de avukatlar sadece dinliyordu.

"Hâlâ inanamıyorum. Oraya nasıl geldi, evi bilmiyordu bile" diye ağlamaya başladı. Ağzından çıkan kelimeyle beraber yapmış olduğu ihaneti çok daha güçlü hissetmişti. Sonuç ne olursa olsun İlias sadece kıza yardım etmek için oradaydı. İşte bu gerçek ile içinde tutmaya çalıştığı tüm enerji kendisini bırakmıştı. Kız hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Bunun üzerine Galen hemen yerinden kalkıp kızın yanına oturdu. Polis hâlâ eli kapı kolunda duruyordu. Kızın ellerini avuçlarının arasına alarak sıktı. Daha sonra polise dönerek durumu özetleyen bir konuşma yaptı.

"Tesla'nın bahsettiği İlias denen şahıs hakkındaki gerekli tüm bilgiler tarafınıza iletilecektir. Kendisi normalde Tesla'nın en yakın arkadaşı olup konuyla ilgili her türlü bilgiyi sizinle paylaşmaktan mutluluk duyacağız" diyerek nazik bir şekilde kızı oturduğu yerden kaldırıp odadan dışarı çıkardı. Pia ise ağlaya ağlaya yürümeye devam ediyordu. Kız sonrasında neden bu kadar çok ağladığını hatırlamayacaktı. İhanetine mi ağlıyordu yoksa abisinin ölümüne mi? Muhtemelen ikisinin karışımı garip bir duyguydu gözyaşlarına neden olan. "Orada olmak zorunda mıydın" diye geçirdi içinden kız yürürken.

Kızın içten sorusu o an dünyanın en haklı sorusuydu. Çünkü İlias'ın o an orada olması, Alef'in hayatına mal olmuştu. Oysa bu sadece bir başlangıçtı ve bu olay birçok insanın hayatını sonlandıracak bir reaksiyonu başlatmıştı. Ama o sırada başlayan reaksiyondan ne Pia'nın ne Galen'in ne de parkta güvercinlerle beraber oturmaya devam eden İlias'ın haberi vardı. Zamanı gelince hepsi öğrenecekti. Bir hastanenin en üst katındaki odada konuşulanlardan habersiz olan İlias, üzerinden fazla zaman geçtiği için Tesla'nın kendisini satmayacağına inanmaya başlamıştı. Fakat birazdan bu hissinde ne kadar yanıldığını anlayacaktı. Sadece anlamakla kalmayacak, bu ihaneti asla unutmayacaktı. İhanetin cezasını da bizzat kendi elleriyle kesecekti.

Bölüm 55

Kuyruk Sokumuna Yolculuk

Hayat bir yolculuktur.
Mutlu olmadığınız duraklarda fazla oyalanmayın.

-Alıntı-

Atlas, bir hastanenin morgunda Alef'i teşhis ettiği sırada, İlias bu hastaneden sadece sekiz dakika uzaklıktaki bir istasyondan kalkmış olan trenin içindeydi. Temet Nosce vakasından sonra acil durumlar için hazırlamış olduğu kaçış planı şu an hiç ummadığı bir meselede kendisine inanılmaz yardımcı oluyordu. Bir an "Bu plan olmasaydı ne yapardım" diye düşündü. Çok önceden hazırlattığı sahte kimlik ve pasaportlar ile yaklaşık iki saat sonra bu karmaşadan tümüyle uzaklaşacaktı. Aslında adamın yaptığı oldukça cesur bir girişim sayılırdı. Muhtemelen evini basan polis, tüm merkezleri ve sınır noktalarını İlias konusunda bilgilendirmişti. Ama sadece bir sahte kimliğinizin olması aşılmaz görünen tüm bu önlemleri çok kolay aşmanıza yetebiliyordu.

Kopyalama ve çoğaltma teknolojilerinin iyice yaygınlaştığı bir dönemde tek bir kâğıt parçasının bu kadar etkili olmasını hiçbir zaman anlamamıştı İlias. Her ne kadar içinde bir çip olsa da bu kartın sahtesini yaptırmak sadece ne kadar paranız olduğuyla ilgili bir kavramdı. Bir de kime yaptıracağınızı bilmeniz gerekiyordu. Yıllardır internet denen okyanusun en derinlerinde yaşadığı için hemen her konuda tanıdığı ve iletişim kurabileceği bir bağlantısı vardı. Aslında ülkeyi terk etmeden de polisten çok rahat saklanabilirdi ama Pareidolia yazılımı başta olmak üzere Galen'in elinin altında bulunan teknolojik imkânlar ülke dışına çıkmasını zorunlu hale getirmişti.

Yıllardır *Deep Web*'de yaşamak İlias'a çok ilginç deneyimler katmıştı. Bu platformda ülke ya da millet diye bir kavram yoktu. Sistemin içinde iletişim kurduğu kişiler çok farklı ülkelerde çok farklı hayatları olan insanlardı. Buranın kendisine ait bir para birimi bile vardı. *Deep Web*'de hiç kimseye güvenemezdiniz. Çünkü buranın vatandaşları bilgisayar kodlarından oluşan maskelerle dolaşmak zorundaydı. Bu dünyaya ait kimlikleri ve kod isimleri vardı. İlias sanal dünyada TeslaBlue ismini kullanıyordu. Buradaki en hayati kural şuydu; eğer olur da iş yaptığınız birileriyle bir şekilde güvenli bir bağ kuracaksanız, bu bağ çok güçlü olmalıydı çünkü artık iki kişinin hayatını birden taşımak zorundaydı. İşte şu an İlias'ın yanına gittiği kişi, *Deep Web*'de yıllar öncesinden böyle kuvvetli bağ kurduğu biriydi.

Coccyx kod ismini kullanan bu kişiyle yaklaşık dört yıldır çok ciddi projelerde işbirliği yapsalar da iki yıl önce yüz yüze tanışmak zorunda kalmışlardı. Normalde gerçekleşme ihtimali çok düşük olan bu durum, Coccyx'in ülkesinden kaçmak zorunda kaldığı dönem olmuştu. Bunun üzerine İlias belki de hayatının riskini alarak bu kişiye evinin kapılarını açmıştı. İlk karşılaşmalarını unutamıyordu. Tren istasyonunda karşısında 150 santimetre boyunda, oldukça zayıf, on altı yaşında bir çocuk gördüğünde önce bir yanlış anlaşılma olduğunu düşünmüştü. Sonuçta Coccyx hakkında bildiği tek şey ekranda gördüğü mucize kodlar ve hayal gücünün oluşturmaya çalıştığı bir bedendi. Dijital maskesinin ardında dünyanın en tehlikeli insanı gibi gözüken, ülkesindeki devlet kurumlarını ve çok önemli bir yönetmenin hayatını mahveden bu kişi, sadece cılız bir çocuktu.

Bilgisayar dünyasında ortak bir dile sahip olan bu iki kişi gerçek dünyada farklı lisanları konuştuklarından ilk günlerde iletişimde zorlanmışlardı. Birtakım bilgisayar kodlarıyla çok güzel anlaşan ikilinin yüz yüze geldiğinde en ilkel düzeyde

cümleler ve işaretlerle iletişim kurmaya çalışması oldukça ironikti. Ama İlias'ın çocuğu dinlemesine gerek yoktu. Çünkü dünyadaki hemen herkes gibi İlias da Coccyx'in hikâyesini duymuştu. Her şey dünyaca ünlü bir yönetmen ile bu cılız çocuğun yollarının kesişmesi ile başlamıştı. Elli yedi yaşındaki yönetmenin yirmi bir yaşında bir mankenle evlenmesi, ülke genelinde birtakım eleştirilere hedef olsa da adamın çok önemli ödüllere sahip olması kendisini bir kalkan gibi koruyordu. Normalde yönetmenin kendi çocuğu yoktu ama dünyanın çeşitli ülkelerindeki yetimhanelerden evlat edindiği yedi çocuğa babalık yapıyordu. "Çünkü" demişti bu adam, "herkes ikinci bir şansı hak eder". Karısı ve çocukları için sıklıkla "Onlar benim masalım. Onlar benim Pamuk Prenses ve 7 Cücelerim" ifadelerini kullanırdı. Dışarıdan inanılmaz mutlu gözüken bu masalın, aslında ne kadar derin olduğunu keşfeden ise Coccyx olmuştu.

Korsanlık konusunda ilk ciddi girişimini on iki yaşında, okuduğu okulun not sistemini *hackleyerek* yapmış ve tüm arkadaşlarının notlarını yükseltmişti. Yaşı ilerledikçe yapay zekâ ve derin öğrenme ile ilgilenince hayatı tam anlamıyla değişmişti. Erken yaşta çok fazla para kazanması, elinin altında ne kadar büyük bir gücün olduğunu keşfetmesini sağlamıştı. Ama tüm hikâye biyoloji öğretmeni ile ortak yaptıkları bir projeyle başladı. Amaçları insan yüzündeki duygu ifadelerini tanıyabilecek bir yazılım geliştirmekti. Coccyx özellikle sahte duygular konusunda yazılımını eğitebilmek için sosyal medyadaki ünlülerin yapay ve zorlama olan duygu ifadelerini kullanmıştı. Derin öğrenme ile birçok ünlünün onlarca fotoğrafını inceleyerek yüz-duygu tanıma algoritmasını geliştirmişti.

Bir gün ilginç bir durum yaşadı. Geliştirdiği yazılımın tanımlamakta zorlandığı fotoğraf kümeleri içerisinde tanıdık bir isim çok fazla tekrarlıyordu. Coccyx ile aynı ülkede yaşamasına rağmen ünü tüm dünyaya yayılmış bir yönetmenin sosyal med-

yada paylaştığı fotoğraflarda yazılımın algılayamadığı bir tuhaflık vardı. Sorunu kodlama ile çözemeyen Coccyx daha önce aklına gelmeyen çok daha etkili bir yöntemi kullandı. Yönetmene ait tüm fotoğrafları bizzat kendisi inceledi. Sonuçta sahip olduğu beyin, yüz analizi konusunda bilinen hiçbir makinenin ulaşamayacağı bir yeteneğe sahipti.

Coccyx'in incelediği fotoğraflarda ilk ilgisini çeken şey eğleniyormuş gibi gözüken çocukların gözlerindeki garip ifadeydi. Dudaklarında gülümse olan çocukların, gözlerinde anlaşılması güç bir korku ifadesi vardı. Yaptığı çok hızlı birkaç araştırmada yönetmen hakkında öne sürülmüş ilginç iddialara rastladı. Bunun üzerine adamın telefonunu ve bilgisayarını *hackledi̇ğinde* hayata dair ilk dersini almıştı. Yönetmenin bilgisayarında, kendisinin çektiği ama muhtemelen hiçbir yerde yayınlanmayacak filmlere rastladı. Şiddet, madde kullanımı ve cinsellik gibi yetişkin filmlerinde çok fazla kullanılan temaları içeren filmlerdi bunlar. Ama bir fark vardı. Filmlerin hepsindeki oyuncular kendi çocuklarıydı. Yetişkin makyajları yapılmış ve takım elbise gibi büyük kıyafetleri giydirilmiş çocuklarına beyninin en kirli senaryolarını zorla oynatmıştı. Üstelik çektiği bu iğrenç filmleri sanat olarak tanımlayan yönetmen, çok yakın sanatçı dostlarını evine davet ederek bu filmleri izledikleri partiler düzenlemişti.

O güne kadar kodların dünyasında yaşayan Coccyx, insan denen canlının ne kadar korkunç olabileceğine bizzat şahit olmuştu. Birçok insanın tüm ömrü boyunca öğrenemeyeceği bir gerçeği, yani hayattaki varlık nedenini o gün anlamıştı. Artık yeryüzündeki tüm kötü ruhların kâbusu olacaktı ve bu devrimin ilk kurbanı olarak yönetmeni seçmişti. En sevdiği klasiklerden biri olan *V for Vendetta* filmine gönderme yaparak "Guy Fawkes'in hayaleti geri döndü" başlığıyla yönetmenin bilgisayarındaki tüm sapık içerikleri insanlarla paylaşmıştı.

Yönetmen, internette kendi çekimi olan ilk videoyu gördüğünde 4,2 milyon kişi bu içeriklere çoktan ulaşmıştı. Tam bu noktada Coccyx'in internete koyduğu tüm videolar tek tek silinmeye başladı. Bunun üzerine çocuk, İlias da dahil olmak üzere *Deep Web*'deki tüm tanıdıklarından destek istedi. Guy Fawkes ve arkadaşlarının 5 Kasım 1605 yılında başaramadığı devrimi bu ekip yapmıştı. Üzerinden yirmi dört saat geçtiğinde tüm dünyada içeriğe ulaşan kişi sayısı 100 milyonu çoktan geçmişti.

Bütün medya ve programlar günlerce yönetmeni konuşmuştu ama adamın bağlantıları çok derindi. Öyle ki devleti yönetenler bile devreye girip, bunun uluslararası bir komplo olabileceğini öne sürmüşlerdi. Görüntülerin hepsinin sahte olduğu bilgisi ve birtakım içerikler hızla internet dünyasına sunulmuştu. Özellikle evlat edindiği çocuklar çeşitli uzmanlarla katıldıkları televizyon programlarında bu görüntülerle alakaları olmadıklarını söylemişlerdi. Ama o görüntülerde bile çocukların gözündeki korkuyu anlayabilmek için uzman olmaya gerek yoktu. Takip eden süre içerisinde insanlar olaya ilgisini kaybetmişti ve bu sapıklıklar sanki hiç olmamış gibi unutulmuştu. Ama ülkenin siber suçlarla ilgilenen güvenlik teşkilatı bu konuyu unutmak bir yana, hiç olmadığı kadar özenle Guy Fawkes'in üzerine gitmişti. Coccyx acemilik nedeniyle takibi yapılabilecek bir sürü izi ardında bıraktığından bir süre ortadan kaybolması gerekmişti. İşte o sıkıntılı günlerde İlias evinin kapılarını çocuğa açmıştı.

Yaklaşık beş ay boyunca beraber kalmışlardı. O dönemde İlias inanılmaz kıymetli bilgiler öğrenmişti bu çocuktan. Coccyx sonrasında bir başka ülkedeki bir arkadaşının yanına gitmiş, kendi ülkesine dönmesi neredeyse bir yılı bulmuştu. Devlet kendisini unutmuştu. İnsanlar yönetmenin sapıklıklarını çoktan unutmuştu. Dünya o kadar hızlı dönüyordu ki âdeta üzerinde bir şeylerin birikmesine izin vermeyerek hepsini etrafa fırlatıyordu.

Trenin yanından geçtiği ormana baktı İlias. Gecenin en koyu saatindeydi. Tüm doğa uyuyordu sanki ve her taraf kapkaranlıktı. "Umarım bir gün beni de unuturlar" diye geçirdi içinden. Zaman denen şey devasa bir örtü gibiydi. Üzeri asla örtülmeyecek pisliklerin bile üzerini örtebiliyordu. Bir gün gelecek ne Alef'in ölümü hatırlanacaktı ne de onu öldürdüğü için kaçmak zorunda kalan İlias'ı umursayan kimse olacaktı. Modern insanlar buna "zaman aşımı" diyorlardı. Tren her gün yaptığı gibi hızla hedefine doğru ilerliyordu. İlias kafasında geçmişi düşünse de vücudu panik halindeydi. Belki gerçekten de bir gün unutulurdu ama şu an büyük bir tehlike içindeydi ve her an yakalanabilirdi. Eğer Galen, Pareidolia'yı sisteme sokmuşsa bu son yolculuğu olabilirdi. Bunun bilincinde olsa da istasyona gelirken, kameralardan saklanmak için özel bir çaba göstermemişti. Zira ne kadar tehlike içinde olsa da hâlâ Galen'e meydan okumak isteyen bir ruha sahipti.

Zaten Tesla'yı saçma sapan bir insana dönüştüren de bu adam olmuştu. Muhtemelen polis sorgusunda da kızı etkileyecek bir şeyler yapmıştı. Sahip olduğu zenginlik ve uydurma hikâyelerle kızın kafasını karıştırmıştı. Normalde Tesla asla bu tarz şeylerden etkilenmezdi ama ablasının kaybolmasıyla ilgili yaşadığı kriz, kızı inanılmaz yormuştu. Galen de bu krizden sonuna kadar yararlanmıştı. Yine de ne olursa olsun gerçeği görmek zorundaydı. İlias düşündükçe yine delirecek gibi olmuştu. Ölümün soğuk eli kızın kalbini avuçları arasına aldığında, ortada başka hiç kimse yokken, İlias o eli kökünden keserek koparmıştı. Eğer adam olmasaydı Alef denen psikopat muhtemelen kızın da boğazını kesecekti. Ama tüm hayatını riske atacak bu kahramanlığına rağmen Tesla, kendisini önemsiz bir böcek gibi ayağıyla ezip bir kenara atmıştı.

Death metal konserlerinde müziğin etkisiyle vücutlarını sert bir şekilde birbirlerine çarpan metalciler gibi İlias'ın düşünceleri de kafasının içinde birbirleriyle çarpışıp duruyorlardı. Beyni

bağırmak, bir şeyleri parçalamak isterken vücudu sadece bir koltuğun üzerinde sakince oturmak zorundaydı. Dışarı çıkmak için her yolu deneyen öfke hissi dışarı çıkamayınca başka bir forma dönüşüp âdeta vücudunun bir parçası haline dönüşmüştü. O nedenle ne zaman başına gelenleri düşünse beynindeki metalciler kapışmaya başlıyordu. İlias sanki içinde yanan ateşi söndürmek istercesine derin bir nefes aldı. Şu an bir kaçak gibi ülkesini terk ediyordu ama bir gün gelecek hem Galen'e hem de Tesla'ya bunun bedelini çok ağır ödetecekti.

Dış dünyaya ait görüntüler trenin penceresinden hızla geriye doğru aktığı her saniye evinden daha da uzaklaşıyordu. Bu gerçeği hissetmek bir anda çok derin bir yerlerde, derin bir acıya neden oldu. Hiç tanımadığı insanların evinin içinde dolaşıp tüm eşyalarını kurcalaması fikri dayanılacak gibi değildi. Muhtemelen kimi komşuları doğrudan polisle konuşarak kimileri ise kapı deliklerinden gizlice bakarak ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Zaten sıkılı olan yumruklarını daha da sıktı İlias. Galen ve Tesla'dan alacağı intikamın hayalini kurmak, beyninde az miktarda da olsa dopamin salgılanmasına neden oluyordu. Çölün ortasındaki kızgın kuma damlatılan su damlası ne kadar etkiliyse adamın öfkeden yanan beynine damlayan dopaminler de o kadar etkiliydi ama sadece zamana ihtiyacı vardı. Günü geldiğinde Coccyx ve diğer arkadaşlarının yardımıyla Galen'in hayatının üzerine balyoz gibi inmek için her şeyi yapacaktı. Bu gece yaşadığı acının çok daha büyüğünü adama ve Tesla'ya yaşatacağına bir kere daha yemin etti.

"Kuyruk sokumuna yolculuk" diye geçirdi içinden. Aslında tam olarak yaptığı buydu çünkü şu an yanına kaçtığı Coccyx'in kelime anlamı "kuyruk sokumu" idi. İnternet dünyasında oldukça etkili olan bu çocuğun kendisine neden böyle bir isim koyduğunu anlamasa da bir miktar araştırma yapmıştı. Bilimsel olarak coccyx, omurgayı oluşturan kemiklerden en sonda

yer alan dört kemik parçasının bir araya gelerek oluşturduğu son parçanın adıydı. Omurga denilen yapı, aslında oldukça sanatsal görünüşlü ve bir o kadar işlevsel olan bir sürü küçük kemik parçasının bir araya gelmesiyle oluşan muazzam bir yapıydı. Bu kemik yapılarının ortasındaki boşluktan beyinle beraber merkezi sinir sistemini oluşturan omurilik geçiyordu. Bu yapı aslında beynin uzantısı gibiydi. Nasıl ki beyin kafatası ile korunuyorsa omurilik de omurga dediğimiz yapı ile korunuyordu. Boyundan başlayıp kalçanın en uç kısmına kadar uzanan omurganın kuyruk sokumu bölgesindeki en uç kemiklere coccyx denmekteydi (12).

Gecenin sessiz karanlığını yararak ilerleyen trenin içerisinde, düşünceleri arasında hayata tutunmaya çalışan İlias'ın bilmediği birkaç önemli tıbbi bilgi daha vardı. Latincede coccyx kelimesinin kökeni ilginç bir şekilde guguk kuşundan gelmekteydi. Kuyruk sokumunu oluşturan dört kemik parçasının görünümü guguk kuşunun gagasını andırdığından kendisine böyle bir isim verilmişti. Ama İlias'ın bilmediği ilginç bilgi, zamanında bu kemiğe, bu ismi veren kişiydi. Dünya tıp tarihinin en önemli üç hekiminden biri olan bu kişi, İbn-i Sina (Avicenna) ve Hipokrat'ın yanında büyük bir gururla duran, MS 130 ve 210 yılları arasında yaşamış ünlü hekim Galen'den başkası değildi. İlias bu bilgiyi bilseydi eğer, muhtemelen hayatın kendisine vermek istediği bir mesaj olduğunu düşünüp Coccyx'in yanına hiç gitmezdi.

İlias'ın bilmediği daha önemli olan bilgi ise omurganın en üstte yer alan ilk kemiğiydi. Bilim insanları bu kemiğe de atlas adını vermişlerdi çünkü bu kemik, kafatasının altındaki ilk kemik olup insanın başını taşıyormuş gibi gözüküyordu (13). Tıpkı sırtında, boynunun arka kısmına yerleştirdiği dünyayı taşıyan Yunan mitolojisindeki Atlas gibi. Hikâyeye göre, bir Titan olan Atlas, Titanların Olymposlu tanrılara karşı açtığı büyük savaşta

bizzat savaşmıştı. Fakat savaşı kaybettiklerinden Zeus tarafından sonsuza kadar cezalandırılmıştı. Dünyanın en batı ucunda durup gök kubbeyi omuzları üstünde taşıyacak ve bir an bile olsa sırtından asla indirmeyecekti (14). İlias'ın bir tren vagonu içerisinde omurganın son kısmı olan Coccyx'e yolculuk yaptığı sırada, omurganın ilk kemiği olan Atlas, Alef'in az önce kestiği başını elleri arasında tutuyordu. Bu kafayı Neon'a kadar taşımak zorundaydı çünkü tanrıları tarafından kendisine verilen emir bu şekildeydi.

Bölüm 56

Aydaki Kadın

Uyandım. Uyanıyorum. Zihnin oyunu bitti.
Şimdi kendi kapımdayım.
Biraz sonra içeriye, oradan dünyaya gireceğim.

Aydaki Kadın - Ahmet Hamdi Tanpınar

Hastane koridorunda Galen ve Tesla'nın önünde yürümekte olan üç avukattan en yaşlısı telefonda karşısındaki kişiye gelişmeler hakkında bilgi veriyordu. Avukat yaklaşık dört dakikalık bir zaman içerisinde kendisini dinlemekte olan Devin'e durumu özetlemişti. Devin hiçbir şey sormamış, hiçbir şey söylememiş, sadece dinlemişti. Adam konuşmasını bitirdiğinde de kendisine teşekkür edip telefonu kapatmıştı. Ofisinin tüm duvarını kaplayan büyüklükteki saate baktığında Galen'in toplantıyı terk edip çıkmasının üzerinden altı saat geçmiş olduğunu gördü. Tam üç yüz altmış dakika geçmişti ve Devin'in ilk saniyede hissettiği o öfke ve sinir hali, üzerinden 21.600 saniye geçmesine rağmen hâlâ tazeliğini koruyordu. Öfke kontrolü açısından her zaman çok kötü olan Devin ise ne yapacağını bilmiyor, ofisin içinde yürüyüp duruyordu.

Şirketleri İnkha'nın hemen hemen tüm işleri ile Galen ilgilenirdi. Devin bu tarz yasal işleri her zaman sıkıcı bulduğundan şirketin arka planında işleyen daha karanlık meselelerle ilgilenmeyi severdi. Ama bu toplantı çok farklıydı. Galen, kafasındaki fikri hayata geçirebilmek için neredeyse bir yıldır bu adamlar ile iletişim kurabilmek adına inanılmaz bir çaba harcamıştı. Sonuca çok yaklaştıkları dönemde ise hiç beklenmedik bir olay olmuştu. Zaten yıllardır Galen'in hayatında olan Tesla, bir anda tam anlamıyla hayatlarına girmişti. Özellikle Meryam'ın başına gelenlerden sonra Galen bir anda İnkha ile ilgilenmemeye başlamıştı. İşte bu noktada Devin kendisinden hiç beklenilmeyecek

bir şey yapmış ve Galen'in bir yıldır uğraştığı ama sonradan hiç uğraşmamış gibi bir kenara attığı bu projeyle bizzat kendisi ilgilenmişti. Üstelik tüm bu süreci Galen'e hissettirmeden yönetmeye çalışmıştı. Çabalarının sonucunda inanılmaz sürpriz bir şekilde toplantı için bir tarih almayı başarmıştı. Dünyanın en popüler ve en büyük şirketlerinden birisini ülkeye getirecekti. Bu muazzam çabayı ise tümüyle Galen'i mutlu etmek ve gerçek hayatına döndürmek için sarf etmişti.

Galen bu haberi duyduğunda inanılmaz heyecanlanıp mutlu olmuştu. Ama Meryam ve Alef'i bulamadığı için o kadar mutsuzdu ki bu heyecan ancak bir gün etkili olmuştu. Bu durum Devin'i bir miktar üzse de adam pes etmemişti. Eğer olur da bir şekilde bu şirket ile bir antlaşma yapabilirlerse işte o zaman gerçek bir mutluluk oluşabilirdi. Ama olmadı. Galen sanki her hafta yaptıkları sıradan bir toplantının ortasındaymış gibi hiçbir şey söylemeden kalkıp gitmişti. Bu da yetmezmiş gibi adamların İnkha'ya gelmek için kiraladıkları helikopteri de silah zoruyla kaçırmıştı. Adamlar muhtemelen hayatlarında böyle bir şok yaşamamışlardı.

Adamların yüzündeki şaşkınlığı hatırladığında içinde oluşan gülme hissi, beyninde devam etmekte olan öfke haliyle birleşince ağzından garip bir ses çıktı. Bu sırada yüzündeki kasların oluşturduğu çarpık gülümseme görüntüsü de en az çıkan ses kadar garip görünümlüydü. Galen ile çocukluktan beri kardeş gibiydiler. Devin'in yaşadıkları ve hayata karşı olan öfkesi nedeniyle bazen tartıştıkları olmuştu ama şimdiki gibi bir duyguyu hiçbir zaman hissetmemişti. Bu sefer yaşadığı anlık bir duygu patlaması değildi. Galen'in Tesla ile parkta konuştukları ilk günden beri Devin'de biriken bir şeylerin oluşturduğu bir patlamaydı bu. Hissettiklerini bildiği duygular ile tanımlayamıyordu. Kıskançlık, öfke ve utanmadan oluşan garip bir karışım söz konusuydu. Galen'in her şeyi bir anda bırakıp tüm ilgisini Tesla'ya yöneltmesi, hissettiği kıskançlık ve öfkenin nedeniydi. Sebep ne olursa olsun, çocukluğundan beri kendisi ile

bir abi gibi ilgilenen bu adama karşı öfkelenmesi de duyduğu utancın nedeniydi. Yıllarca hücrelerimizde pozitif olarak taşıdığımız duyguların bir anda bu kadar kolay bir şekilde negatife dönebilmesi ürkütücü bir gerçekti ve Devin şu an bu gerçeğin tam ortasındaydı.

Tekrar saate baktı. Geçen her saniye, Galen'in hâlâ kendisini aramamış olmasının yarattığı şaşkınlık ve öfkeyi canlı tutuyordu. Sadece bir saat önce "Özür dilerim" diye bir mesaj göndermişti. Devin mesajı okuduğunda telefonu duvara fırlatmamak için kendisini zor tutmuştu. Nasıl olup da bu iki ruhsuz kelime ile tüm yaşattıklarını telafi edebileceğine inanmıştı ki! Aklına gelen düşünceler zaten yeterince dolu olan beynini iyice zorladığından kendisini daralmış hissetti. Açık havanın iyi geleceği düşüncesiyle bundan yaklaşık iki ay önce Galen ile beraber gökyüzünü seyrettikleri çatıya çıktı. Normalde şehrin en uzun yapılarından biri olan bu binanın çatısında derin düşüncelere dalmak Galen'in çok sık yaptığı şeylerden biriydi. Gökyüzüne bu kadar yakından bakmanın kendisine ilginç fikirler verdiğine inanırdı hep. Devin bunu hiçbir zaman anlamamıştı çünkü ne zaman gökyüzüne bakıp düşünmeye çalışsa uykusunun geldiğini hissediyordu. Galen ile muazzam bir sohbete dalan gökyüzünün kendisine karşı ölümüne sessiz olmasının muhakkak bir açıklaması olmalıydı.

Çatıda en son vakit geçirdikleri o günü hatırladı. Aslında her şey resmi olarak o akşam başlamıştı. Devin şu an bile Galen'in yüzündeki o aptal gülümsemeyi görebiliyordu. O sırada meseleyi on sekiz yıl sonra gerçekleşmiş bir kavuşmanın yarattığı duygular olarak yorumlamış ve bir süre sonra adamın toparlayacağını düşünmüştü. Ama her şey çok daha kötüye gitmişti. Kısa bir zaman içerisinde Tesla, adam için tam anlamıyla bir bağımlılık haline dönüşmüştü. Normalde çevresinde kumar ya da madde bağımlılığı yaşayan çok fazla insan vardı ama hiçbiri Galen'in yaşadığı bağımlılığın yanına yaklaşamazdı.

Adam kendisini şezlonga bıraktı ve gökyüzüne bakmaya başladı. Gün ışığının yavaş yavaş geri çekilip yerini karanlığa bıraktığı o saatlerdeydiler. Gökyüzü siyaha yaklaşan koyulukta bir mavi renge sahipti. Ne yapması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. İşin daha da kötüsü, umudu da yoktu. Tek iyi haber Galen'in beynini sürekli meşgul eden olayların büyük bir kısmının çözüme ulaşmış olmasıydı. Katil Alef ölmüştü ve Tesla'nın burnu bile kanamamıştı. Ama bu gelişmeler bile umut vermiyordu Devin'e. Galen çoktan gitmişti. Aslında bu yolculuk yıllar önce başlamıştı ama yolun tek yönlü ve geri dönüşü olmayan bir yol olduğunu yeni anlamıştı.

Devin aşk denen hissi bir türlü anlamıyordu. Herkesi kendisine âşık edebilecek güzellikteki bu adam hayatı boyunca hiç âşık olmamıştı. İlginç bir şekilde âşık olmayı bir zayıflık olarak da görüyordu. Çünkü kardeşinin on sekiz yıl boyunca yaşadığı acıyı her gün gözlemlemişti. Keşke çektiği tek acı Tesla'dan kaynaklanan acı olsaydı. Çocukluğu boyunca aç kalmış, şiddet görmüş ve suiistimale uğramıştı. Üstelik başta Devin olmak üzere çevresindeki arkadaşlarını korumak için de kendisine yönelik olmayan bir sürü acıya katlanmak zorunda kalmıştı. Devin'in düşünceleri geçmişe gittikçe hatıralar daha belirgin hale geliyordu. Galen çocuklukları boyunca ellerine yemek olarak ne geçtiyse kendi payının yarısını hep Devin'e vermişti. Aralarına ilk geldiğinde karanlıktan bile korkan bu güzel çocuğu uykusu sırasında bile yalnız bırakmamıştı.

Uzandığı şezlongda geçmişe yolculuk yapan Devin, yaşanan tüm bu acıları düşündüğünde içinde garip bir duygu oluştu. Belki de kardeşine bu kadar öfkelenerek büyük bir haksızlık yapıyordu. Bir an aslında Galen'i ne kadar özlemiş olduğunu hissetti. Eli refleksel bir şekilde telefonuna gitti ama parmağı "ara" kısmına basamadı. Çünkü adamın öfkesini azaltan, beyninin geçmiş dosyalarında yaşayan Galen'di. Muhtemelen telefon ile aradığında karşısına çıkacak kişi Tesla bağımlısı Galen olacaktı

ve Devin'in öfkesi belki de kontrol edebileceğinden çok daha öteye gidecekti. O nedenle aramaktan vazgeçti.

Geçmişteki Galen'i âdeta şezlongda bırakmak istercesine yerinden kalktı. Öfkeyle gökyüzüne doğru kollarını iki yana açarak, "Neden bana karşı bu kadar suskunsun gökyüzü. Tek bir kelime bile söylemene engel olacak ne yaptım sana?" dedi. Tam o sırada ilginç bir şey oldu. Sanki gökyüzü adamın bu isyanını duymuş ve kendisine karşılık vermişti. Çünkü tam olarak neye ihtiyacı olduğu bir anda kafasında belirmişti. Buna neden olan ise yavaş yavaş kararmakta olan gökyüzünde belirginleşmeye başlayan Ay'ın görüntüsüydü.

Her şey bir saniyede olmuştu. O bir saniye içinde Devin bir anda geçmişine gitmişti. Çocukluğundan beri Ay'ın yüzeyinde hep bir kadın silüeti görürdü. Şu an bile baktığında aynı silüeti çok net görebiliyordu. Kadın sanki biraz yaşlanmış gibiydi. Ailesini hiçbir zaman tanımadığı için Ay'ın yüzeyinde gördüğü bu kadının annesi olduğuna inanmıştı çocukken. Özledikçe cebinden çıkarıp sevdiğinin resmine bakan insanlar gibi Devin de aklına annesi geldikçe başını gökyüzüne doğru kaldırırdı. Hayatında ilk kez gökyüzüne bir soru sormuştu ve cevap annesinden gelmişti. Beyninin ısrarla Ay'ın yüzeyinde oluşturmaya çalıştığı bu yüz silüeti bir anda Pareidolia'yı getirmişti aklına. Daha önce deneme şansları olmamıştı ama Meryam'ı aramaları sırasında yazılım harika bir iş çıkartmıştı. İşte adamın şu an ihtiyacı olan şey sadece bu yazılımdı.

Devin cevabını aldığı gökyüzüne ve Ay'ın yüzeyindeki annesine teşekkür ederek hızla ofisine doğru yürümeye başladı. Aradığı her kişiyi anında bulabilecek müthiş bir yazılıma sahip olmanın ne demek olduğunu asıl şimdi hissediyordu. Zira Devin'in şu an yeryüzü üzerinde bulmayı en çok istediği kişi belliydi. Çocukluğunu bir kâbusa çeviren ve İlias denen geri zekâlı yüzünden elinden kaçırdığı o sapığa nihayet ulaşacaktı. Böylece gerek geçmişten gelen gerekse de şu an, içinde hapsolmuş olan

tüm bu öfkeyi bu sapık sayesinde vücudundan tek seferde çıkarıp rahatlayacaktı. Fikri oldukça beğenen beyni adamı yapacaklarına hazırlamaya başlamıştı bile. Devin bir anda geçmişin en kötü anılarını kendisine hatırlatan kolonya kokusunu hissetti. İlias ile kavga ettikleri mekânın güvenlik görüntülerinde adamın yüzü çok net bir şekilde gözüküyordu. Şimdi tek yapması gereken bu kayıtları Pareidolia'ya yükleyip beklemek olacaktı. Galen'in toplantıyı terk etmesinden beri yüzüne ilk kez sıcak bir gülümseme yayıldı ve hızla Pareidolia ekibinin olduğu odaya doğru gitti. Belki de hayat kendisine minik bir sürpriz yapar ve bu sapık için çok fazla beklemek zorunda kalmazdı.

Bölüm 57

Rüzgârda Yanmaya Çalışan Alev

Sana ışık tutanlara sırtını dönersen,
göreceğin tek şey kendi karanlığındır.

René Descartes

Tesla bir odada tam üç avukat eşliğinde polise bilgi verdiği sırada Perit, koridorun diğer tarafında bir koltukta sessizce oturuyordu. En son dağ evinin keşfedildiği sırada inanılmaz ümitlenmiş ama sonrasında yaşanılan gelişmeler bu ümitleri yerin birkaç kat altına gömüp üzerine beton dökmüştü. O günden beri Meryam'ı karşısında görmedikçe kendisini heyecanlandıracak bir şey olacağına inanmıyordu. Yaklaşık otuz dakikadır buradaydı ve kimse kendisine doğru düzgün bir bilgi vermemişti. Tek bildiği Alef denen sapığın öldürülmeden önce Vera'yı öldürdüğüydü. Neyse ki tüm bu karmaşanın ortasında kalan Tesla'nın hiçbir şeyi yoktu.

Koltukta sessizce oturmasına rağmen içinde bir yerlerde çığlıklar atmak isteyen bir şeyler vardı. Hatta bunun da ötesinde üzerindeki ölü toprağını atıp tekrardan ümitlenmek istiyordu. Ama son bir ayda yaşadıklarıyla içindeki her şeyi öldürmüştü. Saat 15.30'da telefonuna mesaj geldiğinde hâlâ uyanmamıştı. Günler ve saatler birbirine girmişti âdeta. Son bir haftadır evden neredeyse hiç çıkmamıştı. Bu dönemde o kadar saçma davranışlar sergilemişti ki artık kimse kendisini aramıyordu bile. Hatta beynindeki biyolojik ritimden sorumlu olan bölgeler bile sessizlik yemini etmişti sanki. İşte böylesine boş ve sessiz bir evde cep telefonuna gelen mesaj sesi adamı uyandıracak kadar kuvvetli bir etki göstermişti.

Tek gözünü yarım açarak okumaya çalıştığı mesaj hemen ikinci gözünü de açmasına ve hızla yatakta doğrulmasına neden

olmuştu. Mesaj hiç beklemediği birinden gelmişti. Galen kendisine Tesla ve Vera'nın başına gelenleri en özet haliyle ifade eden uzun bir mesaj yazmıştı. Adam yataktan ayağa kalktı ve hemen yanı başında yer alan şişenin dibindeki alkolü kafasına dikti. Uyanmak için yüzünü yıkamak yerine boğazından geçen alkolün bıraktığı yanma hissini tercih etmişti. Mesajı tekrar okumuştu. Şu an gerçek ile rüya arasında nerede olduğunu kestiremediği o anlardan birindeymiş gibi hissediyordu. İçinde bir yerlerde çok önemli bir gelişme olduğunu biliyordu ama uzun süredir beynini işgal eden bu kişiler sanki gerçek değil de roman karakterleriymiş gibi hissediyordu.

Uzun bir süre oturduğu yerden boş boş telefonun ekrana baktı. Sonra normal bir insanın yapması gereken şeyi yaparak Galen'i aradı. Telefonun ucundaki adam o an büyük bir sessizlik içerisinde uyuyan Tesla'nın başında beklediği için telefonu açmadı. Bunun üzerine Perit bir işe yaramayacağını bilse de hastaneye doğru yola çıktı. Bu süreç içerisinde inanılmaz dağılmıştı ve beyni artık bir şey hissetmiyordu. Sanki birileri kafasının içinden beynini çıkarıp almıştı. Yol boyunca Galen'in kendisine yazdıklarını düşünmeye ve hissetmeye çalıştı ama olmadı.

Hastaneye ulaştığında Galen'in korumaları Tesla'nın yanına girmesine izin vermemişlerdi. Eskiden olsa korumaları geçmek için her şeyi yapardı. Ama şu an ağzından kelime çıkaracak gücü bile yoktu. Orada durmak zorunda olan ve korumaların tavırlarından hoşlanmayan bir polis, akrabası olduğunu öğrenince Perit'e çok kısa bilgi vermişti. Beklemek dışında yapacak hiçbir şey yoktu. Her şeyin nedeni kendisiydi ve bundan sonraki hayatı sadece beklemekle geçecekti çünkü gerek Galen'in mesajında gerekse de polisin anlattıklarında Meryam'a dair hiçbir bilgi yoktu.

Tıpkı rüzgârda yakılmaya çalışılan ama bir türlü yanamayan o alev gibi bir şey vardı adamın içinde. Meryam'a dair yanmak isteyen ama bir türlü yanamayan bir umut ışığı. İçindeki koyu

karanlığın, tüm umutlarını yitirdiği için mi yoksa son dönem beynini ve vücudunu maruz bıraktığı kimyasallar yüzünden mi oluştuğunu bilmiyordu. Gerçek olan tek şey ateşin bir türlü yanamamasıydı. Hiçbir işe yaramayacağını bile bile oturdu koltuğa. Zaten eve gitse de bundan farklı bir şey yapmayacaktı. Bu süre içerisinde çok sorgulamıştı kendisini. Neden bu kadar dağılmıştı ki? Sonuçta Meryam'a deliler gibi âşık olmadığının farkındaydı. Hatta görünen o ki Meryam ve Alef arasında bilmediği bir ilişki vardı. Karısını başka bir adamla düşünme fikri beynini parçalıyor gibiydi. Perit, işlerin bu hale nasıl geldiğini bir türlü anlamıyordu. Bir şeyleri kesin kaybedeceği bir denklemin içinde o kadar kötü tercihler yapmıştı ki sonuç olarak her şeyini kaybetmişti. Meryam'ı, Tesla'yı, Ezra'yı, doğmak için bekleyen çocuğu, işi ve de en önemlisi sağlığını yitirmişti. Tüm bunların hepsini eşzamanlı kaybetmeyi başarmıştı ve bu başarı gerçekten muazzam bir beceriksizlik isteyen bir durumdu.

Koridorun ucunda yaşanan hareketlenme ile kafasındaki düşüncelerden sıyrıldı. Çok sevdiği Tesla'yı günler sonra biraz uzaktan da olsa görebilmişti. Günlük kıyafetleri içindeki kız kafası oldukça dalgın bir şekilde kendisine doğru yaklaşıyordu. Galen, kızın yanında yürümesine rağmen kendisini dinleyen iki takım elbiseli adama bir şeyler anlatıyordu. Diğer takım elbiseli adam ise telefonda konuşuyordu. Odadan en son çıkan ve oldukça seri bir şekilde yürüyerek Tesla'nın yanından hızla geçen adamın üzerinde bir üniforma olmasa da polis olduğu belliydi. Yanında, hızına ayak uydurmaya çalışan iki üniformalı polise heyecanlı bir şekilde ne yapmaları gerektiğini özetliyordu.

Tesla'ya baktı. Bu anı ara sıra kafasında canlandırmaya çalışmıştı. Tekrar görüştüklerinde nasıl hissedeceğini bilmiyordu. Oysa şimdi kızı görmesine rağmen hiçbir şey hissetmemişti. Kalabalık bir insan grubu ile kendisine doğru yaklaşmakta olan Tesla'nın bakışları bir anda Perit'in bakışları ile kesişti. Uzun zamandır beklediği bu an bile içindeki ateşi yakmaya yetme-

di. Aksine içindeki karanlık daha da büyüdü. Kızın yüzünde korku, umutsuzluk ve derin acının birleşiminden oluşan, o garip görüntü vardı. Tam da yanında annesinin boğazı kesilen ve ölüm tehlikesi atlatmış biri gibi gözüküyordu.

Kızın bakışlarından kendisine dair hiçbir his çıkaramadı. Bir an kendisini tanıyamamış olabileceğini düşündü. Çok fazla kilo kaybetmiş ve sakalları uzamıştı. Çok uzun zamandır aynaya bakmasa da oldukça harap bir görünümü olduğunun farkındaydı. Kız kendisine yaklaştıkça ne yapması gerektiğini kestiremedi. Eskiden olsa Tesla'ya içten bir şekilde sarılırdı. Ama şu an içinden kesinlikle böyle bir his de gelmiyordu. Sonunda aralarındaki mesafe tükendi ve Tesla Perit'in önünde durdu. Büyük bir hüzünle baktı adamın gözlerine. Bir şeyler görmek için çabaladı ama adamın içinde uzun süredir var olan karanlık muhtemelen bakışlarına da yansımıştı. Çünkü kızın gördüğü, derin bir karanlıktan başka bir şey değildi.

Perit'in en son gördüğü, yüz yüze geldiği kızın dudağındaki hafif titremeydi. Sanki ağzının içinden çıkmak isteyen cümleler vardı ama kızın birbirine yapışmış dudakları asla buna izin vermek istemiyordu. Zamanında birbirlerine bu kadar yakın olan kişilerin bir anda bu kadar uzak kalabilmelerinin anlamsızlığını sorguladı adam. Belki kendisi bir şey söylese kız da karşılık verecekti ama o an kafasının içinde bir beyin yerine boş kutulara konulan ya da cam malzemelerin etrafına sarılan buruşuk kâğıtlar varmış gibi hissediyordu. Birkaç saniyelik duraksamanın ardından Tesla, Perit'in yanından geçerek koridorda gözden kayboldu. Adam ne yapacağını bilemedi.

Galen uzun bir süre sonra Tesla'yı ilk kez yalnız bırakarak Perit'in yanına geldi. Kendisine Tesla'dan öğrendikleri her şeyi açık bir şekilde anlattı. Kızın hikâyesinde anlatılmayan çok önemli bir kısım olduğunun farkındaydı ama bu düşüncelerini Perit ile paylaşmasının bir anlamı yoktu. Galen söylediklerini bitirdiğinde Perit adama baktı. Biraz hayal kırıklığına uğramış

gibiydi. "Beni bunun için mi çağırdın" der gibi baktı Galen'in yüzüne. Ama ağzından çıkan kelime bu bakışla tümüyle zıt bir "Anladım" olmuştu. Galen'e teşekkür ederek hızla uzaklaştı.

Olmamıştı. Tesla bile içindeki ateşi yakamamıştı. Zaten Meryam hakkında bir bilgi falan da yoktu. Adam bir ay öncesinde bir şeyden emin olmuştu. Karısını bir daha asla göremeyecekti. Çünkü karısı çoktan ölmüştü. Bunu hissedebiliyordu. Daha önce bir yakınını kaybetmemişti ve ölümün nasıl hissedildiğini bilmiyordu ama Meryam'ın ölmüş olduğundan emin gibiydi. Zaten kadın, hayatta kalmayı başarabilmiş olsaydı bile sadece boşanma için gidecekleri mahkemelerde görecekti Meryam'ı. Ne yapacağı hakkında hiçbir fikri olmadan koridorun ortasında öylece durdu. Tam anlamıyla umutsuz bir hasta yakını gibi gözüküyordu. Sonra birden çözüldü ve yürümeye başladı. Eve gidecekti ve evde yapılabilecek ne varsa onu yapacaktı.

Bölüm 58

Drakula'nın Nörogenezisi

Hayat bir deneydi ve
ben de kontrol grubunda olmak istemiyordum.

Adam, koluna giren iğneye baktığında iğnenin girmesiyle beraber hortuma yükselen kanı gördü. İnsanlar bu tarz durumlarda ya gözünü kapatır ya da kafasını diğer tarafa çevirirdi. Ama adam doğrudan damardan dışarı çıkmak isteyen o ilk kan damlasına bakıyordu. Söz konusu tek bir eritrosit tanesi (alyuvar) bile olsa ilk fırsatını bulduğunda özgürlüğe kaçmak, hemen her şeyin ortak fikriydi. Zaten oldukça kısa ömrünün tamamını damarların içerisinde birtakım gazları taşıyarak geçirmek oldukça zor bir hayat olsa gerekti. Adam, yan yatakta yatmakta olan on dokuz yaşındaki, oldukça sağlıklı görünüme sahip gence baktı. Tıpkı rönesans dönemine ait Yunan tanrılarının heykelleri gibi gözüküyordu. Ne kadar bol kıyafetler giyerse giysin kıyafetin altındaki muazzam kasları bir şekilde kendilerini belli ediyorlardı.

Heykel görünümlü genç adam karşısındaki kişiye büyük bir saygıyla bakıyordu. Sanki o an istenilse, her şeyini bu adam için verebilecek gibiydi. Aslına bakılırsa çok önemli bir şeyini de veriyordu: Kanını. Yüzünde saygı sınırlarını aşmayacak bir gülümsemeyle damarlarında dolaşan kanını bu yaşlanmak üzere olan adama sunuyordu âdeta. Genç adamın damarlarından çıkıp özgürlüğe kavuştuğunu sanan kan, plastik bir hortum içinde önce bir makineye giriyordu. Makineden çıktıktan sonra da yaşlı adamın sağ koluna takılı bir iğne aracılığıyla adamın damarları içerisindeki diğer kan hücreleri arasındaki yerini alacaktı. Adamın sol koluna da bir iğne takılmıştı ve bu

iğne aracılığıyla çıkan kan da yatağın kenarındaki bir torbaya dolmaktaydı.

Oldukça sağlıklı gözüken genç adamın yüzü giderek solmaya başladı. Belirli bir noktadan sonra adamın kolundan iğneyi çıkardılar. Genç adam ayakta durmakta bile zorlanmasına rağmen dizlerinin üzerine eğilip karşısındaki adamı selamladı ve ağır adımlarla odadan çıktı. Genç adam odadan çıkar çıkmaz bir başka atletik yapılı genç gelerek az önceki yatağa uzandı. Yeni bir iğne ile yeni gencin damarında bir delik oluşturuldu ve gencin kanının yaşlıya olan yolculuğu tekrardan başlamış oldu.

Noah gözlerini tavana dikti. Yaşlı bir vampir gibi gençlerin kanını içiyordu sanki. Her şeyin başlangıcı olan Rus hekim Alexander Bogdanov'u düşündü. Bogdanov hekimliğinin yanında siyaset, felsefe ve bilimkurgu ile de ilgileniyordu. "Aslında epey bir ortak noktamız var" diye geçirdi içinden. Bogdanov da her ölümlü gibi kafayı ölümsüzlüğe takmıştı. Çünkü yeryüzünde çözülmesi gereken çok fazla sorun vardı ve insan ömrü denilen şey bu işler için çok kısaydı. 1900'lü yılların başındayken Bogdanov'un ölümsüzlüğe çare olarak gördüğü şeylerden biri de kan nakliydi. Bir şekilde gençlerin kanını yaşlılara nakledererek ölümsüzlüğe ulaşılabileceğine inanıyordu. Muhtemelen bu düşüncesinde geleneksel vampir hikâyelerinin de etkisi vardı. Zira benzer tarihlerde (1897) Bram Stoker adlı bir yazar sonrasında çok fazla ünlenecek *Drakula* kitabını çıkarmıştı.

Bogdanov'u Stoker'dan ayıran çok önemli bir özelliği vardı. Bogdanov genç kanının ölümsüzlüğe giden yol olduğuna sadece inanmakla kalmamış, bu konuda deneyler de yapmıştı. Elde ettiği sonuçlar doğrultusunda gençlerden alınan kan sayesinde yaşlılardaki kellik ve görme sorunlarında düzelmeler olduğunu bile öne sürmüştü. Ama Bogdanov'u tarihteki diğer hekimlerden ve bilim insanlarından ayıran çok önemli bir fark daha vardı. Davasına ve hipotezine o kadar güveniyordu ki araştır-

malarını kendi vücudunda bile deniyordu çünkü ölümsüzlüğe ihtiyacı vardı ve bunu bir şekilde çözmesi gerekiyordu.

Şu an yatakta yatmakta olan Noah gözlerini kapadı. Damarları içerisinde dolaşan taze kanı hissedebiliyor gibiydi. Aslında fizyolojik açıdan böyle bir durum söz konusu değildi ama adam her defasında damarlarındaki yeni kanın daha bir güçlü aktığını hissediyordu. "Bogdanov'un tek şanssızlığı yanlış yüzyılda doğmaktı" diye geçirdi içinden. Zaten sonu da kötü olmuş, gençlerin kanını vücuduna transfer ettiği nakillerin on ikincisinde kendisine bulaşan sıtma ve tüberküloz nedeni ile hayatını kaybetmişti. Ölümsüzlüğü arayan bu adam 1928 yılında 55 yaşında hayatını kaybetmişti (15). Noah bu durumu her zaman ironik bulurdu. Belki de Bogdanov ölümsüzülük ile uğraşmasa fazladan yirmi yıl daha yaşayacaktı. Ama kendisi ölümsüzlük yolunda ölmüş cesur bir kahramandı.

Noah'ın beyni tüm bu düşünceler içerisinde geçmişte yolculuk yaparken üçüncü genç adam çoktan yatağa yatmıştı. Diğer ikisinden farksız olan bu genç de Noah'a büyük bir saygıyla bakıyordu. Sonuçta kendisi için ne büyük bir şeref olduğunun farkındaydı. Hiçbir önemi olmayan sıradan kanı, Origon Noah'ın damarları içerisinde kutsal hale dönüşecekti. Şu an yanındaki yatakta yatmakta olan bu adam, dünyanın kurtuluşu olacak Neon'un en tepesindeki adamdı. Yani dünyanın en güçlü birkaç kişisinden biriydi ve Origon ile aynı odada bulunmak bile bu genç için büyük bir onurdu. Vücudundaki bütün kanı gözünü bile kırpmadan Origon Noah için feda edebilirdi.

İnsanlık tarihi boyunca bu koyu kırmızı sıvıya çok çeşitli anlamlar yüklenmişti. Güç, lanet, büyü, gençlik iksiri gibi birçok doğaüstü beklentiyi karşılayan garip bir sıvıydı. Büyücülerin en temel malzemesi olan kan, şu sıra modern büyücü sayılabilecek bilim insanları tarafından farklı amaçlarla kullanılıyordu. Noah bu konuda çok fazla bilimsel çalışma okumuştu. Aslında tüm bu süreçleri başlatan yıllar önce okuduğu bir makaleydi.

Bu çalışmada genç ve yaşlı fareler kullanılmıştı. Üç aylık genç fareler orantısal olarak insanda yaklaşık yirmi yaş civarına karşılık gelmekteyken, on sekiz aylık yaşlı fareler insanda yaklaşık 70 yaş civarına karşılık gelmekteydi. Bilim insanları genç ve yaşlı farelerin dolaşım sistemlerini cerrahi bir modelle birbirine bağlamıştı. Deneyin amacı genç farenin damarlarında dolaşan kanın bir şekilde yaşlı farenin vücuduna geçerek burada dolaşmasını sağlamaktı. Oluşturdukları cerrahi model bunu çok güzel sağlamıştı. Zamanında Bogdanov'un insanlar üzerinde yapmak istediğini çok daha detaylı bir şekilde hayvanda yapmışlardı ve sonuçlar inanılmazdı.

Genç fareden gelen kan sayesinde, yaşlı farenin beynindeki hipokampüs bölgesinde yeni sinir hücreleri oluşmaya başlamıştı. Bu bölge öğrenme ve hafızada rol oynayan önemli bir bölgeydi. Bu muazzam bir gelişmeydi çünkü normalde bu bölgede, yaşlanmaya bağlı olarak sinir hücrelerinde azalma gerçekleşirdi. Yaşlı insanların hafıza sorunu yaşamalarının nedeni de bu azalmaydı. Ama genç kanı verilen yaşlı farelerde bu azalma bir yana, nörogenezis denilen, yeni sinir hücrelerinin üretimi gerçekleşmişti.

Deneyin çok daha ilginç bir sonucu daha vardı. Yaşlı kanı verilen genç farelerde ise yeni sinir hücrelerinin yapımı azalmaktaydı. Bu hayvanlar genç olmasına rağmen öğrenme ve hafıza ile ilgili testlerde sürekli başarısız olmuşlardı. Yani kanın içinde bir şeyler vardı ve vücuda yaptığı etki çok netti. Tekrarlanan deneylerde bu etkinin başka fizyolojik olaylarda da rol aldığı ortaya çıkmıştı. Genç kanı verilen yaşlı farelerde, bağışıklık sisteminde, kas fonksiyonlarında ve koku alma duyularında önemli iyileşmeler olmuştu. Yani gençlerin kanının içindeki şey hem vücuda hem de beyne çok iyi geliyordu. Detaylı yapılan incelemelerde kandaki *CCL11* adı verilen proteinin yeni sinir hücrelerinin yapımını azalttığı, *GDF11* adlı proteinin ise artırdığı gösterilmişti (16).

Noah, sessiz harf ve rakamlardan oluşan moleküllerin neredeyse hepsini biliyordu. Hızla geçen acımasız yıllara karşı elindeki tek bilimsel savaş yöntemi buydu. İnsanlık tarihi boyunca çok fazla insan ölüme karşı savaşmıştı. Ölüm ise muhtemelen yüzünde küçümseyici bir gülümsemeyle hepsini öldürmüştü ama Noah çok ilerlemişti. En azından yaşlılık sürecini belirli bir oranda azaltabilmişti. Ancak, bir şekilde zaman ilerliyordu. Üçüncü genç de kutsal görevi yerine getirmenin verdiği manevi haz ile çıktı odadan. Tıpkı kendinden önceki diğer iki genç gibi. Sıra dördüncü, yani sonuncu kişideydi. Bu kişinin ardından bu ay yapması gereken kürü tamamlamış olacaktı. Ama ortalıkta henüz kimse yoktu. İşte bu durum gerçekten ilginçti. Kuralların ve zamanlamanın çok net olduğu bir yerde programdan kayma olmuştu.

Noah, uzandığı yerden doğrularak yatağa oturdu. Sessizliğin içinde sadece iki yatak arasındaki makineden gelen hafif vınlama sesi duyuluyordu. Noah bir an düşündü. En son ne zaman böyle bir belirsizlik yaşadığını hatırlamıyordu. Tam bu sırada koridordan duyduğu ayak sesleri birisinin kendisine doğru heyecanla geldiğini gösteriyordu. Herhalde dördüncü genç geç kalmıştı ve korkudan koşa koşa geliyordu. Ama odanın içine aceleyle giren kişi heykel görünümlü gençlerden biri değildi. Aksine, ortalama insan görünümünde olan bu kişi, Noah'ın evdeki asistanlarından biriydi. Asistanının bu vakitte burada olması tek bir ihtimali gösteriyordu. Origon Noah'ın acilen bilmesi gereken bir gelişme yaşanmıştı. Bilinmezin yarattığı heyecanın ve damarlarındaki taze kanın etkisiyle kalbi daha kuvvetli atmaya başlamıştı.

Odaya giren otuzlu yaşlardaki asistan, Noah'ın önünde diz çöktü ve başını eğerek elindeki mühürlü zarfı uzattı. Adam zarfa uzun uzun baktı. Üzerindeki mühür, zarfın kimden geldiğini gösteriyordu. Zaten eski çağlara ait bu romantik haberleşme yöntemini kullanacak tek bir kişi tanıyordu. Demek ki birtakım

gelişmeler söz konusuydu. Kalp atışı bir miktar daha hızlansa da elleri oldukça ağır hareket ederek zarfı açtı. Kâğıttaki cümle çok kısaydı ama anlamı kitapları dolduracak kadar derindi. Kalbi bir anda öyle hızlı ve sert atmaya başladı ki uzun süredir böyle bir şey yaşamamış damarları sanki nasıl tepki vereceklerini unutmuşlardı. Yaşlı adam başının döndüğünü hissetti. Kâğıdı avcunun içinde kırıştıran Noah, sakinleşmek için yatağa uzandı ve gözlerini kapadı. *Gerçekten de böyle bir şey olabilir miydi?* Neon'un aşırı hassasiyeti nedeniyle sadece rutin yapılan bir kontrolden böylesine muazzam bir hazinenin ortaya çıkması bir mucizeydi. Bir anda yüzünde bir gülümseme belirdi. Kalbinin en son böyle kuvvetli atmasını sağlayan anı düşündü ve içinden "Dura" dedi. Noah, gözleri kapalı gülümseyen bir yüzle yatakta yatmaktayken asistan hâlâ dizlerinin üzerinde, boynu eğik bir şekilde bekliyordu. Adam kazayla uykuya bile dalsa yerinden kıpırdayamazdı. Çünkü Neon'da asistan olmanın ilk şartı, sorgusuz sualsiz itaatti.

Bölüm 59

İki Tabağın Arasındaki Kalp

Kaynayan su patatesi yumuşatırken
yumurtayı sertleştirir.
Yani asıl mesele ne olduğunuzdur,
koşullar değil...

-Alıntı-

Meryam yumurtaları kabın içine kırdı ve hızla karıştırmaya başladı. Normalde bir civcivin büyümesi sırasında onu besleyip yumurtadan çıkmasını sağlayacak olan sarı yuvarlak ve etrafındaki renksiz sıvı peş peşe aldığı darbelerle dağılmış, tanınmaz hale gelmişti. Kadının bileği muazzam bir ritimle hareket ediyordu. Sanki bir ressamın büyük bir hazla tuvalin üzerinde dolaştırdığı fırçası gibi kullanıyordu elindeki karıştırıcıyı. Uzun bir süredir kendisini yemek dünyasına o kadar kaptırmıştı ki mutfağını neredeyse bir sanat atölyesi gibi görüyordu. Yumurta ve diğer karışımın yeterli kıvama geldiğinden emin olduğunda içine girdiği trans halinden sıyrıldı ve masada oturup şaşkınlıkla kendisini seyreden kız kardeşini gördü. Sanki ablası bir çılgınlık hali yaşıyormuş gibi bakıyordu Meryam'a. İkili arasında havada kalan sessizliği bozan Tesla oldu. Oturduğu yerden kalkarak konuşmaya başladı.

"Hatırlıyor musun, geçenlerde bebeklerin gelişimi hakkında konuşurken sana sürekli bölünen bir küreden bahsetmiştim."

"Anlattığın her şeyi hatırlıyorum tabii ki. Sanki hiçbir gerçekliği olmayan bir masal anlatıyormuşsun gibiydi. İnanması muazzam bir gerçek" dedi Meryam kızkardeşine büyük bir içtenlikle bakarak.

"Harika. O zaman masalımıza devam edelim. Şimdi bu inanılmaz kürenin muazzam yolculuğu yedinci gün civarı annenin uterus duvarına yapışarak sonlanıyor. Hani bir bataklığa saplandığında yavaş yavaş içine çekilirsin ya, uterus duvarı da

üzerine saplanan bu minicik küreyi yavaş yavaş içine gömmeye başlar. İşte o an gömülmüş şeyin dışarıdan görüntüsü bu yumurtaya benziyor aslında. Ama asıl gelişim yumurta görünümlü bu küre içerisinde devam edecek. Eğer bu kürenin içine bakma şansın olsaydı hayal gücüne bile sığdıramayacağın mucizelere tanık olurdun. Mucize kelimesini özellikle kullanıyorum çünkü bu gelişimi ve değişimi izah edebilecek bilimsel bir kelime bilmiyorum."

Tesla hızlıca mutfak dolaplarından birini açtı ve beyaz renkli iki düz tabakla ablasının karşısına geçti. Meryam sadece şaşkın gözlerle kardeşini izliyordu. Tesla tabakları alt yüzleri birbirine bakacak şekilde birleştirip Meryam'ın gözü önünde tuttu. Yüzünde, birazdan anlatacağı şeylerden inanılmaz haz alacağını gösteren bir ifade vardı. Kız konuşmaya devam etti.

"Bu ne biliyor musun? O kürenin içinde senin sekiz günlük halin. Normalde bu kürenin içinde, tıpkı birbirine yapışık bu iki tabak gibi duran şey (*bilaminar germ diski*) sensin Meryam. Bu garip görünümlü şey senin en eski ilk fotoğrafın. Boyunun sadece 1,25 milimetre olduğu zamanlardan bahsediyorum. Neredeyse bir iğnenin deliğinden geçebilecek kadar küçük olduğun günlerden. İşte birbirine yapışık bu iki tabak her gün öylesine muazzam değişikliklere uğruyor ki sonuçta şu an karşında duran insan denen kompleks sistemi oluşturuyor. İşte Meryam, bu neredeyse imkânsıza yakın bir mucize."

"Mesela bu üstte gördüğün tabak var ya (*epiblast tabakası*), işte sen daha on beş günlükken bu tabağın üzerinde bir çizgi (*primitif çizgi*) oluşuyor ve daha sonra bu çizginin olduğu yerde bir oluk meydana geliyor. İşte bu oluğun içe doğru çökmesiyle başlıyorsun değişmeye. Yaklaşık yirmi bir günlük olduğunda üstteki tabağın üzerinde tüp şeklinde bir yapı oluşacak. Bu basit boru görünümlü şey ileride senin beynini ve omuriliğini meydana getirecek (8). Düşünebiliyor musun? Şu an tüm hayal gücünü, aşklarını ve duygularını sığdırdığın beynini oluştura-

cak yapı daha yirmi birinci günde mesaiye başlıyor. Bu arada sadece bu tüp oluşmuyor tabi. Bu tabakları bir ressamın boş bir tuvali gibi düşün. Çizilmeyi bekleyen. Burada ilginç olan tek bir ressamın olmaması. Bu öyle bir tuval ki aynı anda onlarca ressam üzerinde çizim yapıyor. Birbirlerini hiçbir şekilde engellemeden sonunda ortaya tek ve harika bir resim çıkarıyorlar."

Bu sefer transa giren Tesla'ydı. Sanki tüm bu değişim ve gelişim kızın önünde gerçekleşiyor gibi bakıyordu tabaklara. Oysa Meryam'ın gördüğü tek şey iki adet beyaz tabaktı. Buna rağmen kız kardeşinin hücreleri arasında yaşadığı heyecan kendisine de bulaşmaya başlamıştı. Bir gün anne olduğunda eline alacağı bebeğinin sadece 1,25 milimetre boyutunda bir tabak olma fikri gerçekten ilginçti. Tesla tekrar aynı dolaba gitti ve dolabın içine bakınmaya başladı. Aradığı şeyi bulduğunda elinde kırmızı, düz bir tabakla tekrar ablasının karşısına geçmişti.

"Şimdi üst tabağın üzerinde bir tüp oluştuğu sırada iki tabağın arasında bir tabaka daha meydana gelecek. Bu orta tabak (*mesoderm*) ne biliyor musun? Kalbin ve birçok yapı işte bu tabakada oluşacak. Düşünsene Meryam. Neredeyse sadece bir aylıkken iki tabak arasında oluşan bir kalbin var ve bu kalp bir kere atmaya başladıktan sonra sen ölene kadar bir daha asla durmayacak."

Meryam büyülenmiş gibi dinliyordu Tesla'yı. Normalde bilimsel bilgilere özel bir hayranlığı yoktu ve duyduklarından da kolay kolay heyecanlanmazdı. Bu konuda Tesla ve Perit çok daha iyi anlaşıyordu ama söz konusu bebek olduğunda her şey bir anda değişiyordu. "İki tabak arasındaki kalp..." diye tekrarladı içinden. Bir anda kulağında bir uğultu hissetti. Tesla, karşısında heyecanla bir şeyler anlatmaya devam etse de Meryam artık kızı duymuyordu. Sadece iki beyaz tabak arasındaki kırmızı tabağa odaklanmıştı. Bir anda kırmızı tabağın üzerinden halıya damlayan damlacıkları fark etti. Mutfağın halısına düşen her damla geride kırmızı bir leke bırakıyordu. Kafasını tekrar kaldırdığında Tesla'nın elindeki tabakların yerinde yeni doğmuş

bir bebek gördü. Tesla hiç oralı değilmiş gibi anlatmaya devam ediyordu. Meryam'ın elleri refleksel olarak hemen karnına gittiğinde eline bir ıslaklık geldi. Elbisesinin karın bölgesi tümüyle kan içindeydi. Yıllardır hayalini kurduğu bebeğini erkenden dışarı çıkarmışlardı. Çığlık atmak istese de ağzından tek bir ses bile çıkmadı.

Derin bir nefes alarak bir anda karanlığın içinde yattığı yerde doğruldu Meryam. Elleri hâlâ karnının üzerinde duruyordu. Sanki ani yükseklik değişimleri yapan bir uçağın içindeymişçesine, kulaklarında inanılmaz bir uğultu ve basınç hissediyordu. Bir de bu basınca eşlik eden kalp sesleri. Kulağındaki uğultu nedeniyle bu sesler sanki çok uzaktan geliyordu. Bir anda Meryam'ın gözünden yaşlar akmaya başladı. Hamileliği bir ayı çoktan geçmişti ve bu duyduğu oğlunun kalp sesleriydi. Bundan emindi. Demek ki oğlu hâlâ hayattaydı ve içindeki yaşam mücadelesine büyük bir azimle devam ediyordu. Rüya ile gerçeklik arasında, o ince geçişin eşiğindeki kız için tüm duyular neredeyse birbirine girmişti. Hissettiklerinin hangisinin gerçek, hangisinin az önce gördüğü rüyaya ait olduğuna dair bir fikri yoktu. Zaman hızlıca imdadına yetişecekti. Geçen her saniye ile beraber duyduğu kalp seslerinin kendisinden geldiğini anlamıştı ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Çünkü oğlunun kalbi şu an iki tabak arasında yeryüzündeki en büyük mücadeleyi vermekteydi ve annesi oğlunun bu mücadelesi ile gurur duyuyordu.

Bölüm 60

NEON'un İlk Ateşi

Tanrı, iradesini hâkim kılmak için yeryüzündeki iyi insanları kullanır; yeryüzündeki kötü insanlar ise kendi iradelerini hâkim kılmak için Tanrı'yı kullanırlar.

Giordano Bruno

Alhazen, burayı ve havasını gerçekten özlemişti. En son ziyaretini birkaç yıl önce yapmıştı. Şu an göl manzaralı bir yerde harika bir bahçenin ortasında oturuyordu. O kadar huzur dolu bir yerdeydi ki önündeki bardaktan yudumladığı içeceğin tadı bile bu huzuru hissedip adamın dilindeki tat reseptörlerini maksimum derecede uyarıyordu. Alhazen çok uzun zamandır hiçbir şeyin tadını eskisi gibi alamıyordu çünkü yaşlanmayla beraber, dilinin üzerindeki tat reseptörlerinin sayısının önemli bir şekilde azaldığını biliyordu. Sanki hayat "Tüm tatları yeterince tattın. Artık tatmasan da olur" der gibiydi. Ama şimdi hayata inat içeceğin tadını gençlik yıllarında hissettiği gibi hissediyordu.

"Kimbilir bu göl kaç yıldır burada" diye geçirdi aklından. Gölün yanı başında yükselen taş bloklar çok uzun yıllardır bu göle tanıklık yapmaktaydı. Belki Noah zamanında bu bilgiyi kendisiyle paylaşmıştı ama yaşlı adam hiçbir şey hatırlamıyordu. Artık kafasının içinde bilgileri tutacak nöron sayısı önemli derecede azalmıştı. O nedenle zaten az sayıda kalan nöronlarında gereksiz bilgileri taşımak istemiyordu. Bir tahminde bulunmak zorunda kalsa şu an bahçesinde oturmakta olduğu şatonun en az beş yüz yıllık olduğunu söyleyebilirdi. Kimbilir hangi amaçlarla ve ne umutlarla inşa edilmişti. Muazzam büyüklükte bir arazisi vardı. Şatonun çevresi bahçe ve göl ile çevrili olsa da arazi içerisinde uzaklarda birtakım evler bulunmaktaydı.

Adam, oturduğu yerde gözlerini kapadı. İçine çektiği havanın tazeliğini hissetti ve muazzam sessizliği dinledi. Doğanın ses-

sizliğinin içinde rüzgârın ve kuşların sesleri bu sessizliği daha da derinleştiriyor gibiydi. Çok uzaklarda olmasına rağmen sessizlik sayesinde kulağına taşınan çocuk sesleri ile gözlerini huzurla açtı. Uzaklarda bir evin bahçesinde yaklaşık on tane çocuk, bir şeylerin peşinde oradan oraya koşturup oynuyorlardı. Alhazen çocuklara yüzünde gülümsemeyle baktı. "Acaba içlerinde benim çocuklarımdan biri var mıdır?" diye bir an geçirdi içinden. Mesafe uzak da olsa çocuklar en fazla on yaşında gibi gözüküyorlardı. Yılları tekrar kafasından hesapladığında şu an oynamakta olan çocuklar arasında bir çocuğunun olma ihtimalinin mümkün olmadığını fark etti.

Alhazen büyük bir keyifle içeceğinden bir yudum daha aldı. Yutmadan önce dilinin üzerinde bekletip tüm tadın keyfini çıkardı. Sanki yaptığı yolculuk mekânsal boyutta değil de zamansal boyuttaydı ve geçmişe gitmişti. Şatonun içinde ya da çevresinde günümüz teknolojisine dair hiçbir şey yoktu. Şehirden kilometrelerce uzaklıkta, doğanın kalbinde saklanmayı ve temiz kalmayı başarmış bir yerdi burası. Alhazen ve arkadaşları teknolojinin ve bilimin tam merkezinde yaşayan insanlardı ama burada teknoloji diye bir şey yoktu. Şatonun içerisinde ne bir ekran ne de bir iletişim aracı vardı. Buradaki hayat tümüyle şatonun ruhuna uygun bir şekilde geleneksel yöntemlerle yaşanıyordu. Her geçen gün daha da kalabalıklaşan bir dünyada böylesine sessiz ve huzurlu bir yeri bir kere daha görme şansı bulduğu için çok mutlu hissediyordu. Bir de Noah'ı göreceği için inanılmaz heyecanlıydı. Origon olduktan sonra Noah'ı burada görmeyeli çok zaman olmuştu. Sürekli iletişim halinde olsalar da şu an nasıl gözüktüğünü bilmiyordu. Zamanın acımasızlığı görünüşünün her bir kısmına derin bir şekilde işlenmiş olan yaşlı adam, Noah'ın genç kalabilme çabalarının başarıya ulaşıp ulaşmadığını merak ediyordu.

Yaşlı ellerine baktı. Hafifçe titremekte olan ellerinin arasında o kadar büyük bir güç vardı ki... Çok uzun yılların ince ince

işleyerek biriktirdiği muazzam bir güçtü bu. Yıkılması imkânsız olan ve karşısına kim çıkarsa çıksın istediğinde onu yerle bir edebilecek bir güç. Tüm hayatını ve birikimlerini bu gücün daha da büyümesi için kullanmıştı. Her insan gibi şu yeryüzünde elinde gerçek anlamda sahip olduğu tek şey hayatıydı ve bu hayatı davasına feda etmişti. Adamın midesinde oluşan anlık yanma hissi bir anda içinde bulunduğu huzur halini hafifçe sarsmıştı. Ne zaman hayatını Neon için feda ettiğini düşünse sanki bu konuda en çok rahatsız olan midesiymiş gibi kendisini kötü hissediyordu.

Hayatının son yıllarında bu pişmanlık hissi artık iyice belirgin hale gelmişti. Sonuçta sadece tek bir hayatı vardı ve bu hayatını Neon'a adamıştı. Bu o kadar kutsal bir görevdi ki beyninde organize olmaya çalışan pişmanlık hissini hızlıca uzaklaştırmaya çalıştı çünkü Neon, insanlığın tek umuduydu. Her ne kadar insanlar Neon'un varlığından haberdar olmasa da yeryüzünde bilimin, cehalete karşı olan savaşındaki en büyük güçtü. Tıpkı bağışıklık sistemi gibiydi. Birçok insan hiç farkında olmasa da bağışıklık sisteminin savaşçı hücreleri, içinde yaşadığı insan için kendisini feda ediyordu. Ancak birçok insan kendisi için ölümüne savaşan bu hücrelerin adını bile bilmezdi. Neon da bir bakıma böyleydi. İnsanlar bilmese de Neon onları büyük bir tehlikeden koruyordu.

Alhazen her şeyin tam olarak ne zaman başladığını bilmiyordu. Neon'un resmi ve yazılı tarihini sadece Origon olan kişiler görebilirdi. Bu tarih ve geçmişe dair bilgiler muazzam bir gizliliğe sahipti. Normalde Alhazen, Neon'un yönetim kadrosunda Origon Noah'tan sonra gelen on iki kranialden biriydi. Hatta bu on iki kranialin en kıdemlisiydi. Ama o bile Neon'un tam olarak ne zaman ve kimler tarafından kurulduğunu bilmiyordu. Uzun yıllar içerisinde çok fazla şey öğrenmişti. Öğrendiği her şeyin gösterdiği tek bir gerçek vardı. Neon'un tarihi çok ama çok eskilere gidiyordu. Tahminine göre bin yıldan fazla bir geçmişe

sahipti. Yani Neon'un kökleri artık görülmesi imkânsız bir derinliğe ulaşmıştı.

Oturmaktan sıkılan adam yavaşça ayağa kalktı ve birbirinden güzel çiçeklerin olduğu bahçede dolaşmaya başladı. Burnuna gelen kokular sadece tat duyusunun değil, koku duyusunun da eski özlediği günlere döndüğünü gösteriyordu. Bunu fırsat bilen Alhazen yavaşça eğilerek tüm kokuyu içine çekmek istermiş gibi bir çiçeği kokladı. Uzun zamandır havalanmayan beyninin kıvrımları bu güzel kokuyla dolmuştu bir an. Tüm bel ağrısına rağmen yavaşça doğrulmaya çalıştı. Aynısından yüzlerce olmasına rağmen çiçeği koparmayıp, yerinde koklamıştı. Çünkü hangi seviyede olursa olsun yaşam denen mükemmelliğin her türlü saygıyı hak ettiğine inanıyordu. Bir yandan yürümeye devam ederken bir yandan az önce düşündüğü geçmişe gitti. Alhazen, Neon'un tam olarak ne zaman kurulduğunu bilmiyordu ama ne zaman gerçek anlamda Neon'a dönüştüğünü biliyordu. En azından Alhazen buna inanıyordu. 1600 yılının 17 Şubat gecesinde herkes normal bir şekilde uyurken, bazı evlere uzun bir süre uyku girmeyecekti. Her ne kadar evlerinin içleri karanlık olsa da hepsi ayaktaydı. Çünkü düşman, gücünün en üst sınırlarına ulaşmıştı ve Neon belki de bilinen ilk kaybını o gün vermişti. Giordano Bruno, bilime olan inancından vazgeçmediği için bir kazığa bağlanarak canlı canlı yakılmıştı.

Ortaçağ, kilisenin en güçlü olduğu dönemlerden biri olmuştu. Normalde kilisedekiler, savundukları mütevazı hayatın aksine lüks bir hayat yaşadıkları için kendilerine karşı çeşitli gruplar oluşmuştu ve bu gruplar kilise karşıtı bir dil kullanmaya başlamışlardı. Kilise, kendi öğretilerine karşı tehdit oluşturacak bu gruplar için acilen bir şeyler yapmalıydı. Böylece 1184 yılında, sonrasında birçok masum insanın hayatını cehenneme çevirecek olan engizisyon mahkemeleri kurulmuştu. Bu mahkemeler sapkın olarak gördüğü herkesi cezalandırma yetkisine sahipti. Zaman içerisinde engizisyon mahkemeleri öyle büyük bir güce

ulaştı ki artık kilisenin çıkarlarının karşısında kim varsa çok rahat bir şekilde sapkın ilan edilip ortadan kaldırılıyordu (17). Engizisyonun asıl hedefinde olanlar daha çok din karşıtı ya da farklı dinlere mensup insanlar olsa da zaman içerisinde bilim insanları da bu mahkemelerin zulmünden kendi paylarına düşeni alacaklardı. İşte bunlardan en önemlisi ünlü İtalyan bilim insanı Giordano Bruno'ydu.

Aslında Bruno'nun talihsiz sonunun nedeni, tarihi değiştiren bir başka önemli bilim insanı olan Nikolas Kopernik'e dayanmaktaydı. Bruno'nun doğduğu tarihten beş yıl önce hayata gözlerini yuman Kopernik, insanlık açısından çok önemli bir buluş gerçekleştirmişti. O tarihe kadar hem bilim hem de kilise Dünya'nın, evrenin merkezinde olduğuna ve güneş de dahil olmak üzere diğer tüm gezegenlerin Dünya'nın etrafında döndüğüne inanıyorlardı. Oysa Kopernik'in yaptığı gözlemler hiç de öyle söylemiyordu. Tam aksine Dünya ve diğer gezegenler merkezde konumlanmış bir Güneş'in etrafında dönüyorlardı. Elde ettiği bu bulgular kilisenin görüşüne karşıt olsa da Kopernik'in yetmiş yaşında eceliyle ölmesini sağlayan yegâne şey, eserlerinin ölümünden sonra insanlara ulaşmış olmasıydı.

Bruno, Kopernik'in kitaplarını okuyarak büyüyen bir çocuktu ve kendisi de yaptığı çalışmalarla benzer sonuçlara ulaşmıştı. Fikirlerini, kitaplar yazarak paylaşmaya kalktığında gücünün doruğunda olan kilisenin hemen dikkatini çekmişti. Engizisyon mahkemeleri tarafından sorgulanan Bruno'dan düşüncelerini inkâr etmesi istendi. Ama Bruno haklı olduğunu bilen her inatçı insan gibi, düşüncelerinin arkasında sağlam bir şekilde durup geri adım atmamıştı. Kiliseye karşı sergilenen böylesine cesur bir duruş asla cezasız bırakılmamalıydı. Normalde insanlığa harika fikirler ve bilgiler verebilecek olan bu müthiş beyin, yedi yıl boyunca bir zindanda esir bir şekilde tutuldu. Her türlü işkenceye rağmen geri adım atmayınca 17 Şubat 1600 günü, önce kiliseye karşı fütursuzca kullandığı dili kökünden kesildi.

Ardından bir kazığa bağlanarak meydanda, kendisini lanetleyen halkın gözü önünde yakıldı (18).

Herkes tarafından takdir edilmesi gereken muazzam bir beyin, meydandaki ateşler içinde sonsuza kadar yok olurken, bu vahşeti izleyenler sadece adama lanet okuyan halk ve kilise taraftarları değildi. Neon'un gizli üyeleri ilk kayıplarını vermenin üzüntüsünü, şaşkınlığını ve hatta korkusunu yaşayarak izliyorlardı yükselen alevleri. Karşılarında giderek kontrolden çıkan bir güç vardı ve bu güce karşı savaşmak için düşündüklerinden ve yaptıklarından çok daha fazlası gerekiyordu. İtalya'daki bir meydanda Bruno'nun vücudunu tanınmayacak hale getiren o ateş, Neon'un bünyesinde hiçbir zaman unutulmayacak acı bir iz bırakmıştı. İnsan denen canlının kontrol edilmediği durumlarda ne kadar tehlikeli olabileceği çok net ortadaydı. Bruno, canı pahasına olsa da Neon'daki arkadaşlarını asla ele vermemişti. Neon'un en büyük özelliği olan gizliliğin temelleri bu günlere kadar gitmekteydi. Cehalete karşı savaşmak için büyümek ve güçlenmek zorundalardı ama en önemlisi her zaman gizli kalmaları gerekiyordu.

Ayakta öylece duran Alhazen tekrar kalktığı sandalyeye oturdu. Bruno ile beraber hatırladıkları, taşıyamayacağı kadar ağır acılardı. Bruno ve diğer birçok ismin intikamı çoktan misliyle alınmıştı ama asıl intikam zamanı giderek yaklaşıyordu. Cehaleti yerin en dibine gömecekleri o büyük günü ölmeden önce görmeyi her şeyden çok isterdi. Her ne kadar bilimin varlığı için çalışsalar da Neon dışarıdan bakıldığında bir dini tarikat gibi gözükmekteydi. İlk başta sınıf farkı ve çeşitli dereceler mevcuttu. En üstte Neon içerisindeki herkesin kayıtsız şartsız her türlü emrine uymak zorunda olduğu kutsal Origon vardı. Origon'a kutsallığını veren ise tümüyle bilimdi. Origon'un altında seçilmiş on iki kranial bulunmaktaydı. Bu kraniallerin altında da birbirlerinden habersiz muazzam bir düzen içerisinde çalışan on binlerce insan vardı.

Neon'un önemli pozisyonlarındaki kişiler için her türlü evlilik ve duygusal ilişki kurmak yasaktı. Yaşam geleneklerine bakıldığında tıpkı din adamları gibi yaşıyorlardı. Normalde hiçbir dini inançları olmamasına rağmen Neon ve Origon kutsal kabul edilirdi. Neon'un en önemli özelliği üyelerinin çok büyük bir kısmının önemli bilim insanları olmasıydı. Sonuçta hepsinin tek bir amacı vardı: Neon ile dünyayı gereksiz insanlardan kurtarabilecek bir gelecek hazırlamak...

Alhazen'i daldığı düşüncelerden çıkaran uzaktan yavaş yavaş kendisine yaklaşmakta olan adam oldu. Geniş bir pantolon ve uzun kollu, sade görünümlü bir tişörtle kendisine doğru gelmekte olan kişi Origon Noah'tan bir başkası değildi. Yürüyüşündeki dinamizme bakılırsa yıllar bu adama çok da fazla zarar verememişti. Alhazen'in en son gördüğü Noah'tan tek farkı yüzünde belirli bir uzunluğa ulaşmış sakallarıydı. Alhazen, Noah'ı görür görmez yerinden kalktı. Dizlerindeki tüm ağrıya rağmen Noah'ın karşısında dizlerinin üzerine çöktü. Fizik ve optik üzerine bilim dünyasını sarsacak buluşlara sahip, dünyaca ünlü bir bilim insanı olan Alhazen, dışarıdan bakıldığında sıradan bir dini tarikatın sıradan bir müridi gibi gözüküyordu. Noah, diz çökmüş adamın karşısında durdu. İki elini avuçları Alhazen'in yüzüne doğru gelecek şekilde birleştirdi. Alhazen, gözleri kapalı olarak önce sağ sonra da sol avcun içini öptü. Yaşlı adamın dudakları Noah'ın avuçlarından uzaklaşır uzaklaşmaz Noah elleri ile adamın kafasını tuttu. İçinden bir şeyler mırıldanan adam Alhazen'in kafasının üzerinden kuvvetli bir şekilde üfledi. Bu üflemeyle beraber Alhazen'in vücudunda ani bir ürperme belirdi. Öyle bir ürpertiydi ki bu, sanki sırtından aşağı bir şey vınlıyormuş gibi inmişti.

Kafası Noah'ın elleri arasında olan Alhazen bir süre dizlerinin üzerinde ritüelin bitmesini bekledi. Daha sonra Noah'ın da yardımıyla ayağa kalktı ve çok eski iki dost yüz yüze geldiler. Eğer etraflarında asistanlar olmasa muhtemelen birbirlerine sıkıca

sarılırlardı ama asistanların önünde zayıflık belirtisi olabilecek bu tarz davranışları asla sergileyemezlerdi. Noah, yaşlı adamın hâlâ umutla parıldayan gözlerine baktı. Öyle bir bakıştı ki bu, havadaki fotonlar aracılığıyla ağzını bile açmadan karşısındakine "Doğru mu" diye sormuştu. Alhazen'in göz kapakları elindeki bilginin doğruluğunu onaylamak için o kadar nahif bir şekilde indi ki Noah'ın heyecanı bir anda arttı. Etrafındaki tüm asistanlara hemen uzaklaşmalarını emretti. Daha sonra bahçede kuş seslerinin altında oturdular. Alhazen'in Noah'a birazdan vereceği haber ileride tüm dünyanın kaderini değiştirecekti. Ama o sırada ne onların haberi vardı böyle büyük bir olay olacağından ne de dünyanın geri kalan kısmının.

Bölüm 61

Işıkla Gelen İtaat

Bilge kişi karanlıkta ışık,
çıkmaz sokakta yol bulandır.

Sümer Atasözü

Türbülans nedeniyle sarsılan uçağın içerisinde uyumakta olan Atlas'ın gözleri aniden açıldı. Vücudu bir şekilde uyumamaya dirense de uzun süredir içinde bulunduğu uykusuzluk nedeniyle beyni artık direnemeyecek bir noktaya ulaşmıştı. Arada göz kapakları ağırlaşıp çok kısa dalmalar yaşasa da her defasında gözlerini korku ile açıyordu çünkü korumak zorunda olduğu çok önemli bir emanet taşıyordu. Şu an Neon'a ait çok güvenli bir özel uçakta, iki pilot dışındaki tek kişi olmasına rağmen tedbiri asla elden bırakamazdı. Karşısındaki koltukta duran soğutucu çantanın içinde Alef'in kafası vardı. Adamın vücudunun diğer kısımları da şu an başka uçaklarla başka merkezlere uçuyordu. Ama en önemli kısım Alef'in beyniydi. O nedenle de emanetin en önemli parçasını taşımak Neon'un en güvenilir optogeni Atlas'a kalmıştı.

"Ne garip" diye geçirdi içinden. "Acaba Alef, hayatının hiçbir döneminde kafası soğuk bir çanta içindeyken dev görünümlü bir adamla karşılıklı uçak yolculuğu yapacağını hayal edebilir miydi?" Hayat büyük sürprizlerle doluydu ve bir insanın başına gelebilecek ihtimallerin ne kadar geniş bir aralıkta olduğuna en iyi şahit olanlardan biriydi adam. Bir anda oturduğu koltuktan ayağa kalktı. Belki biraz yürümek kendisine iyi gelirdi yoksa oturduğu yerde tekrar uykuya dalma ihtimali vardı. Aslında uçak inene kadar kestirebilse mükemmel olurdu ama kendisinden başka kimseye güvenemezdi. Hiçbir işe yaramayacağını bile bile kendisine bir kahve daha koydu. Çünkü kahvenin engelleyebileceği sınırları çoktan aşmıştı.

Bardağa dökülen kahveden gelen koku ile bir anda aklına ilginç bir fikir geldi. Acaba şu an düğmeye bassa ne olurdu? Çünkü daha önce bu kadar yorgunken düğmeye hiç basmamıştı. Kafasının içinde yer alan düzenek beynini kendine getirebilir miydi? Bunu denemeden asla bilemezdi. Ama şu an hayatının en önemli görevinin ortasındayken bunu deneme cesareti yoktu. O nedenle klasik yöntemlerle uykuya karşı savaşacaktı. Neyse ki görevinin en zor kısmını halletmişti. Birkaç saat daha dayandığında bu sorunu da başarıyla çözecekti.

Neon'un yetiştirdiği binlerce çocuktan sadece biriydi Atlas. Çocuklar erken dönemlerde birtakım testlerden geçirilerek sınıflandırılıyor, ardından da amaca en uygun pozisyonlar için çok yoğun bir eğitimden geçiriliyorlardı. Atlas'ın doğuştan sahip olduğu boy ve kas kütlesi kaderini en baştan belirlemişti. Neon içinde fiziksel özellikleri ön planda olan diğer tüm çocuklar gibi Atlas da bir optogen olarak yetiştirilmişti. Neon bilimsel temeller üzerine kurulu olduğu için, çocukları çeşitli bilim dallarına hizmet edecek şekilde yetiştiriliyorlardı. Fakat söz konusu cehalet ile olan savaş olduğunda sadece bilim üretmek asla yetmiyordu. Bu savaş kimi zaman o kadar çirkin ve vahşi bir hale geliyordu ki bu kirli işleri birilerinin halletmesi gerekiyordu. Normalde bu tarz kirli işleri yapabilecek kadar duygusuz ve acımasız olan insanlar aynı zamanda hasta ruhlu olduklarından bu kişilere güvenmek imkânsızdı. Oysa Neon'un ihtiyacı olan hem acımasız hem de itaatkâr askerlerdi.

İlk başlarda bu tarz askerleri oluşturabilmek için klasik yöntem olan motivasyon denenmişti ama sonuçlar başarısız olmuştu. Bir insanı ne kadar motive ederseniz edin bir kişi canlıyken göğsünü açıp kalbini dışarı çıkarmak için ya bir cani ya da bir robot olmanız gerekiyordu. Neon, canilerle işbirliği yapamayacak kadar gizli ve özel olduğundan, ellerinde kalan tek seçenek kendi robotlarını yetiştirmekti. Bunun için ilk başta beyni etkileyebilen kimyasal maddeler kullanıldı. Bu kimyasallar saye-

sinde asla cesaret edemeyeceğiniz işleri bile yapabiliyordunuz. İlk örnekler başarılı sonuçlar verse de askerlere verilen kimyasallar beynin diğer bölgelerini de etkileyip hiç hesapta olmayan yan etkilerin ortaya çıkmasına neden olmuştu. Bunlar eski problemlerdi çünkü bu bilimsel mücadelenin sonunda robottan çok daha işlevsel özel bir grup asker yetiştirmeyi başarmışlardı. Optogenler yeryüzünün görebileceği en mükemmel askerlerdi ve Atlas da bu projenin en önemli optogenlerinden biriydi.

Pilotun uçuş hakkında kendisine söylediği kelimelerle daldığı anılardan sıyrıldı. Birazdan türbülansa gireceklerdi ve Atlas'ın oturmasında ve kemerini bağlamasında fayda vardı. Atlas, bir yandan pilotun dediklerini yaparken bir yandan içinde bulunduğu dünyayı düşündü. Normalde hiçbir optogen, beyinlerine tam olarak ne yapıldığını bilmiyordu. Ama Atlas bu konudaki her şeyi öğrenmişti çünkü optogen projesinin başındaki mimar Alhazen'di. Atlas, çocukken öldürmek için yemin ettiği bu adamın zaman içerisinde en çok güvendiği askeri olmuştu. O nedenle Alhazen yasak olmasına rağmen Atlas'a optogenlerle ilgili bilimsel gerçekleri anlatmıştı. Çünkü Alhazen'in bu dev gibi adama her zaman özel bir ilgisi olmuştu. Ona hiçbir zaman bir optogen gibi davranmamıştı. Devasa vücudunun içinde bir çocuğun kırılganlığına sahip olduğunu en iyi yaşlı adam biliyordu.

Atlas gözlerini kapadı ve zamanında Alhazen'in kendisine anlattıklarını hatırlamaya çalıştı. Normalde Alhazen'in insan beyni üzerine bir uzmanlığı yoktu. Kendisi, fizik ve optik konularında çalışmaları olan sayılı bilim insanlarından biriydi. Diğer taraftan 2005 yılında bilim dünyası çok ilginç bir teknikle tanışmıştı. Ardından gelen çalışmalarla iyice şekillenen yeni bilimsel yöntem, 2010 yılında, "yılın en iyi yöntemi" seçildi ve sinirbilim çalışmalarında çok büyük bir çığır açtı. İleride insanlığın kaderini değiştirecek olan bu bilimsel yöntemin adı optogenetikti. Devletlerin ya da çok büyük şirketlerin, yıllarca hayalini

kurduğu, insanların beyinlerini uzaktan kontrol edebilme fikri nihayet optogenetik ile başarıya ulaşacaktı.

Optogenler, eğitimleri sırasında kas gücünü artırma, silah kullanma yeteneklerini geliştirme ve her türlü pratik tıbbi bilgiye sahip olacak şekilde yetiştirilmişlerdi. Her optogenin sürekli taşıması gereken kalem şeklinde bir çubuğu vardı. Bu çubuğun ne zaman ve nasıl kullanılacağı bilgisi çok iyi bir şekilde öğretilmişti. Optogenlerin bu bilgi dışında beyinlerinde meydana gelen süreç hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Atlas'ın kaderini değiştiren olay ise Alhazen'in özel emrine verilmesi ile başlamıştı. Birçok operasyon nedeniyle o kadar çok vakit geçirmişlerdi ki aralarında ilginç duygusal bir bağ bile kurulmuştu. Alhazen'in onlarca çocuğu vardı ve hayatı boyunca hiçbirini göremeyeceği için tüm babalık hislerini âdeta Atlas ile yaşıyordu. Hatta adını da Alhazen koymuştu. Normalde optogenlerin adı sadece belirli numara ve harflerden oluşurdu.

Alhazen'in anlattıklarına göre Atlas ne zaman düğmeye bassa, beyninin belirli bölgelerine yerleştirilmiş birtakım ışık kaynakları aracılığıyla, kafatasının içine çeşitli renklerde ışık veriliyordu. Bu ışığı, kafanın dışından görme imkânı yoktu. Bunlar, beynin kıvrımlarını aydınlatan ve sadece nöronların şahit olduğu ışıklardı. "Çok basit. Kafatasının içinde yanıp sönen farklı renkteki ışıklarla beynindeki birçok bölgeyi kontrol edebiliyoruz" demişti Alhazen. "Sadece birkaç düğmeye basarak seni dünyanın en cesur ya da en acımasız askerine dönüştürebilirim. Hatta 100 katlı bir binanın çatısından hiç tereddüt etmeden atlamanı bile sağlayabilirim. İşte bu sihrin adı optogenetik."

Alhazen, Atlas'ın her zaman öğrenmeye meraklı biri olduğunu bildiğinden, bu olayın nasıl gerçekleştiğini detaylarıyla anlatmıştı. Normalde bir sistemin en küçük canlı birimine hücre denirdi. İnsan ve doğada gördüğümüz birçok canlı, milyarlarca hücreden oluşan çok hücreli kompleks organizmalar iken bazı

canlıların yaşaması için tek bir hücre bile yeterliydi. Hücrelerin şekilleri bulunduğu yapıya göre değişse de ortak temel özellikleri aynıydı. Bunlardan en önemlisi etraflarının hücre zarı denilen bir tabaka ile kaplı olmasıydı. Tıpkı insanın yüzeyini kaplayan deri tabakası gibi hücrelerin yüzeyini de kaplayan bir zar tabakası vardı. Bu zarın en önemli özelliği seçici geçirgen olması ve etrafındaki uyaranları algılayabilmesiydi. Bu sayede hücrenin ihtiyaç duyduğu şeylerin içeri girmesine izin verirken, etrafındaki uyaranlara göre de birtakım cevaplar oluşturmakta, tüm bunları zarın üzerinde yer alan çeşitli proteinler aracılığıyla yapmaktaydı (19).

Bilimin bugüne kadar en iyi yaptığı şey doğayı ve yaşamı gözlemlemek ve anlamaya çalışmaktı. Optogenetik yönteminin keşfedilmesinde de yine aynı mantık rol oynamıştı. Doğada muazzam bir çeşitlilik vardı ve her bir canlı türünün hassasiyet gösterdiği bir uyaran söz konusuydu. Mesela su yosunu olarak bilinen ve "tek hücreli" bir canlı olan algler için temel uyaran ışıktı. Bu canlılar fotosentez yaptıkları için ışık nereden geliyorsa oraya doğru hareket etme yeteneğine sahiplerdi. Burada en önemli soru şuydu: Bırakın bir gözü, ikinci bir hücresi bile bulunmayan tek hücreli bir alg, ışığın nereden geldiğini nasıl anlayabiliyordu? Yapılan çalışmalar, bu canlıların minik bir bölgesinde toplanan bir grup proteinin, bir şekilde ışığı algıladığını ve hücrenin ışığa göre yanıt vermesini sağladığını göstermişti.

Benzer sistem başka ilkel canlılarda da bulunmaktaydı. Tıpkı bir evin çatısına yerleştirilen güneş panelleri gibi bu proteinler de hücre zarının üzerinde yer alıp ilgili hücrenin ışığa tepki vermesini sağlıyordu. Burada sinirbilim çalışan insanların aklına çok ilginç bir fikir gelmişti. Normalde sinir hücresinin de bir zarı vardı ve bu zar üzerinde diğer hücrelerle iletişim kurulmasını sağlayan çeşitli proteinler bulunmaktaydı. Bu proteinler elektriksel ya da kimyasal uyaranlara cevap vermekteydi. Ama sinir hücresinin zarında ışığa cevap verecek herhangi bir

protein yoktu. İşte sinirbilimcilerin hayal gücü burada devreye girmişti. Acaba ilkel canlıların hücre zarlarında yer alan ışığa duyarlı proteinleri, nöronların hücre zarına yerleştirsek ne olurdu? Sonuçta her ikisi de hücre zarıydı ve temel yapıtaşları aynıydı. Bu durumda nöronlar üzerine ışık tutulduğunda bu hücrelerin cevap vermesi kaçınılmaz olacaktı. İşte bu basit ama kıymetli soru ile başlayan yolculuğun sonunda ortaya çıkan *optogenetik* yöntemi sayesinde beyni ışıkla kontrol etmek artık mümkün hale gelmişti (20).

"En zor kısmı, ışığa hassas proteinleri nöronların hücre zarına yerleştirmek" demişti Alhazen. "İşte burada bir mucize oldu ve insanın en büyük dertlerinden biri olan virüsler imdadımıza yetişti. Bazı bilim insanları hâlâ onların canlı olup olmadığını tartışsa da virüsler muazzam canlılardı. Bir virüs bir hücrenin içine girip, o hücrenin DNA'sı aracılığıyla kendi genetik materyalini kopyalar ve kendisinden bir sürü üretebilirdi. Söz konusu genetik materyal ve protein sentezi olduğunda, yaşanılan süreç en ilkelden en kompleksine kadar neredeyse tüm canlılarda aynıydı. Bu bilgiden yola çıkan bilim insanları, ilk önce algde bulunan ışığa duyarlı bir proteinin genetik kodunu kopyaladılar. Daha sonra bu kodu insana zararı olmayan bir virüsün genetik materyaline yüklemeyi başardılar. Artık bu virüs hangi hücrenin içine girerse, o hücrenin kendisi ışığa duyarlı proteinleri bizzat üretebilecekti. Daha sonra bu virüsü, istedikleri nörona nokta atış şeklinde gönderebilmeyi de keşfettiler. İşte bu noktadan sonrasını canlılığın en ortak dili hallediyordu. Virüs, hedeflediği sinir hücresiyle etkileşime girerek ışığa duyarlı bu proteinleri aynı sinir hücresine kodlattırıyordu. Bu kodlama sonucu oluşan proteinler de ilgili nöronun hücre zarına yerleştiğinden artık ışığa duyarlı bir sinir hücresi oluyordu." (21)

Bilim insanları inanılmaz bir başarıya ulaşarak ışıkla uyarılabilen nöronları üretmenin yolunu bulmuştu. İlk yapılan hay-

van çalışmaları inanılmaz sonuçlar vermişti. Birkaç gün aç bırakılan bir farenin önüne yemek konulduğunda fare diğer tüm canlıların yapacağı gibi hemen yemeğin üzerine atlamıştı. Ama bu farenin bir özelliği vardı. Farenin beynine optogenetik yöntemiyle müdahale edilerek hipotalamustaki *tokluk merkezinde* yer alan nöronlar ışığa duyarlı hale getirilmişti. Bununla beraber, farenin kafasının içine giren bir optik kablo vardı ve bu kablo aracılığıyla istenildiği zaman farenin beyninin içinde ışık yakılabiliyordu. Günlerdir aç olan fare, tüm iştahıyla yemeye başladığı anda bilim insanları düğmeye bastığında, bu konuda yapılan onlarca çalışma sonuca ulaşmış oldu. Çünkü düğmeye basılır basılmaz hayvan aç olmasına rağmen bir anda yemek yemeyi bırakmıştı. Normalde olması gereken, hayvan yemek yemeyi bitirdikten sonra sindirim sisteminden çıkıp dolaşıma katılan hormonların beyne gidip tokluk merkezini uyarmasıydı. Bu, insan da dahil canlıların çoğunda böyle işliyordu. Tokluk merkezi uyarıldığından hayvan da kendisini doymuş hissedip yemek yemeyi bırakıyordu. Ama artık hormonlara ihtiyaç yoktu çünkü bilim insanları sadece tek bir düğmeye basarak farenin tok hissetmesini sağlayabiliyordu. Farenin kafasının içinde yakılan ışık, tokluk merkezinde yer alan ışığa duyarlı nöronları doğrudan uyarabildiğinden hayvan ne kadar aç olursa olsun tok hissediyordu. Bunun tam tersi de mümkündü. Hipotalamusu dışarıdan ışıkla kontrol eden bilim insanları, aç olmayan hayvanların aşırı yemek yemelerini de sağlayabiliyordu (22). Bu bilimsel gelişme Neon için tek bir anlama geliyordu. Yıllardır hayalini kurdukları "itaat" kendilerine ışıkla gelmişti.

Yöntem bir kere keşfedilmişti ve inanılmaz çalışmalar peş peşe gelmeye başlamıştı. Optogenetik yönteminin en mükemmel özelliği nokta atışı bir şekilde sonuca gitmesiydi. Sonuçta beynin içinde bir ışık yakıldığında diğer nöronların hiçbiri etkilenmezken sadece ışığa duyarlı hale getirilen nöronlar cevap veriyordu. Oysa klasik ilaç uygulamaları sırasında ilgili kimyasala

tüm beyin maruz kalıyordu ve bu da bir sürü yan etkiye neden oluyordu. Zamanla yapılan keşiflerde ışık kaynağının renginin de önemli olduğu anlaşılmıştı. Bazı renkli ışıklar beyindeki sinir hücrelerini aktifleştirirken başka renkli ışıklar aynı bölgelerin çalışmasını sonlandırabiliyordu.

İşin içinde hem ışıkla ilgili optik özellikler hem de genetik kodlama olduğu için bu yönteme optogenetik adı verilmişti. Optogen askerlerin ortaya çıkmasını sağlayan iki temel etken vardı. İlki Neon'un en önemli araştırmacılarından biri olan Eva'nın, zamanında yapmış olduğu muazzam genetik çalışmalar ve bu çalışmalar doğrultusunda elde ettikleri insan ve teknoloji gücüydü. İkinci ve daha önemlisi optik konusunda dünyanın en iyi bilim insanlarından biri olan Alhazen'di. Beynin içine harika bir şekilde implante olabilen bir sistem geliştirilmişti. Oldukça riskli olan bu cerrahi operasyondan sağ çıkabilenler artık birer optogen haline dönüşüyorlardı. O nedenle optogen yapmak istedikleri kişileri Neon'un fiziksel olarak en dayanıklı kişilerinden seçiyorlardı. İlk denemelerde birçok kişi hayatını kaybetti, bazıları birtakım beyin sorunları yaşadı ama sistem, geliştikçe neredeyse kusursuz bir hale dönüşmüştü. Böylece yıllardır hayali kurulan askeri güç yetişmeye başlamıştı.

Sistem şu an muazzama yakın bir verimle çalışıyordu. Optogenler sürekli yanlarında taşıdıkları bu uzaktan kumanda görevi gören cihazla duruma göre kendi kontrollerini sağlayabiliyorlardı. Ama optogenlerin bilmedikleri bir şey vardı. Neon yöneticileri isterse bu kişileri dışarıdan da bir robot gibi kontrol edebilirdi. Hatta bazı büyük operasyonlarda birçok optogeni intihar bombacısı olarak bu şekilde kullanmışlardı. Alhazen, bu bilgiyi Atlas'a hiçbir zaman söylememişti. Ama Atlas bunu çok daha farklı bir şekilde öğrenmişti. İstedikleri zaman iplerini kesecekleri bir kukla olduğunu çok iyi biliyordu. Bunu bildiği için de bir kuklanın yapabileceği en iyi şeyi yapmaya çalışıyordu. Kendisini yönlendiren ipler ne derse, o emre itaat ediyordu.

Ama bir gün iplerini kesip özgürlüğe kavuşacaktı Atlas. Kendisini hayatta tutan en önemli motivasyon buydu.

Gözleri kapalı, hatıraları arasında dolaşan Atlas, gözünü açtığında düşündüğü her şey bir anda buhar olup uçmuştu çünkü karşısındaki koltuk boştu ve az önce orada duran soğutucu çanta ortalıkta gözükmüyordu. Bir anda ayağa fırladı. Panik artık damarlarının içinde dolaşıyordu. Çanta hiçbir yerde yoktu. Tam o sırada bakışları uçağın penceresinden dışarı kaydı. Gördüğü şey ancak rüyalarda görülebilecek bir görüntüydü. Çanta uçağın kanadına takılmış, her an uçağa ve Atlas'a veda edecekmiş gibi duruyordu. Yapılacak tek bir şey vardı. Kanatın üzerindeki çanta gökyüzüne uçmadan önce onu içeri almalıydı. Adamın eli, cebindeki çubuğa gitti. Daha önce uçan bir uçağın kanadının üzerine çıkmamıştı ve bunun nasıl yapılacağı hakkında bir fikri yoktu. Ama tek yapması gereken düğmeye basmak olacaktı. Daha sonra ihtiyaç duyduğu cesaret bir şekilde kendisine ulaşırdı. Atlas düğmeye bastı ama hiçbir şey olmadı. Tekrar bastı ama alet çalışmıyordu. Sonra tüm düğmelere bastığında çanta kanata takılı olduğu yerden kopup sonsuza kadar ortadan kayboldu. Atlas devasa vücuduna rağmen içinde olduğu panik duygusunu taşıyamadı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Tam o sırada uçağın tekerleklerinin yere değmesiyle Atlas oturduğu koltuktan sıçradı. Deli gibi terlemişti ve kalbi inanılmaz bir hızla atıyordu. Soğutucu çantanın tam karşısındaki koltukta bıraktığı gibi duruyor olması bile kalp atışlarını yavaşlatmamıştı. Alhazen ile olan geçmişini düşündüğü sırada vücudu yine uykuya yenik düşmüş ve garip bir rüyanın içinde bulmuştu kendisini.

Bölüm 62

Ölüm Bandının Sonundaki Oda

Bir insana dengesini kaybettirip
sonra da normal davranmasını bekleyemezsiniz.

John Steinbeck

Yaklaşık kırk dakika önce Tesla'nın yanında beklemekte olan Galen, ne kadar zorlarsa zorlasın asla aklına gelmeyecek bir şey yapıyordu. Bir arabanın içerisinde çocukluğunun en önemli anılarını barındıran tavuk çiftliğine doğru hızla yol alıyordu. Ushan kendisini emekliye ayırdıktan sonra, Galen bilgisayar teknolojilerine yatırım yaptığından, birkaç yıl içinde tavuk çiftliğini kapatmıştı. Ama fabrikayı ve bulunduğu arazileri satmamıştı. Buna neden olan çocukluk anıları mıydı yoksa Ushan'a olan saygısı mı bilmiyordu. Burası yarı terk edilmiş bir bölgeydi. Sadece güvenlik amaçlı birkaç kişi bölgede bulunuyordu. Galen kendisine miras kalan bir mafya örgütünü, büyük bir mücadeleyle ticari ve yasal bir oluşuma dönüştürmeye çabalasa da çok derinlere uzanan gelenekler asla peşini bırakmıyordu. Böyle durumlarda müdahale etmek zorunda oldukları bazı kirli işleri halletmek için terk edilmiş tavuk çiftliği çok uygun bir yerdi. Zamanında tavukların kaderini acımasızca belirleyen bu yer, şimdilerde bazı insanların kaderini belirliyordu.

Telefonuna mesaj geldiği sırada, Galen karanlığın içinde uyuyan Tesla'yı izliyordu. Saat 02.01'i gösteriyordu. Eğer bu saatte telefona bir mesaj geliyorsa bu mesajın kesinlikle kötü bir şeyle ilgili olduğunu bilecek kadar yaşamıştı. Mesajı üst üste üçüncü kez okuması da bir şeyi değiştirmemişti. Okudukları çok netti ve hemen Devin'in yanına gitmesi gerekiyordu. Ama aklı ve kalbi, şu an uyuyan Tesla'nın yanına kıvrılmış yatıyordu. Kızı bir daha asla yalnız bırakmayacağına yemin etmişti. Ama daha

üzerinden bir gün bile geçmeden hayat, yemini ile karşı karşıya bırakmıştı adamı.

Ekran kararana kadar boş boş baktı telefona. Işık söner sönmez karanlığın içinde kalan adam sanki bu bir sinyalmişçesine ayağa kalktı. Dışarıya çıkıp korumalarıyla konuştu ve en iyi adamlarını odanın önünde, nöbette bırakarak hızla arabasına atlayıp tek başına yola çıktı. Eğer şansı yaver giderse Tesla gözlerini açtığında yanında olacaktı. Devin'in kendisine çok fazla kızmış olabileceğini tahmin ediyordu ama bu derece ileri gidebileceğini hiç düşünmemişti. Gelen mesajdan sonra yaptığı telefon görüşmesinde çok ilginç bilgiler öğrenmişti. Devin, akşam saatlerinde oldukça öfkeli bir şekilde Pareidolia ekibinin bulunduğu odaya girerek, İlias ile yaşadığı bar kavgasının kamera görüntülerindeki bir adamı acilen bulmaları gerektiğini söylemişti. Hatta iki saat içinde bu adamı bulamazlarsa ertesi gün işe gelmelerine gerek olmayacağı konusunda ciddi tehditlerde bulunmuştu. Bugün öfkesini taşıran kişi Galen olsa da Devin zaten hayata karşı her zaman ağzına kadar öfke doluydu. Pareidolia ekibinden bulmalarını istediği adam, bu öfkenin en büyük tohumlarını atan adamdı. Tüm çocukluğunu kâbusa çeviren ve geri zekâlı İlias yüzünden son anda elinden kaçırdığı, o yaşlı sapıkla henüz tamamlanmamış bir işleri kalmıştı.

Galen'in kullandığı araba çiftliğe girdiği sırada, adamın beynindeki nöronlar da bir anda çocukluk anılarına gitmişlerdi. Kendisine bir çöp, bir mikrop gibi davranıldığı yıllara ışınlanmıştı bir anda. Zamanında kendisinin yaşadığı acıları şu an yaşamakta olan kimbilir kaç çocuk vardı. Galen'in en büyük şansı, hayata bağlanma amacı olan Tesla ve kendisini çöplüğün en derinlerinden çekip çıkaran Ushan olmuştu. Eğer bu iki insan olmasaydı kaderinin onu nereye götüreceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Emin olduğu tek bir şey vardı. Tesla'nın olmadığı her yer adam için çok büyük bir acı demekti.

Arabadan indikten sonra hızla ana binaya girdi. Fabrikanın içi olması gerektiği gibi, yani terk edilmiş gözüküyordu. Karanlığı aydınlatan çok zayıf birkaç ışık vardı sadece. Ama Galen'in karanlıkta yönünü bulması için ışığa ihtiyacı yoktu. Buradaki her santimetre kareyi ezbere biliyordu. Zamanında civcivleri taşıyan ölüm bantlarının yanında seri bir şekilde yürürken beynin gerçekten ne kadar muazzam bir organ olduğunu yeniden anladı. Terk edilmiş bir fabrikanın sessizliği içinde yürümesine rağmen yıllar öncesine ait civciv seslerini hâlâ duyabiliyordu. Hayata daha yeni adım atan bu canlılar, varlıklarını haykırıyorlardı dünyaya. Galen ise onların kaderini belirlemek zorunda olan bir çocuktu sadece. Köle olacak dişileri bir kenara ayırıp öğütülecek erkekleri ölüm bandının üzerine atıyordu. Bant en son kısımda küçük bir pencereden bir duvarın içine giriyordu. O duvarın arkasındaki odada yer alan öğütücü makine kendisine gelen erkek civcivleri acımasızca yutuyordu. Çalışan insanlar etkilenmesin diye öğütme işini duvarın arkasındaki odada yapıyorlardı. Önüne yeterince kalın bir duvar çektiğinde her türlü vahşeti gönül rahatlığıyla yapabileceğini biliyordu insan.

Galen, hızlı adımlarla duvara doğru yürüyordu. Bu duvarda, zamanında sadece görevli kişilerin girebileceği, ilk bakışta fark edilmeyen bir kapı vardı. İçinde öğütücülerin çalıştığı vahşet odasına giriş ve çıkış sadece bu kapıdan oluyordu. Tavuk çiftliği yıllar önce kapanmış olsa da bu küçük vahşet odası faaliyetlerine devam ediyordu. Bu odanın duvarları geçen yıllar içerisinde çok fazla vahşete şahit olmuştu. Çocuklara taciz ve şiddet uygulayan psikopatlar, polisin elinden kaçan tecavüzcüler ve bazen de Galen ve arkadaşlarına biat etmeyen masum insanlar bu odanın içinde sağlam işkencelere maruz kalmıştı. Galen ne yaparsa yapsın ekibinin temelini oluşturan en çok güvendiği kişilerin karanlık geçmişlerini değiştiremezdi. Buna Devin'in geçmişi de dahildi. O nedenle çok uzun zamandır buraya gelmemiş ve yapılanlara şahit olmamıştı. Bu odada gerçekleşen

tüm operasyonları her zaman Devin yönetirdi. Tıpkı bu akşam yönettiği kendi operasyonu gibi.

Galen odaya girdiğinde görmeyi beklediği görüntüden çok daha ötesinde bir ortamla karşılaştı. Devin, üstü çıplak bir şekilde duvarın dibinde bitkin bir şekilde oturmaktaydı. Her tarafı kanla kaplıydı ve soluk alışverişleri vücudunun içinde bulunduğu yorgunluğu kelimeler olmadan da anlatabiliyordu. Normalde böyle bir görüntü karşısında hızla Devin'e koşması gereken Galen ise sadece bakmakla yetiniyordu. Çünkü adamın vücudunu kaplayan kan Devin'e ait değildi, tıpkı öğleyin kanlar içerisinde bulduğu Tesla'nın üzerindeki kan gibi. Kanın asıl sahibi Devin'in ayaklarının dibinde titreyerek can çekişiyordu. Çırılçıplak olan adam, fetüs gibi kıvrılmış bir şekilde kendi kanı içinde yatmaktaydı. Galen, hayatı boyunca çok fazla dehşet verici sahne görmüştü ama ilk kez karşısında bu kadar hasar görmüş bir vücut vardı. Üstelik nefes almaya devam ediyordu. Yüzüne ve vücuduna aldığı bazı darbeler yüzünden kemik dokusu ortaya çıkmış olan adamın kafasından hangi korku ve acıların geçtiğini düşünmeye çalıştı.

"Yorulmadım" dedi Devin, Galen'e bakmadan, "sadece bu şerefsizin ayılmasını bekliyorum".

Devin'in ağzından çıkan kelimeler, yerdeki adamın vücudunda refleksel bir hareket meydana gelmesine neden oldu. Demek ki bilinci söylenenleri anlayacak kadar yerindeydi. Yetimhanede çalıştığı yıllarda geceleri aralarında Devin'in de bulunduğu çocuklara tecavüz eden, hatta bazı geceler kendisine eşlik etmeleri için dışarıdan sapık arkadaşlarını gizlice yurda getiren bu aşağılık canlıya karşı acıma duyacak tek bir nöronu bile yoktu Galen'in. Ama karşısındaki görüntü mide bulandırıcı bir vahşetten başka bir şey değildi. Adamın etrafında yer alan kan ve doku parçaları, yine adamın etrafında yer alan birtakım objeler gece boyunca hemen her acıyı tattığını gösteriyordu. Özellikle bazı kanlı nesneler bu adamın çocuklara hissettirdiklerini son

bir saat içinde defalarca hissetmiş olduğunun ispatı olarak adamın etrafında duruyordu. Belli ki Devin adamın cezasını cehenneme bırakmamaya karar vermişti.

Zorla ayağa kalkan Devin, tahta masanın üzerinde durmakta olan alkol şişesinden minik bir yudum aldı. Görünen o ki sarhoş olmak istemiyor, aksine bu anı ileride tüm canlılığıyla hatırlamak istiyordu. Ağır ağır yerde yatan adamın başına gitti. Galen, âdeta kilitlenmiş gibi hiçbir şey yapmadan izliyordu. Devin'in yüzündeki ifadeyi fark etmişti. Bu son kalkıştı ve birazdan bir pislik daha sonsuza kadar silinecekti. Ayağındaki botu yerde yatan adamın kafasına hizalayıp art arda defalarca vurmaya başladı. Yerdeki beton ile Devin'in botları arasında sıkışıp kalan kafatası, muhtemelen beyni daha fazla korumaya devam edemeyecek ve birazdan parçalanacaktı.

Galen o an yerde yatmakta olan adamın öldüğünü fark etti. Belki de ölmesine neden olan az önce Devin'in ağzından çıkan kelimelerin yarattığı korkuydu. Bunu asla bilemeyecekti. Emin olduğu tek şey, adamın içinde artık canlılığa dair bir şey kalmamış olduğuydu. Bunu Devin de fark etmişti ama durmak yerine daha sert vurmaya başlamıştı. Ölmemeliydi. Bir anda adamın göğsüne oturup kafasını yumruklamaya başladı. Devin'in yumruklarını karşı tarafta hissedecek tek bir canlı hücre kalmamıştı. Her bir darbede zarar gören tek şey adamın yumruk atan ellerindeki hücrelerdi.

Galen, kendisini harekete geçirenin ne olduğunu bilmiyordu ama kendisiyle beraber sessizce olayı izleyen iki korumanın dışarı çıkmasını istedi. Sonrasında boş bir vücudu yumruklamaya devam eden kardeşine arkadan sarıldı. Galen'in kendisine sarılması bile Devin'i durdurmamıştı. Halen yerdeki adama vurmaya devam ediyordu. Galen'in kendisine sarılmasıyla beraber bir anda gözünden yaşlar akmaya başladı. Dışarıdan görünen görüntü garip bir rönesans tablosu gibiydi. Yerde paramparça olmuş, kanları içinde yatan bir adam vardı. Bu

adamın göğsünün üzerinde oturan üstü çıplak bir başka adam ağlıyordu. Bu kişiye arkadan sarılan takım elbiseli adam ise sessizce bekliyordu.

Devin'in sessiz gözyaşları bir anda hıçkırarak ağladığı bir hale dönüştü. Sanki yerde yatmakta olan ceset çok sevdiği birine aitti. Oysa Devin'in gözlerinden yaş olarak çıkan şey yıllardır adamın beyninin içinde yaşayan o huzursuz ve çirkin anılardı. Muhtemelen bu anılar gözyaşları aracılığıyla Devin'in beynini terk ediyordu. Galen oldukça ağır hareketlerle kan gölünün ortasına oturdu ve ağlamakta olan Devin'i kucağına yatırdı. Benzer bir sahneyi yaklaşık on beş saat önce Tesla yaşamıştı. Galen, kucağına yatırdığı Devin'in başını okşamaya başladı. Tıpkı çocukluğunda Devin uyumadan önce her gece yaptığı gibi. Aslında Galen'e kalsa bu sapık için çok daha uzun sürelere yayılacak bir işkence yöntemi uygulardı. Ama Devin her zaman olduğu gibi yine sabredememişti. Yılların biriktirdiği öfke, Galen'e duyduğu öfke ile birleşince adamı kısa bir süre içerisinde tanınmaz hale getirmişti.

İki çocukluk arkadaşı, aynı kaderi yaşayan iki kardeş, bir sapığın kanlarının içerisinde vahşet odasında oturuyorlardı. Tam bu sırada Pia hastanedeki yatağında abisi ile ilgili korkunç bir kâbus görmekteyken, Neon'un en gözde askeri Atlas, Alef'in kafasını otopsi aletleri ile kesmekteydi. Kâbusların ve vahşetin zirveye ulaştığı bu saatlerde İlias, yurtdışına giden bir trenin camından öfkeyle dışarıyı seyrediyordu. O an elinde fırsat olsa onun da birkaç kişinin kanına bulaşacağından şüphe yoktu. İnsan denen canlı böyleydi işte. Üzerine hangi pahalı takım elbiseyi geçirirse geçirsin yeryüzünün en vahşi yaratıklarından birisiydi. Sergilediği vahşet için kimi zaman haklı nedenleri vardı kimi zaman ise haksızdı. Mesele bu kadar basitti.

Bölüm 63

Timsah Gözyaşlarının Otopsisi

Öldüğünüzde ölü olduğunuzu bilmezsiniz.
Bu sadece geri kalanlar için çok zordur.
Aynı şey ahmak olduğunuzda da geçerlidir.

Ronald David Laing

Pia etrafındaki karanlık kalabalığa anlamsızca bakıyordu. Hemen herkes neredeyse aynı tip giyinmişti. Siyah kıyafetler ve güneş gözlükleri ile bir cenaze ortamında olması gereken her şey mevcuttu. Pia da yüzünü gizleyecek büyük bir güneş gözlüğü takmıştı. Çünkü gözündeki şişliklerin gözükmesini istemiyordu. Oysa insanlar bu şişlikleri görseydi, annesini kaybettiği için çok fazla ağlayan bu kıza daha çok üzülürlerdi ama Pia'nın gözlerini şişiren gözyaşları değildi. Hastaneden çıktıktan sonraki iki gün boyunca sadece uyumuştu. Galen de dahil olmak üzere kimseyle konuşmak istememişti. Pia içine düştüğü bu garip gerçekten uzaklaşmak için sürekli uyumayı denese de Dünya denen yuvarlak gezegen her zaman döndüğü hızda dönmeye devam ediyordu. Annesi ile ilgili yerine getirilmesi gereken bir sürü prosedür vardı. Bunlardan en önemlisi de annesinin cenazesiydi. Abisi tarafından vahşice öldürülen sahte annesinin cenazesi.

Vera, yüksek bir platformun üzerine konmuş dikdörtgen bir kutunun içinde yatmaktaydı. Etrafındaki herkes annesi olduğunu sansa da bu kadın gerçek anne babasının katillerinden biriydi. Bir an "Galen olmasaydı ne yapardım" diye düşündü kız. Adam, hastaneden çıktıklarından beri Pia'yı hiçbir şekilde yanından ayırmamış, kendi evinde kıza özel bir yaşam alanı oluşturmuştu. Cenaze ve diğer tüm resmi işlerle bizzat ilgilenmişti. Açıkçası cenaze konusunda çok fazla zorlanmamıştı çünkü adamın söylediğine göre, Vera kendi cenazesinde nelerin ya-

pılması gerektiği ile ilgili detaylı bir programı çok önceden hazırlamış ve avukatına teslim etmişti. Nereye gömüleceği, törene kimlerin davet edileceği ve diğer tüm detaylar oldukça açık bir şekilde yazmaktaydı. Öldükten sonra yapılacak şeylerle ilgili tüm bu detayları soğukkanlılıkla yazabilmesi, aslında Vera'nın nasıl bir ruh haline sahip olduğunun en net özetiydi. Ama Pia tüm bunları ancak gözleri açıldıktan sonra görebiliyordu.

Karşısındaki tabuta bakan Pia'nın kafası karmakarışıktı. Yıllardır anne olarak tanıdığı bu kadına karşı en ufak bir üzüntü hissetmiyordu. İki günlük uyku boyunca hafıza bölgesindeki nöronlar ve bağlantılar âdeta yeniden şekillenmişti. Abisinin on dakikada anlattıkları, yılların biriktirdiği tüm anıların üzerine beton dökmüştü. Tabuta bakan Pia'nın aklını sürekli aynı soru kurcalayıp duruyordu. "Alef şu an neredeydi? Abisinin vücudunu ne yapmışlardı?" Aslında cevabı tahmin edebiliyordu. Otopsi sonrasında kimsesiz insanlara ne yapılıyorsa muhtemelen abisine de benzer şeyler yapılacaktı. Bu fikir Pia'nın karnında derin bir sancıya neden oldu. Tüm hayatını kimsesiz olarak yaşamış abisinin, kimsesiz bir şekilde gömülmesinin hissettirdiği derin bir acıydı bu. Gözünden çıkan birkaç damla sanki acıdan kaçmak istermiş gibi gözlüğün altından kayarak hızla kızdan uzaklaştı. Kendisini görenler muhtemelen bu gözyaşlarının annesi için aktığını düşüneceklerdi.

Etrafı, sahte annesinin sahte arkadaşları ile çevrilmişti. Bu kişilerin çoğu sadece Vera'nın statüsü ve gücü için onunla vakit geçirmişlerdi. "Acaba bu kalabalıkta gerçek anlamda kaç dostun var ki" diye düşündü. Etrafındaki sahtelik içini bunaltmıştı. Tekrar abisini düşündü. Kucağında kendisine sarılı bir şekilde öldüğü abisinin vücudunun başına gelenleri hayal etti. Olay adli bir durum olduğu için abisinin otopsisinin yapılması gerekiyordu. Otopsi kelimesi hemen herkesin film ya da dizilerde duyduğu ama asla hayal edemeyeceği bir gerçekti. Pia basit bir kelimeyle tanımlanan bu sürecin aslında ne kadar zor bir pro-

sedür olduğunu çok iyi biliyordu. Tıp fakültesinde öğrenciyken bir hata yapıp otopsi uygulamasına girmek istemişti. İşte o gün doktorluk denen şeyin nasıl sınırlarda dolaşan bir meslek olduğunu anlamıştı. Bir insanın tüm bunları normal bir şeymiş gibi yapmasını aklı bir türlü almıyordu. Üstelik bu uygulamaların, ölü bile olsa abisinin vücudunda yapıldığını düşünmek çok daha derin bir acı hissetmesine neden oluyordu.

Otopsi oldukça zor bir cerrahi inceleme yöntemi olmakla beraber çok keskin kuralları olan bir prosedürdü. Otopsi yapılmaya karar verildiğinde, ölüm şekli ne olursa olsun tüm işlemler baştan sona eksiksiz bir şekilde uygulanmak zorundaydı. Dış muayene denilen kısım genellikle filmlerde görülen genel incelemelerle ilgiliydi. Ama iç organlar için yapılan diseksiyonları filmlerde görme şansınız pek olmazdı. Pia, normalde önündeki tabuta baksa da beyninde otopsi masasına yatırılmış abisini görmekteydi. Doktor, elindeki kesici alet ile abisinin kaşlarının üzerindeki deriden başlayıp kafasının arkasındaki kısma doğru olan hattı kesiyordu. Ardından kestiği bölgelerden Alef'in saçlı derisini kaldırıyordu. Bu hamle sonucunda yıllar boyunca beyni korumak için çabalayan kafatasına ulaşıyordu. Bu kısmı kesmek oldukça yorucu ve zahmetli bir işti. Kafatası da açıldıktan sonra artık beyin ulaşılabilir hale gelmişti. Doktorun, abisinin beynini kafasından çıkarışını izliyordu kız. Bağırmak, doktorlara engel olmak istiyordu ama gözünün önündeki tüm görüntüler tıp fakültesindeki bilgilerin eşlik ettiği hayallerden oluşuyordu sadece.

Kalbinden bir kurşunla vurulduğu çok açık olsa da otopsinin kuralları gereği eldivenli eller abisinin beynini dilimlemek zorundaydı. Yıllar boyunca beyninde depolanan her bilgi ve hissettiği tüm o duygular, üzerine inen bıçak darbeleriyle sonsuza kadar yok oluyorlardı. Beynin hüzünlü hikâyesi tamamlandıktan sonra sıra vücuda geliyordu. Doktorun elindeki bıçak, abisinin çenesinin altından başlayıp orta hat boyunca gittikten sonra

kasıklarında sonlanıyordu. Birazdan doktorun elleri, kaburgaları kesip Alef'in kalbine dokunacaktı. Adamın hem fiziksel hem de manevi anlamda yaralanmış kalbini detaylı bir şekilde inceleyeceklerdi. Göğüs ve karın bölgesindeki diğer organlar kalbe gösterilen bu yakın ilgiyi kıskansa da aynı eldivenli eller hepsiyle benzer bir şekilde tek tek ilgilenecekti (23).

Beyninde, abisinin otopsisiyle ilgili dönen hayaller Pia'nın gözyaşlarının seri bir şekilde akmasına neden olmuştu. Kızın gözünün önünde abisi ile ilgili vahşi görüntüler varken, etrafındaki siyah kalabalığın güneş gözlüğü ardına gizlenen gözleri kızı izliyordu. Annesini son yolculuğuna uğurlayan bir evladın acısından başka bir şey görmüyorlardı. Pia beynine ağır gelen hayaller yüzünden ayakta durmakta zorlanmaya başlamıştı. Kızın hayalleri abisinin bedeni üzerinde yapılan tıbbi bir prosedür karşısında bile acı çekiyordu. Oysa Atlas'ın abisine yaptıklarına şahit olsaydı beyni muhtemelen taşıyamayacağı bu ağırlık karşısında ezilirdi. İnsanların hareketlenmesi ile daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Annesinin tabutunu mezara doğru taşımaya başlamışlardı. Galen hafifçe kızın koluna girerek yürümesine yardımcı oldu.

Ailesinin katillerinden biri oldukça özenli bir şekilde gömülürken abisinin bedeninin nereye gömülmüş olduğunu bilmemek canını fena halde yakıyordu. Bir an bu sahte seremoniyi terk etmek ve koşarak uzaklaşmak istedi. Bu istek bir anda o kadar çekici gelmişti ki belki de kolunda Galen olmasa koşarak uzaklaşabilirdi ama yapamadı. Dikkatleri üstüne çekmemeliydi. İşte o noktada çok ilginç bir karar verdi. Şu an toprağın kalbine gömülen kişinin Vera değil de Alef olduğuna kendisini inandırmaya çalıştı. Böyle düşünürse her şey çok daha kolay olabilirdi.

Bir insanın sevdiği bir insanı toprağın altına koyma fikri hiçbir nöronuna sığdıramadığı bir gerçekti. İnsanların çoğu bu duruma sıradan bir gelenek gibi yaklaşsa da bunun ne demek olduğunu sevdiğini kaybeden biri bilirdi ancak. Yıllarını geçirdiği,

bakmaya kıyamadığı, onun için her şeyden vazgeçebileceği birini gömerken kendisinden bir parçayı da sevdiğiyle beraber toprağın altına bırakıyordu insan. Artık hayatının geri kalanını eksik bir insan olarak yaşamak zorundaydı. Aslında Pia bazen bu konuyu düşünmüş, hatta İlias ile de tartışmıştı. Pia'ya göre sevdiği bir insanın organlarının toprak altında çürümesi yerine ihtiyacı olan vücutlarda yaşaması daha çok tercih edilmesi gereken bir şeydi. Ama İlias bu fikrine karşı çıkmıştı. Bu karşı çıkmanın altında çok derinlere kök salan inanç ve geleneklerin olduğunu sanmıştı kız. Ama ilginç bir şekilde İlias'ın itirazının tümüyle sevgiden kaynaklandığını şimdi daha iyi anlıyordu. Adamın cümlesini çok iyi hatırlıyordu. "Tesla biliyorum kızacaksın ama sevdiğim insanın kalbini bir başka vücutla paylaşabileceğimi sanmıyorum" demişti. "Ne garip" diye düşündü Pia. Üzerinden sadece üç gün geçmiş olmasına rağmen İlias çok uzun yıllar öncesine ait bir arkadaşıymış gibi hissediyordu.

Aklına gelen düşünceler beraberinde bir başka fikri daha hatırlamasına neden olmuştu. Bazı kültürler, ölülerini yakarak son yolculuklarına uğurlasalar da insanların çok büyük bir kısmı ölülerini gömmeyi tercih ediyorlardı. Bunlar dışında da birtakım gelenekler olsa da Pia'nın aklına yıllar önce okuduğu çok ilginç bir yazı gelmişti. İki İtalyan tasarımcı ölülerin gömülmesi ile ilgili yeni geliştirdikleri bir alternatifi insanlarla paylaşmışlardı. *Capsula mundi* adını verdikleri bu yöntemde birtakım özel kapsüller kullanılıyordu. İnsanlar öldükten sonra bedenleri, cenin pozisyonunda kapsüle yerleştiriliyor, ardından kapsülün içine ağaç tohumları konuluyordu. Daha sonra bu kapsülü toprağa gömüyorlardı. Kapsülün özelliği ağacın gelişim sürecindeki ihtiyaçlarını insan bedeni aracılığıyla sağlamaktı. Bu sayede mezar taşlarıyla dolu mezarlıklar yerine ağaçlardan oluşan anıt parklar oluşturmayı hayal etmişlerdi. Her ağacın üzerinde o ağacın kime ait olduğu da yazıyordu (24). Pia, Alef'i bir *capsula mundi* içinde gömmeyi çok isterdi. Kimbilir belki de bu sayede zamanında abisinde canlılığı oluşturan atomlar bir şe-

kilde ağaçta yaşamaya devam ederdi. Öyle ki ne zaman mezar ziyaretine gelse sarılabileceği bir canlının olması, muhtemelen çok farklı bir deneyim olurdu.

Gömme işleminin ardından herkes Pia'ya tek tek başsağlığı diledi. Artık aileden geriye bir tek en küçük kız kalmıştı. Ne baba ne abi ne de Meryam... Hiçbirine dair bir bilgi yoktu. Vera da gittiğine göre geriye sadece Tesla kalmıştı. Ama bu kişiler fena halde yanılıyordu çünkü bu aileden geriye kimse kalmamıştı. Vera ile beraber hepsi gömülmüştü. Şu an yeryüzünde bu bilgiye sahip tek kişi Pia'ydı. Bir anda kızın aklına Meryam geldi. Kendisine bir ölü gibi davranmanın ne kadar yanlış olduğunu düşündü çünkü Alef, Meryam'ın hâlâ hayatta olduğunu ima etmişti. "Acaba şu an karşımda olsa ona karşı ne hissederdim" diye düşündü. İçinde bir yerlerde hissettiği sızı, kıza karşı hâlâ bir şeyler beslediğini gösteriyordu. Sonuçta Meryam'ın hiçbir günahı yoktu ve tüm bu yaşananları asla tahmin edemezdi.

Bu düşünceler Pia'nın kafasından geçerken karşısındaki yüzlere bakıp her birinin taziyesini kabul ediyordu. Zorunlu olduğu için buraya gelen ve gözlerinden zorla birkaç damla gözyaşı akan bu sahte kişilere tahammül edemeyecek hale gelmişti. Literatürde bu tarz sahte üzüntü durumlarını ifade eden harika bir terim vardı: "Timsah gözyaşları". İnsanların oldukça eski çağlardan beri gözlemledikleri ilginç bir durumdu bu. Timsahlar avlarını yedikleri sırada gözlerinden ilginç bir şekilde yaşlar akıyordu. Yakaladığı canlıyı hem vahşice yiyip hem de onun için gözyaşı dökmesindeki paradoks nedeniyle ne zaman sahte gözyaşı döken biri görülse buna timsah gözyaşları denmişti. İnsanlık her ne kadar olayı timsahların hüznü üzerinden yorumlasa da bu olayın nedeni tümüyle fizyolojik bir süreçten kaynaklanıyordu. İnsan da dahil olmak üzere birçok canlının ağzının içerisinde tükürük bezleri vardı. Yemek yeme sırasında bu bezlerin uyarılması ile tükürük salgısı artış gösterir ve bu sayede yeme ve sindirim işi kolay-

laşırdı. Timsahlar açısından da benzer bir sistem söz konusu olmakla beraber bu canlıların tükürük ve gözyaşı bezlerine giden sinir liflerinde ilginç bir varyasyon bulunmaktaydı. Timsah avını yemeye başladığında ilgili sinir lifleri tükürük bezlerini uyararak tükürük salgılanmasını sağlıyordu. Fakat aynı lifler bir şekilde gözyaşı bezlerini de uyardığı için hayvanın gözünden gözyaşı akıyordu.

Aslında bu durum insan için de çok benzer bir mekanizmaya sahipti. İnsanda kafamızdaki birçok yapının duyusunu alan ve onları hareket ettiren "kraniyal sinir" dediğimiz sinirler vardı. Bu sinirlerden kimisi göze giderken kimisi ağza ya da burna giderdi. *Nervus facialis* denilen 7. kraniyal sinirin uzantıları insanda hem tükürük bezlerine hem de gözyaşı bezlerine gidiyordu. Ama arada yaptıkları bağlantılar sayesinde insanlar yemek yerken sadece tükürük salgısı artış gösteriyordu. Eğer olur da bu bağlantılarda bir sorun ortaya çıkarsa benzer bir durum insanda da gözlenebiliyordu. *Bogorad sendromu* (timsah gözyaşları sendromu) denilen bu durumda hastalar yemek yerken tıpkı timsahlar gibi gözlerinden yaşlar gelmekteydi (25).

Pia kendisine doğru yavaş yavaş ilerlemekte olan taziye kuyruğunun sonuna baktı. Hiç tanımadığı insanlardan oluşan timsahın kuyruğu çok uzundu. İçinin iyice daraldığını hisseden Pia'nın artık dayanacak gücü kalmamıştı. Çığlık atmak istese de bitkin akciğerlerinden çıkan sadece sessiz bir hava akımı olmuştu. Bu akım ne kadar sessiz olsa da Galen bu çığlığı duyabilmiş, Pia'nın etrafındaki insanlardan özür dileyerek kızı hızla kalabalıktan uzaklaştırmıştı. Etrafındaki insan sayısı azaldıkça soluduğu oksijenin tazeliğini hissetmeye başlamıştı kız. Yakınlarında kimsenin olmadığı bir mesafeye ulaştıklarında hızla Galen'e dönerek adamın hiç beklemeyeceği bir soru sormuştu.

"Alef nerede? Yani, cenazesinin şu an nerede olduğunu öğrenebilme şansımız var mı?"

Kızın bu sorusu adamın kafasında iki gündür dönen soru kıvılcımlarını iyice alevlendirecek şekilde yakmıştı. Muhtemelen beynindeki bu şaşkınlık alevinin yüz kaslarında oluşturduğu görüntü oldukça komikti ama hızlıca ağzından "bilmiyorum" kelimesi çıktı. "Ama hemen öğrenmeye çalışacağım" diye ekledi. Refleks olarak cebinden telefonu çıkardı ama neden böyle bir şey yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Güvendiği adamlarından birini arayıp hızlıca Alef ile ilgili sürecin son durumunu öğrenmesi hakkında talimat verdi.

Telefonu kapar kapamaz Pia'nın kendisine sarılması ile kafasındaki tüm sorular varlığını yitirmişti. Öyle bir sarılıştı ki bu, bir sevgilinin, bir çocuğun ya da bir annenin sarılmasının vereceği her hissi hissettiriyordu adama. Tesla'nın gözünden çıkan yaş, adamın boynundan aşağı akarken Galen için zaman durmuştu. Kollarının arasında hayatında hissettiği en mükemmel sıcaklık vardı. Kızın göğsünün altında atmakta olan kalbin sesini kendi göğsünün içinde hissedebiliyordu adam. Tüm hayatı boyunca bildiği o gerçeği yine hissetti. Göğsünün üzerinde hafif hafif çarpmakta olan bu kalp sadece kızın değil, aynı zamanda adamın da yaşama nedeniydi.

Pia az önceki tüm kötü anıları Galen'e sarılarak uzaklaştırmak istiyordu sanki. Adamın varlığı öylesine huzur vericiydi ki bir anda zaman kavramını yitirmişti. Tıpkı yorgun bir vücudun rahat bir yatakta huzurlu bir uykuya daldığı o fizyolojik geçişteydi. Konuşmak istediğinizde ağzınızdan kelimelerin yarım yamalak çıktığı, uykuya geçişteki o garip hale girmişti. Adama sarılı bir şekilde uykuya dalmakta olan kızın ağzından da benzer kelimeler çıkmıştı. Çıkan ses o kadar düşük ve düzensizdi ki muhtemelen yeryüzünde Galen dışında bu cümleyi anlayabilecek kimse olamazdı. Ama Galen duymuştu. "Beni dağ evi-

ne götür. Alef'e" demişti Tesla. Hele son kısım o kadar sessiz çıkmıştı ki Galen cümleyi "Alef'e" olarak tamamlamıştı. Oysa Pia'nın ağzından çıkmaya çalışan "abime" kelimesiydi.

Galen'in beyninde bir grup hücre Tesla'nın dağ evine gitme isteği üzerine mantıklı açıklamalar getirmeye çalışsa da bu durum Galen'in umurunda değildi. Çünkü fikri, nöronu, gliyası; kısacası her hücresi zaten Tesla için vardı ve o ne isterse sorgusuz yapacaktı. Kendisine sarıldıktan sonra uykuya dalan Tesla'yı tam kırk yedi dakika boyunca ayakta kollarının arasında tutmuştu adam. Ama bu konuda herhangi bir şikâyeti olmayacağı gibi tüm bu süreç boyunca yaşadığı mutluluğu asla tarif edemezdi. Hayatının en mutlu ve huzurlu dakikaları bir cenazenin sonundaki kırk yedi dakikaya sığmıştı.

Bölüm 64

Sol Yarıküremdeki Yabancı Dil

Bu dünyada hayatta kalabilmek için
beyaz adamın dilini öğrenmeliyiz,
ama sonsuza kadar yaşamak için
kendi dilimizi bilmemiz gerek.

Darryl Babe Wilson (Amerikan yerlisi)

Dışarıdan gelen kahkaha sesleri ile gözünü açtı İlias. Havanın aydınlığına bakılırsa uzun süredir uyumuş olmalıydı. Ama kendisini zerre dinlenmiş hissetmiyordu. Rüyalarında sürekli Tesla, Galen ve Alef'le uğraşıp durmuştu. Nefreti her ne kadar Tesla ve Galen üzerine olsa da uykularını sıklıkla bölen kısımlar Alef ile gördüğü rüyalar olmuştu. Olay anı ile ilgili o kadar çeşitli rüyalar görmüştü ki artık olayın kendisi bile gerçekliğini yitirmiş ve neredeyse bir rüyaya dönüşmüştü. İçinde uyandığı ev şehirden oldukça uzak ormanlık bir alanda, dağ manzaralı dört katlı bir villaydı. Coccyx'in son birkaç yılda ne kadar büyük işlerle uğraştığı yaşam koşullarından anlaşılıyordu. Evde yaşayan on iki kişi aynı zamanda Coccyx'in iş arkadaşlarıydı. Genç adam ilginç bir şekilde yanında çalışanlarla aynı evde yaşamayı tercih etmişti. İlias bir an kendisini zengin öğrencilerin kaldığı bir yurt binasındaymış gibi hissetmişti.

Coccyx'in yaşadığı bu villayı zengin birinin villasından ayıran temel iki özellik vardı. Burası hizmetçisi olmayan bir malikâneydi çünkü genç adama göre insanlar arasında sınıf farkları yaratacak ilişkiler kurmak oldukça ilkel bir özellikti. O nedenle evde yaşayan herkes kendi işini kendisi yapmak zorundaydı. Bununla beraber evde ekranı olan neredeyse hiçbir teknolojik cihaz yoktu. Çalışma sırasında tüm gününü ekran önünde geçiren Coccyx'in bu konudaki kuralları çok netti. Öyle ki evdekilerin hiçbirinin üzerinde cep telefonu bile yoktu. Medeniyet ile iletişim kuracakları tek alet çevirmeli kadranı olan eski bir ev telefonuydu.

Deep Web'in en azılı korsan grubunun evinde tek bir teknolojik cihazın olmaması ilk başta İlias'a saçma bir fikir gibi gelmişti. Her saniye binlerce datanın yağdığı bir ortamda birkaç dakikalığına bile olsa kontrolü elden bırakmak büyük bir sorumsuzluk olurdu. Ama genç adam böyle yaşamayı seçmişti. Diğer türlüsü bilgisayar denen cihaza kablosuz bir şekilde bağlanmış bir vücuttan başka bir şey değildi. Sürekli ellerinin ucunda bir ekran ve klavye ile yaşayarak tükenmek istemediğini söylemişti İlias'a. Kendince kurduğu sistem ile şu ana kadar bunu çok iyi başarabilmişti.

Tüm dünyada aranan bir siber suçlu olan Coccyx'in şehir merkezinde, iki katlı eski bir binanın bodrum katında bir şirketi vardı. *Corona V* adlı bu şirket, ülkenin en büyük şirketlerinin güvenlik altyapısını sağlayan önemli bir firmaydı. Aslında Coccyx ve arkadaşlarının kurdukları düzen çok basitti. Yıllardır insanlığın uyguladığı en basit politika. "Önce kaosu yarat, sonra da o kaosu çöz. Kaosun kaynağını göremeyen insanlar da seni kurtarıcı sansın." Bu mottoda hareket eden Coccyx ve arkadaşları öncelikle gözlerine kestirdikleri şirketlere anonim bir şekilde saldırıp tüm altyapılarının çökmesine neden oluyorlardı. Böyle bir durumda güvenlik sorununu çözmek isteyen bu şirketlerin yolu bir şekilde Corona V ile kesişiyordu. Sorunun ne olduğunu aramasına gerek olmayan Corona V, şirketlerin yaşadığı krizi çözüp onlara, asla aşılamayacak bir güvenlik sistemi kurabileceklerini vaat ediyordu. Bu da onları hızlı bir şekilde birçok büyük şirketin bir numaralı tercihi haline getirmişti. Coccyx bu girişimi sayesinde sadece para kazanmakla kalmayıp bu şirketlerin her türlü verisini de bir şekilde kontrol edebiliyordu.

Corona V'nin bodrum katındaki oldukça mütevazı ofisinin altında insanların bilmediği gizli bir ofis daha vardı. Coccyx ve arkadaşları ülke ve dünya çapındaki tüm korsanlık operasyonlarını bodrumun altındaki bu gizli bodrumdan yönetiyorlardı.

Yani gerçek anlamda da yeraltında çalışıyorlardı. Bu gizli ofis bir hastane gibiydi ve her zaman çalışanlardan üç kişi sırayla ofiste nöbetçi olarak kalırdı. Diğer çalışanlar teknolojiden uzak evlerinde, doğanın içinde sinyallerin gürültüsünden arınırken sırası gelen üç kişi o süre boyunca olan bitenleri kontrol ediyordu. Coccyx hayatını böyle bir temel üzerine inşa etmişti ve görünen o ki hayatından da oldukça mutluydu. Sonuçta birçok insanın yaşamadığı bir tecrübeyi yaşıyordu. İnsanların bir kısmı çok çalışıp eğlenmeye ve dinlenmeye vakit ayırmazdı. Bir başka grup ise eğlenmekten çalışmaya fırsat bulamazdı. Oysa Coccyx hem sonuna kadar çalışıp hem de sonuna kadar eğlenmenin hakkını veriyordu. İşte bu basit kural nedeniyle İlias'ın cep telefonu ve dizüstü bilgisayarı da Corona V ofisinde kalmıştı.

Aslında Coccyx'in bu basit kuralı daha kaliteli bir yaşam için çok kıymetliydi. Üstelik doğanın ortasında bu kadar güzel bir yerde dinlenmek kulağa harika geliyordu. Ama İlias'ın şu an istediği tek şey cep telefonu ve bilgisayarıydı. Ülkeyi terk ettikten sonra olanlar hakkında bilgi toplaması gerekiyordu. Özellikle polis kayıtlarını ve medyada kendisiyle ilgili neler olup bittiğini öğrenmek için inanılmaz sabırsızlanıyordu. Tüm bu sabırsızlık içinde mutfakta kendisine bir şeyler hazırlayıp çimenler üzerinde yemeklerini yemekte olan grubun arasına katıldı.

İlias'ın arasında bulunduğu grupta başka ülkelerden de insanlar vardı. Söz konusu *Deep Web* bağlantısı olunca sınırlar bir anda ortadan kalkıyordu. İlias yabancı dil konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Bilgisayar dünyasında işlerini halletmeye yetecek kadar bir yabancı dile sahipti ama karşısındaki ile konuşma durumunda çok zorlanıyordu. Normalde konuşkan biri olan İlias, şu an bir yandan kahvaltısını yapıp bir yandan sohbet etmekte olan grup içerisindeki en bilge kişi gibi davranıyordu. Herkes konuşup fikirlerini paylaşırken o sadece dinliyordu. Aslında söylenenleri anlayabiliyordu ama bunun için

beyninde epey bir uğraş vermesi gerekiyordu. Diğer taraftan duyduğu kelimeleri kafasında çevirmeye çalışırken cümleyi ve akışı kaçırıyordu.

İlias'ın vücudu farklı ülkelerden hiç tanımadığı bu kalabalığın bir kenarında otururken, beyni yine hayallere dalmıştı. Tesla ile dil konusunda yaptığı konuşmaları hatırlamıştı. Kız, kendisine yabancı dil öğrenme konusunda neden bu kadar zorlandığını uzun uzun açıklamıştı. Beyin görüntüleme çalışmaları, erişkin dönemde ikinci dil öğrenen kişilerde, beyinde ana dille ilgili merkezin hemen yanında başka bir merkezin oluştuğunu gösteriyordu. Aslında bu bölge bir anlamda tercüme merkezi gibi davranıyordu. Doğal olarak konuşma ve dinleme sırasında ikinci bir merkezin varlığı işleri bir miktar karıştırıp geciktiriyordu. Burada önemli olan ana dil merkezi ile yeni dil merkezi arasındaki bağlantıların ne kadar kuvvetli olduğuydu. Bağlantıların kuvvetli olmasını sağlayan yegâne şey de pratikti. Yani o yabancı dili, beyindeki yeni merkezde yaşatmak için önce dilin kendisini yaşamak gerekiyordu.

Tesla, adama çok ilginç bir bilgi daha söylemişti. Yabancı dili erken yaşlarda öğrenen çocukların beyninde daha farklı bir gelişme oluyordu. Normalde yetişkinlerde beyindeki ana dil merkezinin yanında yeni bir merkez oluşurken, çocuklarda böyle bir merkez oluşmuyordu. Aksine çocuklar yeni öğrendiği yabancı dili beyinlerinin ana dil merkezinde işliyorlardı (26). Bu önemli detay sayesinde yabancı dil konusunda daha başarılı oluyorlardı. "Şöyle düşün" demişti Tesla. "Şimdi *white* kelimesini gördüğünde senin beynin bu kelimeyi tercüme etme ihtiyacı duyuyor. Çünkü beyaz kelimesi ana dil merkezinde, *white* kelimesi ise yabancı dil merkezinde işlenmiş. Oysa yabancı dili erken yaşlarda öğrenen çocuklarda böyle bir durum yok. Nasıl ki, sen 'ak' kelimesini gördüğünde onu çevirme ihtiyacı duymuyorsun ve gözünün önüne beyaz bir şey geliyor, işte çocuklarda olan durum da kabaca böyle. *White* kelimesi de aynı beyin

bölgesinde işlendiğinden bu kelimeyi gördüğünde çocuğun gözünün önüne beyaz renk geliyor."

İlias'ın aklında kalan bir diğer bilgi de konuşma ve işitme merkezlerinin çoğunlukla sol tarafta baskın olmasıyla ilgiliydi. Sağ elini baskın kullanan kişilerin %96'sı, sol elini baskın kullanan kişilerin ise %70'i konuşma ve işitme açısından beyninin sol yarıküresini daha baskın bir şekilde kullanıyordu. Hatta bununla ilgili Tesla'nın kendisine anlattığı çok ilginç bir deneyi hatırladı İlias. *Wada Prosedürü* denen bu deneyin mantığı basitti aslında. Normalde beyin sağ ve sol olmak üzere iki yarıküreden oluşuyordu ve beynin sol yarıküresi vücudun sağ tarafını yönetirken, beynin sağ yarıküresi vücudun sol tarafını yönetiyordu. Beyni besleyen damarlar boyundan geçtiğinden buradan enjekte edilen anestetik maddelerle beyin yarıküre düzeyinde geçici bir şekilde uyuşturulabiliyordu. Yapılan deneyde kişilerin sadece sağ yarıküresini uyuşturduklarında bu kişilerin sadece sol taraflarında geçici bir felç oluşuyordu. Sol taraftaki uzuvlar ne hareket edebiliyor ne de dışarıdan alınan duyuyu hissedebiliyordu. Fakat bu kişiler konuşma konusunda herhangi bir sorun yaşamıyorlardı. Diğer taraftan bu kişilerin sol yarıküresi tek taraflı uyuşturulduğunda, benzer şekilde vücutlarının sağ tarafları geçici olarak felç oluyordu. Ama burada ilginç bir durum daha ortaya çıkıyordu. Bu kişiler aynı zamanda konuşmakta da zorlanıyordu. Oysa sağ yarıküresi uyuşturulan kişilerde böyle bir sorun gözlenmemişti. Çünkü konuşma ve işitme ile ilgili merkezler daha çok sol tarafta baskın olduklarından bu taraftaki yarıkürenin uyuşturulması konuşma merkezlerini etkileyerek sorunlara neden oluyordu (10).

Coccyx'in sesi ile daldığı düşüncelerden çıktı. Sonunda vakit gelmişti. İki günün ardından nihayet bilgisayar ve cep telefonuna ulaşabilecekti. Adam, kalabalık grubu takip ederek ilerlediği sırada Tesla ve Galen, Vera'nın cenazesi sonrası birbirlerine sarılı bir şekilde duruyorlardı. İlias, Tesla'yı böyle görse muh-

temelen öfkeden delirirdi. Gerçi adamın aklında zaten öfkelenmesi için çok fazla anı vardı. Öyle ki orman ve doğanın huzurlu hali bile sakinleşmesine yetmemişti. Bir şekilde kendisine yapılanların intikamını almalıydı. Söz konusu intikam olduğunda bildiği tek bir şey vardı. İntikam soğuk yenmesi gereken bir yemekti ama İlias bu yemeği hemen ısıtmak istiyordu. Anında faaliyete geçmek ve Galen'in tüm şirketlerinin teknolojik altyapısını yerle bir etmek istiyordu. Kendi hayatı çöktüyse onların hayatı da aynı şekilde çökmeliydi. Normalde böylesine büyük bir işi tek başına halletmesi imkânsızdı ama Coccyx ve arkadaşları kendisine yardım ederse Galen'e hayatı boyunca unutamayacağı bir sürpriz yapabilirdi.

Böylesine muazzam bir siber saldırı için ya çok paranızın olması gerekiyordu ya da sağlam dostlarınızın. İşte İlias bu noktada kazanıyordu çünkü Coccyx ile aralarında geçmişe uzanan derin bir bağ vardı. Aslında evde geçirdikleri vakit boyunca Coccyx'e durumu ifade etmeye çalışmıştı. Coccyx de kendisine yardımcı olma sözü vermişti. Sadece şu an ekibi de dahil herkesten gizlediği çok önemli bir işe konsantre olmuştu ve çok yakın zamanda bu işi bitirebilecekti. "İşte o zaman, seni üzenlerle bizzat ilgileneceğim dostum" demişti.

Bölüm 65

Balıklar ve Cep Telefonu

- Biliyor musun, insanları öldürüyorum Portuga.
- Bunu nasıl yapıyorsun Zeze?
- Onları unutarak.

Şeker Portakalı - José Mauro de Vasconcelos

Aren Urban, karşısındaki koltukta oturmakta olan arkadaşına bakıyordu. Bu koltuğun üzerinde ünlülerden politikacılara kadar birçok insan oturmuştu ama ilk kez kendisine bu kadar yakın biriyle bir seans gerçekleştirecekti. Açıkçası Perit'e bu konuşmayı dışarıda güzel bir yemek yerken de yapabileceklerini söylemişti ama Perit bu teklifi reddetmişti. Her şeyi kuralına uygun yapmak istiyordu çünkü gerçekten iyileşmeye ihtiyacı vardı. Aren yaşam denen şeyin nasıl bir anda değişip insanı mahvedebileceği gerçeğine bakıyordu. Harika bir kariyer, güzel bir eş ve mükemmel bir yaşam bir anda tepetaklak olmuştu. Şu an karşısında oturan kişi kesinlikle Perit değildi. Sadece arkadaşından geri kalan şeylere bakıyordu. Açıkçası zorla bir araya getirilmiş organlardan oluşan, acı çeken bir vücut vardı karşısında.

Aslında Aren sevdiği anlardan birini yaşıyordu. Genelde uzun süren sessizlikleri hep çekici bulurdu. O kadar çok sorun dinlemişti ki insanlardan, beyni artık duyduğu her kelimede acı çekiyordu. O nedenle seanslar sırasında oluşan bu uzun sesizlikleri iş sırasındaki kaytarma zamanları gibi görüyordu. Ama şu an bu toplantıyı olabildiğince hızlı bitirmek istiyordu. Bir gün önce Vera'nın cenazesine Aren de katılmıştı çünkü cemiyet için önemli bir isim vefat etmişti ve bu da cemiyetten diğer önemli insanların orada olacağını gösteriyordu. Vera'nın cenazesi, önemli bağlantılar kurduğu bir toplantı olmuştu. Hatta Perit ile işi biter bitmez cenazede kurduğu bağlantılardan biriyle görüşme yapmak için hazırlıklara başlayacaktı.

"Ne anlatıyordu Meryam sana" diye bir anda sordu Perit.

Yapacağı toplantı ile ilgili hayallere dalmış olan Aren oturduğu yerde hafifçe irkilmişti. Açıkçası Perit'ten herhangi bir cümle beklemiyordu. Sanki Meryam ile gizli gizli buluşuyordu ve adam da bunu yeni öğrendiği için kendisini sorguluyordu.

"Mesela Alef'ten hiç bahsetmiş miydi? Söyle Aren. Karımın hayatında bilmediğim başka kimler var?" diye sormaya devam etti.

Aren'in ağzından kelimeler yerine bu hoş olmayan sorgulamadan duyulan rahatsızlığı belirten bir miktar hava çıkmıştı.

"Biliyorsun Perit, söz konusu sen de olsan bundan sana bahsedemem. Meslek ahlakım gereği..."

Adamın cümlesi, Perit'in ağzından çıkan küfür ile bir anda kesildi. Perit, Aren'in bahsettiği meslek ahlakını tam olarak ne yapması gerektiğini anatomik ve fizyolojik olarak oldukça net ifade etmişti. Duyduğu küfür karşısında nasıl bir tepki vermesi gerektiğini bilemedi Aren.

"Soruma cevap ver Aren. Bana hikâye anlatma. Burada bahsettiğimiz kişi benim karım. Çok büyük bir ihtimalle de ölmüş durumda. Senin etik anlayışını dinleyecek sabrım yok. Aranızda geçen tüm konuşmaları bilmeye hakkım var."

Perit'in kurduğu cümleler normal ses tonunda söylenmiş olsa da karşısındakinin canını yakacak kadar sert ifade edilmişti. Duydukları karşısında ne cevap vereceğini bilemeyen Aren vakit kazanmak için ayağa kalktı. Görüşme düşündüğünden çok daha zor geçecekti muhtemelen. Normalde zorlandığı seanslarda güzel bir hikâye bulup bir şekilde seansı bağlardı. Ama şu an Perit'e bir hikâye anlatamazdı. Perit'in ihtiyacı olan tek şey gerçeklerdi.

"Şu an"dedi Aren bir anda. "Diyelim ki bir telefon geldi ve Meryam'ın bir anda ortaya çıktığını öğrendin. Üstelik hiçbir

şeyi de yokmuş. Tam olarak ne hissederdin ve bundan sonrasında ne yapmayı hedeflerdin? İlişkini düzeltmek için çabalar mıydın mesela?"

Perit, Meryam'ın ortaya çıkması ile ilgili varsayım içeren soru karşısında bile hafif bir heyecan hissetti. Demek ki içinde hâlâ ölmeyen birtakım hücreler vardı. Dudakları arasından çıkan "keşke" kelimesi havada yayılıp Aren'in kulağına gidecek kadar kuvvetli değildi. Bir an Meryam'ı ne kadar sevdiğini anladı adam. Bu öyle bir histi ki sadece Meryam'a bir şey olmadığını bilmek bile Perit için yeterli olurdu. Onu hayatı boyunca bir kere bile görmemeye razıydı. Sağlıklı bir şekilde ortaya çıkması kendisi için fazlasıyla yeterliydi. Bilinmezlik Perit'e çok büyük acı veriyordu. Sonuç iyi ya da kötü ne olursa olsun bir bilebilseydi, bazı şeyler çok daha kolay olacaktı. Ama yok. Şu an içinde bulunduğu hikâye, bilinmeyen bir denklemin hikâyesiydi. Tüm bu düşünceler kafasında uçuşurken dudakları arasından çıkan cümleler inandığı gerçeği vurguluyordu.

"Meryam öldü Aren. Bundan artık eminim, Meryam öldü. Tek sorun ne biliyor musun? Bir türlü karımı gömemiyorum çünkü nerede olduğunu bilmiyorum. Düşünsene. Dün hep beraber Vera'yı gideceği yere, yani toprağın kalbine koyduk ve bir hikâyenin üstünü sonsuza dek örttük. Ama Meryam'ı gömemedim Aren. Sanki gittiğim her yerde yanımda dolaşıyor. Tıpkı bir hayalet gibi. Yaşanılan her şeyin benim suçum olması beynimi yiyip bitiriyor âdeta. Hayatımda ilk kez ne yapacağımı bilmiyorum."

Aren, karşısındaki adamın yüz kaslarında kendisini saklamaya çalışan çılgınlığı görebiliyordu. Perit, yaşayacağı ani bir öfke patlaması ile etraftaki eşyaları kırıp dökecek o kritik aşama ile bir anda deli gibi ağlayacak aşama arasında bir sarkaç gibi gidip geliyordu. Çünkü adamın içinde birikmiş ve taşmaya hazır bir duygu vardı ve bu duygu bir şekilde vücudu terk etmeliydi. Aren çok sevdiği mobilyalarının zarar görmemesi için kuraca-

ğı cümlelerin yüklem ve öznelerini çok dikkatli seçmeye özen gösterdi.

"Hepimizin hayaletleri var Perit ve onları beynimizin içinde yaşatıyoruz. Meryam'ın hayaletinin sürekli seninle beraber olmasına hiç şaşırmadım çünkü aynı evde aynı hayatı yaşıyorsunuz. Hemen her eşyanın üzerinde karının bir izi var. Ne zaman o eşyaları görsen beyninde uyanmayı bekleyen o hayalet hemen bulunduğu yerden çıkacaktır. Bu gerçekten çok normal bir durum. Sana tavsiyem yanına hiçbir şey almadan, geçici bir süre bir başka eve taşınman. Etrafındaki eşyaları hatta insanları bile değiştir. Gideceğin yere eski hayatından hiçbir şeyi götürme. Hatta Perit'i de bu koltukta bırak. Tamamıyla isimsiz biri olarak çık bu kapıdan. Bir süre böyle yaşamayı dene. Eğer yaşadığın sorunlar devam ederse ilaca başlamamız gerekebilir ama ben yeni hayatınla beraber birkaç hafta içerisinde kendini toparlayacağını düşünüyorum."

Perit bir anda yerinden fırlayarak oda içinde seri bir şekilde yürümeye başladı. O an ayakta olan Aren, Perit'in bu ani hamlesi karşısında yavaşça koltuğuna oturdu. Sanki oda iki kişinin aynı anda yürüyemeyeceği kadar küçüktü. Aren'in sözleriyle Perit'in kafasında bir sürü düşünce uçuşmaya başlamıştı. Aren haklı olabilirdi. Sonuçta Vera öldüğü için tüm evler ve mevcut miras Tesla'ya kalacaktı. En son yaptıkları görüşmeden de anladığı üzere genç kızın kendisine bakış açısı belliydi. Muhtemelen Meryam'ın geri kalan anılarına sahip çıkmak için Perit'in evi terk etmesini isteyecekti.

Dar bir alanda hızla ileri ve geri yürümek işe yaramıştı çünkü ne yapacağını bulmuştu. Bir anda durdu ve yerdeki halıya bakmaya başladı. Zor verilecek bir kararın eşiğindeki her insan gibi beyni son analizleri yapıyordu muhtemelen. Aren, arkadaşının odanın ortasında bomboş bir şekilde durmasını sessiz bir şekilde izliyordu sadece. Perit bir anda çözülmüş gibi cebinden telefonunu çıkarıp ekranına, sevdiğine veda edermiş gibi hü-

zünle baktı. Ardından da oldukça hızlı hareket ederek elindeki telefonu odanın köşesinde yer alan, içinde birbirinden ilginç balıkların dolaştığı garip görünümlü akvaryumun içine bıraktı. Aren tüm şaşkınlığıyla Perit'in yaptıklarını izliyordu. İçinden bir ses arkadaşına engel olmasını söylese de bunu yapmayacağını çok iyi biliyordu. Bu gözler bu odanın içinde yaşanan kimbilir daha ne çılgınlıklara şahit olacaktı. Perit bir anda Aren'in dibine kadar geldi.

"Gerçekten çok kötü bir psikiyatristsin Aren. İnsanların bu kadar para verip sana nasıl tahammül edebildiklerini inan anlayamıyorum. Ama biliyor musun ne oldu? Senin bu beceriksizliğin gerçekten de işe yaradı. Öyle ya da böyle bir şekilde ihtiyacım olan şeyi bana verdin. O yüzden teşekkürler" dedi ve arkasını dönüp odadan çıktı.

Perit'in bu hareketi karşısında öfkelenmesi gereken Aren'in hissettiği tek duygu rahatlamaydı. Adamın kapıdan çıkışı ile bir gerçeği tüm hücreleriyle hissetti. Bir daha bu ailenin hiçbir üyesini ölene kadar görmek istemiyordu. Aren, o an farkında olmasa da bu dileği kabul olacaktı. Ne Aren onları bir daha görecekti ne de onlar Aren'i.

Bölüm 66

N0R9

Ruhsal sıkıntıların kaynağında,
anlamsız insanlarla
anlamlı ilişkiler
yaşama isteği ve çabası yatar.

Viktor Emil Frankl

Noah önündeki ekranda sürekli güncellenmekte olan sonuçları büyük bir merakla inceliyordu. Neon'un en önemli merkezlerinden birisi olan araştırma binasındaydı. Burası her türlü teknoloji ve laboratuvar imkânının olduğu önemli bir merkezdi. Neon'un gizli işlerini yaptığı gibi tüm dünyadaki birçok üniversiteye ve araştırma merkezine de hizmet sağlamaktaydı. Araştırmacıların büyük bir çoğunluğu rutin işlerine devam etse de çok az kişi çok önemli bir misafiri ağırladıklarını biliyordu. Origon Noah bizzat merkeze gelerek Alef ile ilgili elde edilen tüm bilgileri yerinde inceliyordu. Aslında Neon'a ait bir ürün olan Alef'in gerçek adı N0R9'du. Adamın sadece beyni bu binadaydı. Vücudunun çeşitli parçaları ise başka ülkelerdeki merkez laboratuvarlarda incelenmeye devam ediyordu. Ama tüm sonuçlar Noah'ın önündeki ekranda gözükmekteydi. Neon'un elinin altında binlerce araştırmacı olsa da bu operasyonda çok az araştırmacı bizzat rol alıyordu. Çünkü N0R9 ile ilgili incelemeler büyük bir gizlilikle yapılmalıydı. Zira Noah bile neyle karşılaşacaklarını bilmiyordu.

Sanki on bin yıllık çok önemli bir el yazmasını inceler gibi bakıyordu ekrandaki birtakım kodlara. Uzun süredir uyumadığı için göz kapaklarının üzerinde muazzam bir ağırlık varmış gibi hissediyordu. Ama baktığı şeyler o kadar heyecan vericiydi ki sıklıkla ekrana dalıp bu ağırlığı unutuyordu. Çeşitli piksellerin bir araya getirdiği görüntülerde birtakım bilimsel bilgi ve kodlar olsa da adam sanki çok güzel bir roman ya da şiir okuyor-

muş gibi heyecanlıydı. Yazılanlar, uzun yıllardır görüşmediği bir arkadaşından gelen bir mektup gibiydi. Gençlik döneminde beynini esir alan ama uzun zamandır varlığını unuttuğu tüm hisler gömüldükleri yerlerden dirilmişti. Çünkü şu an ekranda okuduğu bilgiler, çok sevdiği Eva'nın nöronlarından çıkmıştı ve Noah'ın beynine giden her cümle kadınla ilgili anıların yeniden canlanmasına neden olmaktaydı.

Muhteşem Eva. Sinirbilim ve genetik üzerine gencecik yaşlarda yaptığı çalışmalar ile âdeta dünyayı sallamış bir bilim insanı. Neon tarihindeki en önemli araştırmacıların arasına ismini en erken yazdıran genç dâhi ve Noah'ın hayatı boyunca en çok sevmiş olduğu kadın. Söz konusu Eva olduğunda bahsedilmesi gereken çok fazla sıfat olsa da Noah için en önemli olanı, kadının müthiş zekâsına eşlik eden olağanüstü güzelliğiydi. Sahip olduğu güzellik sayesinde önünde çok fazla seçenek olmasına rağmen, Eva tüm güzelliğini bilime adamıştı. Noah'ın yorgun gözleri bilgisayara baksa da ekrandan çıkan pikseller adamın oksipital korteksine ulaşmıyordu artık. Çünkü buradaki nöronların hepsi, üzerinden neredeyse otuz yıl geçmiş olan anıları keyifle izlemek için kanepeye uzanmıştı.

Noah o zamanlar Origon değildi. Eva'dan beş yaş büyük olsa da kendisi de Neon'un en gözde genç araştırmacılarından biriydi. Eski günleri canlı bir şekilde hatırlamak sol gözünden tek bir damlanın yanakları boyunca süzülmesine neden oldu. Noah bu damlanın nedenini uzun süredir ekrana bakan ihtiyar gözlerine yormak istese de asıl sebep geçmişi düşünen hücrelerinin hissettiği özlemden başka bir şey değildi. O yüzden ekrandaki bilgilere hayranlıkla bakıyordu çünkü N0R9'un Eva'nın eseri olduğu çok net anlaşılıyordu. Kadının yirmi beş yıl öncesinin teknolojisi ile bunları yapmış olması gerçekten inanılmazdı. Eğer Eva ile yolları ayrılmamış olsaydı, uzun zamandır hayalini kurduğu devrimi büyük ihtimalle gerçekleştirmiş olacaktı. Hem Eva'yı hatırlamak hem de böylesine bir fırsatın değerlen-

dirilememiş olması fikri gözlerinden daha fazla yaşın akmasına neden olmuştu.

Noah hızla oturduğu sandalyeden kalktı. Geçmişe yolculuk yapan beyninin yaşadığı acı ve özlem hissi dayanılmazdı. Gözünden akan her bir yaş, bu hissin ne kadar derin olduğunun bir göstergesiydi. Ama artık eski gençlik günlerinde değildi. Neon'un en tepesindeki kişiydi ve bir Origon'a yakışır şekilde davranmalıydı. Hızla odanın köşesindeki küçük kabine doğru girdi ve buradaki lavaboda yüzünü yıkadı. Ellerindeki suyu yüzüne öyle sert çarpıyordu ki sanki az önceki duygusal zayıflığı için kendisini cezalandırıyordu. Geçmişe duyduğu özlem büyük olabilirdi ama bu özlem, Neon'un geleceği hakkındaki hayalleriyle mukayese bile edilmezdi. Kendisi seçilmiş kişiydi ve Neon'un kehanetini ölmeden gerçekleştirmek zorundaydı. Bu gerçeği vücudundaki her bir hücrede hissediyordu. Artık insan denen canlının evrimsel gelişim sürecindeki en önemli kırılma noktasına yaklaşmışlardı. *Homo sapiens* denen ilkel insanın zamanı artık bitmek üzereydi. Noah gerçekleştireceği devrim sonucunda *Homo neon* denen gelişmiş insan türünün ilk atası olacaktı.

Neon, Giordano Bruno'nun 1600 yılında bir meydanda canice yakıldığı güne kadar bilimsel düşünceyi savunan insanların birbirleriyle iletişimde olduğu gizli bir oluşumdu. Bu insanlar açık bir şekilde dile getiremeyecekleri tüm bilimsel düşünce ve fikirlerini Neon içerisinde korkmadan paylaşabiliyorlardı. Ama Bruno vakasından sonra bilimin tek başına yetmeyeceğini anlamışlardı. O günlerde koydukları temel hedef bugün de geçerliliğini koruyordu. Dünya denen bu müthiş gezegenin kaderi, yeryüzünde çoğunluğu temsil eden ilkel insanlara bırakılamazdı. Bilimin ışığında büyümüş, üstün bir insan formunun dünyayı yönetmesine ihtiyaç vardı. Neon yıllar içerisinde bunun için büyük bir çaba gösterdi ve kendi yetiştirdiği insanlarla gün geçtikçe muazzam bir güce ulaştı. Aslında Noah'ın şu an

hayali olan devrim, 1930'lu yılların sonlarına doğru büyük bir risk alınarak denenmişti. O dönemlerde Neon'un başında yaşlı Rabidus vardı. Her Origon gibi o da kendisini kehanetteki seçilmiş kişi olarak görüyordu ve tüm hayatını Neon devrimine adamıştı.

Neon, asla tek bir ülkeye bağlı olmayan, birçok farklı ülkeden bilim insanlarının gizlice örgütlendiği ülkeler üstü bir oluşumdu. Yıllar içerisinde en büyük yatırımlarını bilim, enerji ve silah teknolojileri üzerine yapmışlardı. Ellerindeki bu büyük güç sayesinde birçok ülkenin politikacı ve siyasi lideri ile yakın bağlantılar kurmuşlardı. Ama tüm bu bağlantılara rağmen gizliliklerini asla ihmal etmemişlerdi. Neon büyük bir hızla büyümeye devam ederken, dünya 1918 yılında biten çok büyük bir savaştan çıkmıştı ve ülkelerin oluşan hasarlarını düzeltebilmeleri için uzun zamana ihtiyaçları vardı. Tüm ülkelerin zayıfladığı bu dönemde Neon'un yıllardır biriktirdiği güç çok daha anlamlı bir hale gelmişti. Origon Rabidus yıllardır beklenen devrimi gerçekleştirmek için bundan daha iyi bir dönem olmayacağını düşünmüştü. Noah, Rabidus'un yönetim anlayışını kusurlu görse de adamın bu düşüncesinde haklı olduğunu biliyordu çünkü kendisi de olsa muhtemelen aynı şeyi yapardı.

Noah ekran başında otursa da beyni çoktan geçmişin derin sularına dalmıştı. İlk başlarda, yaklaşık otuz yıl öncesinde Eva ile olan anılarına giden nöronları, şimdi çok daha eskilerin karanlık sularına dalmıştı. Noah, kendisinin de yeryüzünde var olmadığı 1930'lu yıllara ait tüm bu bilgileri, sadece Origon'ların okuyabildiği, Neon'un gizli tarih notlarından okumuştu. Dönemin Origon'u Rabidus'un etrafında farklı coğrafyalardan sorumlu on iki kranial olsa da adam bir tanesine çok daha yakın ilgi göstermekteydi. Bu kişi aynı zamanda Neon'un genetik çalışmalarından da sorumlu olan Mengele adında, genç ve ide-

alist bir doktordu. Origon Rabidus ve kranial Mengele, devrimin her aşamasını herkesten gizli bir şekilde uzun uzun planlamışlardı. Neon'un var olduğu günden bu yana sergilediği en önemli özelliği, gizli olmak ve arka planda kalmaktı. O nedenle bu planı hayata sokacak hem hırslı hem de cesur siyasi aktörlere ihtiyaç vardı. Dönemin şartları gereği bu kişileri bulmakta hiç zorlanmadılar ve tüm dünyayı birbirine katacak bir savaşın fitilini gizlice ateşlediler. Neon'un en önemli felsefesi olan üstün insan modelinin, İkinci Dünya Savaşının temel mottosu olması, kesinlikle tesadüf değildi.

Neon, güçlü olmanın ne kadar zor olduğunu biliyordu ve bu gücü korumak için bazen çok kirli işlerin yapılması gerektiğini yıllar içinde deneyimlemişti. Yine de tüm bunlara rağmen bilimsel temelli bir güç olduğundan, ilkelerinde uymak zorunda olduğu temel etik kuralları vardı. Ama bu kurallar İkinci Dünya Savaşı sırasında, Neon'un tarihinde hiç olmadığı kadar ihmal edilmişti. Kranial Mengele için Neon'un devrimi büyük bir olaydı ama adamın bilimsel merakı devrimden çok daha önemliydi. Savaşı fırsat olarak gören Mengele, insanlığın sınırlarını zorlayacak birçok deneyi savaş esirleri üzerinde denemişti. Tarihi her zaman kazanan ülkeler yazacağından yaptığı bu vahşetten kimsenin haberi olmayacağını düşünmüştü. Ama bizzat kendisinin başlattığı bu akım bir anda kontrolden çıkarak insanlığın en ağır dramlarından birisi haline dönüşecekti.

Origon Rabidus yaptığı her şeyi *Neon Devrimi* için yapıyordu. Dünyayı memelilerin en vahşi türü olan ilkel insandan korumak istiyordu ve bunu başarmaya çok yaklaşmıştı. Hem maddi hem de insan gücü açısından Neon'un önemli kayıpları olsa da hayali kurulan devrim için bunlar önemsiz meselelerdi. Neon'un gizlice desteklediği ülkeler savaşı açık bir şekilde önde götürüyorlardı. Bunun altında yatan en önemli sebep ellerinde-

ki silah gücü gibi gözükse de başarılarının asıl nedeni, birbirleriyle haberleşmede kullandıkları muazzam teknolojiydi. Neon yıllar önce kendi içerisinde haberleşmek için geliştirdiği *Enigma* adlı sistemi savaş sırasında destekledikleri ülkelerin kullanımına açmıştı. Bu sistem, dönemin en başarılı şifreleme yöntemiydi ve düşmanın bu şifreyi kırmasının bir imkânı yoktu. Bu sayede savaşan birimler çok uzaklarda da olsalar birbirlerini çok hızlı bir şekilde bilgilendirebiliyorlardı.

Noah derin bir nefes aldı ve kendisini Rabidus'un yerine koydu. Adam resmen zaferi ellerinin arasında tutmuştu ve havaya kaldırmak üzereydi. Ama hiç ummadığı bir insan ellerinin arasından o zaferi söküp almıştı. Üstelik bu kişi, Neon içinde yetişmiş çok önemli matematikçilerden biriydi. Aslında gençliğinde göstermiş olduğu yetenekleri sayesinde Neon içerisinde çok yüksek seviyelere gelebilirdi. Ama görünen o ki adamın özgür ruhu ve özel hayatındaki bazı tercihler, Neon'da üst seviyelere yükselmesine izin vermeyecekti. Çünkü Neon'un üst seviyedeki kişiler için kuralı açık ve netti. Her türlü duygusal ilişki ve bağ kurulması yasaktı. Buna rağmen adamın yeteneği o kadar yüksekti ki Neon bu dâhi ile asla bağlarını koparmak istemedi.

Söz konusu bilimin çıkarları olduğunda Neon asla acıma göstermezdi ama savaş sırasında kontrolden çıkan gelişmeler ve ortaya çıkan vahşet Neon için bile fazlaydı. Origon Rabidus'un yaklaşımından rahatsız olan bazı kranialler bilhassa Mengele üzerinden sert eleştirilerde bulunmaya başlamıştı. Bu gelişme Neon için bir ilkti çünkü kranialler arasında çeşitli dönemlerde uyuşmazlıklar olsa da Origon'a karşı hiçbir zaman bu kadar sert bir tepki gösterilmemişti. Diğer taraftan Rabidus, kendisine gösterilen tepkilerin hiçbirisini umursamıyordu. Sonuçta Neon'un kehanetinin gerçekleşmesine çok az kalmıştı ve böylesi kritik bir dönemde bazı insanların kendisine karşı olmasını dert

edecek bir durumda değildi. Devrim sonrası hepsiyle bizzat ilgilenecekti zaten.

Rabidus'un Neon içerisindeki itirazları ciddiye almaması hiç hesaplamadığı bir gelişmeyi ortaya çıkaracaktı ve bu önemsiz görünen gelişme, hayatı da dahil olmak üzere her şeyini kaybetmesine neden olacaktı. Origon'un hiçkimseyi dinlemeyip bildiğini okuması üzerine üç kranial tepki olarak görevini bırakmıştı. Bu haberin yayılması ile beraber savaş karşıtı olan birkaç bilim insanı Neon ile yollarını ayırmayı tercih etmişti. Neon'un bünyesindeki bilim insanı sayısı söz konusu olduğunda ayrılanlar çok dert edilecek miktarda değildi. Tek sorun, bu ayrılışların Neon'un gizliliğiyle ilgili çeşitli sorunlara neden olabilme ihtimaliydi. O an için bu ayrılma sürecinde Rabidus'u endişelendiren tek konu gizlilik olsa da Neon'u sessiz sedasız terk eden bir matematikçi, hem Neon'un hem Rabidus'un hem de dünyanın kaderini değiştirecekti.

Yaşadığı dönemin çok ötesinde bir düşünme stiline sahip olan Alan Turing adlı matematikçinin araştırmak istediği o kadar çok konu vardı ki savaş tam anlamıyla kendisi için zaman kaybıydı. İngiltere'de yaşayan adam, savaşı sonlandırmak için tüm enerjisini *Enigma* adlı şifreleme yöntemini kırmaya adamıştı. İlerleyen zamanla beraber imkânsız denen şeyi başararak âdeta savaşın kaderini değiştirmişti. Tüm mesajlaşmaların deşifre olmasıyla başlayan sürecin nereye gideceği çok belliydi. Bu beklenmedik gelişme sonucunda Origon Rabidus'un ani bir karar vermesi gerekmişti. Ya Neon'un tüm gizliliğini ortadan kaldırıp tüm gücüyle savaşa girecekti ya da tam o anda geri çekilecekti. Rabidus ne kadar çılgın olarak adlandırılsa da Neon'u açığa çıkarmamak için savaşla ilgili tüm desteğini bir anda kesmişti. Bu beklenmedik hareket, desteklediği ülkeler için tam anlamıyla bir felaketti ve savaşın çok daha hızlı kaybedilmesine neden olmuştu. Ama Neon bu sayede gizliliğini korumayı

ve sahada yer alan bilim insanlarının çoğunu hayatta tutmayı başarabilmişti. Yine de bu durum bir gerçeği asla değiştirmeyecekti. Rabidus'un gerçekleştirmek istediği devrim neredeyse Neon'un sonunu getiriyordu.

Savaşın ardından birçok devlet yıllarca kendine gelemese de Neon, sınırları olmayan hayali bir devlet olduğundan, kısa sürede toparlanmayı başarabilmişti çünkü savaşı kazanan ülkeler de dahil olmak üzere hemen her ülkede önemli bir insan gücüne sahipti. Bu gücün önemli bir kısmı devrim uğruna yok olmuştu, kritik pozisyonlardaki birçok kişi ya deşifre olmuş ya da öldürülmüştü. İlk kaybı olan Giordano Bruno'dan bu yana Neon'un tarihte aldığı en büyük darbe olmuştu bu durum. Doğal olarak bu başarısızlığın sorumluları bunun bedelini ödemeliydi.

Rabidus, Neon tarihinde intihar eden ilk Origon olmuştu. Yerine gelen yeni Origon ve kranialler krizi çok iyi yönetmişlerdi. Savaş sırasında Neon'dan ayrılan bilim insanlarının çoğunu geri döndürmeyi başarmışlardı. Fakat geri dönmek istemeyenler için uygulanması gereken prosedür belliydi. İkinci Dünya savaşı sonrasında yaşanılan karmaşa nedeniyle prosedürü uygulamakta zorlansalar da sonrasında bu kişilerin hepsine tek tek ulaşılıp gereken yapılmıştı. Enigmayı deşifre ederek Neon'a en büyük darbeyi vuran matematik dâhisi Turing de buna dahildi.

İngiltere'ye savaşı kazandıran bu adam, ilerleyen yıllarda kahraman olarak anılması gerekirken eşcinsel olduğu için İngiliz hükümeti tarafından resmi anlamda cezalandırılmıştı. Devletin güvenliği için çalıştığı tüm gizli birimlerdeki pozisyonlarından uzaklaştırılan Turing'in önünde iki seçenek vardı. Eşcinsel olduğu için ya hapse girecekti ya da devletin kendisine belirli aralıklarla uygulayacağı hormon tedavisini kabul edecekti. Hapse girmektense hormon tedavisini kabul

eden Turing o kadar çok sinirlenmişti ki eski bağlantıları aracılığıyla Neon ile iletişime geçmişti. Olayların üzerinden bir süre geçtikten sonra Neon'dan birkaç kişi Turing'i evinde ziyaret etmişlerdi. Bu ziyarete hiç kimse tanık olmamıştı. Ertesi sabah eve gelen hizmetçisi, Turing'i ölü bulmuştu. Polis dosyalarında adamın ölüm nedeni olarak intihar gösterilmişti. Görünen o ki Turing siyanüre batırdığı elmayı ısırarak yaşama veda etmişti. Tüm dünyaya inanılmaz eserler bırakabilecek gelmiş geçmiş en büyük dâhilerden biri, hayatının en verimli dönemi sayılabilecek kırk bir yaşında hayatını kaybetmek zorunda kalmıştı.

Savaşın ikinci mimarı olan kranial Mengele ise Rabidus'un kendisini uyarmasıyla savaş bitmeden ortadan kaybolmuştu. Neon'un yönetici kademesinde uzun süre çalıştığından Neon'dan nasıl kaçılacağını çok iyi biliyordu. Bu bilgisi savaş sonrasında kendisini yaklaşık otuz yıl boyunca hayatta tutmaya yetmişti. Ama geç de olsa Neon tarafından bir şekilde bulunup gereken yapılmıştı. Tarihi belgeler Mengele'nin 1979 yılında Brezilya'da yüzme sırasında geçirdiği bir inme yüzünden öldüğünü söylese de adamın sonu çok daha farklı bir şekilde olmuştu. Söz konusu Neon'un kuralları olduğunda zamanın bir önemi yoktu. Üzerinden bin yıl geçmiş olsa da kurallar yerine getirilmek zorundaydı.

Noah'ın yaşlı beyni geçmişe yaptığı bu yolculuktan dolayı epey bir yorulmuştu. Tüm yaşanılanları ve alınan riski tekrar düşündü. Zamanlama her ne kadar doğru gözükse de sonuçlar yapılan bu hamlenin erken olduğunu göstermişti. Bununla beraber Neon'un devrimini savaş aracılığıyla gerçekleştirme fikri hem insanlığa hem de ekosisteme muazzam zararlar vermişti. Zaten Noah, kendi devrimi için çok daha zekice bir plan tasarlamıştı. Büyük bir sabırla doğru zamanın gelmesini bekliyordu. İlk ve tek resmi yenilgisinden bu yana Neon inanılmaz bir ilerle-

me kaydetmişti. Ulaştığı gücün sınırları, tarihin hiçbir dönemi ile mukayese edilemeyecek kadar yüksekti. Noah istese şu an bile planını devreye sokarak *Homo sapiens* çağını bitirip *Homo neon* çağını başlatabilirdi. Ama yine de bekliyordu. Bunun için çok önemli iki nedeni vardı. Birincisi devrim için artık başka hamle şanslarının olmamasıydı. Teknoloji ve haberleşmenin bu kadar hızlı olduğu bir dönemde ortaya çıktıkları anda bir daha gizliliğin derin sularına geri dönemeyebilirlerdi. Zaten ilk yaptıkları hamle bazı kritik insanların dikkatini çekmişti. İkinci neden ise Noah için çok daha önemliydi. Noah bekliyordu çünkü Dura, adama beklemesi gerektiğini söylemişti. Adam bir anda N0R9'dan öğrendiklerini Dura'ya anlattığında, kadının yaşayacağı heyecanı düşündü. Elindeki harika haberi en sevdiği yakınıyla paylaşmak isteyen her insanın yaşadığı heyecanı damarlarında hissediyordu.

Adam hızlıca sandalyesine oturup tekrar ekran karşısına geçerek son güncellemelere baktı. Karşısındaki kodlarda muazzam bir işçilik vardı. Bu kodlara Neon'un üst düzey çalışanlarından kim bakarsa baksın, bunların Eva'nın beyninden çıktığını çok rahat anlardı. Kadının kendine özgü müthiş bir dili vardı ve bu dili her yerde imza gibi kullanıyordu. Tam bu sırada N0R9 ile ilgili çok önemli bir bilgi Noah'ın ekranına düşmüştü. Eğer yapılan analizler doğruysa Neon için hayati önem taşıyan bir bilgi söz konusu olabilirdi. Eva yirmi sekiz yıl evvel bakterilerde gerçekleştirdiği çok önemli bir bilimsel inovasyonu, N0R9 olarak kodlanan bu sokak çocuğunda da kullanmayı başarmış gibi gözüküyordu. Neon'un bakteriler aracılığıyla kullandığı bu sistem dünyanın en güvenilir haberleşme sistemiydi ve Eva tarafından dizayn edilmişti.

Noah derin bir nefes aldı. Bu durumda N0R9'un keşfi çok daha anlamlı bir hal almıştı. İlk başta Eva'nın sokak çocuklarında yaptığı deneysel araştırmalardan biri sandıkları Alef,

bir anda geçmişten gelen çok önemli bir mektuba dönüşmüştü. Bizzat Eva'nın elinden çıkan bu şifreli mektup, Noah'ın son yıllarda yaşadığı en heyecan verici gelişmeydi. Ama adam fena halde yanılıyordu. Tam kırk dört dakika sonra ekranında belirecek olan bilgiyi gördüğünde, şu an inanılmaz heyecanlandığı gelişme, tüm anlamını yitirecekti. Göreceği bilgi Noah'ı, o an için dünyanın en mutlu insanı yapacaktı. Ama dünyanın en mutlu insanı olmanın bir bedeli vardı ve Noah'ın dopamin ile dolacak beyninin, o an için bu gerçeği görebilmesi imkânsızdı.

Bölüm 67

N0R10

Tam şu anda hayatın en üzücü tarafı,
bilimin bilgi biriktirme hızının,
toplumun bilgelik edinme hızından
daha fazla olmasıdır.

Isaac Asimov

Son iki günü oldukça hareketli geçiren Alhazen hâlâ yerinde duramıyordu. Uzun süredir yaşadığı sıradanlığın içinde paslanan yaşlı vücudu, gençliğindeki o hareketli günlere geri dönmüş gibiydi. N0R9'dan elde edilen bilgiler anında bir üst katında bulunan Origon Noah'ın ekranına düşüyordu. Origon'un onayının ardından Alhazen sonuçları kendi ekranında görebiliyordu. Gördükleri arasında yaşlı adamı en çok heyecanlandıran şey, yıllardır haber alamadıkları Eva'nın bir eserini yeniden görmek olmuştu. Fizik alanında dünyanın en önemli bilim insanlarından biri olan Alhazen, kızın zekâsına büyük bir hayranlık duyuyordu. Gencecik yaşında yaptığı keşiflerin birçoğunun bilim dünyası tarafından hâlâ keşfedilememiş olması, kızın aslında ne kadar önemli bir dâhi olduğunun göstergesiydi. Neon'a her anlamda büyük katkıları olan Eva'nın çalışmalarından biri, üzerinden neredeyse otuz yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ Neon'da aktif bir şekilde kullanılıyordu ve güvenli haberleşme açısından daha iyi bir alternatif hâlâ keşfedilememişti.

Neon tarihinde haberleşme güvenliği açısından en önemli tasarımlardan biri olan *Enigma*'dan sonra geliştirilen en mükemmel sistem, kadının nöronları arasından çıkmıştı. Eva'nın geliştirdiği bu sistem sayesinde Neon'un iletişimde kullandığı gizli bilgileri artık kimsenin öğrenme şansı yoktu. Aslında tüm hikâye yazının keşfiyle başlamıştı. İnsanoğlu yazıyı icat ettiği gün, çok ilginç bir gerçekle tanışmıştı. Bilginin gizliliği beyinde müthiş bir şekilde korunurken, yazıya döküldüğü anda herke-

sin ulaşabileceği bir hale dönüşüyordu. Her ne kadar ilk başta yazıların amacı haberleşmek ya da gelecek kuşaklara bilgiyi aktarmak olsa da zamanla bazı yazıların sadece bazı kişiler tarafından okunmasının gerektiği bir ilişki ağı ortaya çıkmıştı. İşte böyle durumlar için yazılı bilginin güvenliğini sağlayacak yeni yöntemler gerekliydi.

Çok eski zamanlarda yazıyla haberleşmenin güvenliği elçilerle ya da zarfların üzerine dökülen mühürlerle sağlanıyordu. Ama bu önlemlerin gerçekte hiçbir işe yaramadığı tarih boyunca defalarca deneyimlenmişti. Bunun üzerine haberleşme güvenliği açısından insanın hayatına "şifreleme" diye bir yöntem girdi. Böylece şifreyi bilen kişi dışında kimse yazılanları anlamayacaktı. Devleti yönetenler arasındaki mektuplardan aşk mektuplarına kadar birçok iletişim, şifreli yazılar aracılığıyla yapılmaya başlanmıştı. İlerleyen zamanla beraber gelişen teknoloji, alternatif iletişim modelleri olan telgraf ve telefonu kullanıma sokmuştu ama bilginin şifrelenme ihtiyacı asla değişmemişti.

Yakın dönemde bilgisayar ve internetin insan hayatına girmesiyle beraber tüm bilgiler 1 ve 0'dan oluşan kodlara dönüşmüştü. Teknoloji sayesinde, çok kompleks algoritmalara bağlı muazzam şifreleme yöntemleri geliştirilmişti. Ama aynı teknoloji, ilginç bir şekilde bu şifreleri kırabilecek yöntemleri de yine kendisi üretmişti. İşte bu müthiş ironi, tek bir gerçeği gözler önüne sermişti. Bilgi, veriye dönüşür dönüşmez bu bilgiyi korumak neredeyse imkânsız hale geliyordu. İşte Eva'nın keşfi bu noktada çok büyük bir önem kazanıyordu. Çünkü kadının geliştirdiği sistem, dijital bilgiyi şifreli bir şekilde biyolojik kodlara dönüştürebiliyordu. Bilgi biyolojik kodlara dönüştükten sonra da kolaylıkla herhangi bir canlının bir parçası haline gelebiliyordu. Eva, yaptığı bilimsel keşiflerin hiçbirisini bilim dünyası ile paylaşmadı çünkü buldukları Neon'un geleceği için gizli kalmalıydı.

Neon, kendi araştırma sonuçlarını bilim dünyasıyla paylaşmasa da bilim hızla gelişmeye devam ediyordu ve zaman içerisinde Eva gibi düşünen bilim insanlarının ortaya çıkması kaçınılmazdı. Kadının yıllar evvel yaptığı keşiflere benzer bilimsel çalışmalar yakın bir dönemde ortaya çıkmaya başlamıştı. Örneğin, yapılan bir çalışmada bir grup bilim insanı Tolstoy'un 587.287 kelimeden oluşan "Savaş ve Barış" adlı romanını, DNA molekülünün içine kodlamayı başarmışlardı. Normalde DNA zinciri de biyolojik anlamda belirli kodlardan oluşuyordu ve bilim insanları yazılanları bu biyolojik kodlara dönüştürerek romanı DNA'nın içinde saklamayı başarabilmişlerdi (27). Bu harika buluş sonrasında müzik ya da video datası gibi daha büyük boyutlu dosyalar da benzer mantıkla DNA içinde saklanabilir hale gelmişti. Yani bilim insanları doğadaki canlıların genetik materyalini oluşturan DNA'nın içerisine, kendi bilgilerini de yükleyebilecek bir seviyeye ulaşmışlardı. Bilim dünyasında yaşanan bu yeni girişimler, dijital bilginin organik hale dönüştürülmesiyle ilgili yeni bir akım başlatmıştı.

Bilim insanlarının önünde çözülmesi gereken önemli bir soru vardı: Bu bilgileri yaşayan bir canlının genetik materyaline yüklersek ne olurdu? Canlının yaşam şekli ya da yüklenen bilgi bu durumdan etkilenir miydi? Bir grup bilim insanı bu soruyu araştırdığında ilginç bir sonuçla karşılaştı. Çalışmada, internetin ilk yıllarında oldukça popüler olan *gif* (*Graphics interchange format*) uzantılı bir resim dosya formatı kullanılmıştı. Gif formatının en önemli özelliği, birkaç saniyelik hareketli görüntüleri oldukça düşük boyutta saklayabilmesiydi. Bu dosyaların en meşhur olanlarından biri koşan bir ata ait gif dosyasıydı. Bilim insanları oldukça düşük boyutlu bu dosyayı CRISPR denen bir yöntem aracılığıyla *E. coli* denen bir bakterinin genetik materyaline yerleştirmişlerdi. Buraya kadar olan kısım zaten önceki çalışmalarda da başarılmıştı. Bu çalışmayı farklı kılan özellik, belirli bir boyutu olan bilginin, yaşayan bir organizmaya depo-

lanmış olmasıydı. Günlük hayatına normal bir şekilde devam eden bu bakterilerden alınan genetik materyal analiz edildiğinde, bakterinin içine gömülen gif dosyasına %90 gibi yüksek bir oranda ulaşılabildiği görülmüştü (28).

Yakın dönemde yayımlanan bu bilimsel çalışmalar aslında Eva'nın ne kadar büyük bir dâhi olduğunu gösteriyordu. Kadının bu konudaki çalışmaları neredeyse otuz yıl öncesine kadar gidiyordu. Eva'nın geliştirmiş olduğu modelde de istenilen her türlü bilgi, bakterilerin içine gömülebiliyordu. Modelin en kullanışlı tarafı, bu bilginin diğer kuşaklara da aktarılmasını sağlamasıydı. Yani bilgiyi yerleştirdiği bakteriler, bölünüp kaç nesil çoğalırsa çoğalsın, kendisine hiç dokunulmamış, en son nesil bakteriden bile yüklenmiş bilgiye ulaşılabiliyordu. Bu gerçekten muazzam bir olaydı. Bununla birlikte Eva, çok sevdiği çalışma arkadaşı Yo Kan'ın da yardımıyla bu organik yönteme koruyucu olarak dinamik bir şifreleme yöntemi de eklemişti. İşte bu müthiş gelişmenin ardından Neon'da yapılması gereken tüm gizli yazışma ve bilgi transferleri artık bakteriler aracılığıyla yapılmaya başlanmıştı. En gizli bilgiler bazen çanta içinde bazen de vücudun herhangi bir kısmında hiçbir güvenlik önlemine takılmadan bakteriler aracılığıyla taşınmıştı.

Eva'nın yıllar evvel hayata geçirdiği bu müthiş inovasyon sadece haberleşmede değil, bilginin depolanması meselesinde de önemli alternatifler sağlıyordu. Eva, bu konuda en çok sevdiği bakteri türü olan *Deinococcus radiodurans* adlı bakteriyi kullanmıştı. Ekstremofil bir canlı olan bu bakteri türü, insanı öldürmek için yeterli olan radyasyon dozunun 1.000 kat fazlası altında bile yaşamaya ve çoğalmaya devam edebiliyordu. Neon için çok önemli bazı bilgilerin kopyaları bu bakterilerin içinde şifrelenmiş bir şekilde saklanıyordu. Bu sayede tüm dünyayı etkileyecek dijital ya da nükleer bir felaket senaryosunda bile Neon'un bilgileri bir şekilde güvende olacaktı. Üstelik bilgisayarların aksine bu canlılar oldukça küçük yer kaplıyordu.

Geçmişi hatırlamak Alhazen'in içinde garip bir kasvetin oluşmasına neden olmuştu. Eğer Eva'yı kaybetmeselerdi, Neon'un şu an gelmiş olabileceği noktayı hayal bile edemiyordu. Aslında bu kayıpta kendisinin de büyük bir katkısı vardı çünkü Eva'nın gitmesini en çok destekleyen kişi Alhazen olmuştu. Yıllar sonra kendisini sorguladığında, en büyük pişmanlığının bu karar olduğunu anlayacaktı. Adam, sandalyesinde iyice arkaya yaslanarak geçmişi hatırlamaya çalıştı. Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi çünkü Neon'un kaderini değiştirebilecek üçlü, bir anda beyninin kıvrımlarından karşısına fırlamıştı.

Henüz çok genç olmalarına rağmen Noah, Eva ve Yo Kan gece gündüz demeden çalışıp inanılmaz işlere imza atmışlardı. Noah, bilgisayar ve kodlama teknolojileri konusunda bir dâhiydi. Yo Kan ise hem bilgisayar hem de sinirbilim alanında çalışmaları olan önemli bir bilim insanıydı. Eva ise sinirbilim ve genetik alanında yaptığı çalışmalarla herkesi kendisine hayran bırakan gencecik bir kızdı. Noah ve Yo Kan aynı yaştayken, Eva ikisinden beş yaş daha küçüktü. Alhazen, Eva'nın gençlik dönemini çok iyi hatırlıyordu. Yüzünün neredeyse tamamını kaplayan gözlüğünü ve bu gözlüğün ardındaki zekâ dolu müthiş bakışları unutmak imkânsızdı.

Bu müthiş üçlü, zamanlarının tamamını laboratuvarda birlikte geçiriyorlardı. Günler süren beyin fırtınaları ve muazzam tasarlanmış araştırmaların her biri, Neon'a inanılmaz katkıları olacak sonuçların ortaya çıkmasını sağlıyordu. Ama her ilişkide olduğu gibi onların birlikteliğinde de zamanla birtakım anlaşmazlıklar ortaya çıkmıştı. Bu gelişmeler Eva ve Yo Kan'ı birbirlerine daha çok yaklaştırırken, Noah'ı bu ikiliden uzaklaştırmıştı. O dönem yeni kranial olan Alhazen, Noah'ın derin mutsuzluğunu çok iyi hatırlıyordu. Üçlü arasındaki bağı geri dönüşü olmayacak bir şekilde koparan olay ise Eva ve Yo Kan'ın kendilerine özel bir laboratuvara geçme isteği olmuştu. O tarihten sonra kendi laboratuvarlarına kapanan ikili, birbirle-

ri dışında neredeyse kimseyle görüşmemişti. Hemen herkes bir şeylerin ters gittiğini öngörebiliyordu ama bu kadar ters olacağını kimse tahmin edememişti.

Eva ve Yo Kan bir gün herkesi şaşırtacak şekilde periferde görev almak istediklerini belirtmişlerdi. Gerekçeleri de çok basitti. Bugüne kadar geliştirdikleri çeşitli biyolojik teknolojileri doğal insanlar üzerinde denemek istiyorlardı. Neon, prosedür gereği önemli araştırmacılarını merkezde çalıştırırken diğer bilim insanlarını dünyanın çeşitli bölgelerindeki ülkelere gönderirdi. Periferdeki araştırmacılar için yaşam ve çalışma koşulları her zaman daha zordu çünkü belirli aralıklarla bulundukları yerleri değiştirmeleri gerekiyordu. Çünkü denemek istedikleri uygulamaları, gittikleri bölgenin insanları ya da doğası üzerinde deniyorlardı. O nedenle göze batmamak için belirli bir süre sonra o bölgeyi terk etmeleri gerekiyordu.

Normalde saniye kaybetmeye bile tahammülü olmayan Eva ve Yo Kan'ın böylesine zorlu bir görevde yer almak istemesi etraflarındaki herkesi şaşırtmıştı. Çünkü inanılmaz önemli araştırmalar yapıyorlardı ve her şey hiç olmadığı kadar iyi gidiyordu. Neon içerisinde bu kararı şaşkınlıkla karşılamayan sadece iki kişi vardı. Hem Noah hem de Alhazen, Eva ve Yo Kan'ın bu kararı almasının arkasında yatan gerçek nedeni tahmin edebiliyorlardı. İnsanlar göremese de ikilinin arasında koparılması imkânsız bir bağ kurulmuştu.

Neon, bilimsel temeller üzerine kurulu bir organizasyon olsa da sahip olduğu bazı kurallar nedeniyle dini bir tarikatı andırıyordu. Özellikle Origon, kranial ya da önemli pozisyonda olan kişiler için, her türlü duygusal birlikteliği ve evliliği yasaklaması oldukça radikal bir yaklaşımdı. Alhazen bu kuralın kim zamanında, hangi amaçla koyulduğunu bilmiyordu ama kendisi de tüm hayatını bu kural yüzünden yalnızlık üzerine inşa etmişti. O nedenle de aşk kavramının ne olduğunu bilmiyordu ama Eva ve Yo Kan arasındaki görünmez bağın aşk olduğun-

dan emindi. Çünkü içinde, her duygudan tam da olması gerektiği kadar vardı. Alhazen'e göre merkezden ayrılmak istemelerinin altında yatan en önemli neden buydu. Her ikisi de birbirine görünmez bir iple bağlıydı ama Neon'da kişiler arasında bağ kurmak yasaktı. Tek bir bağınız olmak zorundaydı ve o bağ da Neon ve Origon'a olan bağlılığınızdı. Ama gerek Eva gerekse de Yo Kan özgürlüklerine aşırı düşkün iki ruhtu. Kendilerinin yarı kapasitesinde bile olmayan insanların, özgürlüklerine koydukları kurallara uymayacak kadar zeki ve cesurlardı. İşte o nedenle büyük bir karar verip periferde görevlendirilmeyi seçmişlerdi. Belki işleri zorlaşacak, imkânları azalacaktı ama tüm araştırmalarını özgür bir şekilde yapabileceklerdi.

Eva ve Yo Kan'ın merkezden ayrılma isteği kranialler arasında tartışma konusu olsa da Alhazen inisiyatif kullanarak diğerlerini ikna etmeyi başarmıştı. Sonuçta Neon askeri bir organizasyon değildi ve araştırmacılar kuralların dışına çıkmadıkları müddetçe özgürlüklerini sonuna kadar yaşamalıydılar. "Özgür olmayan bir beyin ile sadece bildiklerinizi tekrar edersiniz. Keşfetmek istiyorsanız, uçmanız şart. Bırakın istedikleri gibi uçsunlar" demişti Alhazen. İkilinin merkezden ayrıldıkları gün herkeste muazzam bir hüzün vardı. Ama en hüzünlü kişi bu vedaya gelmemişti. Beraber olağanüstü işlere imza attıkları, en yakın dostları Noah'ın ortalıklarda gözükmemesi, kimsenin dikkatinden kaçmamıştı. Alhazen bunun nedeninin nefret ya da öfke değil, acı çekmek olduğunu sonrasında anlayacaktı. Neon'un kaderini sonsuza kadar değiştirebilecek iki dâhi, sessiz bir şekilde yolculuklarına çıktılar ve Neon'dan hiç kimse bu ikiliyi bir daha hayatları boyunca göremedi.

Eva'nın müthiş güzelliğinin ardında muazzam bir disiplin ve tükenmeyen bir hırs vardı. Eğer bir şeyi yapmayı kafasına koyduysa, kendisi de dahil olmak üzere kimsenin gözünün yaşına bakmazdı. Geliştirdiği genetik teknolojileri insan üzerinde uygulamak en büyük arzularından birisiydi. O nedenle gelişmiş

büyük ülkelerden ziyade daha fakir ve gelişmemiş bölgeleri kendilerine laboratuvar olarak seçmişlerdi. Çünkü bu tarz bölgelerde bilimsel etik ve kurallar kimsenin umurunda değildi ve yapmak istediğiniz çılgınlıkların sınırını belirleyen tek şey, ne kadar paranızın olduğuydu. Eva ve Yo Kan'ın da sınırsız paraları ve çılgınlıkları vardı. Tüm gizli deneylerini gittikleri bölgelerdeki sokak çocukları üzerinde ya da arka planında Neon'un olduğu ticari tüp bebek merkezlerinde gerçekleştiriyorlardı. Bu konuda kendilerini denetleyecek herhangi bir güç olmadığı için akıllarına gelen her çılgınlığı, her şeyden habersiz yaşamakta olan masum insanlar üzerinde deniyorlardı.

Normalde perifer bölgelerde çalışan her araştırmacı düzenli aralıklarla merkezi bilgilendirmek zorundaydı. Eva ve Yo Kan da üç yıl boyunca yaptıkları tüm çalışmalar hakkında Neon'u detaylı bir şekilde bilgilendirmişlerdi. Geliştirdikleri teknolojinin doğrudan etkilerini sokak çocuklarında ölçüyorlardı. Bu konuda ellerinin altında hiç bitmeyecek muazzam bir insan kaynağı vardı. Gelişimsel denemeleri ise tüp bebek merkezlerinde gerçekleştirmişlerdi. Çocukları olmayan birçok insan, genetik materyallerini kendi elleriyle teslim ediyorlardı. Eva ve Yo Kan burada yaptıkları genetik müdahaleleri uzun dönem takip edebilecekleri bir sistem kurmuşlardı.

Üç yılın ardından Neon'a gönderilen raporlar azalmaya başlamıştı. Üstelik raporların içerikleri Eva ve Yo Kan'dan beklenmeyecek kadar özenilmemiş ve basit görünümlüydü. Bu gelişme merkezdekilerin eleştirilerinin sertleşmesine neden olmuştu. Bu eleştirilerin temelinde "aslında ikilinin duygusal bir ilişki içinde oldukları ve kendi çıkarları doğrultusunda Neon'a raporlamadıkları başka deneyler yaptıkları" iddiası yatıyordu. Dönemin Origon'u vizyonu oldukça yüksek bir insan olduğundan bu itiraz ve iddiaları en uygun şekilde kontrol altında tutmayı başarmıştı. Alhazen de toplantılarda yaptığı konuşmalarda bu suçlamaların arkasında herhangi bir kanıt ol-

madığını, öne sürülen fikirlerin sadece varsayımlardan ibaret olduğunu belirtmişti. Her ne kadar "ikili arasındaki duygusal bağla" ilgili iddianın gerçek olduğunu bilse de bu çağdışı kural nedeniyle böylesine kıymetli iki beynin zarar görmesine asla izin veremezdi. Diğer taraftan Neon'dan gizli araştırmalar yaptıkları iddiasının ise saçma bir fikir olduğuna inanıyordu. Ellerinin altında bu kadar büyük bir güç ve özgürlük varken böyle davranmalarına neden olacak bir etken göremiyordu. Ama şu an ekranda gördüğü bilgiler bu konuda fena halde yanıldığını gösteriyordu. Eva ve Yo Kan'ın Neon'a hiçbir şekilde bildirmedikleri gizli deneylerine ait yirmi altı yıllık kanıt, karşısındaki ekranda güncellenip duruyordu.

Düzensiz ve gecikmeli raporlar bir süre sonra yerini derin bir sessizliğe bırakmıştı. En son gelen raporun üzerinden altı ay geçmişti ve Eva ve Yo Kan'a hiçbir şekilde ulaşılamıyordu. Bunun üzerine Neon'a ait özel bir birim hızla bölgeye gidẹrek kısa bir araştırma yaptığında elleri boş bir şekilde merkeze dönmek zorunda kalmışlardı. Eva ve Yo Kan sanki bir anda yok olmuşlardı. Bu beklenmedik gelişme bir anda bir sürü söylentinin ortaya çıkmasına neden olmuştu. Kimilerine göre Eva ve Yo Kan, Neon'un baskısından kaçıp kendi deneylerini özgür bir şekilde yapacakları bir ortam yaratmışlardı. Ama bu görüş oldukça zayıf sayılırdı çünkü dünyanın hemen her bölgesinden haberdar olan Neon'un, böyle bir gelişmeyi gözden kaçırması hemen hemen imkânsızdı. Bir başka grup olaya daha romantik açıdan yaklaşmıştı. Bu kişilere göre, ikili tüm bilimsel kariyerlerinden vazgeçip şehir hayatından uzakta bir yerde evlenerek sakin bir yaşam sürmeye karar vermişti. Bu fikri savunanlar Eva'nın Neon'dan ayrılmadan önce hamile olduğuna, kimse fark etmeden bir an önce perifer bir bölgeye gitmek istemesinin altında da bu nedenin yatttığına inanıyorlardı. Bunlar dışında başka ilginç fikirler olsa da kimsenin aklına sarhoş bir sürücü tarafından, gece yarısı kırmızı bir ışıkta katledilecekleri gelmemişti. Üstelik bu sarhoş sürücü, yaşadığı küçük şehir için o kadar büyük

biriydi ki tüm delilleri bir anda yok ettirmişti. Öyle ki olayla ilgili polis kaydı bile tutulmamıştı. Sadece yerel gazeteler kimliği tespit edilemeyen iki kişinin ölümünden bahsetmişti. Yerel gazetenin dijital arşivinin olmaması ve Neon'un araştırmasını daha çok adli kayıtlar üzerinden yapması, bu acı gerçeği gözden kaçırmalarına neden olmuştu. Dünyanın en önemli iki beyni uzun yıllar önce yeryüzünü saçma sapan bir durum yüzünden terk etmişti ve her şeyi gören Neon'un bundan haberi bile olmamıştı.

Alhazen'in ekranda gördüğü veriler çok önemli bir bilgiyi ortaya koyuyordu. Eva, zamanında bakteriler üzerinde gerçekleştirdiği tekniği insan vücudu üzerinde de uygulamayı başarabilmişti. Görünen o ki, N0R9'un içinde çok önemli laboratuvar bilgilerinin olduğu şifreli dosyalar bulunmaktaydı. Böylesine muazzam bir işin neredeyse yirmi altı yıl önce yapılmış olması bilimsel olarak gerçekten inanılmazdı. Bununla beraber elde edilen diğer sonuçlar Alef'in sadece bilgi depolama için kullanılmadığını da gösteriyordu. N0R9'un beyniyle ilgili yapılan incelemeler, anatomik anlamda çok ilginç bir farklılığı ortaya çıkarmıştı. Beyin kesitlerinde koku bölgesi olan olfaktör korteks ile görmeden sorumlu oksipital korteks arasında normal insanlarda olmayan çeşitli bağlantılar keşfedilmişti. Bu da görme ve koku duyusu arasında bir etkileşim söz konusu olabileceğini göstermekteydi.

Eva'nın en fazla merak ettiği konulardan biri de duyuların yer değiştirmesi ya da iç içe geçmesi ile ilgili fikirleriydi. Bir ara "dildeki tat reseptörlerinden çıkan sinyallerin beyinde görme merkezi olan oksipital kortekse gittiğinde" neler olabileceğini kafasına takmıştı. "Tek istediğim çikolata denen mucizeyi gözlerimle görmek" demişti. Ekrandaki sonuçlar kızın başardığını gösteriyordu. Alef muhtemelen kokuları görmeyi başarabilen bir insandı ama bu ihtimalin gerçek olup olmadığını asla bilemeyeceklerdi. Tüm bu bilgiler Alhazen'in midesinde ciddi bir

yanma hissinin oluşmasına neden olmuştu. Bu yanmanın sebebi mide asidi gibi gözükse de asıl neden pişmanlıktı çünkü eğer Eva, Neon'da kalsaydı adamın yaşlı gözleri yıllardır beklediği devrime şahit olma şansını yakalayacaktı. Bundan adı kadar emindi.

Bir üst kattaki Origon Noah'ın dolaştığı geçmişte, Alhazen'in de dolaşması tesadüf değildi. Eva'nın eseri ile karşılaşmak geçmişle ilgili bir sürü anının gün yüzüne çıkmasına neden olmuştu. Hatıralardan sıyrılmak için ayağa kalkan yaşlı adam, odanın köşesinde sessizce oturmakta olan Atlas'ı fark etti. Hafif bir irkilme yaşadı ama bu irkilmenin dışarıdan anlaşılması neredeyse imkânsızdı. Kafasında dolaşan anılar o kadar derindi ki küçük odada devasa bir adamı unutmasına neden olmuştu. Alhazen sessizce oturan Atlas'a baktı. Kendisi ile tam anlamıyla gurur duyuyordu çünkü muazzam bir iş başarmıştı. Bir optogen asker olarak yaptığı işin ne kadar önemli olduğunu biliyordu ama bu keşifin Neon için ne anlama geldiğini asla tahmin edemezdi.

"Gerçekten harika bir iş başardın Atlas" dedi adam. Oldukça etkileyici bir tonda konuşuyordu. "Şimdiki görevin ise bölgeye gidip N0R9'un tüm ilişki ağını araştırmak olacak. Alef gerçekte kimdir, neler yapar, özel bir yeteneği var mıdır ve çevresindeki yakınları kimler? Bunların hepsini bana raporlamanı istiyorum. Tüm bu süreç boyunca tam yetkiye sahip olacaksın. Sorumlu olduğun kişiler sadece ben ve Origon Noah olacak. Onun dışında kim ne derse desin karşı koyma ve yok etme yetkisine sahipsin."

Atlas kendisine verilen yetkinin sınırlarının ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Böylesine büyük yetkiler bir optogene ancak çok özel durumlarda verilirdi. Demek ki peşinde oldukları şey, Neon için gerçekten hayati önem taşıyordu. Zaten az önce Alhazen'in vücudu bilgisayarın başındayken, beyninin burada olmadığını fark ettiğinde bu işin ne kadar derin olduğunu anla-

mıştı. Alef ile ilgili görevini başarıyla tamamlayıp yorgun beynini uykunun sıcak ellerine bıraktığından beri düşünme sistemi daha verimli çalışıyordu. Alhazen kendisine tam yetki vermişti ve görevi çok netti. Alef denen kişinin yeryüzünde bırakmış olduğu her izi bulup, ortaya çıkaracaktı. Yaptığı tüm çirkin işleri düşündüğünde bilgi toplamak en sevdiği görevlerden biriydi. En azından kan görmek zorunda kalmayacaktı. Tabii gerekli olmadığı müddetçe.

Alhazen, Atlas'a yapılması gereken işleri tek tek açıklarken bir anda bulundukları odanın kapısı sertçe açıldı. Noah hızlı adımlarla odaya girdi. Oda o kadar küçüktü ki Origon durmak için önemli bir çaba sarf etti. Atlas hızlı bir hareketle ayağa kalktı ve hemen diz çöküp başını yere eğdi. Noah ise Atlas'ı görmedi bile. Doğrudan Alhazen'in yanına giderek elindeki kâğıdı ona uzattı. Noah'ın bakışlarında "Buna inanamayacaksın" der gibi bir ifade vardı. Yaşlı adam Origon karşısında yapması gereken ritüeli bir kenara bırakıp hemen Noah'ın kendisine uzattığı kâğıdı aldı. Alhazen ilk başta okuduklarını anlamakta zorlansa da kâğıtta vurgulanan bilginin ne olduğunu fark ettiğinde tüm vücudunu titreten devasa bir şok dalgası hissetti. Mutluluk ve kandırılma hisleri arasında gidip gelen adamın ağzından çıkan tek cümlelik "Nasıl mümkün olabilir?" sorusu tüm durumunu özetliyordu. Elindeki kâğıtla beraber yaşlı vücudunu yerçekiminin kollarına bıraktı ve arkasındaki koltuğun üzerine sertçe oturdu. Noah'ın yüzündeki gülümseme Alhazen'in yaşadığı şok karşısında daha da büyümüştü. Yaşlı adam bile böyle tepki verdiyse Dura'nın vereceği tepkiyi tahmin bile edemiyordu.

Alhazen'in dudakları ne olduğu anlaşılmayan birtakım cümleler mırıldanıyordu. Kendisinin bile duymayacağı kadar sessiz olan bu mırıldanmalar çeşitli Latince cümlelerden başka bir şey değildi. Dışarıdan bakıldığında, bir mucizeye tanık olduğu için Tanrı'ya dua eden bir rahip gibi gözüküyordu. Oysa adamın elindeki kâğıtta kutsal olan hiçbir şey yoktu. Neon'un ve dün-

yanın kaderini değiştirecek DNA analiz sonuçlarının olduğu sıradan bir rapordu sadece. Kâğıtta N0R9'un genetik yapısının, Neon'un kendi genetik veritabanındaki iki üyesiyle yüksek oranda benzerlik gösterdiği yazmaktaydı. Yaşlı adamın gözleri cümlenin devamını okumadan beyni bu örneklerin kime ait olduğunu çoktan biliyordu. Her ne kadar imkânsız bir senaryo gibi gözükse de vücudunu parçalara ayırıp dört farklı ülkede inceledikleri N0R9, Neon tarihinin en önemli dehaları olan Eva ve Yo Kan'ın öz çocuğuydu. Alhazen'in bu inanılmaz bilgi karşısında aklına gelen ilk şey "Bir insan kendi öz çocuğu üzerinde deney yapabilir mi" sorusu olmuştu. Bu düşünce, Eva gibi hırslı bir insan için bile fazlaydı. Adamın beyni içinde bir sürü varsayım ışık hızıyla hareket ederken, gözleri kâğıttaki satırları okumaya devam ediyordu. Adamın ayaklarını yerden kesip bir koltuğa çökmesini sağlayan cümle ise bu bilginin hemen altında yer almaktaydı. Alef'in DNA'sı, Eva ve Yo Kan dışında birisiyle daha uyumluluk gösteriyordu. Bu kişi Alef'in öldürüldüğü adli vakadan canlı çıkan tek kişiydi. Kıza ait tüm kişisel bilgiler raporun devamında yer almaktaydı. Görünen o ki, her şeyi bilmekle övünen Neon'un gözden kaçırdığı garip bir hikâye söz konusuydu. Okuduğu bütün cümleler bitmesine rağmen hâlâ şaşkınlıkla elindeki kâğıda bakmakta olan Alhazen'in artık emin olduğu tek bir gerçek vardı. Neon'un kaderini değiştirecek kişiyi nihayet bulmuşlardı ve bu kişinin adının Tesla olması da hayatın garip espri anlayışından başka bir şey değildi. Artık ihtiyaçları olan tek şey, Eva ve Yo Kan'ın öz kızı olan N0R10'u canlı bir şekilde yakalayıp merkeze getirmek olacaktı.

Bölüm 68

Meryam'ın İkinci Mucizesi

Perişan bir haldeydim,
fakat içimde kendimden bile sakladığım
bir ümit vardı.

Sabahattin Ali

Meryam'ın fizyolojik yapısı kilo almaya oldukça meyilliydi. Hayatı boyunca her zaman az yemeye dikkat etse de vücudu hiçbir zaman istediği kiloya inememişti ve görünüşünde her zaman canını sıkan bir fazlalık vardı. Oysa kardeşi Tesla kendisinin tam tersiydi. Kız ne kadar yemek yese de asla kilo almıyordu. Anne ve babasındaki en işe yarar genlerin son çocuğa kalması her zaman canını sıkan bir mesele olmuştu. Ne zaman Tesla'nın harika özellikleri karşısına çıksa kendisini bir prototip gibi hissederdi. Normalde kız kardeşini her zaman sevmişti ama tüm çocukluğu ve gençliği boyunca sahip olduğu avantajlar nedeniyle Tesla'ya karşı hep bir kıskançlık duymuştu. Neyse ki Tesla bu özelliklerini çevresindekileri sinir etmek için kullanacak biri değildi. Aksine sahip olduklarının farkında bile değildi. Ne kadar yerse yesin harika bir vücudu vardı. Ama her zaman o kadar sıradan giyinirdi ki bu mükemmel vücudu algılamanız için ona çok dikkatli bakmanız gerekirdi. Diğer taraftan Meryam için en önemli faktör güzel olmasıydı. O nedenle hayatının çok büyük bir kısmını sürekli aç bir şekilde geçirmişti. Evlendikten sonra mutfağa bu kadar düşkün olmasının nedeni belki de buydu. Yemek yapma sırasında aldığı haz ile yemek yemeye olan ilgisini bir şekilde kontrolde tutmaya çalışıyordu.

Karanlığın içinde ayakta duran Meryam, elinde yarısına kadar dolu olan teneke bardaktan ufak bir yudum aldı. Yutmadan önce bir süre bekledi. Hayatı boyunca kendisini az yemeye alıştırmanın, ileride bir gün bir mahzende kapalı tutulduğunda işe

yarayacağını asla bilemezdi. Kadının yiyeceği tüm yemek bir musluktan akan garip bir karışımdı ve bu yemeğin ne zaman biteceği hakkında hiçbir fikri yoktu. O nedenle sadece kendisini hayatta tutacak kadar yemeye çalışıyordu çünkü bir gün musluğu açtığında oradan yemek gelmeyecekti ve kadının o zaman ne yapacağı konusunda aklına gelen her şey korku dolu senaryolardan oluşuyordu.

Muhtemelen bebek konusundan sonra Meryam'ın kardeşi ile en çok konuştuğu konu yemekler ve beslenme fizyolojisi üzerine olmuştu. Kardeşinden bu konuda o kadar çok şey öğrenmişti ki teorik olarak neler yapılması gerektiğini çok iyi biliyordu. Sonuçta konuyla ilgili zaaflarını ve güçlü yönlerini öğrenmek kendisine önemli bir avantaj sağlayacaktı. Aslında sistem temel anlamda basitti. Beyninde açlık ve tokluk durumunu yöneten bir merkez (*hipotalamus*) bulunmaktaydı. Bu merkez, sindirim sisteminden gelen bilgilere göre açlık ve tokluk durumunu düzenliyordu. Mide belirli bir süre boş kaldığında buradan salgılanan bir hormon (*ghrelin*) merkezi sinir sistemine giderek, midenin boş olduğunu ve acilen yemek yenmesi gerektiğini beyne fısıldıyordu.

Tesla ile yaptıkları bir konuşmada kız çeşitli hormonlardan bahsederek insan denen canlının yemek konusunda kendisini neden frenleyemediğini çok güzel anlatmıştı. Belirli bir süre yemek yemediğimizde temel anlamda iki hormon (*Ghrelin ve Nöropeptid Y*) beynimizdeki açlık merkezini uyarmaktaydı. Mesajı alan beyin de kişiyi yemek yemesi için harekete geçiriyordu. Yemek eylemi beyinde ödül merkezini doğrudan uyardığından yemeyi sonlandırmak fizyolojik olarak gerçekten de zor bir süreçti. Öyle ki yemek yemeyi durdurmak için aktif rol alan 9 temel hormon bulunmaktaydı (*Leptin, Kolesistokinin, İnsülin, Peptid YY, Pankreatik Polipeptid, Glukagon-like Peptid 1, Amylin, Oxyntomodulin, Uragoguanilin*). Yani 2 hormon ile başlayan bir süreci durdurabilmek için en az 9 hormona ihtiyaç vardı (29). "İşte bu nedenle yemeye başlaması

çok kolay, devam etmesi epey eğlenceli ama durdurması çok zor" demişti kız.

Meryam elindeki teneke bardaktan küçük bir yudum daha aldı ve yine ağzında uzun bir süre tutmaya çalışarak birkaç parça halinde yuttu. Sonra yine içinden saymaya başladı. Bu çok sevdiği eski bir alışkanlıktı. Ne kadar aç olursa olsun her bir kaşık ya da çataldan sonra içinden sıfırdan başlayıp belirli bir sayıya kadar sayıyordu. Bu sayının kaç olacağı ise tümüyle o dönemki kilosu ve psikolojik durumuna göre değişiklik gösteriyordu. Mahzende yemek yerken bu sayıyı 333 olarak belirlemişti. Bir diğer lokmaya geçmeden önce neredeyse beş dakikaya yakın bir süre bekliyordu. Aslında bu taktik de yine kız kardeşinin önerdiği bir yöntemdi. Normalde mide dolmaya başladığında mide duvarından çıkan uyarılar beyne giderek doygunluk hakkında bilgi veriyorlardı. Ama bu tek başına yeterli olmuyordu. Eğer öyle olsaydı insanlar su ile midesini doldurarak çok etkin bir diyet yöntemi geliştirebilirdi.

Kardeşiyle yaptıkları konuşmalar sırasında Tesla, kendisine bir sürü hormon ismi söylese de Meryam'ın aklında kalan sadece *leptin* hormonu olmuştu. Normalde yemek yemeyi sonlandırmak için 9 temel hormon görev alsa da bu hormonların en güçlüsü kesinlikle leptin hormonuydu. Bilim insanları bu hormonu keşfettiklerinde (*1994 yılı*) o kadar etkilenmişlerdi ki, hormona Yunanca "zayıf" anlamındaki *leptos* kelimesinden gelen leptin ismini vermişlerdi. Hatta ilk başlarda bu hormonun obezitenin en etkili ilacı olacağı bile düşünülmüştü. Meryam bu bilgileri duyduğunda leptin ile özel olarak ilgilenmeye karar vermişti. Normalde beslenme sonrası salgılanan en temel hormonlardan biri insülin hormonuydu. Kan şekerini düzenlemede oldukça önemli bir fonksiyonu olan bu hormonu birçok insan bilirdi. İnsülin hormonunun bir özelliği de yağ hücrelerini uyararak leptin hormonunun salgılanmasını sağlamaktı. Leptin de beyni doyma konusunda güçlü bir şekilde uyarmaktaydı (30).

Beyninde düşünceler dönüp dolaşırken 333'e gelmişti. Bardağın dibindeki son yudum hakkına baktı. Neyse ki içinde bulunduğu koşulların yarattığı stres o kadar etkiliydi buraya kapatıldığından beri açlık hissini çok derin hissetmemişti. Son yudumu da ağzından içeri gönderip yatağına gitti. Karışımdan sadece yarım bardak yediği için açlık hissi geçmemişti ama bu his birazdan yok olacaktı. Tesla bu konuda kendisini çok net uyarmıştı. İlk lokmayı yuttuktan sonra tokluk hormonlarının etkisini göstereceği süreç yaklaşık yirmi beş-otuz dakika içerisinde başlayacaktı. O nedenle bu süre içerisinde ne kadar yavaş yerse kendisi için o kadar iyi olacaktı. Bu yüzden Meryam her lokma arasında vakit geçsin diye içinden belirli bir sayıya kadar sayıyordu. İşin ilginci bu yöntem her zaman işe yarıyordu.

Beyninde beslenme fizyolojisi ile ilgili hormon ve bilgilerin dolaşması eskilerden bir anının gün yüzüne çıkmasına neden olmuştu. Evliliği sırasında giymeyi çok istediği gelinlik için iki ay içerisinde yüksek kilolar vermişti. Belki de hayatının en zor ve disiplinli dönemlerinden biriydi. Ama evlilikten altı ay sonra verdiği bu kilolar fazlasıyla kendisine geri dönmüştü. Tüm bu süreçte kendisini uyarmaya çalışan kız kardeşi, en basit düzeyde neden böyle olduğunu anlatmıştı. Diyet yapılarak verilen yüksek kilolar karşısında vücut bir anda savunma mekanizmasına geçmekteydi. Sonuçta fazla kilolar bizim için çirkin bir görüntü oluştursa da vücut onları zor günlerde kullanacağı ek enerji depoları olarak görüyordu. Bu depolar kısa bir süre içinde hızla yok olunca vücut çok basit bir reaksiyon başlatıyordu. Depolar bu kadar hızlı tükendiğine göre beynin henüz göremediği bir sorun olmalıydı. O nedenle yemek yemeyi tetikleyen hormon miktarlarının seviyesini artırırken, tokluk hissi veren hormon miktarlarının seviyesini azaltıyordu. Üstelik hormonların salgılanmasıyla ilgili bu temel mekanizma değişikliği neredeyse bir yıl boyunca bu şekilde devam ediyordu. Böylece kısa sürede yüksek miktarda kilo veren in-

sanlarda hormon seviyelerindeki bu kalıcı değişiklik yüzünden doyma hissi bir türlü istenilen seviyede olmuyordu ve bu insanlar sürekli aç hissediyorlardı. Sonuçta kısa dönemde verilen bu kilolar altı-sekiz ayda fazladan 2-3 kilo ile beraber geri alınıyordu (31).

"Asla unutma" demişti Tesla. "İnsan beyni ve vücudu keskin değişimlerden nefret eder. Eğer bir değişim yapacaksan bunu vücudun denge şartları içerisinde (homeostasis) uzun bir döneme yayarak ve alışkanlık haline getirerek yapmalısın."

Uzandığı yerden karanlığa bakan Meryam kafasındaki düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştı. Sonuçta ne düşünürse düşünsün her şey kendisini bekleyen hazin sona işaret ediyordu. Etrafı gibi geleceği de karanlıktı. O nedenle son dönemde zamanının çoğunu uyuyarak geçiriyordu. Zaten günler iyice birbirine girmiş ve zaman kavramını yitirmişti. Şu an gündüz mü yoksa gece mi olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Zaten bir daha göremeyeceği gökyüzünün şu an hangi durumda olduğu pek de umurunda değildi. Günlerinin çoğu depresif ve karamsar geçiyordu. Ara sıra hafif şiddette egzersizler de yapıyordu. Bu, sürekli yatmaktan gücünü kaybetmiş kaslarını zinde tutabilmek içindi. Ama egzersiz olayını tam dozunda yapmak zorundaydı. Sonuçta ilerideki zor günlerde vücudundaki her bir enerjiye ihtiyacı olacaktı.

Meryam tam uykuya dalmak üzereyken hafifçe irkilmesine neden olan bir ses duydu. Bulunduğu ortam öylesine sessizdi ki en ufak bir ses bile oldukça yüksek etki gösteriyordu. Hoparlörden gelen ses çok açık ve netti. Evin kapısı açılmıştı. Eskiden böyle bir şey olduğunda yatağından fırlayıp bağırmaya başlardı. Oysa şu an sessizce yatmaya devam ediyordu. Çünkü artık umutlanmaktan bıkmıştı. Yine de yattığı yerden hızlanan kalp atışlarını hissedebiliyordu. Çünkü ümit böyle bir şeydi. Siz onu ne kadar öldürmek isteseniz de o asla ölmezdi. Tam "Bu sefer kesin öldü" dediğiniz noktada bile hafif hafif nefes alışverişi-

ni görürdünüz. Şu an Meryam'ın vücudunda olan şey tam da buydu. Daha önce eve gelip gidenlerin yaşattığı hayal kırıklığı ile içindeki ümidi defalarca öldürmüştü. Ama hızlanan kalp atışları öldü sandığı ümidin hafif nefes alışverişlerinden başka bir şey değildi.

Az önce uykuya geçişte olan beyni çok net bir şekilde uyanmış, yukarıdaki sesleri duymaya çalışıyordu. Muhtemelen evde iki kişi vardı. Daha sonra yine o sesi duydu, yattığı yerde yine gözlerinden yaşlar akmasına neden olacak o sesi. Yukarıda dolaşan kişi kız kardeşi Tesla'ydı. Kız yine gelmişti. Üstelik yanında biri daha vardı. Meryam bir an "Sesler gerçek mi yoksa hayalimde mi" diye sorgulamaya çalıştı. Tam o sırada bir erkek sesinin Tesla'ya karşılık verdiğini duydu. Meryam'ın kalbi yatan biri için çok yüksek hızlara ulaşmıştı artık. Sanki hızlanan kalbi ile gözünden akan yaşlar arasında bir ilişki varmış gibi ağlamaya devam ediyordu. Beyni artık ümitlenmek istemiyordu ama umut denen virüs yine kızın vücuduna girmiş ve çoğalmaya başlamıştı. Öyle bir virüstü ki bu, kızın bağışıklık sistemi zerre işe yaramıyordu.

Meryam bir yandan içinde büyüyen umuda lanet okurken bir yandan da gözyaşları ile kaybettiği sıvıdan endişe duyuyordu. Yani düşünceler ve duygular konusunda sınırlarda yaşar bir hale gelmişti. Derin bir nefes aldı. Öyle bir çekti ki havayı, vücudundan giren hava içeriye doğru sanki bir çığlık attı. Bu çığlığın nedeni kendisini esir almaya başlayan umut hissiydi. Sonuçta bunu daha önce de çok acı bir şekilde yaşamış, her defasında yine aynı gerçeğe dönmüştü. Kendisi oda şeklinde bir mezara gömülmüş canlı bir ölüydü. Ara sıra Tesla ya da başka birileri bu mezarı ziyaret ediyordu o kadar. Muhtemelen biraz kalıp tekrar evlerine ve ailelerinin yanlarına döneceklerdi. Olması gereken de buydu zaten. Ama bu mantıklı düşünce bile içinde değişen hissiyata engel olamıyordu. Normalde mezarın dışındaki insanlar ağlardı ama bu hikâyede, mezarın içindeki kız ağlamaya devam ediyordu.

Bölüm 69

Geçmiş ve Geleceğin Nöroköprüsü

Sorun neydi biliyor musun?
İnsanların tüm geçmişi,
sadece senin hatırladıklarından ibaretti.

Galen sessiz bir şekilde arabayı kullanırken Pia da var olmasını istediği bu sessizliğe içtenlikle eşlik ediyordu. Son birkaç günde öyle olaylar yaşamıştı ki beynindeki merkezler artık hangi kimyasalları salgılayacağını şaşırmıştı. Korku, aşk, ihanet, şaşkınlık ve endişe. Kız, literatüre girmiş tüm duyguları sadece birkaç günlük zaman diliminde tüm hücrelerinde yaşamıştı. Zayıf vücudu ağzına kadar hormon ve kimyasallar ile doluydu. Belki de bu yüzden ağzından tek bir kelime bile çıkmıyordu. Çünkü ağzını açtığında, içindeki tüm hormon ve kimyasalları saçma sapan kelimeler eşliğinde kusabilirdi. Zamanında bir yerlerde okuduğu o cümlenin ne demek istediğini şu an çok daha iyi anlıyordu. "Küçük dertler konuşur, büyük dertler ise dilsizdir" demişti derdin ne olduğunu bilen biri. Şu an içinde bulunduğu durumu daha iyi ifade edecek bir cümle bilmiyordu. Son birkaç günde üzerine binen dertler kızı âdeta bir dilsize dönüştürmüştü.

Yıllar boyunca haberi bile olmadığı bir insan için neden bu kadar üzgün olduğunu bir türlü anlamıyordu. Adam sadece on dakikalık varlığı ile kızın tüm hücrelerine dolmuş gibiydi. Evrendeki her şeyi açıklamak için kullanılan matematik bile yaşadıklarını açıklamaya yetmiyordu. Hissettiği acının denklemini oluşturacak bir formül bilmiyordu. Matematiksel olarak düşündüğünde, Alef'ten önce kızın elinde X vardı. Yaklaşık on dakikalık sürecin ilk beş dakikası içinde bir anda Alef hayatına girdi ve kızın elindekiler $X+Alef$ oldu. Fakat geri kalan beş da-

kika içerisinde İlias'ın hiç olmaması gereken bir yerde olması nedeniyle abisini kaybetti ve elinde yine *X* kaldı. Yani o meşhur on dakika öncesinde elinde *X* vardı, on dakika sonrasında da elinde kalan yine *X* olmuştu. Belki matematiksel olarak değişen bir şey yoktu ama iki *X*'in değeri kesinlikle birbirinin aynısı değildi. Çünkü önceki *X*'in içi doluydu. Ama Alef giderken elindeki *X*'in içini tümüyle boşaltarak gitmişti.

Yaşadıkları sırasında hissettiği sadece acı değildi. Acının içinde kaybolduğu sırada yıllardır aradığı aşkını bulmuştu. Demek ki bulmak için kaybolmak gerekiyordu. İlk tanıştıkları sırada Galen'den çok etkilense de hissettiklerinin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama şimdi emindi. Yanında sessizce arabayı sürmekte olan adam kesinlikle kendisi için yeryüzündeki en mükemmel insandı. Hatta Pia'nın elinde sihirli bir güç olsa ve kendisinden istediği gibi bir eş tasarlamasını istese bile bu kadar uygun bir sonuç elde edemezdi. Cenaze töreninden çıktıktan sonra şoförünü göndermiş ve arabayı tek bir soru bile sormadan Alef'in evine doğru sürmeye başlamıştı. Galen'in yüzünde öyle bir ifade vardı ki ağzından çıkamayan her soru cümlesi, bir diken gibi beynine saplanıp kalmış gözüküyordu. Görünen o ki sevdiği kadınla ilgili yolunda gitmeyen bir şeyler vardı ve kadın bu konuda konuşmak istemiyordu.

Pia şu an sergilediği davranışın dışarıdan inanılmaz saçma gözüktüğünün farkındaydı. Çünkü normal bir insan, kendisini öldürmek isteyen, hatta annesini öldüren bir adamın cesedinin nerede olduğunu asla merak etmezdi. İnsan sadece sevdiklerinin ve görmek istediklerinin yerini öğrenmek isterdi. Sanki şu ana kadar gösterdiği garip davranışlar yetmezmiş gibi uzun süren sessizliği sorulabilecek en anlamsız soruyla bozdu.

"Alef ile ilgili bir şeyler öğrenebildin mi?"

Galen dışa yansıtmamaya çalışsa da yanındaki kızın bu sorusu karşısında hissettiği endişe hali daha da büyümüştü. Tam

olarak ne yapmaya çalıştığına bir türlü anlam veremiyordu. Belki de yaşadığı travmayı atlatamadığı için gerçeklikten uzak bir dünyaya hapsolmuştu. Sakin bir şekilde kızın bu anlamsız sorusuna cevap verdi.

"Evet. Seninle konuştuktan hemen sonra emniyetteki bir arkadaşımdan konuyla ilgili beni bilgilendirmesini rica ettim. Söylediğine göre, Alef'in otopsisi tamamlandıktan sonra naaşını bir akrabasına teslim etmişler. Otopsi sonuçları ölüm nedeni olarak kalbe giren kurşundan başka bir bilgi içermiyor. Bunun dışında bir gelişme olursa beni bilgilendirecekler."

Pia aldığı cevap nedeniyle sorduğu sorudan pişman olmuştu. Sanki Alef'in kalbini parçalayan kurşun şimdi de kendi kalbine isabet etmiş gibi göğsünde hafif bir sıkışma hissetti. Galen'in anlattıkları bir anda kendisini olay anına döndürmüştü. Kolları arasında yatmakta olan adamın görüntüsü gözlerinin önünde belirdi. Yaşadığı tüm o acılar bir anda yine kendisine hücum etmeye başladı. Ama sonra kafası bir anda Galen'in cümleleri arasında önemsiz gibi duran bir ayrıntıya takıldı. "Alef'in otopsisi tamamlandıktan sonra naaşını bir akrabasına teslim etmişler" cümlesi bir anda kızın huzursuz hissetmesine neden olmuştu. Böyle bir şeyin olması mümkün değildi çünkü abisinin anlattıklarına göre, Alef'in yeryüzünde hayatta kalan tek akrabası kendisiydi ve kız kimseden herhangi bir naaş falan almamıştı. Kızın kafasına yine bir sürü soru hücum etmeye başlamıştı. Tüm bu soruları dışarı çıkartıp Galen'e sormak istese de bunu yapamayacağını çok iyi biliyordu.

Araba içerisindeki iki kişinin beyni de birbirlerine sormak istedikleri sorularla doluydu ama her ikisinin de ağzını bıçak açmıyordu. Kız, içerisinde oldukları durumun ne kadar absürt gözüktüğünü fark edince yüzünde garip bir gülümseme oluştu. Ama sonra abisinin anlattıklarını hatırlayınca bu gülümseme anında kayboldu. "Peşimizdeler" demişti Alef. "Asla bizi

takip etmekten vazgeçmeyecekler." Demek ki ölüm bile Alef'in kendisini kurtarmasına yetmemişti. Bir şekilde bedenine ulaşabilmişlerdi. Kafasında kurduğu hayaller nedeniyle bir anda kızın içini soğuk bir korku kapladı. Kız, yüzünde meydana gelen değişimin farkında değildi ama Galen'in kendisine bakışını yakalayınca hemen suratına sahte bir ifade yerleştirmeye çalıştı. Ama beceriksizce yaptığı bu hareket Galen'in bakışlarını daha da endişeli hale getirmişti. Beyninin bir kısmı ifadesini düzeltmeye çalışırken içinden bir ses bu duruma mantıklı açıklamalar getirmeye çalışıyordu. Belki de Alef'in naaşını Olegustus'ta beraber çalıştığı arkadaşlarından biri almıştı. Ama beyninin derinliklerindeki başka bir ses, olayın kesinlikle abisinin bahsettiği gizemli insanlarla ilgili olduğunu fısıldıyordu. Arabanın durması ile kızın kafasındaki tüm sesler bir anda sustu.

Dağ evine gelmişlerdi. Arabanın içinden eve bakan Pia sanki her şeyi yıllar önce yaşamış gibi hissediyordu. Dar bir zaman aralığında o kadar çok bilgiye maruz kalmıştı ki artık zaman kavramı bile anlamını yitirmişti. Daha önce bu eve ablası Meryam'ı bulabilmek ümidiyle birkaç kere gelmişti. Oysa şimdi abisi Alef'i bulmak için buradaydı çünkü Alef'in geçmişi buralarda bir yerde gizliydi. Hayat gerçekten çok garip bir denklemdi. Bir önceki gelişinde kendisine tümüyle yabancı olan bu ev artık abisinin eviydi. Bu yeni gerçek, beyninde bu evle ilgili derinlere giden bir sürü yeni sinapsın ve anının kurulmasına neden olmuştu. Yeni kurulan bu bağlantıların beyninde oluşturduğu sahte anılar bir anda harekete geçmişti. Abisini bir daha görmeme gerçeği karşısında ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. Galen sanki bunu fark etmiş gibi kızı zor durumda bırakmamak için yavaşça arabadan indi ve kapıyı kapadı. Yalnız kalmanın verdiği rahatlıkla her iki gözünden birer gözyaşı aynı anda kendilerini boşluğa bıraktılar. Bu iki damlanın cesurca atlayışları diğerlerini cesaretlendirmiş gibi bir sürü gözyaşı kızın gözlerinden akmaya başlamıştı. Arabanın içinde

kaç dakika ağladığını bilmiyordu. Dışarı çıkmak için sırada bekleyen gözyaşlarını siyah elbisesinin kol kısmına hapsedecek şekilde koluyla yüzünü sildi ve nasıl göründüğünü umursamadan arabadan indi.

Galen, kızın eve doğru ilerlediğini görünce hızlı adımlarla kendisini takip etti. Evin kapısının üzerinde içeri girmenin yasak olduğunu gösteren bir polis bandı vardı. Muhtemelen adli süreç henüz tam sonuçlanmadığından olay yeri olan bu eve girmemeleri gerekiyordu. Ama şu an Galen için yargı ve polisten çok daha büyük bir güç vardı. Kız için ne gerekiyorsa koşulsuz yapmaya hazır bir haldeydi. Kapının üzerindeki bandı tek bir hamlede kopardı ve polisten aldığı anahtar ile kapıyı açtı. Kapı ağır ağır içeri doğru açılırken Pia kendisini garip bir bilgisayar oyununda gibi hissetti. Ekstra ücret ödeyen oyunculara tanınan süper haklar gibi bir güç vardı yanında. Âdeta bir sihir gibiydi Galen. Kızın her dileğini yerine getiriyordu.

Pia kapıdan içeri girip evin içindeki kokuyu soluduğunda bir anda Alef'in kokusu burnuna geldi. Gerçekten abisinin kokusunu mu almıştı yoksa beyninde oluşan yeni bağlantıların yarattığı bir illüzyona mı maruz kalıyordu, ayırt edemiyordu. Daha da ilginci, kafasında sadece buraya gelme fikri vardı ve şimdi ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Eğer Galen'e bir şeyleri anlatmaya başlayacaksa şimdi tam zamanı olabilirdi. Böylece adam da araştırması sırasında kendisine yardım ederdi. Konuşmak için adama döndü ama beyninde son saniyede devreye giren bir grup nöron kızın fikrini değiştirmesine neden oldu. Ama ağız kasları çoktan açılmış olduğu için ne olduğu belli olmayan saçma bir cümle çıktı kızın ağzından. Öyle bir cümleydi ki bu, hiçbir öğe olması gereken yerde değildi. Ama karşısındaki adam duyduğu şeyi onaylarcasına kafa sallamıştı.

Kız bir an için "Acaba karşımda her dediğimi yapan bir robot mu var" diye geçirdi içinden. Bunun üzerine beyninde her za-

man en önemli yeri kaplayan bilimsel merakı kafasının içinde bir anda bir sürü sorunun oluşmasına neden oldu. Acaba Galen'in üzerindeki gücünün sınırları neydi? Mesela adamdan serçe parmağını kesmesini istese nasıl bir cevap alacağını inanılmaz merak etti. Sonra bir anda kafasındaki tüm bu garip düşünceleri uzaklaştırdı. Zaten adamın gözünde yeterince saçmalamıştı. Olayı abartmasına gerek yoktu. Biraz vakit kazanmak için evin içinde rastgele yürümeye başladı. Galen sanki kızın ne yapmak istediğini anlamışçasına salonda bulunan kanepenin üzerine sessizce oturdu. Adamın oturduğunu gören Pia, içinden Galen'e binlerce kere teşekkür etti ve abisi ölmeden önce konuştuklarını hatırlamaya çalıştı.

Günlerdir sadece uyuyan ve yaşadıklarını anlamaya çalışan Pia bir anda garip bir hisse kapıldı. Abisi ölmeden hemen önce kendisine birtakım bilgiler vermişti ve kız bunlar hakkında daha önce hiç düşünmemişti. Bir anda garip bir korku her tarafını kapladı. Ya Alef'in söylediklerini unutmuşsa ya da yanlış hatırlarsa ne olacaktı? Bir anda oluşan panik hali hızla vücudunda yayıldı. Odanın içinde daha hızlı yürümeye başladı. Sanki daha hızlı yürürse panikten kaçabilirmiş gibi. Bir anda hiçbir şey hatırlamadığını hissetti. Panik hali beyninde hafıza ile ilgili tüm bölgelerin elektriğini bir anda kesmişti. Tam bu sırada kızın eli nedenini bilmediği bir şekilde boğazına gitti ve buradaki kolyeye dokundu. Sanki sihirli bir güç kullanmışçasına panik hali bir anda yok oldu. Abisinin ölmeden önce kendisine verdiği kolye gizemi açacak anahtarı ucunda taşıyordu.

Kızın eli kolyenin ucundaki anahtar üzerinde gezindikçe unutmaktan korktuğu bilgiler bir anda gün yüzüne çıkmaya başlamıştı. Sanki dudakları beynine hatırlatmak istercesine ağzından çok sessiz bir şekilde *N sıfır R dokuz* kelimeleri çıkmıştı. Abisi ölmeden önce şifrenin bu olduğunu söylemişti. Hatta N0R9'un gerçek ismi olduğunu da eklemişti. Sanki bir insandan değil de bir kod numarası verilmiş deney tüpünden bahsediyordu. Bu

düşünce bir anda kızın kafasında birbirinden farklı bilimkurgu temalı bir sürü senaryonun oluşmasına neden oldu. Ne kadar farklı olurlarsa olsunlar tüm senaryolar aynı noktaya çıkıyordu. Gerçekten de bunları öğrenmek istiyor muydu? "Cehalet erdemdir"cümlesinin ne demek olduğunu çok iyi bildiği için kendisini garip bir ikilemde hissetti. Beyninin bir kısmı bu bilgilerin ne olduğunu inanılmaz bir şekilde merak ederken bir başka kısım bu bilgileri okumaktan çok korkuyordu.

Pia'nın şu an damarlarında dolaşan korku son birkaç gündür sürekli uyumasına neden olan korkuydu. Alef ile yaptığı on dakikalık bir konuşma geçmişine ait yirmi yılı bir anda paramparça edip çöpe atmıştı. Yıllarca biriktirdiği her şey tam anlamıyla buhar olup uçmuştu. Artık kimliksiz bir insandı ve her kimliksiz gibi ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. İşte o an geçmişin ne kadar önemli olduğunu anladı. Zira gelecek ile ilgili tüm kararlarımızı alırken, farkında olmasak bile geçmişimizdeki bilgileri kullanıyorduk. Çünkü geleceği değerlendirebilmek için sahip olduğumuz tek şey geçmişimizdi. Pia bir gerçeğin net farkındaydı. Bu evin içinde keşfedeceği her şey ile geçmişi yeniden şekillenecekti. Doğal olarak burada inşa edeceği geçmiş, geleceğini de belirleyecekti. Yani alın yazısı burada bir yerlerde saklıydı ve şimdi o yazıyı okuma vaktiydi. İşte bu gerçek inanılmaz bir korku hissetmesine neden oluyordu.

Pia bir anda kendisini H.M. gibi hissetti. Sinirbilim ve hafıza konusuna ilgisi olan herkesin çok iyi bildiği bir vakaydı bu. H.M., 1953 yılında bir fabrika işçisiyken yaşadığı epilepsi sorunu yüzünden ameliyat olmaya karar vermişti. Cerrahlar, adamın beyninden *medial temporal lob* denen bir bölgeyi tedavi amaçlı çıkarmışlardı. Ameliyat sonrasında epilepsi konusundaki sorunları bir miktar azalan adamda ilginç bir durum ortaya çıkmıştı. O dönemki yayınlarda gizlilik ilkesi gereği H.M. olarak bahsedilen Henry Molaison adlı hasta, artık yeni hafıza

oluşturamıyordu. Eskiye yönelik hafızasında herhangi bir sorun yoktu ama yeni hiçbir bilgiyi aklında tutamıyordu. Bir saat önce tanıştığı kişiyi tekrar gördüğünde tanımıyordu. Bunun nedeni, beyninde medial temporal lob çıkarılırken hasar gören *hipokampüs* adlı bölgeydi. Bilim dünyası H.M. vakası sayesinde hipokampüs bölgesinin hafıza oluşumu için ne kadar elzem bir bölge olduğunu keşfetmişti. Hafıza konusundaki çalışmalarda çok büyük katkısı olan Henry Molaison 2008 yılında 82 yaşında hayata veda ettiğinde beynini, incelenmesi için bilime bağışlamıştı (32). İşte Pia şu an kendisini yıllar öncesine ait bu adam gibi hissediyordu.

Hafızayı anlamaya çalışan bu çalışmalarda çok ilginç bir bulgu daha ortaya çıkmıştı. Hem Henry Molaison hem de diğer medial temporal lob hasarı olan kişiler sadece geçmişle ilgili sorun yaşamıyordu. Bu kişiler gelecekle ilgili de plan yapamıyorlardı. Hastalara "Yarın ne yapmayı düşünüyorsun?" tarzında sorulan sorulara verilen cevaplar genellikle aynıydı. "Bilmiyorum." Hatta hastalardan biri gelecek ile ilgili düşünmeyi, boş bir odada sandalye aramaya benzettiğini ifade etmişti. Yani beyinde geçmişi oluşturan bölgeler geleceği tasarlamada da önemli bir rol oynayabiliyordu. Bu konuda yapılmış çok güzel bir beyin görüntüleme çalışması vardı. Deney sırasında sağlıklı gönüllülerden, beyin görüntüleme cihazı içerisindeyken geçmişle ilgili birtakım olayları hatırlamaları istenmişti. Daha sonra aynı kişilere gelecekleri ile ilgili çeşitli planlar yapmaları söylendi. Sonuçlar inanılmazdı. İnsanlar geçmişlerini düşündüklerinde beyinlerinde aktif olan bölgeler ile geleceği hayal ettiklerinde beyinlerinde aktif olan bölgeler aynıydı. Açıkçası bu kadar benzerlik, deneyi yapan bilim insanlarının da beklemediği bir bulguydu (33).

Pia'nın hatırladığı tüm bilgiler, içinde bulunduğu gerçeğin altını çok net bir şekilde çiziyordu. Söz konusu beyin olduğunda geçmiş ve gelecek çok sağlam köprülerle birbirine

bağlanmıştı. Ama kızın köprüleri artık paramparça olmuştu. Birazdan keşfedeceği şeylerle bu köprüleri yeniden inşa edecekti ve oluşan bu yeni bağlantıların, kendisini hangi geleceğe götüreceğini kestiremiyordu. Kız bir anda durdu. Ne kadar zamandır yürüyüp düşündüğü hakkında bir fikri yoktu. Galen oturduğu yerde telefonunda bir şeyler yazmaktaydı. "N sıfır R dokuz" dedi içinden. Sonra da "Rosalind'in fotoğrafı" diye ekledi. Hızla etrafındaki tablo ve fotoğraflara bakmaya başladı. Bulunduğu salonda sadece sıradan görsellerden oluşan birkaç tablo vardı.

Kız, bir anda tahta merdivenlere yöneldi ve Alef'in çalışma odasına doğru çıkmaya başladı. Daha önce Meryam'ı aramak için buraya gelmişti. O yüzden evin odaları daha bir tanıdık geliyordu. Çalışma odasına girdiğinde yine içini garip bir hüzün kapladı. Çeşitli yerlerde polislerden kalan birtakım izler vardı. Burası abisinin özeliydi ve bir sürü tanımadığı insanın eli ve ayağı bu özele değmişti. Bu gerçeği düşünmek içinde bir yerlerde garip bir ağrı olarak kendisini ifade etmişti. Bir şekilde bu eve sahip çıkmalıydı. Hatta Olegustus ve diğer ev için de bir şeyler yapmalıydı. Belki abisinin bedenini çalmışlardı ama geri kalan anılarına dokunmalarına izin vermeyecekti.

Odanın içinde karşısında oldukça büyük bir tablo ve bu tablonun altında bir çalışma masası vardı. Çalışma masasının sol kısmı tümüyle pencerelerden oluşurken, sağ kısımda, içinde çok fazla kitabın olduğu bir kitaplık bulunmaktaydı. Daha önce de bu odaya geldiği için duvardaki büyük tabloyu hatırlıyordu. Çeşitli renklerin bir duman gibi birbirine karıştığı bu ilginç tablonun aradığı şey olmadığını biliyordu. Odanın içinde çeşitli çerçevelerin içinde yer alan resimler ve fotoğraflar vardı. Ama Pia'nın ilgisini çeken, sağ tarafındaki duvarda yer alan fotoğraf olmuştu. Burada boydan boya uzanan kitaplığın ortasında eni yaklaşık 40 santimetre olan sütun şeklinde bir duvar vardı ve bu duvar kitaplık kısmını iki parçaya ayırmıştı. İşte bu duvarın

üzerine asılmış dört çerçevenin üstten ikincisinde Pia'nın çok iyi bildiği bir fotoğraf bulunuyordu. Fotoğrafı görür görmez içinde bir şeylerin koptuğunu hissetti çünkü aradığı fotoğrafı kesinlikle bulmuştu. Bundan yüzde yüz emindi. Heyecan nedeniyle hafif bir baş dönmesi yaşadı. İlk keşif tamamlanmıştı ve birazdan geçmiş ve geleceğine aynı anda yolculuk edeceğini biliyordu. Çünkü karşısındaki küçük bir çerçevenin içerisinde yer alan muhteşem fotoğraf 51 tüm güzelliğiyle keşfedilmeyi bekliyordu.

Bölüm 70

Dervişin İrisi

Ben, kendi yolumda gidiyorum.
Akıntıya karşı yüzüyorum.
Sonsuza kadar gücün kendisiyle savaşacağım.
Kartal, yalnız uçar.

Michael Amott

İlias'ın klavye üzerinde hızla hareket eden parmakları sanki âşık olduğu kadının vücudunda dolaşıyor gibiydi. Bilgisayarından sadece birkaç gün uzak kalmak bile bu cihaza ne kadar âşık ve bağımlı olduğunu göstermişti. Yaklaşık dört saattir oturduğu yerden kalkmamıştı. Şu an fazlasıyla dolu olan mesanesinin duvarından çıkıp beynine giden uyarılar ne yapması gerektiğini en açık dille ifade etse de adam yerinden kalkmıyordu. Yaptığı kısa süreli taramalarda elde ettiği sonuçlar can sıkıcıydı. Tüm polis dosyalarında şüpheli ve aranan sıfatıyla adı geçmekteydi. Bilgisayarın beyaz ekranı üzerinde varlığını çoktan unuttuğu eskilerden bir fotoğraf altında tüm bilgileri yazmaktaydı. Kendisini bir suçlu olarak ekranda görmek hayal ettiği kadar canını yakmasa da bazı internet sitelerinde aynı fotoğraf ile yayımlanan haberler kendisini çok kötü hissetmesine neden olmuştu. Çünkü bu haberleri okuyan ailesinin, akrabalarının ve arkadaşlarının neler yaşayacağını düşündü. Hiçbir şekilde onlara gerçekleri anlatabilme şansı olmayacaktı. Zira bilecekleri tek gerçek İlias'ın adam öldürme ve bilişim suçlarından dolayı aranan bir suçlu olmasıydı. Adamın bakışları polis dosyaları ve haber sitelerinde yer alan, nereden geldiğini bile bilmediği fotoğrafa kilitlense de aklından çok daha derin mevzular geçiyordu.

"Biraz gülümseseydin keşke" diye arkasında bir ses duydu. Yoğun bir şekilde çalıştığı bilgisayarından kendisine kahve koymak için kalkan Coccyx, İlias'ın ekranındaki fotoğrafı gösteriyordu. Çocuğun gözlerinin etrafındaki kaslar taşıdığı yük nede-

niyle yorgun gözükse de gözünün içinde, yaptığı işte ne kadar başarılı olduğunu gösteren garip bir ışıltı vardı. "Neyse, aranan-lar kulübüne hoş geldin. Ama bu tarz durumlar için daha iyi bir fotoğraf bulmanı öneririm" dedi ve hızlıca mutfağa yürüdü.

İlias'ın Coccyx'i dinlemek için birkaç saniyeliğine bakışlarını bilgisayar ekranından ayırması mesanesinden gelen çığlıkları duymak için yetmişti. Tuvalete doğru yürürken çocukluğunda yaptığı gibi bacakları içe doğru kapalı bir şekilde hızlı adımlarla ilerledi. Her adımında kendisini dinlemediği için oldukça kız-gın olan mesanesinin tehditlerine maruz kalıyordu. Pisuvarın başına geldiğinde vücudunu terk edip özgürlüğüne kavuşan idrar ile beraber adamın tüm vücudunda müthiş bir rahatlama ve bunu takip eden bir haz hissi oluşmuştu. Sonunda içindeki idrarı çıkarabildiği için az önce oldukça öfkeli olan mesanenin de keyfi yerine gelmişti. Hem kendisi hem de mesanesi rahat-layan Derviş, ellerini yıkarken beyninde yine yapacaklarını düşünmeye başladı. Kendisiyle ilgili daha fazla bir araştırma yapmasına gerek yoktu. Her şey ortadaydı. Tesla kendisini her anlamıyla satmıştı. Muhtemelen şu anda da her şeyi unutmuş bir şekilde Galen'in yanında huzur buluyordu.

Az önce mesanesinin sahip olduğu öfke sanki bir anda ada-ma bulaşmıştı. Yine kendisini delirecek gibi hissetmişti. Bir-kaç günlük orman havası ancak belirli bir noktaya kadar sa-kinleşmesini sağlamıştı. Ama şu an içindeki öfkeyi dindirecek büyüklükte bir ormanın yeryüzünde olduğunu sanmıyordu. Tesla, Alef denen katilin bıçağı ucunda çaresiz bir şekilde bek-lerken etrafında hiç kimse yoktu. Sadece İlias vardı ve kızın da hayatını kurtarmıştı. Az önce baktığı tüm internet sitelerinde kahraman olarak gösterilmesi gerekirken sıradan bir katil ola-rak lanse ediliyordu. İçindeki öfke kafasının içerisinde tek bir gerçeği haykırıyordu. Önce Galen denen mafya kılıklı herifin imparatorluğunu yıkması gerekiyordu. Sonrasında Tesla için de birtakım intikam planları vardı. Masasının başına dönerken

tüm bu öfke ve intikam duygularının altında çok daha garip bir şeyin farkına vardı. Kendisini her anlamıyla özgür hissediyordu. Ülkesindeki kimsenin kolu buraya uzanacak kadar uzun değildi. Hiç tahmin edemeyecekleri bir ülkenin bir apartmanındaki gizli bodrum katından yapacaktı tüm saldırılarını. Artık korkması için hiçbir neden yoktu. Şimdi saldırma zamanıydı.

İlias masasına doğru ilerlerken Coccyx'in hâlâ bilgisayar başına geçmediğini görünce çocuk ile konuşmaya karar verdi. Hata yapmamak için özenle kurduğu cümlelerle çocuğa derdini anlattı. Zaten Coccyx'in daha öncesinde bu konuda bilgisi vardı. Şimdi ise İlias'ın yapmayı düşündüğü saldırının ana hatlarını dinliyordu. Çocuk, karşısındaki devasa görünümlü adama bakıp gülümsedi ve tane tane konuşmaya çalıştı.

"Gözünün içindeki hırs ve öfkeyi çok net görebiliyorum. Bazen o görüntünün aynısını aynada kendi gözlerimde de gördüm. Ne yazık ki şu an üzerine odaklanmam gereken çok daha önemli bir işim var. Ama İris ile konuşup sana yardımcı olmasını isteyeceğim. Emin ol bu konuda benden daha çok katkı sağlayacaktır."

İlias henüz çok kısa bir süredir burada olmasına rağmen İris'i çok iyi tanıyordu. Şu ana kadar ekip içerisinde konuşamadığı tek kişiydi. Çünkü kız yaklaşık 180 santimetre boyundaydı ve çok rahat dünya çapında manken olabilecek bir güzelliğe ve vücuda sahipti. İlias daha önce hayatında ne böyle bir kızla konuşmuştu ne de yakından canlı bir şekilde böyle bir kızı görme şansı olmuştu. Hatta kızı ilk gördüğünde onu Coccyx'in manken sevgilisi falan sanmıştı. Sonuçta ormanın içinde bir malikânede yaşayacak kadar parası olan çocuğun sevgilisinin de manken olması çok normal bir durumdu. Ama fena halde yanılmıştı. Tıpkı gördükleri güzelliğin karşısında etkilenip geri kalan derinliği göremeyen her kör insan gibi... Maviden yeşile kayan saçları ve pembe kulaklığı ile dolaşan ve genelde kimseyle konuşmayan İris, grubun içindeki en tehlikeli bilgisayar dâhilerinden birisiydi.

İlias hızlıca masasına döndü. Kızla beraber çalışacağını duyduğu saniyeden itibaren vücudunu garip bir heyecan sarmıştı. Sanki az önce idrar ile vücudunu terk eden sıvı miktarı yetmezmiş gibi, avuç içleri de hızla terlemeye başlamıştı. Her ne kadar bakışları ekran üzerinde olsa da hiçbir şey göremiyordu çünkü kafasında kızla nasıl iletişim kuracağını düşünüp duruyordu. Tam o sırada kız, adamın görüş alanına girdi. İris kendisine doğru gelirken, İlias kızın ağır çekimde yürüdüğüne ve kulağında bu yürüyüşe eşlik eden bir müzik duyduğuna yemin edebilirdi. Hatta adam arada hızlıca ellerini kafasına götürerek kulaklarında kulaklık olup olmadığını bile kontrol etti. İris, dibine kadar geldiğinde hızla oturduğu yerden kalktı.

Hemen karşısında durmakta olan kız, masallardan fırlamış gibi gözükse de İris'in kulaklığından gelen sert gitar ritimleri ve bu gürültüye eşlik eden bir adamın boğazını parçalarcasına çıkardığı sesler, bu mükemmel masala zerre uymuyordu. Ama bu durum İlias'ın umurunda bile değildi çünkü ilk kez böylesi bir güzelliğe bu kadar yakından şahit oluyordu. Bu kadar güzel bir kızın, canavar gibi sesler çıkaran bir adamın gürültüsünü müzik diye dinlemesini anlamsız bulsa da bu durum tümüyle İlias'ın bilgisizliğinden kaynaklanıyordu. Bir kere, İlias'ın kulaklıktan duyduğu sesler bir adamdan değil, Alissa White-Gluz adında oldukça güzel bir kadından geliyordu. İkincisi, bu gürültülü müziği yapan *Arch Enemy* adlı metal grup, İris'in doğduğu topraklardan çıkmıştı. Üçüncü ve en önemlisi, kızın o an İlias'ın karşısında dinlemekte olduğu *The Eagle Flies Alone* adlı şarkının müziği ve sözleri İris'in hayata bakışını çok güzel ifade ediyordu. Ama o an karşısındaki güzellik nedeniyle transa giren İlias'ın bunu anlamasına imkân yoktu. Zaten bunu anlayabilecek biri olsaydı, İris'in ne kadar güzel bir gülümsemesi olduğunu da görebilirdi.

İris kulaklığını çıkarmamıştı ama dinlediği müziğin sesini kısmıştı. İlias cümlelerini kurmaya çalışırken Tesla ile ilk konuş-

tuğu zaman hissettiklerini yaşıyordu. Kız ise oldukça ifadesiz bir şekilde sadece dinliyordu. Derviş çok iyi bilmediği bir dilde derdini anlatmaya çalıştığı için inanılmaz zorlanıyordu. Gerçi karşısındaki kız, kendisini anadilinde bile konuşturtmayacak derecede nefes kesiciydi. Tüm bunlar yetmezmiş gibi İris'in üzerindeki kıyafet, sahip olduğu mükemmel vücudun her bir ayrıntısını tüm dünyaya göstermek istercesine oldukça cesur bir tasarıma sahipti. İlias'ın beynindeki hemen her bölge sadece kızın gözlerine odaklanmasını haykırırken nereden geldiğini bilmediği birtakım sesler nedeniyle bakışları ara sıra kızın vücudu üzerindeki farklı noktalara kayabiliyordu.

İris, karşısında çirkin sayılabilecek bir görünüme sahip, kilolu ve doğru düzgün konuşmayı beceremeyen adamı dinliyordu. Üstelik yağlı yüzünün içine gömülmüş küçük gözleri ara sıra göğüslerine doğru kayıyordu. Kız, bu can sıkıcı duruma diğer erkekler yüzünden yeterince alışkındı. Karşısında iyice can çekişmeye başlayan İlias'a anladığını gösteren bir işaret yaptı ve şirket ile ilgili bilgileri kendi bilgisayarına göndermesini istedi. Ardından sert bir şekilde dönerek kendi masasına doğru yürümeye başladı. Şu an görmüyor olsa da adamın gözlerinin, kalçası ve bacakları üzerinde olduğuna yemin edebilirdi.

İris masasına doğru giderken İlias âdeta hipnotize olmuşçasına arkasından bakıyordu. Kız giderken, İlias'ın beyninin bir kısmını da yanında götürmüş gibiydi. Bir anda havuzun dibinden yüzeye çıkıp nefes alan biri gibi kafasını hızlı bir şekilde sağa ve sola salladı. Tekrar dalmamak için devasa vücudunu bir anda sandalyenin üzerine bıraktı ve refleksel bir şekilde parmaklarını klavyenin üzerine yerleştirdi. Ama adamın parmakları bir türlü hareket etmiyordu. Az önce İris'in vücudu üzerinde gezinen gözleri öyle etkilenmişti ki nereye bakarsa baksın kızın vücudu ve güzelliği dışında bir şey görmüyordu. Sanki İris'in bu mükemmel görüntüsü adamın retinasına ya da oksipital korteksine kazınmıştı.

Ekranına İris'ten gelen "Bekliyorum" mesajı üzerine bir anda çözüldü. Gözlerini kapayıp aklını toplamaya çalıştı. Özellikle Galen'in yüzünü düşünmek bu konuda kendisine oldukça yardımcı olmuştu. Parmakları tekrardan tuşlar üzerinde gezinmeye başlayabilmişti. Galen'e dair bildiği ne varsa İris'in ekranına gönderiyordu. Artık kızla olan iletişimi anadilinden bile daha iyi bildiği bilgisayar kodları aracılığıyla olacaktı. Bu düşünce kendisine olan güvenin tekrardan geri dönmesini sağladı çünkü Derviş bilgisayar ve kodlama yetenekleri açısından grubun her bir üyesiyle kapışabilecek bilgi ve birikime sahipti.

İlias'ın oturduğu masanın pozisyonu açısından İris'i görme imkânı yoktu. Sadece uçuk yeşil-mavi saçları ve pembe kulaklığı ara sıra görüş alanına giriyordu o kadar. Ama bu görüntü bile İlias için fazlasıyla yeterli oluyordu. Kıza ait birkaç santimetrelik bir görüntü bile az önce beyninde depoladığı tüm güzel görüntülerin yeniden canlanmasına neden oluyordu. Aslında içinde bulunduğu durum nedeniyle bir miktar tedirgin hissediyordu çünkü kızlar karşısında kendini kaybeden sıradan bir erkek gibi gözükmek istemiyordu. Ama İris'in görüntüsünü hiçbir şekilde kafasından atamıyordu. Sonuçta Tesla da çekici biriydi ama İris çok farklıydı. Âdeta insan denen canlının bir üst formu gibiydi. Sahip olduğu protein, karbonhidrat ve yağ moleküllerinin adamınkiyle aynı moleküller olma ihtimali sıfıra yakındı.

Bölüm 71

Uçaktaki Yedi Dilsiz

Seni tanımlayan iki şey var şu hayatta.
Elinde hiçbir şey yokken gösterdiğin sabır,
elinin altında her şey varken sergilediğin tavır.

-Alıntı-

Yaklaşık otuz dakika önce Origon Noah'ın verdiği kâğıtta okuduklarıyla büyük bir şaşkınlık yaşayan Alhazen, şu an kalkmak üzere olan bir uçağın koltuğunda oturuyordu. Bu önemli yolculukta yaşlı adama üç adet kranial, iki adet optogen asker ve Atlas eşlik ediyordu. Hayat gerçekten çok garipti çünkü adamın asıl planı olayla ilgili tüm keşifleri yapması için Atlas'ı görevlendirmekti. Bu sırada kendisi de dinlenmek için fırsat bulacaktı. Ama raporda yazan bilgilerin önemi bu görevin başında kimin olması gerektiğini çok net ifade ediyordu. Tüm hayatı buna benzer kritik operasyonları yönetmekle geçtiğinden bu ağır yük de yaşlı adamın omuzlarına bindirilmişti. Tüm operasyonun mutlak bir gizlilik içerisinde yürütülmesi gerekiyordu. Bazı bilgiler Alhazen'e eşlik eden diğer kraniallerden bile saklanmıştı.

Atlas, Alef'in keşfini Alhazen'e bildirdikten sonra tüm süreç ve bilgilendirme sadece Noah ve Alhazen arasında gerçekleşmişti. N0R9 ile ilgili yapılan vücut ve beyin incelemeleri toplamda altı araştırmacı tarafından yürütülse de bu araştırmacılar hem neyi incelediklerini bilmiyorlardı hem de birbirlerinden haberdar değillerdi. Noah ve Alhazen dışında tüm hikâyeye hâkim olan tek şey bir yapay zekâ uygulamasıydı. Noah tarafından tasarlanan yapay zekâ uygulaması sadece biyolojik verileri değil, aynı zamanda N0R9 ve N0R10 ile bağlantıda olan tüm kişilerin verilerini de eşzamanlı analiz ediyordu.

Yapay zekânın, ilgili kişilerin geçmişinden elde ettiği genel sonuçlarda önemli bir detay ortaya çıkmamıştı. Uygulama, sı-

radan bir polis memurunun bulacağından daha fazla bir bilgi bulamamıştı. Fakat yapılan analiz sadece kişilerin basit geçmiş bilgilerini kapsamıyordu. Sistemde yüklü olan tüm dijital bilgiler de bu analize dahil ediliyordu. Sistem, her türlü klinik bulgular, geçirdikleri hastalıklar, ödedikleri cezalar, gittikleri okullar gibi onlarca parametreyi aynı anda işliyordu. Böylece merkezinde N0R9'un yer aldığı oldukça kompleks dinamik bir bağlantı şeması ortaya çıkıyordu. Tıpkı yaşayan bir organizmanın sinir ağı gibi gözüküyordu. Üstelik bu ağ, sisteme eklenen her yeni isim sonrasında yeniden şekilleniyordu.

İlk aşamada elde edilen bilgiler operasyonun yönünü belirlemek için yeterli olmuştu. Olay yerinde olan ve daha önce öldürülen isimlerin kim oldukları ve tüm geçmişleri analiz edilmişti. N0R9 ölmüş olsa da adamdan geriye kalan tüm biyolojik materyale sahiplerdi. İlginç bir şekilde adam hakkında ne polis dosyalarında ne de diğer dijital içeriklerde, olayların öncesine dair hiçbir bilgi yoktu. Sanki adam bir anda ortaya çıkmıştı. Meryam adlı kişinin halen kayıp olduğu gözüküyordu. Vera adlı kadın ise Alef tarafından öldürülmüştü. N0R9'un ölümünden sorumlu İlias adındaki kişi de bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Olay yerinden geriye kalan canlı ve ulaşılabilir tek tanık Tesla adındaki kızdı. Bu bilgilerin hepsi kranial ve optogenlerin önündeki dosyalarda mevcuttu. Bu kişilerin bilmediği asıl gerçek ise peşine düştükleri N0R10 kod adlı kızın aslında Eva ve Yo Kan'ın öz çocuklarından biri olduğu bilgisiydi.

Operasyonu bu kadar gizli yürütmenin tek bir nedeni vardı. Noah bu konudaki araştırmasını Neon'un protokollerine uyarak yapmaya kalktığında sürecin uzama ve öğrenilme ihtimali olabilirdi. Elde edecekleri her bilgi Eva ve Yo Kan'dan geleceği için Noah'ın bu bilgileri herkesten önce öğrenmesi gerekliydi. Diğer taraftan son dönemlerde kurulda Origon'a karşı muhalefet eden bir kranial grup oluşmuştu. Bu durum, Neon tarihinde çok rastlanan bir şey değildi ve bir isyana dönüşmeden önce

bastırılması gerekiyordu. O nedenle N0R10 ile ilgili tüm sürecin sessiz bir şekilde yönetilmesi gerekiyordu.

Uçak ani bir manevrayla hareket edip gökyüzüne yükselmişti. Alhazen birkaç gündür devam eden hareketliliğin yorgunluk belirtilerini yavaş yavaş vücudunda hissetmeye başlamıştı. Bununla beraber çok fazla hazırlık yapılmadan bu operasyona başlanması, içinde bir miktar huzursuzluk yaratmıştı. Ayrıca şu an yaptıkları şey Neon'un kurallarına da aykırı bir durumdu. Stratejik öneme sahip kişilerin aynı araç içerisinde yolculuk yapmaları normalde yasaktı. Bu durum gizlilikle ilgili çeşitli sorunlar ortaya çıkarabileceği gibi güvenlik açısından da önemli bir ihlal kabul ediliyordu. Ama yaşlı adamın çok fazla seçeneği yoktu çünkü emir en tepeden gelmişti.

Noah'ın talimatı çok açık ve netti. Operasyon olabildiğince hızlı ve gizli yapılacaktı. O nedenle de Alhazen olabilecek en üst yetkilerle donatılmıştı. Bu yetkilendirme Noah'ın kendisine ne kadar güvendiğini gösteriyordu. Fakat Origon bir konuda kendisini uyarmıştı. Eğer bir şeyler ters gider ve operasyon bilgileri açığa çıkarsa, Origon Noah bu operasyondan haberi olmadığını beyan edecekti çünkü çok önemli bir geçiş döneminde anlamsız tartışmaların içine çekilmek istemiyordu. Hem böyle bir durum gerçekleşse bile Alhazen'in başı çok büyük bir derde girmezdi. Sonuçta insanlar göremese de Neon'un en tepesindeki kişi sürecin her aşamasında yanında olacaktı. Noah'ın düşüncüleri bu şekilde olsa da Alhazen bu durumu aşırı gergin ve rahatsız buluyordu. Sonuçta uzun yıllar boyunca ortaya koyduğu üstün performans nedeniyle çok başarılı bir geçmişe sahipti ve hayatının son yıllarında bu imajı zedelemek istemezdi. Ama tüm bu risklere rağmen görevin sorumluluğunu almayı kabul etmişti.

Uçakta yedi kişi vardı ve hiçbirisi konuşmuyordu. Yaşlı adam ellerine baktı. Yine istemsiz bir şekilde titriyordu elleri. Belki de sona yaklaştıklarının onlar da farkındaydı. Yaşlı adamın en büyük arzusu, hayattayken Neon'un devrimine şahit olmaktı.

O nedenle tüm risklerine rağmen bu görevi kabul etmişti. Zira söz konusu Eva ve çalışmaları olduğunda, N0R10 içerisinden her türlü sürprizin çıkması mümkündü. Bununla beraber, yaşanan tüm gelişmeler Origon Noah'ı oldukça heyecanlandırmıştı. Bu heyecan doğru kullanılırsa çok güzel işlere beraber imza atabilirlerdi. Artık her şey Alhazen'in elindeydi. Eğer süreci başarılı bir şekilde yönetebilirse belki de hayat kendisine küçük bir sürpriz yapardı. Neden bilmiyordu ama içindeki bu sese güvenmek istiyordu. Alhazen derin bir nefes alarak arkasına yaslandı. Gözlerini kapadı ve dudaklarından dışarı birtakım Latince cümleler döküldü.

Bölüm 72

Noah'ın Karısı

Bir bilgeye sormuşlar.
"'Senden hoşlanıyorum' ile 'Seni seviyorum'
arasındaki fark nedir" diye.
Bilge düşünmüş ve şöyle cevap vermiş.
"Bir çiçekten hoşlanırsan onu koparırsın
ama bir çiçeği seversen, onu her gün sularsın.
Bunu anlayan kişi, yaşamı da anlar."

-Alıntı-

İki eliyle kavradığı sıcak kupayı ağzına götürdü. Kadının dudakları sanki kupayı öpecekmiş ve bundan da utanıyormuş gibi kıpkırmızı gözüküyordu. Dudaklarının üzerinde herhangi bir boya maddesi yoktu. Zaten kırmızının bu tonlarını oluşturabilecek bir renkte boya bile olmayabilirdi. Diğer taraftan yüzü oldukça solgun görünümlüydü. Güneşe hiç çıkamayan, karanlıkta yaşamak zorunda olan bir kadının yüzüne sahipti. Sanki yüzüne gitmesi gereken tüm damarlar son dakikada kararlarını değiştirip hep birlikte dudaklarda toplanmış gibiydiler. Noah, karşısındaki kadının muhteşem güzelliğini hayranlıkla izliyordu. Hatta şu an oturmakta olduğu rahat koltuktan kadını saatlerce hiçbir şey yapmadan izleyebilecek bir arzuya sahipti. Bu yüzü yıllardır görmesine rağmen hâlâ ilk kez görüyormuş gibi heyecanlanması, bu arzunun en büyük kaynağıydı. Ama bu sefer içindeki heyecanın tek kaynağı kadın değildi. Adamın Dura'ya anlatacağı müthiş haberleri vardı.

Alhazen ve diğerleri yola çıkar çıkmaz Noah merkezden ayrılarak şatosuna geri dönmüş ve asistanlarına kendisini rahatsız etmemelerini söylemişti. Yaklaşık bir saat uyuyup dinlendikten sonra artık buluşma için hazırdı. Bir saatlik uyku her ne kadar iki günlük yorgunluğu telafi edemeyecek olsa da sahip olduğu heyecan adamı birkaç saat daha ayakta tutabilecek bir enerjiye sahipti. Noah'ın yaşadığı şato Origon'ların ev olarak kullanabileceği üç merkezden birisiydi. Daha önceki Origon'lar yaşamak için diğer iki merkezi tercih etse de Noah uzun yıllardır hiçbir

Origon'un kullanmadığı bu şatoyu seçmişti. Çünkü bu şatoda sadece kendisinin bildiği bir sürü gizli geçit ve oda vardı. Noah gözlerden uzak yaşamak istediği her şeyi buralarda saklıyordu. En büyük hazinesi de şatonun altındaki gizli mahzende saklıydı. Noah, şimdi o mahzende bir yandan içkisini yudumlayıp bir yandan da en büyük hazinesi Dura'yı seyrediyordu. Kadın, Noah'ın gözündeki heyecanın farkındaydı ve sabırla anlatacaklarını bekliyordu. Noah oturduğu koltuğa iyice uzandı ve gözlerini kapatarak tadını çıkara çıkara anlatmaya başladı. Kendisini bir terapiste gitmiş gibi hissediyordu. Anlatacakları çoktu ve hepsini anlatmak istiyordu. Kadın ise profesyonel bir terapistmişcesine sadece dinliyordu. Noah konuşmasının bir yerinde gözlerini açtı ve koltuktan kalktı.

"Eva ve Yo Kan'ın birbirlerine olan bağlılıklarını ve hayranlıklarını biliyordum ama çocuk yapabilecekleri asla aklıma gelmezdi."

"Kıskandın mı?" diye sordu kadın. Noah'ın, Eva'ya olan hayranlığını ve aşkını yeryüzünde belki de en iyi kendisi biliyordu.

Noah, içinde Eva'nın olduğu bir konuşma yaptığında konunun buraya geleceğini çok iyi biliyordu. Ama Dura'nın daha ilk cümlesinde kendisine geçmişini hatırlatması bir miktar keyfini kaçırmıştı. Derin bir nefes alarak konuşmasına devam etti.

"Bunun adı kıskançlık değil sanırım. Hissettiklerimi tanımlayacak kelime belki isyan olabilir. Geçmişte fikirlerine çok değer verdiğim iki arkadaşımın böylesine sorumsuz bir davranış sergilemesine isyan ediyorum belki de. Kapasite olarak ne kadar yetenekli olurlarsa olsunlar hiç kimse Neon'dan ve kurallarından üstün olamaz. Bunu bile bile yasağa karşı çıkıp bir ilişki yaşadılar."

"Ama sen de bu basit kurala uymadın" dedi kadın ve oturduğu yerden kalktı. Salonda yürürken kadının mükemmel vücudunu büyük bir hayranlıkla izledi adam. Yıllar geçse de en ufak

bir değişiklik yoktu kadında. Dura bir yandan yürürken diğer yandan sessiz bir tonda konuşmasına devam etti.

"Sonuçta Neon'un kurallarına göre bir kadınla olman yasakken şu an benimle buradasın. Herkesten gizlediğin aşkınla."

Kadın "aşkınla" kısmını vurgularken dudaklarında hafif alaycı bir ifade oluşmuştu. Noah yol boyunca Dura'ya anlatacaklarını ve yaşayacakları heyecanı hayal etmişti ama konuşma kesinlikle çok daha farklı bir yere gidiyordu. Bir an karşısındaki kadının Eva'yı kıskanma ihtimalini düşündü. Böyle bir şeyin olması mümkün müydü? Dura'yı ve geçmişi düşününce bunun bir miktar ihtimal dahilinde olabileceğine karar verdi. Belki de en iyisi konuyu değiştirip geçmişi daha fazla kurcalamamak olacaktı.

Noah kadının söylediklerini duymamış gibi davranarak N0R9 incelemelerinde elde ettikleri sonuçları anlattı. Karşılarında sadece bilgilerin depolandığı kompleks bir canlı organizma yoktu. Eva ve Yo Kan bir şekilde beyinde duyuların algılanması ile ilgili merkezlerde birtakım değişiklikler yapmayı başarmışlardı. Üstelik bunu yirmi beş yıl önceki teknoloji ile yapmışlardı. Zaten asıl çarpıcı olan kısım da buydu.

"N0R9'dan elde edeceğimiz bilgiler bizim için önemli olacak, buna şüphe yok ama asıl sürpriz hiç beklemediğimiz bir yerden geldi. Sistem N0R9 ile akrabalığı olan birini karşımıza çıkardı. Üstelik de kız hâlâ hayatta. Adı Tesla."

"Yani N0R10'a ulaştık diyorsun." Dura'nın yüzünde ilginç bir gülümseme belirdi. Noah bu gülümsemenin tam olarak hangi duyguya karşılık geldiğini bilmese de kadının yüzüne inanılmaz yakıştığı kesindi. Kadın, kupasındaki çayından bir yudum daha alarak devam etti. Bir yandan odanın içinde dans eder gibi ahenkli bir şekilde yürürken bir yandan da konuşuyordu.

"Tüm muazzam gelişmelere rağmen şu an beynine saplanmış bir kıymık varmış gibi hissediyorsun. Düşünmemeye çalışsan

da sürekli aklını kurcalayan o sorudan bahsediyorum. Herkesin hayranlık duyduğu Eva nasıl oldu da böyle bir şey yapabildi? Neon yıllardır hayatta kalmak için çok fazla kötü şeyin altına imza attı ama bir annenin çocuklarını bir kobay gibi deney malzemesi yapması nasıl mümkün olabilir? Soruyorum sana Noah. Bir insan nasıl bu kadar kalpsiz olabilir? İşte sürekli kafanda dönüp duran ve seni rahatsız eden soru bu."

Adam büyük bir dikkatle kadını dinliyordu. Dura her zaman olduğu gibi Noah'ın kafasından geçen her bir düşünceyi kelimelere dönüştürüp adama aktarıyordu. O nedenle adam bir cevap vermenin gereksiz olduğunu düşündü. Muhtemelen kadın vereceği cevabı da bir şekilde gözlerinden görebiliyordu. Noah susmayı tercih ederek Dura'nın konuşmasını dinlemeye devam etti. Sonuçta farklı olan tek şey beynindeki düşüncelerin kendi ağzıyla değil de kadının ağzıyla ses dalgalarına dönüşecek olmasıydı.

"Her şeye beraber başlamanıza ve seni yarı yolda bırakmalarına rağmen içinde bir yerlerde hâlâ Eva'nın haklı bir sebebi olabileceğine inanıyorsun. Kimbilir belki de Yo Kan ile beraber yaptıkları bu genetik müdahaleler çocuklarına çok önemli avantajlar katmıştı. Belki de bu çocuklar denek değillerdi ama senin yaratmak istediğin *Homo neon*'un ilk örnekleriydi. Belki başka çocuklar da vardı. Evet Noah, şu an beyninin içinde geçmişten gelen kalın bir bağ var ve bu bağ geleceğinle ilgili en büyük hayaline düğüm atmış durumda."

Kadının anlattıkları karşısında Noah'ın başı dönmeye başlamıştı. Belki de bu baş dönmesinin nedeni yorgun vücuduna gönderdiği alkolün etkisiydi. Sebep ne olursa olsun beyninde sahip olduğu düşünceleri kendisinden daha iyi ifade edebilen müthiş bir kadın vardı karşısında. Dura haklıydı. Üzerinden yıllar geçmiş olsa da Eva'ya olan zaafı görünen o ki devam ediyordu. Ne zaman kadınla ilgili bir şey görse beynindeki analitik değerlendirme merkezleri âdeta devre dışı kalıyordu.

Dura, adamın uzaklara daldığını gördü. Noah ne zaman düşüncelere dalsa onu rahatsız etmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu kadın. Çünkü düşünceleri, adamın nefes aldığı yegâne yerlerdi. O nedenle adamı yalnız bırakmaya karar verdi. Usulca yanına giderek solgun parmaklarını Noah'ın omzuna koydu.

"Biraz yorgun hissediyorum Noah. Epeydir uyumadım. Sanırım biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

Kadının hafif sesi Noah'ın kulağına bir ninni gibi gelmişti. Odasına doğru ilerleyen Dura'ya ve muazzam güzelliğine doya doya bir kez daha baktı. Kadın odasına girmeden önce son bir kez dönüp Noah'a baktı, "Beni daha sık ziyaret edersen sevinirim" dedi ve odasına girip kapısını kapadı.

Kapanan kapıyla beraber Noah da gözlerini kapadı. Böylece beyninde dönüp dolaşan gelişmeleri gözden geçirmek daha rahat olacaktı. Düşündükçe kalbi daha hızlı atmaya başladı. Gittikçe yaşlanan vücudu artık eskisi kadar hızlı değildi ve bu kısır döngü adamın devrim ile ilgili umutlarını bir miktar azaltmıştı. Ama geçmiş kendisine zamanın ötesinde muazzam bir hediye vermişti ve bu karşılaşma asla tesadüf olamazdı. Çünkü Noah farklı düşünen bir bilim insanıydı ve en son inanacağı şeyler tesadüflerdi. Belki de hem N0R9 hem de N0R10 *Homo neon*'un ilham aldığı ilk ataları olacaktı. Bunu zaman gösterecekti. Şu an için kesin olan tek bir şey vardı. Önce devrimini tamamlamalıydı. Tüm dünyanın tanık olacağı belki de en büyük devrim. Noah'ın Tufanı...

Bölüm 73

Fotoğraf 51 ve 3 Santimetre Uzaktaki Kader

Tanıdığım en güzel insanlar,
yenilgiyi, acıyı, mücadeleyi, kaybı yaşamış olan
ve diplerden çıkış yolunu kendileri bulmuş insanlardır.
Güzel insanlar öylece ortaya çıkmazlar;
onlar oluşurlar.

Ross - Elisabeth Kübler

Pia karşısındaki fotoğrafa garip bir gülümseme ile bakıyordu. Hiç ummadığı bir yerde eski bir arkadaşına rastlamanın verdiği o hissi yaşıyordu fotoğrafa baktıkça. Koyu gri bir yuvarlağın içinde X görünümü oluşturacak şekilde yerleşmiş siyah çizgilerin olduğu bir fotoğraftı bu. Yani fotoğrafın hikâyesini bilmeyenlere hiçbir şey ifade etmeyecek bir görüntüye sahipti. Evde arama yapan polisin ya da bir başkasının dikkatini çekme ihtimali neredeyse sıfırdı. Bilim dünyasının bile az bir kısmının bildiği bu fotoğrafın adı "Fotoğraf 51"di. Bilenlerin ise çok büyük bir saygı duyduğu bu görsel, DNA molekülünün çift sarmallı yapısının en net çekilmiş ilk fotoğrafıydı.

Pia'nın Alef'e olan hayranlığı her aşamada daha da artıyordu. Çünkü bu fotoğrafı çekmiş olan Rosalind Franklin, Pia'nın bilim tarihinde en fazla saygı duyduğu kadındı. Bu fotoğrafın orijinali de Londra'da *King's College* adlı üniversitenin arşivinde yer almaktaydı. Fotoğrafa bakmak beynine gömülü bir sürü anının ortaya çıkmasına neden olmuştu. Tıpkı abisinin hikâyesi gibi bu fotoğrafın hikâyesi de oldukça hüzün doluydu. Pia, tıp fakültesinde öğrenciyken bu hikâyeyi en sevdiği hocasından dinlemişti. Erkek egemen bilim dünyasında kadın olmanın bir zamanlar ne kadar zor olduğunu anlatan çok önemli bir gerçekti Fotoğraf 51'in hikâyesi.

Birçok öğrenci gibi Pia da DNA ile ilgili bilgileri ilk kez lise biyoloji derslerinde öğrenmişti. O bilgilerden biri de DNA'nın

çift sarmallı moleküler yapısının Watson ve Crick adlı iki bilim insanı tarafından keşfedilmiş olmasıydı. Öyle ki, yaptıkları bu keşif kendilerine bilim dünyasının en prestijli ödülü olan Nobel ödülünü de getirmişti. Ama söz konusu bilim dünyası bile olsa işin merkezinde her zaman insan vardı. İnsanın olduğu yerde de her türlü çıkar ve haksızlık mevcuttu. Pia bu hikâyeyi hocasından dinledikten sonra tüm detaylarını araştırmış, hatta bu konuda bir konferans bile vermişti. O yüzden hikâyeyi çok iyi biliyordu.

Rosalind Franklin 1950'li yıllarda, İngiltere'nin en önemli üniversitelerinden biri olan King College'da kendisini DNA'nın yapısını çözmeye adamış bir bilim insanıydı. Bu konuda çok fazla insanın cesaret edemediği bir yöntem olan X-ray tekniklerini kullanmaktaydı. O tarihler, dünyadaki tüm kadınların ikinci sınıf insan muamelesi gördüğü bir dönemdi. İşin ilginci bu saçma bakış açısı hem bilimin içinde hem de üniversitelerin duvarları arasında bile nefes alma imkânı bulabiliyordu. O dönem bilimle uğraşan kişilerin çok büyük bir kısmının erkek olması bu kötü kokulu nefesin en önemli kaynağıydı.

Rosalind Franklin'in çalıştığı laboratuvarın yöneticisi pozisyonunda olan Maurice Wilkins de kadınları ikinci sınıf insan olarak gören bir bakış açısına sahipti. Ne kadar çalışkan olursa olsun Rosalind'i hep yetersiz olarak görmüştü. Ama bu durum Rosalind'in zerre umurunda değildi çünkü kendisi böyle saçma şeylerle uğraşmak yerine tüm vaktini bilime adamıştı. Uzun zamandır kafasına taktığı şey DNA'nın yapısını çözmekti. Öyle ki, tek bir fotoğraf için yüz saatten fazla bir süre, zararlı X ışınına maruz kalmıştı. Ama sonunda amacına ulaşmış ve DNA'nın mükemmele yakın bir fotoğrafını çekmeyi başarabilmişti. Pia, Rosalind Franklin'in fotoğrafı ilk gördüğü anda kafasından neler geçmiş olabileceğini bilmiyordu. Muhtemelen çok büyük bir emeğin sonucunu elleri arasında tutmak müthiş haz veren bir duygu olmalıy-

dı. Pia'nın emin olduğu tek şey, sonrasında meydana gelecek olan olaylardı. Fotoğraf 51, bilim tarihinin en önemli buluşlarından birinin ortaya çıkmasına aracılık edecekti. Ama ironik bir şekilde fotoğrafla hiçbir ilgisi olmayan insanlar tüm övgüleri toplarken, Rosalind Franklin bu fotoğrafı çekebilmek için maruz kaldığı X-ışınları yüzünden beş sene içerisinde kanserden ölecekti.

Biyoloji ve bilim kitaplarında kendilerinden övgü ile bahsedilen James Watson ve Francis Crick de o dönem DNA'nın yapısını anlamaya çalışan iki bilim insanıydı. Çalışmalarında oldukça ilerlemiş olsalar da bir türlü nihai modeli oluşturamıyorlardı. Moleküler biyoloji alanında çalışan ikiliden Watson Amerika'da, Crick ise İngiltere'de yaşıyordu. Bir gün Watson İngiltere'ye, Kings College'a geldi ve o dönem Rosalind'in çalıştığı laboratuvarın yöneticisi olan Maurice Wilkins'i ziyaret etti. Konu DNA'dan açılınca Wilkins, laboratuvarında çalışan Franklin adlı bir kadının DNA'nın fotoğrafını çekmeye çalıştığını söyledi. Sadece bununla da kalmadı. Rosalind'e haber vermeden, kadınını çekmecesinden izinsiz aldığı fotoğrafı Watson'a gösterdi. İşte o an her şey Watson'ın beyninde oturmuştu artık. Uzun bir süredir oluşturmaya çalıştıkları modeldeki eksik kısmın fotoğrafı, gözleri önünde duruyordu.

Rosalind'in, büyük zorluklarla çektiği bu fotoğrafın, gizlice Watson'a gösterilmiş olduğu bilgisini hiçbir zaman öğrenemeyecek olması, bu hikâyenin en acıklı kısımlarından biriydi. Fotoğraf 51'i gördükten sonra modeli kafasında oluşturan Watson konuyla ilgili model çizimlerini Crick ile paylaştı ve ikili DNA'nın çift sarmallı modeline son halini verdiler. Watson ve Crick ileri sürdükleri DNA modelini 25 Nisan 1953 tarihli *Nature* dergisinde yayımladılar. İşin ilginç tarafı aynı dergi içerisinde bu makaleden üç sayfa sonrasında Rosalind Franklin'in makalesinin olmasıydı. O da çekmiş olduğu fotoğrafı ve elde ettiği verileri yayımlamıştı. Ama Watson ve Crick'in çift sar-

mallı DNA modeli tüm ilgiyi üzerine toplarken bu modelin keşfedilmesine neden olan fotoğraf asla hak ettiği ilgiyi görememişti.

Rosalind Franklin, DNA'nın fotoğrafını çekebilmek için saatlerce maruz kaldığı X ışınları nedeniyle, beş yıl sonra 1958 yılında kanserden hayatını kaybetmişti. Diğer taraftan Watson, Crick ve Fotoğraf 51'i onlara gizlice gösteren Wilkins ise 1962 yılında yapmış oldukları bu müthiş çalışma nedeniyle Nobel Tıp Ödülüne layık görülmüşlerdi (34). "Ne kadar acı verici" diye düşündü Pia. Sonuçta Franklin'in fotoğrafı olmasaydı muhtemelen o keşfi bu kadar erken yapamayacaklardı. İnsanlık tarihi için çok önemli olan bilimsel buluşlardan birinin arkasında böylesine bir fikir hırsızlığının olması inanılmaz acı verici bir olaydı. Daha da acısı, Fotoğraf 51 vakası tüm temellerini etik değerler üzerine kuran bilim dünyası içerisindeki sayısız vakalardan sadece bir tanesiydi.

Rosalind, kendisine kanser teşhisi konulduktan sonra bile hayata küsmeyip çalışmalarına devam eden cesur yürekli bir insandı. Bu dönemde, virüsler konusunda çok ciddi katkılarının olduğu bir başka çalışma da ölümünden sonra Nobel Tıp Ödülüne layık görülmüştü (35). Yani bu cesur kadın, İkinci Dünya Savaşı yıllarında, kadın olmanın çok zor olduğu bir dönemde, otuz yedi yıllık kısacık ömrüne müthiş bir akademik kariyer ve hiç alamayacağı ama sonuna kadar hak ettiği iki adet Nobel ödülünü sığdıracak kadar mükemmel bir beyne sahipti. Ama bu dünyadan hiçbir takdir görmeden gitmişti. İlerleyen yıllarda bilim dünyası kendisini takdir etse de bu müthiş beynin sahip olduğu bir Nobel ödülü yoktu. Çünkü her iki ödülün de verildiği yıllarda Rosalind çoktan ölmüştü ve kurallar gereği ölü insanlara Nobel verilemiyordu.

Beyni geçmişte yolculuk yapan Pia ne kadar süredir böyle boş bir şekilde durduğunu kestiremiyordu. Kendini zamandan izo-

le olmuş bir mekândaymış gibi hissediyordu. Alef'in gizlemek istediği şeyleri Rosalind Franklin üzerinden yapması yüzünde hüzünlü bir gülümseme oluşmasına neden olmuştu. Hatta bu gülümseyi birkaç damla gözyaşı da takip etti. Muhtemelen bu gözyaşının bir kısmı Rosalind, bir kısmı da Alef içindi. Fotoğrafın etrafını incelemeye çalışan kız, çerçevenin duvara sabitlenmiş olduğunu fark etti. Ne kadar zorlasa da çerçeve hiçbir şekilde hareket etmiyordu. Fotoğrafı daha yakından incelemeye başlayan Pia, çerçevenin alt kenarında küçük harflerle yazılmış cümleyi gördü.

"Tanıdığım en mükemmel ikinci kadın olan Rosalind'in anısına" diye sesli bir şekilde cümleyi okudu. Pia'nın aklına ilk gelen soru "Acaba birinci kadın kimdi" olmuştu. Hayat böyleydi zaten. Bir yerlerde birinci varsa ikinci ve üçüncü kimsenin umurunda olmazdı. "Alef belki de Marie Curie'yi daha çok sevmişti" diye bir tahminde bulundu. Düşüncesinin ne derece doğru olduğunu bilmiyordu ama ikinci kadın Rosalind Franklin ise birinci kadının bir film yıldızı ya da manken olmayacağı kesindi. Ayrıca Marie Curie de bilim dünyasına müthiş dokunuşlar yapan kahraman kadınlarından biriydi. Ama Alef'in bahsettiği kişi Curie değildi. Alef'in bahsettiği kadın, bilim tarihinin en önemli araştırmacılarından biri olan, annesi Eva'ydı ama o an Pia'nın bunu bilme ihtimali yoktu.

Ne çerçevede ne de fotoğrafın üzerinde dikkatini çeken bir detay görebildi. Pia bir şeylere yakın olduğunu hissediyordu ama ne aradığını bilmiyordu. Alef'in bahsettiği Fotoğraf 51'i bulmuştu. Abisi ölmeden önce "Hepsi Fotoğraf 51'de, Rosalind'in içinde" demişti. Son kısmı yüksek sesle tekrarladı. "Rosalind'in içinde." Siyah çerçevenin alt kenarına beyaz harflerle yazılan yazıya daha yakından baktı kız. Rosalind kelimesinde o harfinin ortasında çok zor görülebilen bir delik vardı. Çerçevenin siyah rengi içerisinde deliği fark etmek neredeyse imkânsızdı. Eli hemen boynundaki kolyeye gitti. Kolyenin ucunda garip

görünümlü bir anahtar vardı ama üzerinde bu deliğe girebilecek herhangi bir parça yoktu. Aslında ucu iyi açılmış bir kalem de işini görebilirdi. Hızla etrafına bakındığında aradığı şeyi bir anda gördü. Neyi aradığını bilmiyordu ama onu gördüğünde aradığı şey olduğunu kesin anlamıştı. Pencere kenarında bir kupa vardı ve kupanın içine bir sürü kalem konmuştu. Kalemlerden bir tanesinin baş kısmına yerleştirilmiş kare şeklinde bir fotoğraf vardı: Rosalind Franklin'in mikroskoba baktığı ünlü fotoğrafı...

Fotoğraf pencereden dışarıyı görecek şekilde duruyordu. Sanki Rosalind sıkıldıkça dışarıyı izlesin diye buraya konulmuştu. Oysa kadın fotoğrafta mikroskoba bakıyordu. Pia burada derin bir anlam olduğunu sezdi. Abisi hayatı izlemesi için Rosalind'i pencere kenarına koymuştu ama kadın yine de bilime bakıyordu. Aslında Franklin'i özetleyen müthiş bir metafordu. Bilime öylesine meraklıydı ki elindeki en kıymetli olan hayata bir kez bile bakmamıştı. Alef'in amacı gerçekten bu muydu yoksa Pia tümüyle beyninden böyle bir hikâye mi uydurmuştu bilinmez ama kız, tepesinde Rosalind'in fotoğrafı olan kalemi eline aldığında ucunda ince, metal bir kısım olduğunu gördü.

Pia, elindeki kalemin metal kısmını O harfinin içine soktuğunda sol tarafındaki kitap rafından tok diye bir ses geldi. Yan yana dört sıra raftan oluşan raflardan ikincisi hafifçe öne çıkmıştı. Pia bir an kendisini eski tarz bir polisiye romanındaymış gibi hissetti. Modern teknolojik kasaların ve şifrelerin olduğu bir dönemde abisinin kullandığı yöntemi oldukça nostaljik buldu. Öne doğru çıkan rafı çektiğinde rafın arkasında eni oldukça dar, ahşap ve eski görünümlü bir kapı gördü. Kapının ortasında bir adet anahtar deliği ve bu deliğin altında harf ve rakamlardan oluşan bir tuş takımı vardı. Eski ahşap kapının üzerindeki modern görünümlü tuş takımları, hiç olmaması gereken bir toplantıya yanlışlıkla girmiş kişiler gibi gözüküyordu. Pia, kolyesinin ucundaki anahtarı kapıya soktuğunda herhangi bir

tarafa çevirmesine gerek kalmadı. Tuşların üzerinde bir anda ışıklar yandı. Az önce tahta kapıya gömülü duran ölü tuşlar bir anda canlanmıştı.

Pia son aşamaya gelmişti artık. Şifre abisinin adıydı. N-0-R ve 9 karakterlerini girdikten sonra ahşap kapı içeri doğru açıldı. Pia dar kapıdan içeri biraz zorlanarak girdi. Kapalı ortam korkusu olan birinin geçemeyeceği darlıkta, yaklaşık 1 metre mesafede bir alandan geçti. Koridorun sonunda küçük bir odaya ulaştı. Duvara yerleştirilmiş raflar ve rafların içinde de bir sürü defter ve kitap vardı. Burası abisinin beynindeki hafıza merkeziydi. Her ne kadar bedeni ölse de Alef, hipokampüsündeki birçok bilgiyi karakterler aracılığıyla yazıya döküp burada saklamıştı.

Defterler muhtemelen belirli bir mantıkla dizilmişti ama Pia nereden başlayacağını bilmiyordu. İçeriyi aydınlatan mavi ışık altında hızlıca defterlerin içine göz atmayı düşündü. Tam bu sırada bir anda içinde garip bir şey hissetti. Muhtemelen içinde bulunduğu ortam nedeniyle, çok önceleri izlediği bir filme ait görüntüler bir anda beyninde belirmeye başladı. *La Cara Oculta* adlı İspanyol filminde kız, evin içindeki gizli bir odanın içine giriyordu ve anahtarı yanına almadığı için o gizli yerde mahsur kalıyordu. Bu anlık hissiyat bir anda kızın inanılmaz bir korku duymasına neden oldu. Uzun bir uğraş sonucu keşfettiği kapının üzerine kapanma ihtimalini düşündü. Bir anda odayı aydınlatan mavi ışık daha koyu bir hal almıştı. Sanki duvarlar kızın üzerine hareket edecek gibiydi. Panik olan Pia, karşısındaki raftan rastgele üç dosyayı çekip hızlıca çıkışa doğru ilerledi. Dar koridordan geçerken kapının bir anda yüzüne kapanacağından neredeyse emin gibiydi. Kız az önce girdiği kapıdan bir anda kendisini dışarı attı. Beynindeki korku o kadar gerçekti ki dışarı çıktığında nefes nefeseydi. Sanki bir filmin içindeymiş gibi kapıdan dışarı çıktığı anda bir şarkı çal-

maya başladı. Odanın ortasında göğsünde tuttuğu dosyalara sıkıca sarılan kız için tam da olması gereken hüznü barındıran bir şarkıydı.

Pia şarkıyı duyar duymaz evde yalnız olmadığını hatırladı. Galen'in yukarı çıkma ihtimali vardı ve şimdilik bu gizli odayı görmemeliydi. Hızlıca elindeki dosyaları masanın üzerine bıraktı ve tüm kapıları büyük bir dikkatle kapadı. Her şey odaya ilk girdiğindeki gibi görünüyordu. Tepesinde Rosalind'in olduğu kalemi yine pencere kenarındaki kupa içerisine, fotoğraf dışarıyı görecek şekilde özenle koydu. Masanın üzerindeki üç kalın dosyaya korkuyla baktı kız. Bir yandan yazılanları inanılmaz merak ediyor, bir yandan da geçmişine ait bu gerçekleri okumaktan korkuyordu. Kendisini, okumak istemediği notları, sınavı geçmek için okumak zorunda olan bir öğrenci gibi hissetti. Normalde böyle durumlarda kendisine güzel bir çay yapar ve iyice sıkılana kadar notların üzerinden geçerdi.

Pia, şu an normal bir durumda olmadığının farkındaydı. Birazdan hiç bilmediği ailesinin tarihini okumaya başlayacaktı. Öğrendiği her bilgi ile hayatına birileri girecekti. Geçmişiyle ilgili okuduğu her bilgi bir şekilde beynine yerleşip geleceğini ona göre şekillendirmesine neden olacaktı. Ağır adımlarla gidip sandalyeye oturdu. Elini en üstteki dosyanın üzerine koydu. Gözlerini kapadı. Derin bir nefes aldı. Sanki ihtiyaç duyduğu cesaret dışarıdaydı ve içine çekmesi gerekiyordu. Tek bir hareketle defteri açtı ve okumaya başladı.

Kız, bu üç dosyadan geçmişiyle ilgili çok fazla şey öğrenecekti. Ama kızın öğrenemeyeceği ilginç bir gerçek vardı. Gizli oda içerisinde heyecanlanıp hızlıca aldığı üç dosyanın hemen bitişiğindeki dosyada, Meryam'ın kapalı olduğu mahzenin fikri, çizimleri, nasıl çalıştığı ile ilgili tüm ayrıntıların yer aldığı

dokümanlar bulunuyordu. Eğer dosyaları alırken eli sadece 3 santimetre sağa kaysaydı Meryam'ın kurtuluşu olan en üstteki dosyayı fark edecekti. Gerek Meryam gerekse de birçok insanın kaderi sadece bu 3 santimetre ile belirlenmişti ve tıpkı Rosalind Franklin gibi hiçbiri, kaderlerini değiştiren dokunuşun bu kadar küçük bir aralığa sığacağını asla bilemeyecekti.

Bölüm 74

Galen'in Şarkısı

Bir şarkıyı başa sarıp,
tekrar tekrar dinliyorsan,
o başa sardığın şarkı değil,
hayallerindir.

Pablo Neruda

Galen kendini, bir iğnenin dönen bir plak üzerinde hareket etmesiyle odayı dolduran şarkının büyüsüne bıraktı. Birkaç kişinin katili olsa da Alef'in muazzam bir zevki olduğu, evin her tarafından anlaşılıyordu. Normalde her zaman tasarım işlerine merak duymuştu ve şu an içinde bulunduğu evin tam olarak amaca göre tasarlanmış olduğunu söyleyebilirdi. Evin hemen her köşesinde, sadece bakan gözlerin görebileceği küçük ama işlevsel çok fazla detay vardı. Evin bu kadar sade gözükmesinin bir nedeni de buydu. İşlevi olmayan fazladan hiçbir şey yoktu. Şu an gitarın tellerinden çıkan hüzünlü melodi odanın duvarlarından yankılanıyordu. Hoparlörler hem çok kaliteliydi hem de matematiksel olarak sesi en iyi yansıtacak düzende yerleştirilmişti. Üstelik nerede oldukları bile gözükmüyordu. Sanki müzik odanın duvarlarından geliyordu.

"Bu albümü en son ne zaman dinledim?" diye düşündü adam. Plakların dizili olduğu dolapta görür görmez sanki çok yakını olan birisini görmüş gibi hemen plağı eline almıştı. Estas Tonne'un *Internal Flight* albümüne Alef'in evinde rastlamak gerçekten ilginç olmuştu. Normalde sokaklarda performans sergileyen bu sanatçıyı fazla kişi bilmezdi. Alef'in bu sanatçıyı biliyor oluşu, Galen'in adama bakış açısında bir miktar değişime yol açmıştı. Çünkü normalde kendisinin tanıyıp çok fazla insanın tanımadığı bir sanatçıyı bilen biriyle karşılaşmanın oldukça kıymetli olduğuna inanıyordu. Sonuçta insanlığın çok da bilgisi olmadığı aynı güzel şeyi birbirinizden bağımsız

olarak keşfetmiş oluyordunuz ve bu durum da ister istemez o kişiyle aranızda görünmez bir bağ kuruyordu. Bu nedenle Estas Tonne da şu an Galen ile Alef arasında kurulan ilk bağ olmuştu.

Ceketini çıkararak bedenini salondaki rahat kanepenin üzerine bıraktı. Görünen o ki Tesla'nın işi kısa sürmeyecekti. Öte yandan adamın halletmesi gereken tonlarca iş birikmişti ama şu an ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Çünkü beyninin çok önemli bir kısmı hâlâ ulaşılamaz durumdaydı. Üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin yaşadığı olayın şoku beyninin büyük bir bölümünü işgal ederek kullanılamaz hale getirmişti. Çocukluğundan beri yaşadığı tüm olaylar karşısında her zaman soğukkanlılığını koruyan adam, ilk kez böylesine dağılmıştı. Her bir hücresi bir tarafa savrulmuş gibiydi. Sonuçta Tesla'nın burnu bile kanamamıştı ama genç kızın, ölümün sadece birkaç santimetre uzağında olması fikri adamı perişan ediyordu. Eğer İlias olmasaydı Tesla şu an hayatta olmayacaktı. Tesla'nın yaşamadığı bir yeryüzünde Galen'in harcayacak tek bir saniyesi bile olamazdı.

Yakın zamanda yaşadığı tüm bu olaylar sürekli beynini kemirip duruyordu. Uzun bir süredir analitik düşünme yeteneğini yitirmişti. Günlerdir tek bir şey için varlığını sürdürüyordu. Sadece tek bir amaca bağlanmıştı. Tesla'nın yanında olmak dışında hiçbir şey ilgisini çekmiyordu. Normalde tehlike geçmiş olmasına rağmen adamın içinde hâlâ tehlikenin geçmediği ile ilgili garip bir his vardı. Son günlerde Tesla'nın sergilediği tüm hareketler de bu hissi sürekli canlı tutuyordu. Görünen o ki Alef'in ölmesi Tesla'yı ciddi biçimde üzmüştü. Galen ilk başta bu durumu kızın yaşadığı travmaya bağlamıştı. Ama kızın Alef ile ilgili sorular sormaya devam etmesi, bu olayda görünenin ötesinde bir şeyler olduğunu gösteriyordu. Alef ile Tesla arasında Galen'in nedenini bilmediği kalın bir bağ kurulmuştu. Şu an kız da bu bağın peşinden gidiyordu.

Galen, kafasını arkaya atıp gözlerini kapadı. Eğer beynini eskisi gibi kullanabilirse bu bağın sebebini bir şekilde çözebilirdi. Hayatında belki de ilk kez böylesine bir durum yaşıyordu ve ne yapacağını bilmiyordu. Emin olduğu tek şey vardı. Tesla'nın Alef ile kurduğu bağ, kendisi ile kurduğu bağdan daha kuvvetliydi. Adamın kafası bunu hiçbir şekilde anlamıyordu ama gerçek buydu. Alef'ten kıza nasıl bir bilgi geçtiyse, kız bu sırrı Galen'in bile öğrenmesini istemiyordu. Yani bu öyle bir sırdı ki Tesla yeryüzü üzerinde en fazla güvenebileceği adama bile bu sırrı anlatamıyordu.

Bir anda sinirlenen adam ayağa kalktı. İlginç bir şekilde, kalkar kalkmaz gitarın ritmi de yükselmişti. Belki de adamın hayal gücü her saniyesini bildiği bu şarkıya göre şekilleniyordu. Filmlerde sahneye uydurulan müziğin tersine belki de adamın hayal gücü müziğin notalarına göre şekilleniyordu. Tıpkı sevdiğimiz bir şarkıyı dinlerken hayal gücümüzün o şarkıya eşlik edecek şekilde hayaller üretmesi gibi. Gitarın böylesine yükseldiği bir ritimde de ifade edilecek en iyi duygu muhtemelen öfkeydi. Aslında adamın sinirlendiği şey kızın kendisiyle konuşmaması değildi. Galen fena halde kendisine öfkeliydi çünkü Tesla'nın en çok güveneceği kişi asla kendisi olamazdı. Daha birkaç gün önce kızı ölümün ellerine bırakmış olması, ne kadar güvenilir olduğunun en somut kanıtıydı.

Pia yukarıda büyük bir hayretle Alef'in notlarını okurken Galen hızlı adımlarla odanın içinde yürüyordu. Bir şekilde kendini toparlamalıydı. Ama bunu nasıl yapacaktı? Tam o sırada telefonuna bir mesaj geldi. Öyle bir anda gelmişti ki sanki gelen mesaj kendisini nasıl toparlayacağı ile ilgiliydi. Ekrana baktığında toparlanması bir yana muhtemelen daha fazla dağılmasına neden olacak bir mesajla karşılaştı. Mesaj adamlarından birisinden gelmişti ve Devin hakkında bilgiler içeriyordu. İki gün önce Devin'in yaptıklarına bizzat şahit olduktan sonra

adamlarına çok net talimat vermişti. Devin'in nereye gittiği ve ne yaptığı sürekli kendisine bildirilecekti.

Galen hem şirketi ve hem de Devin'i çok fazla ihmal etmişti. Bunun önemli sorunlara yol açacağının da farkındaydı. Ama Devin'in kendisini bu derece kaybetmesini asla beklemiyordu. Normalde her zaman şiddeti seven bir tarafı vardı ama Galen ilk kez böylesine bir vahşete tanık olmuştu. Şiddete uğrayan sapık belki de yaptıkları nedeniyle daha fazlasını hak ediyor da olabilirdi ama bu şiddetin Devin'in elinden çıkması oldukça ürkütücüydü. Bu derece kontrolden çıkmasının tek nedeni bu sapık olamazdı. Zaten kendisine gelen raporlarda son iki gündür Devin'in yoğun bir şekilde alkol ve madde kullandığı bilgisi vardı. Yani tıpkı Galen gibi Devin de tam anlamıyla dağılmıştı. Kendisini bile toplamayı beceremeyen Galen, kardeşini nasıl toplayabileceğini bilmiyordu. Az önce hissettiği sinirlilik hali bir miktar daha artarak damarlarındaki kanın akış hızını artırmıştı.

Galen'in beyninin sağlam olan kısmı Devin'in sakinleşmesini beklemek zorunda olduğunu söylüyordu çünkü arkadaşı tam anlamıyla inatçı bir keçiydi ya da içindeki ses belki de Galen'e sadece duymak istediklerini söylüyordu. Sonuçta Devin'in sakinleşmesini beklemek demek, kalan tüm zamanı Tesla'ya ayırmak demekti. Artık neye inanacağını bilmiyordu. Sanki kafasının içinde aynı anda bir sürü insan, Galen'in hiç bilmediği farklı dillerde konuşuyordu. Bir yandan da mesajlar gelmeye devam ediyordu. Devin, az önce gittiği bir mekânda kendisine yanlışlıkla çarpan birisini dövmüştü.

Galen tekrar kendisini kanepeye bıraktı. Sanki yürüdükçe daha çok sinirleniyor gibiydi. Normalde bu sorunları çok rahat çözebilecek bir zekâya sahip olan Galen, kanepede oturup boş bir şekilde önüne bakıyordu. Sanki yıllardır sorun çözmekten bıkmış ve usanmış beyni emekliye ayrılmış ve bir tatil kasabasına yerleşmişti. Tek istediği boş bir şekilde denize bakmak ve

balık tutmakmış gibi davranıyordu. Daha da kötüsü kendisini toparlamak için Galen'in ne bir enerjisi ne de bir ümidi vardı. Umutsuzluğun beyninde yarattığı boşlukla bakıyordu karşısındaki duvara. Tıpkı şu an birkaç metre altındaki Meryam'ın karşısındaki karanlığa baktığı gibi. Mahzendeki hoparlörden gelen gitar sesleri kızın yalnızlığına eşlik ediyordu âdeta. Melodinin içerdiği hüzün bile farkındaydı, bu mahzen kızın mezarı olacaktı.

Bölüm 75

Perit ve Cehennemin Dibine Yolculuk

Buradan gidilir acılar kentine,
buradan gidilir bitmek bilmeyen acıya,
buradan gidilir yitmiş insanlar arasına.

Adalet yol gösterdi ulu rabbime,
kutsal güç, yüce bilgelik, ilk sevgi
yarattı beni.

Benden önce her şey sonsuzdu;
sonsuza dek süreceğim ben de.
İçeri girenler, dışarıda bırakın her umudu.

İlahi Komedya - Dante Alighieri

Konsantre olmuş bir şekilde sadece yola bakan Perit, göbekli adamın ne anlattığını dinlemiyordu bile. Yanından hızla geçen spor arabanın kendisine çaldığı korna ile bir anda içine girdiği hipnozdan çıkmıştı. Kullandığı devasa büyüklükteki tır nedeniyle oldukça yavaş gidiyordu ve bu durum bazen arkasında biriken araçlar için can sıkıcı olabiliyordu. Az önce yanından geçen son model spor arabanın çaldığı korna da bu sıkıntının bir nevi dile getirilmesiydi. Kullandığı araç yavaş, yol da düz olunca adam tam anlamıyla *otoyol hipnozuna* girmişti. Bu kavramı Tesla ile yaptığı konuşmalarda öğrenmişti. Perit normalde ev ile üniversite arasında gidip gelirken genellikle aynı yolu kullanıyordu. Çoğu zaman yolculuk sırasında ne yaptığını hatırlamıyordu. Sanki ulaşmak istediği yere gelene kadar arabayı o değil de bir başkası kullanıyordu.

"Aslında haklısın" demişti Tesla. "Arabayı senin yerine başkası kullandı. Beynin çok ilginç bir şey yaptı ve yolculuk sırasında bilinçli kısmını devre dışı bıraktı. Çünkü sen bu işi daha önce o kadar çok yaptın ki artık birçok hareketin otomatik davranışa dönüştü. Bunu tıpkı bir otomatik pilot gibi düşünebilirsin. Yani beynin araba kullanma işini otomatik pilota devrettiği için yol boyunca birçok fikir üzerinde kafa yorabildi. Doğal olarak da yol boyunca etrafına karşı olan farkındalığın azaldı ve ulaştığın yere vardığında yol boyunca ne yaptığına dair hiçbir şey hatırlamadın. Sana ilginç bir şey söyleyeyim mi? Yapılan çalışmalar içimizdeki bu otomatik pilotun çoğu zaman arabayı bilinçli

kısmımızdan daha iyi kullandığını göstermiş. İşte buna otoyol hipnozu deniyor" (36).

Perit, yanında oturan adamın kahkahası ile kendine geldi. Bir yandan tır kullanırken kafasında Tesla'nın anlattığı otoyol hipnozunu düşünüyordu. Otoyol hipnozunu düşündüğü sırada kullandığı tır içinde otoyol hipnozuna girmiş olması gerçekten ilginç bir fizyolojik deneyim oldu. Yanındaki adam bunların hiçbirinin farkında olmadığı için konuşmaya devam ediyordu. Muhtemelen yalnızlıktan o kadar sıkılmıştı ki içinde birikenler kendisini patlatmasın diye konuşarak hepsini tek tek dışarı çıkarmayı planlıyordu. Açıkçası Perit açısından bu durum herhangi bir sorun yaratmıyordu çünkü adamın anlattıklarının hiçbirini dinlemiyordu. Görünen o ki konuşan adam açısından da bir sıkıntı yoktu. Çünkü o da karşısındakinin dinleyip dinlemediği ile ilgilenmiyordu. Tek istediği konuşmak, yani beyninde birikmiş düşünceleri havadaki dalgaları titreştirerek dışarı çıkarmaktı. Sonuçta bu durum, düşünce denen şeyin en özet haliydi. Beyinde oluştuğu andan itibaren tek hayali dışarı çıkıp özgürlüğe kavuşmaktı.

Perit, kendisine uzatılan sigara dalıyla yeniden adamın varlığını fark etti. Yaklaşık üç saatlik yolculuk boyunca belki de adamın yaptığı en güzel şeydi.

"Bırakmaya çalışıyorum" demişti göbekli adam. "Sigara saatim gelmiş. Konuşmaya daldık, az daha unutuyordum. Sen de ister misin?"

Perit, yüzünde sahte ama sıcak bir gülümsemeyle kendisine uzatılan sigarayı hemen kabul eti. Yakar yakmaz öyle bir çekti ki içine, sanki sigaradan tek bir nefes çekme hakkı vardı. Adam, Perit'in bu görüntüsü karşısında kahkaha atmaya başladı. Art arda gelen kahkahalar bir anda yüzünü kıpkırmızı hale getirecek bir dizi öksürük nöbetine dönüşmüştü.

"Sanırım sen de bırakmaya çalışıyorsun" dedi güçlükle. "Böyle içine çektiğine göre çok fazla özlemiş olmalısın."

Adam haklıydı. Perit çok özlemişti gerçekten. Ama bu özlemin sebebi uzun süredir birbirlerinden ayrı olmaları değildi. Sonuçta Meryam gittiğinden beri alkol, sigara ve madde kullanımı düzenli bir şekilde hayatına girmişti. Duyduğu özlemin asıl sebebi tümüyle beynini uyuşturma ihtiyacından kaynaklanıyordu. Sonuçta sigara asla tek başına buna yetmeyecekti ama başka türlü bu gürültülü adama dayanma ihtimali olamazdı. Diğer taraftan göbekli adam, bitmesin diye âdeta küçük küçük nefesler çekerek sigara içiyordu.

"Yollar" demişti. "O kadar uzun ki başka türlü bitme ihtimali yok." Perit kendisine söylenen bu özlü sözü onaylamak için kafasını sallamıştı. Göbekli adam bir anda konuyu değiştirerek "Kafan" demişti. "Saçların dökülmesin diye mi yaptın yoksa moda anlayışınla ilgili bir mesele mi?"

Perit, adamın sorusu üzerine elini refleksel olarak kafasına götürmüştü. Her zaman eline gelen kılların yerine doğrudan kafa derisine değmek ilginç bir haz almasına neden olmuştu. Aren'in yanından çıkar çıkmaz ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Depresyona giren birçok kadının yaptığı gibi adam da saçlarını kesecekti. Hatta sadece kesmek de değil, kafasının üzerindeki tüm kılları kökünden kazıyacaktı. Sanki her şeyin sorumlusu bu kıllarmış gibi. Hem belki bu sayede beyni daha iyi çalışırdı. Eve gider gitmez eline aldığı jiletle, ara sıra kafa derisine zararlar verme pahasına da olsa saçlarını kökünden kazımıştı. Kafasını tıraş ettikten sonra aynaya baktığında güzel bir görüntü görmeyi umuyordu ama saçsız hali gerçekten kötü gözüküyordu.

Uzun süredir güneş görmemiş, albino görünümlü kafa derisi ortaya çıkmıştı. Üstelik bu beyaz derinin üzerinde yer alan kurumuş kan ve yara kabuğu izleri, görünümü daha bir sanatsal boyuta taşıyordu. Normalde yakışıklı sayılabilecek biri olan Perit, bu görüntüsüyle erkenden ölmesi gereken bir film karak-

terine dönüşmüştü. Ama nasıl göründüğü şu an adamın zerre umurunda değildi. Yanındaki göbekli adamın sorusu havada kalmasın diye cevap verdi.

"Evet. Ne yazık ki bir süre önce saçlarım dökülmeye başladı. O yüzden tıraş ettim. Yavaş yavaş kendimi alıştırıyorum."

"Zaten tıraş edince daha gür çıkar saçın. İyi yapmışsın" diye cevap verdi adam. Daha sonra da bir gün otostop çeken bir kadını tırına aldığında yaşadığı macerayı anlatmaya başladı. Perit açısından sorun yoktu. Bir önceki hikâyeyi dinlemediği gibi bu hikâyeyi de dinlemeyecekti.

"Ne garip" diye geçirdi içinden. Yaklaşık beş saat önce çok pahalı bir semtte, ülkenin en meşhur psikiyatristi ile karşılıklı sohbet eden Perit, şimdi daha önce hayatında hiç görmediği bir adamın yanında hayatında hiç kullanmadığı bir tırı kullanıyordu. Bu düşünceyle beraber yüzünde garip bir gülümseme belirdi. Çünkü kendisini inanılmaz hafiflemiş hissediyordu. Tüm geçmişi de dahil olmak üzere her şeyi evde bırakıp çıkmıştı. Yanına sadece az miktarda para ve küçük bir el çantası almıştı. Nereye gideceği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Evin yakınındaki otoyola kadar yürüdükten sonra otostop çekmeye karar vermişti.

Şu an kullanmakta olduğu tır, Perit'in yanında durmuştu ve şoför "Nereye gideceksin" diyerek sorulabilecek en mantıklı soruyu sormuştu.

Perit ise bu basit soruya "Bilmiyorum" diye cevap vermiş, "Sanırım senin gittiğin yer neresi ise oraya gidiyorum" diye de cümlesini tamamlamıştı.

Göbekli adamın neşe dolu kahkahasını ilk kez o zaman duymuştu. "Atla o zaman. Cehennemin dibine beraber yolculuk yapalım" demişti. Belli ki uzun bir yoldan geliyordu ve önündeki yol muhtemelen daha da uzundu.

Perit yaklaşık iki saatlik sohbetin sonunda "daha önce hiç büyük bir araç kullanıp kullanmadığı" sorusuna maruz kalmıştı. Normalde bu soruya vereceği cevap "hayır" olurdu. Ama yeni hayatında hiçbir şey umurunda olmadığı için "Bir iki kere denemişliğim var" diye yalan söylemişti. İşte o an göbekli adam tırı kenara çekip yeni tanıştığı bu adama kullanması için emanet etmişti. Böylece yol boyunca biraz uyuyabilirse bir yerde durmak zorunda kalmazlardı.

Perit nereye gideceklerini sorduğunda, "Sadece bu yolu takip et" diye bir cevap almıştı. "Başka bir şey yapmana gerek yok." Biraz kestirmek için yan koltuğa geçen adam o andan beri bir kere bile susmamıştı. Sürekli konuşuyordu. Ama sorun yoktu. Tırın içindeki göbekli adam da kel adam da halinden oldukça memnun yavaş yavaş düz yolda cehennemin dibine doğru ilerliyorlardı.

Bölüm 76

Mutfakta Yapılan Üst Düzey Toplantı

Zekâ duyduklarının yarısına inanmaktır.
Deha olmak ise,
hangi yarısı olduğunu bilmektir.

Robert Orben

İlias, İris'in kulaklığından gelen kadın vokalin sesini erkek sandığı sırada, Galen kanepenin üzerine uzanmış bir şekilde dağ evinin duvarlarında yankılanan gitar seslerini dinliyordu. Tam o anda dağ evinden kilometrelerce uzaklıktaki bir otelin en üst katındaki özel bir odanın içinde çalmakta olan piyano diğer iki şarkıya eşlik ediyor gibiydi. Alhazen, *Nocturne No.20 In C-Sharp Minor* adlı eserin çaldığı otel odasının camından şehrin manzarasını seyrediyordu. Frédéric Chopin'in bu parçasını çok severdi ve hayatını bir müzik eseri ile ifade etmesi istenseydi, seçeceği kesinlikle bu olurdu. Odası o kadar yüksekteydi ki sanki tüm şehir ayaklarının altındaydı. Normalde bu şehre kendi bölgesinde olmadığı için sadece bir kere gelmişti. Yıllar önce Eva ve Yo Kan'a ulaşamayacaklarını anladıktan çok kısa bir süre sonra kendisini burada bulmuştu. Şehrin âdeta altını üstüne getirmişti ama hiçbir ize rastlamamıştı. "Her şey ne kadar da hızlı değişiyor" diye geçirdi içinden. Binalar görmeyeli ergen bir çocuk gibi gökyüzüne uzamışlardı. Alhazen'in baktığı manzara kendisine yabancıydı ve her yabancı şeye bakan insan gibi bir anda evine karşı muazzam bir özlem duymuştu. Her ne kadar son iki yıl kendisi için oldukça sakin geçse de bir an, o dinginliğin ne kadar kıymetli olduğunu hissetti.

Yaşlı adam odanın içine doğru yürüdü. Her ne kadar Noah hızlı olmalarını emretse de Alhazen ilk aşamayı gözlem yaparak geçirecekti. Çünkü bu, Neon'un temel kurallarından biriydi. Eğer bir yere müdahale yapmaları gerekiyorsa öncelikle orayı çok

iyi bir şekilde gözlemlemeleri gerekiyordu. Bu sayede yaptıkları müdahale her zaman başarılı olurdu. Şu sıralar Alhazen'i en zor durumda bırakan konu buydu. Neon'un temel kuralları ile Origon'un acil istekleri arasında sıkışıp kalmıştı. Bu durumda yapacağı tek şey kendisine özgü bir denge kurmak olacaktı. Ne Neon'un istediği kadar temkinli ne de Noah'ın istediği kadar saldırgan olacaktı.

Odasının kapısı çaldığında tam koltuğa oturmak üzereydi. Sanki tüm otelde tek başına kalıyormuşçasına kapının çalınması karşısında şaşırdı. Bulunduğu oda üst düzey insanların kaldığı bir odaydı ve burada siz istemediğiniz müddetçe kimse kapınızı çalamazdı. İçinden bir ses hata yapılmış olabileceğini söylediği an kapı daha sert bir şekilde çalındı. Demek ki ilgilenilmesi gereken acil bir şey söz konusuydu. Alhazen kapıyı açtığında karşısında hiç ummadığı bir görüntü gördü. Şehre beraber geldikleri üç kranial, karşısında duruyordu. Origon'un yönettiği konseyler dışında kraniallerin bir arada görülmesi pek de alışıldık bir durum değildi. Bunun ilk nedeni güvenlikti. Diğer neden ise gizli kalması gereken bilgileri birbirleriyle paylaşma ihtimalleriydi. Söz konusu gizlilik olduğunda, Neon kendi kraniallerine bile şüpheyle yaklaşabiliyordu. Alhazen'in şaşkınlığının altında yatan neden buydu. Neon'daki on iki kranialin üçte birine karşılık gelen dört adet kranial kapı eşiğinde birbirlerine bakıyorlardı.

Alhazen adamları içeri davet etmedi. Kranialler içinden en genç olanı acilen konuşmaları gerektiğini söyledi. Alhazen, Neon'un dinleme ve takip etme konusundaki teknolojilerini en iyi bilen kişilerden biri olduğundan, canlarının her istediği zaman bir araya gelip konuşma lükslerinin olmadığının farkındaydı. Karşılarındaki yaşlı adamın duraksadığını gören kraniallerden gözlüklü olanı bu konuşmanın kesinlikle yapılması gerektiğini dile getiren bir cümle kurdu. Görünen o ki bu toplantıdan kaçmak imkânsızdı. Muhtemelen kapı eşiğindeki bu olağanüs-

tü görüntü bir şekilde Noah'a ulaşacaktı. O nedenle daha fazla dikkat çekmemek için kraniallerle on beş dakika sonra otelin mutfağında buluşabileceğini söyledi. Mümkünse mutfağa birbirlerinden farklı zaman dilimlerinde gitmelerini de önerdi.

Normalde bu kadar lüks bir otelin mutfağına öyle elinizi kolunuzu sallayarak giremezdiniz ama bu müşteriler ayrıcalıklıydı. Gerek kaldıkları odalar gerekse de harcadıkları para onları üst düzey müşteri sınıfına sokuyordu. Otelin yöneticileri bu adamların kim olduğunu bilmese de onlara karşı tüm kurallarda esneklik sağlamaları gerektiğinin çok net farkındalardı. Yöneticilerin farkında olmadığı asıl bilgi ise bu adamların otelin gerçek sahibi olduklarıydı. Resmi kayıtlarda gözükmese de bu otel, Neon'un sahibi olduğu çok fazla şirketten sadece birisiydi.

Otelin oldukça büyük ve bir o kadar da hareketli mutfağının ortasında dört kranial ayaküstü bir toplantı yapıyordu. Etraflarında, mutfaktan ve çalışanlardan kaynaklanan muazzam bir gürültü vardı ve kimse adamların burada ne yaptığıyla ilgilenmiyordu. Otelin çalışanları bu tarz ilginç durumları görmezden gelecek kadar deneyimli kişilerdi. Eğer olmaması gereken bir şey söz konusu olursa, bir yönetici muhakkak belirirdi zaten.

Yüzündeki sakallarla tam bir din adamını andıran kranial ilk cümleyi kurarak olmaması gereken bu konuşmayı başlattı: "Origon ile ilgili ciddi endişelerimiz var." Adamın sözünü genç olan tamamladı. "Dedikodular artık bize kadar geliyor Alhazen." Diğer iki kranialin peş peşe konuşmasıyla kendisini eksik hisseden gözlüklü ise "Bir de kafasında dönüp duran o saçma planlar var" eklemesini yaptı. Sakallı olan konuşmaya devam etti.

"Alhazen üstat, senin de bildiğin üzere bu hatayı bir kere yaptık. Az kalsın eski üstatların inşa ettiği her şey bir Origon'un hırsı uğruna yok oluyordu. Senin de bildiğin gibi Neon olarak benzer bir riski bu dönemde alamayız."

Alhazen adamların neden bahsettiklerini çok iyi biliyordu. Origon Rabidus'un tüm dünyayı birbirine katan devrim planının sonuçları gerçekten de acı bir tecrübe olmuştu. Ama yine de politik davranmayı tercih ederek sanki olaylardan haberi yokmuş gibi davranmıştı. Bu tavrı karşısında kraniallerin keyfi bir miktar kaçsa da gözlüklü olan konuşmaya devam etti.

"Peki ya şatosunda yaşananlar Alhazen... O konuda da mı bilgin yok? Bırak kranialleri, asistanlar arasında bile çoktan söylentiler başladı. Origon sık sık şatonun içerisinde ortadan kayboluyormuş."

Genç olan kranial sanki en çok canını sıkan bu meseleymiş gibi gözlüklü olanın lafını keserek bir anda söze girdi.

"Noah mahzende bir kadın saklıyormuş. Bu olamaz. Bu kabul edilemez Alhazen üstat. Neon'u seçen herkes neyi seçtiğini çok iyi bilmek zorunda. Bir Origon nasıl böyle bir şey yapmaya cüret eder? Eski Origonlar hakkında da birtakım söylentiler olmuştu. Ama onlarınki daha çok cinsellikle ilgili ufak tefek dedikodu ya da kaçamaklardı. Ama bu kadın çok uzun zamandır buradaymış ve beraber yaşıyorlarmış."

Alhazen'in tüm bu dedikodulardan haberi vardı. Hatta Noah'ın, Origon olduktan sonra eski Origonların yaşamayı tercih ettiği evler yerine bu şatoda yaşamayı tercih etmesinin nedeninin de bu kadın olabileceğini düşünüyordu. Söylentilerin asistanlar düzeyine kadar inmesi gerçekten de asla olmaması gereken bir şeydi. Gözlüklü kranial, genç olanın sözünü bölmesine bir miktar sinirlenerek yarım kalan sözlerini tamamladı.

"Şatoda asistanların mahzen diye bahsettiği bir yer varmış. Origon sık sık buraya gidiyormuş. Üstelik burada geçirdiği zaman hiç de az değilmiş."

Uzun süredir konuşmadığını fark eden sakallı kranialin de bu konuda söyleyecekleri vardı.

"Asistanların anlattıkları hikâyeye göre Noah, Origon olmadan önce bir kadına âşıkmış. Ama Origon olduktan sonra ilişkileri tehlikeye girmiş. Noah, kadın ile Neon arasında bir tercih yapmak zorunda kalmış. Bunun üzerine kadın kendisini saklamasını istemiş. Noah'a o kadar âşıkmış ki yeryüzünün bütün nimetlerinden vazgeçerek kendisini bu mahzene hapsetmiş. O nedenle de Noah ne zaman şatosuna gitse vaktinin çoğunu bu kadınla ya da asistanların deyimiyle karısıyla geçiriyormuş."

"Hatta bazı asistan ve çalışanlar kadının geceleri mahzenden çıkıp şatoda dolaştığını bile söylüyorlar" dedi genç kranial. Sanki bir hayaletten ya da doğaüstü bir olaydan bahsediyormuş gibi gözleri kocaman açılmıştı.

İyice kızmış tavaya atılan balıklardan çıkan ses sohbete kısa bir ara vermişti. Alhazen herhangi bir şey söylememişti ama yüzündeki ifade kendisine anlatılanların farkında olduğunu gösterir şekildeydi. Üç kranial de şikâyetlerinde haklıydı. Noah'ın yaptığı gerçekten kabul edilemezdi ve bir Origon olarak bu kadar sorumsuz davranması Alhazen'in de canını sıkıyordu. Demek ki aşk böyle bir şeydi.

Sakallı olan etrafına bakındı. Yüzündeki endişesinden söyleyeceği şeyin çok önemli olduğu anlaşılıyordu. Açıkçası Alhazen'in şu ana kadar duydukları zaten yeterince can sıkıcıydı. Ama görünen o ki sakallı kranialin kurmak istediği cümle daha sıkıcı olacaktı. Adamın ağzından bir türlü çıkamaması bunun en net göstergesiydi.

"Kadın olayı kabul edilemez ama seninle asıl konuşmak istediğimiz konu..." diyen adam bir an durdu, sanki yasaklı bir kelime söylemek zorundaymış gibi. Derin bir nefes aldı ve konuşmaya devam etti. "TUFAN Planı çok fazla kişinin canını yakacak üstat."

Bu sefer şaşkınlık sırası Alhazen'e geçmişti. Adamın oldukça yaşlı göz kapakları duyduğu kelime karşısında istemsiz bir şekilde açılmıştı. Bunun üzerine genç kranial hemen söze girdi.

"İnanmıyorum Alhazen. Böyle tepki verdiğine göre gerçekten böyle bir plan var. Daha da önemlisi sen de bu planı biliyorsun" dedi. Yüzünde kız arkadaşının kendisini aldattığını öğrenen bir adama ait şaşkınlık ifadesi vardı.

Konunun gittiği yerden tedirgin olmaya başlayan Alhazen karşısındaki adamlara bakıyordu. Mahzende saklanan kadın dedikodusu uzun süredir dile getiriliyordu ama Tufan Planı çok az insanın bildiği bir fikirdi. Alhazen'in yüzünde oluşan hazırlıksız şaşkınlığın nedeni de buydu. Origon bile olsanız bir şekilde sizin yaptığınız her şey de birileri tarafından gizlice izleniyordu demek ki. Bu plan en üst düzeyde gizlilik içeren bir bilgiydi. Noah, Tufan Planını Alhazen'e anlatırken bu konuda ikisi dışında hiç kimsenin bir şey bilmediğini belirtmişti. Bu durumda ya Noah yalan söylemişti ya da Neon'un izleme paranoyası bir başka seviyeye geçmişti.

Durum düşündüğünden çok daha zor bir hal almıştı. Rütbeleri ne kadar yüksek olursa olsun karşısındaki kraniallerin bu bilgiyi bilmemeleri gerekiyordu. Demek ki çok ciddi güvenlik sıkıntıları vardı. İçine düştüğü kriz gerçekten de yönetilmesi zor bir süreç olacaktı. Sonuçta yaşlı adamın olağanüstü yetkilerle bu şehre gelmesinin nedeni Tesla denen kızı canlı bir şekilde Neon'a götürmekti. Ama şu an bir otel mutfağında Origon Noah'a darbe hazırlamaya çalışan bir grubun toplantısına katılmış gibi hissediyordu. Üstelik karşısındaki üç kranial, Noah tarafından bu iş için özel görevlendirilmişti. Yani diğer kraniallere göre Noah'ın daha çok güvendiği kişilerdi. Bu paradoks, krizi çok daha karmaşık hale getiriyordu.

Yaşlı adamın önünde çok basit iki seçenek vardı. Ya Noah'ı yarı yolda bırakıp bu işi en az zararla atlatacaktı ya da Noah'ın yanında kalıp, beraber batacaklardı. Origon'un neden acele etmek istediğini şimdi daha iyi anlıyordu. Çünkü karşısındaki kendisine muhalif olan grup giderek güçleniyordu. Diğer taraftan daha önce bir kez acele ettiklerinde başlarının nasıl belaya

girdiği de ortadaydı. Alhazen bir an içinin daraldığını hissetti. Çünkü normalde yapması gereken şey koşulsuz bir şekilde Noah'ın yanında olmaktı. Ama bunu Noah'ı çok sevdiği için değil, Neon'u korumak için yapacaktı. Âdeta bu kaotik süreçte dengeleri yerinde tutması gerekecekti.

Alhazen, karşısındaki endişenin farkındaydı ve yaşlı olmanın belki de en büyük avantajını bu mutfakta kullanmıştı. Yaşadığı uzun yıllar boyunca endişe ve felaket durumlarıyla o kadar çok karşılaşmıştı ki bu durumlarda neler söylenmesi gerektiğini çok iyi biliyordu. İnsanlar buna tecrübe diyordu. Bir üstadın kurması gereken tüm cümleleri kurdu. Gerçekte sorunu çözmese de karşısındaki adamları geçici bir süre rahatlatacak güzel bir konuşma olmuştu. İşin kötü kısmı bu konuşma sorunu sadece birkaç gün ertelemeye yetecekti. Bununla beraber Alhazen'in üzerindeki yük neredeyse iki katına çıkmıştı. Bir yandan Tesla'yı bulması gerekiyordu, bu işin kolay olan kısmıydı. Diğer taraftan ise Noah'a karşı yapılması muhtemel bir saldırıyı da bastırması gerekiyordu. Düşündükçe içindeki karanlık daha da koyu hale geliyordu. Belki de şu an yapması gereken en iyi şey, otelin mutfağında yer alan arka kapıdan çıkıp, bilmediği bu şehrin sokaklarında kaybolmaktı. Üzerindeki sorumluluklardan kurtulmanın verdiği o hafiflikle özgürlüğün tadını çıkarmayı istedi. Belki de yıllar önce Eva ve Yo Kan da benzer bir tercih yapmak zorunda kalmışlardı. Üzerlerindeki yükleri bir kenara fırlatıp sıradan olmanın verdiği huzura kaçmışlardı. Bunu asla bilemeyecekti. Tek istediği Eva ve Yo Kan'ın kaçtığı huzura bir an önce ulaşabilmekti. Ruhu deli gibi arka kapıdan kaçmak istese de bacakları onu lüks odasına çıkacak olan asansöre götürmüştü.

Bölüm 77

Defter, Zombi ve Elma

Bir gün gelir ve dünyanın bir yerinde,
yıllarca senin haberin olmadan yaşamış birine
bütün hayatını anlatmak istersin.

Murathan Mungan

Pia, defteri açtığında gözünden bir damla yaş beyaz sayfanın üzerine düşerek hızla yayıldı. Sanki yıllardır bu kavuşma anını bekliyormuş gibi, gözyaşı sayfa açılır açılmaz kendisini boşluğa bırakmıştı. Defter kâğıdı ise yıllardır su içmeyen biri gibi, içine çekip hapsetmişti üzerine düşen gözyaşını. Kız inanılmaz heyecanlıydı. Birazdan geçmişini okumaya başlayacaktı. Bir anda "Acaba İlias olmasaydı şu an nerede olurdum" diye bir soru oluştu kafasında. Abisi ile beraber kimbilir ne konuşmalar yapacaklardı ama olmadı. Abisi en yakın arkadaşı tarafından öldürülmüştü...

Kitaplığın arkasındaki gizli bölmede çok fazla dosya vardı. Pia ilk aşamada bu dosyalardan sadece üç tanesini yanına almıştı. Dosyaların içinde de çeşitli defterler bulunmaktaydı. Görünen o ki Alef yazmaya epey bir vakit ayırmıştı. Dosyaların tamamı el yazısıydı ve inanılmaz bir şekilde Pia'nın yazı stiline benziyordu. Kızın elinde tuttuğu defter, hazırlanması ve etiketlenmesi açısından titiz bir araştırmacı tarafından tutulan bir laboratuvar defteri gibiydi. Pia bunu tıp fakültesinde öğrenmişti. Bir araştırmanın en can alıcı kısımlarından birisi, yapılan her şeyi araştırma defterine not almaktı. Böylece araştırmacılardan herhangi biri laboratuvara girdiğinde en son ne yapıldığını bu defterden kolaylıkla takip edebilirdi.

İlk sayfada Alef'in okuyucu için hazırladığı bir önsöz vardı. Pia dikkatle abisinin yazdıklarını okumaya başladı.

Merhaba okuyucu. Kim olduğunu ya da hangi tarihte olduğumuzu bilmiyorum ama şu an bu satırları okuduğuna göre bir şekilde yolumuz kesişmiş demek. Baştan uyarayım. Burada yazanlar küçük bir olayın parçasıymış gibi görünse de aslında kökleri oldukça derinlere uzanan karışık bir hikâye var karşında. Hatırlayabildiğim kadarıyla yazmaya çalıştım her şeyi. Çünkü ben sonum. Olur da bana bir şey olursa, nöronlarımda yaşamakta olan bu bilgiler toprağa gömülecek. O yüzden her şeyi yazmak istedim. Geçmişim ve hatıralarım ölmesinler diye onları diri diri sayfaların içine gömdüm. Umarım beni ve yaşadıklarımı anlarsın. Evime ve vücuduma hoş geldin.

Pia son kısımda yer alan kelimeleri okuyamadı. Çünkü gözünün içinde biriken yaşlar görüşünü bulanıklaştırmıştı. Gerçekten ilginç bir histi çünkü daha önce hiçbir yazıyı ağlarken okumaya çalışmamıştı. Bazı kitapları okurken de gözleri dolmuştu ama bu seferki başka bir şeydi. Yaşlar doğru düzgün bir şey görmesine izin vermeyecek kadar çoktu. Tıpkı bir çocuk gibi gözünü kıyafetinin koluna sildi. Üstelik burnu da akmaya başlamıştı. Sanki beyninin içindeki bir sürü nöron ağlıyordu ve bunlardan çıkan yaşlar ilk buldukları deliklerden dışarı çıkmaya çalışıyordu. Sayfayı çevirdi ve okumaya devam etti.

Adım N0R9. Yani anne ve babamın bana verdiği isim bu. Ama bu isimle çok fazla hayatta kalamadım. Hepsi şeytanın yüzünden oldu. Şeytanla beraber hayatım tümüyle değişti. Öldüm ve yeniden dirildim. İkinci hayatımda kendi adımı kendim koydum. Ben Alef'im. Ölen ama yeniden doğan.

Pia eğer Alef'in ölmeden önce anlattığı hikâyeyi dinlemeseydi tüm bu yazılanların akıl sağlığı yerinde olmayan birinin kaleminden çıktığını düşünebilirdi. Ama hikâyeyi ve şeytanı bizzat dinlediği için Alef'in ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Defterin ilk bölümünden itibaren, şeytandan sonraki dönemde başına gelenleri detaylı bir şekilde yazmıştı. Yazılanlar gerçekten korkunçtu. Belki de Alef bunları başka bir yere kaydederek beyninden dışarı çıkarıp unutmak istiyordu. Pia bazı yerlerde

okuduklarına inanamıyor, bazı yerlerde ise bir çocuğun başına gelen tüm bu acıları düşünerek ağlıyordu. Abisinin anlattıkları daha yaklaşık bir ay önce Galen'in bir çocuk parkında kendisine anlattıkları ile inanılmaz örtüşüyordu. Söz konusu insanlar olduğunda gerçekten de kötülüğün sınırları yoktu. İçinde acı ve öfkenin bir arada yoğrulduğu ilginç bir his oluşmuştu. Hayatında hiçbir canlıyı incitmemiş olan bu kız belki de imkânı olsa, çocuklara bu kötülükleri yapan insanları acımadan öldürebilirdi.

Okuduğu her cümle ve öğrendiği her bilgi tıpkı derisini kesen keskin bir bıçak gibi canını yakıyordu. Abisinin tüm bunlar karşısında hayata tutunma mücadelesi inanılmazdı. Böylesine büyük zorluklardan geçen bir insanın, saçma sapan bir insan tarafından bu kadar kolay bir şekilde öldürülmüş olması kabul edilebilir değildi. Aslında Galen'in de müthiş bir yaşama tutunma mücadelesi vardı. Ama o hikâyede, Ushan adlı solak bir mafya liderinin Galen'e uzattığı bir el vardı. Oysa abisinin hikâyesinde asla böyle bir şey yoktu. Tek başına kalmış bir çocuğun, yoktan var olma hikâyesiydi bu. Bazı cümleleri okurken başı dönüyor, bazı cümlelerde ise midesi bulanıyordu. Ama okuduğu her cümle ile Alef'e karşı hissettikleri daha da derinleşiyordu. Okumaya o kadar dalmıştı ki ne kadar vakit geçtiğini bile anlamadı. Telefonuna gelen mesaj sesiyle kafasını defterden kaldırdı.

Odanın içerisinin iyice karanlık hale geldiğini o an fark etti. Abisinin hikâyesinin içine öylesine gömülmüştü ki zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı bile. Elini telefonuna götürdüğünde mesajın Galen'den gelmiş olduğunu gördü. Mesaj oldukça kısaydı: "Ufak bir ara?" Pia mesajı görünce bir an kendisine karşı hafif bir öfke duydu. Ne ara bu kadar bencil bir insan haline dönüşmüştü ki... Son dönemde yaşadığı şeyler tüm geçmişini silerken sahip olduğu iyi karakter özelliklerini de silmiş gibi gözüküyordu. Her ne kadar hayatı ile ilgili çok önemli bir iz

üzerinde olsa da çevresine karşı bu kadar duyarsız olması büyük haksızlıktı. Üstelik bu haksızlığı yaptığı insan Galen'di. Kız, iyi insanlara yapılan haksızlıklardan her zaman nefret etmişti ve şu an kendisi farkında olmadan bunu yapıyordu.

Pia yine o garip paradoksun içine girdi. Ne kadar ertelerse ertelesin eninde sonunda çözmek zorunda olduğu bir sorundu bu. Her şeyi Galen'e anlatması gerekiyordu. Ama diğer taraftan Alef "Kimseye güvenme, çünkü peşimizdeler" demişti. Bu da muhtemelen potansiyel bir tehlike içerisinde olduğunu gösteriyordu. Aslında Galen'i bu konuda bilgilendirmek kendisi açısından da faydalı olurdu. Ama kararsızlığı bir şekilde beynini esir almıştı. Hızla ayağa kalktı. Derin bir nefes aldı ve içinden "Şu üç dosyayı okumayı bitirdikten sonra Galen'le konuşacağım. Söz" dedi. Hayatının ekseni öyle bir kaymıştı ki doğal olarak ciddi bir denge sorunu yaşıyordu. Yirmi bir yıllık annesine olan güveni on dakikalık konuşma ile paramparça olmuşken henüz bir aydır tanıdığı bir adama bu kadar çok güvenmek sorun olabilirdi. O yüzden önce önündeki notları bitirmeliydi. "İniyorum" diye cevap yazdı ve abisinin defterine tekrar baktı.

Pia, abisinin yazıları arasında kaybolduğu sırada, Galen aşağıda vaktinin çoğunu kanepede oturarak geçirmişti. Halletmesi gereken tonlarca işi varken bir kanepede bomboş bir şekilde oturmanın saçmalığını moleküllerine kadar hissetmişti. Çaldığı plak çoktan bitmişti. Alef'in arşivinde olan, daha önce bilmediği plakları denemiş ve bazılarını oldukça beğenmişti. Bu sırada sürekli düşünmeye çalışmıştı ama yine hep aynı şey olmuştu. Dönüp dolaşıp yine aynı kısır döngünün içerisinde bulmuştu kendini. O nedenle bir süre sonra düşünmeyi de bıraktı. Yukarıdan uzun bir süre ses gelmeyince bir ara kalkıp evin etrafını dolaşmaya karar verdi. Fakat hemen sonra bu fikirden de vazgeçti. İçinde, Tesla'nın her an zarar göreceğine dair oluşan his, adamı bir türlü rahat bırakmıyordu. O nedenle uzun bir süre yukarıdaki odanın kapısını görebilecek bir şekilde oturmuştu.

Hatta arada "Acaba odada başına bir şey gelmiş olabilir mi?" duygusunu bile yaşamıştı. Kendisini yeni doğum yapmış, her fırsatta çocuğunu kontrol etme ihtiyacı duyan bir anne gibi hissediyordu.

Nöronları arasında hızla bulaşan salgın bir hastalığa maruz kalmış gibiydi. Bu salgının adı endişeydi. Tam bir hastalık hali. Çocukluğundan itibaren her türlü acı ve korkunç hissiyatı yaşayan bedeni, ilk kez bu derece endişeli fikirleri deneyimliyordu. Zamanında bir yerlerde okuduğu "Endişe, hayal gücünün yanlış kullanılmasıdır" cümlesi tam olarak içinde bulunduğu durumu ifade ediyordu. En sevdiği gücü olan hayal gücü bir anda kötü hayallerle beynini esir almıştı. Bulunduğu salondan çok uzaklaşmayacak şekilde evin içinde turlar atmaya başladı. Polislerin incelediği yerler dışında her şey tüm sakinliğiyle duruyordu. Mutfağın penceresinden gözüken bir elma ağacı gördü Galen. Üzerindeki kırmızı elmalarla ve yapraklarının yeşil tonuyla muazzam bir görüntüye sahipti. Tıpkı ilk buluşmasına gitmeden önce özenle süslenmiş bir kadın gibi gözüküyordu.

Galen'in yüzünde bir gülümseme oluştu. Doğa gerçekten muhteşem bir şeydi. İlginç bir şekilde kafasındaki saçma korkuları ve endişeleri uzaklaştırdı. Hızla evin dışına çıkıp mutfak tarafındaki bahçe kısmına geçti. Üzerindeki oldukça pahalı kıyafete aldırmadan tıpkı bir çocuk gibi tırmandı ağaca. Tutunmakta olduğu dallardan gelen ağaç kokusunu derin bir şekilde içine çekti. Görünen o ki elma ağacının bu kadar süslenmesi işe yaramıştı. Adamın içine çektiği koku, her bir hücresinin huzur denen his ile dolmasını sağlıyordu. Etraf öylesine sessizdi ki bu sessizliği bozan yine doğanın kendisine ait seslerdi. Ağacının hiçbir dalına ya da yaprağına zarar vermeden birkaç elma toplayıp ağaçtan aşağı atladı.

Galen, ağaçtan kopardığı elmalarla mutfağa geçtiği sırada Meryam yerinde duramıyordu. Daha önce defalarca denediği şeyler sanki bu sefer işe yaracakmış gibi çeşitli yerlere vurarak

birtakım sesler çıkarmaya çalışıyordu fakat yine aynı şey oluyordu. Burada öleceğini bildiği halde acımasız umut hissi yine bir şekilde sızacak bir yer bulup içine dolmuştu. "Ne olur çıkarın beni buradan" diye sayıklıyordu. Kız kardeşinin sesi uzun bir süredir duyulmuyordu ama müziği ve evdeki dolaşma seslerini duyabiliyordu. İlk başta içine bir korku düşmüştü. Belki de Alef bir şekilde Tesla'yı kandırıp buraya getirmişti ve kendi başına gelenler şimdi de kızın başına gelecekti. Ama duyduğu erkek sesi Alef'in sesine benzemiyordu. Korkusu arttıkça hafızası da kendisini yanıltmaya başlamıştı. Korku ve endişenin birikimiyle çıkarabildiği kadar yüksek bir sesle "Tesla" diye bağırdı ve yere çömelip ağlamaya devam etti.

Meryam'ın "Tesla" diye çığlık attığı sırada Pia odadan çıkmış, tahta merdivenlerden aşağı iniyordu ve bir anda basamaklarda durdu. Kendisini durduranın ne olduğunu bilmiyordu ama bir an Meryam'ı hissetti. "Nasıl oldu da Meryam'ı bu kadar hızlı unuttum" diye geçirdi içinden. Aslında abisinin anlattıklarından sonra Meryam'ı dert etmesi için bir neden yoktu. Nasıl annesi olarak bildiği Vera'nın ölümüne üzülmediyse, Meryam'ın ortadan kaybolması da çok önemli olmamalıydı. Ama hissettikleri öyle demiyordu. Meryam'ı düşündükçe içinde hâlâ bir acı duyuyor, Perit ve diğer insanların yaptığı gibi öldüğünü kabullenmek istemiyordu. Alef'in konuşmalarından, Meryam'ın hâlâ hayatta olduğu anlamını çıkarmıştı. İşin ilginci, içinde Meryam'a ulaşacağına dair bir umut bile vardı. Basamaklarda hareketsiz bir şekilde duran Pia, kendisini korsan saldırısına uğramış bilgisayar gibi hissediyordu. Sanki verilere ulaşmak için değil de sırf sistemi kilitlemeye yönelik bir saldırıya maruz kalmıştı. İçindeki işletim sisteminin muazzam bir şekilde yavaşladığını hissediyordu.

Elinde iki büyük bardakla salona giren Galen ilginç bir görüntü ile karşılaştı. Tesla üst kata çıkan merdivenlerin ortasında durmuş, boş boş karşıya bakıyordu. Öyle ki salona giren adamı

fark etmemişti bile. Kesin ters giden bir şeyler vardı. Bu görüntü, az önce elma ağacının hücrelerine doldurduğu huzuru bir anda buharlaştırmıştı. Hareketsiz bir şekilde kızın yüzündeki endişeyi anlamaya çalışıyordu. Sanki birileri Tesla ve Galen'e aynı anda ilginç bir büyü yapmıştı. Beyinlerinin kıvrımları harikulade olan bu ikili sanki kıvrımsız, dümdüz bir beyne sahipmiş gibi davranıyorlardı. Evin içi tam anlamıyla festival için çekilmiş bir film sahnesini andırıyordu. Basamaklarda duran bir kız boşluğa bakarken, basamakların dibinde elinde iki bardak elma suyu olan bir mafya lideri sessiz bir şekilde kıza bakıyordu. Tam bu sıra mahzende kilitli tutulan bir kız ise duyulmadığı için ağlıyordu. Ne Meryam ne Pia ne de Galen bu kilitlenme halinin ne kadar sürmüş olduğunu biliyordu ama sessizliği bozan Galen'in telefonuna gelen mesaj sesi olmuştu. Bu ses sanki durdurulmuş bir filmi yeniden başlatmıştı. Pia, tüm zombiliğiyle merdivenden inerken Galen elindeki bardaklardan birini kıza uzatmıştı. Telefonu ötmesine rağmen telefona bakmamıştı bile. Meryam ise çömeldiği yerden kalkıp kendisini yatağa bırakmıştı.

Bölüm 78

Dervişin Rüyası ve Kahvenin Sıcak Olduğu Gerçeği

Sıcacık, kızarmış tavuk parçaları
zaman içinde soğumuş ve
sahip oldukları ilk tadı yitirmişlerdi.
Muhtemelen onlar da beklemekten sıkılmışlardı.
Yani söz konusu kızarmış bir tavuk parçası da olsa,
hiçbir şeyin bekletilmeye tahammülü yoktu.

İlias, bilgisayarın başında ne kadar vakit geçirdiğini bilmiyordu. Karşısındaki hedefi tam 12'den vuracak kodlar üretmekle meşguldü. Daha önce çok sık deneyimlediği bir şey değildi ama ürettiklerine bakılınca hiç de fena sayılmazdı. Yaptığı işe öylesine konsantre olmuştu ki ne kahvesine dokunmuştu ne de tabağının üzerinde bir zamanlar sıcak olan tavuk parçalarına. Söz konusu yemek zevki olduğunda hiç tartışmasız, tavuk 1 numarada yer alırdı. Hatta Tesla ile yaptıkları sohbetlerde, beynindeki ödül merkezinde kocaman bir tavuk bölgesi olduğunu bile öne sürmüştü. Özellikle de haşlanmış tavuk karşısında beynindeki tüm dopaminlerin aynı anda salgılandığını iddia etmişti. Ama şu an yaptığı işe öylesine odaklanmıştı ki tavuklara dokunmamıştı bile. O sıcacık, kızarmış tavuk parçaları da zaman içinde soğumuş ve sahip oldukları ilk tadı yitirmişlerdi. Muhtemelen onlar da beklemekten sıkılmışlardı. Yani kızarmış bir tavuk parçasının dahi bekletilmeye tahammülü yoktu.

Normalde baktığı ekranda kodlar akıyor olsa da İlias'ın beyninde dönen görüntü Galen ve Tesla'ya ait intikam görüntüleriydi. Yaptıkları her şeyin bedelini ödeyeceklerdi. Tam o sırada adamın burnuna o müthiş koku geldi. İris, yanına gelmeden önce kokusu çoktan Derviş'in burun deliklerinden girmişti bile. Öyle ki klavye üzerindeki parmaklar bile merak edip havada asılı kalmışlardı. İris bu sırada İlias'ın yanına oturup yemediği tavuk parçalarından birini alarak yemeye başladı. İlias, ensesinden aşağıya doğru ilerleyen garip bir ürperme hissetse de yazmaya devam etti. Kızın kulaklığı her zaman olduğu gibi ku-

lağındaydı ve yine oldukça gürültülü bir şeyler dinlemekteydi. Bir yandan tavuk parçasını yerken bir yandan İlias'ın yazdığı kodlara bakıyordu. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Takdir mi ediyordu İlias'ın yaptıklarını yoksa önemsiz mi görüyordu, adamın hiçbir fikri yoktu. Bir anda İlias'ın durmasını istedi ve bir yandan tavuğunu yerken bir yandan da İlias'ın yazdığı kodlar arasında gezinmeye başladı.

Derviş için müthiş bir fırsattı. Kız ekrana kilitlendiği sırada hipnoza girmiş gibi dibindeki kıza bakmaya başladı. İlk kez İris'e bu kadar yakındı. Kızın ısırdığı tavuk parçasından çıkan yağlar, ortaya kızın dudağının orijinal rengi ile muazzam uyum gösteren bir sonuç çıkarmıştı. Hiçbir ruj ya da dudak parlatıcısının veremeyeceği bir çekicilik vardı şu an kızın dudaklarında. İris ekrana bakarken Derviş dudaklara kilitlenmişti âdeta. Kız yeni bir parçayı ağzına götürüp ısırdığında yağ damlalarından biri, karşısında müthiş güzel bir kız olduğunun farkındaymış gibi kendisini kızın uzun bacaklarından birinin üzerine bıraktı. Kızın giydiği şort o kadar kısaydı ki İlias tüm benliğiyle yağ damlasının neden böyle bir şey yaptığını anlayabiliyordu. Kızın muazzam pürüzsüzlükteki bacağına düşen yağ damlası, yıllardır bu anı bekliyormuşçasına, kızın bacağını okşar gibi üzerinde kaymaya başladı. İlias bir anda bu görüntüden tahrik olduğunu hissetti.

Her erkekte olduğu gibi kendisini bu konuda ele verecek olan bir anatomi ve fizyolojiye sahip olduğunu bildiğinden bakışlarını korkuyla hemen ekrana çevirdi. Ama gözleri artık bağımsızlığını ilan etmişti ve adamı zerre dinlemiyordu. Bakışları tekrar kızın dudaklarına kaydı. İnanılmaz güzellikte bir film izliyordu sanki. Kızın kendisine bu kadar yakın olması nedeniyle İris'in derisinin üzerindeki parfümden gelen koku, anestetik bir madde gibi İlias'ın başını döndürmeye ve bilincini kaybettirmeye yetecek gibiydi. Tam o sırada asıl bakması gereken yere, yani İris'in gözlerine bakınca kızın ekrana değil de kendisine baktığını gördü. Sanki çok ayıp bir şey yaparken yakalanan biri gibi

hemen ayağa kalktı. İris, karşısında kıpkırmızı yüze sahip olan adama bakıyordu. Ama ifadesi yine anlamsızdı. Kızın müthiş derin gözlerinde kaybolma ihtimali o kadar yüksekti ki bir anda ağzından çok komik bir tonda "Kahve ister misin?" sorusu çıktı. İris soruya kendi anadilinde cevap verdi. Derviş bu kelimenin pozitif bir anlam içerdiğini biliyordu. Vücudundaki tüm hücreler kızın yanında kalmak için çığlık atarken adam en son enerji molekülleriyle kendi vücudunu âdeta kolundan tutup mutfağa sürüklemişti.

Kahve makinesinin başında bekleyen İlias'ın beyni İris'in dudaklarında kalmıştı. Kahveyi doldururken çeşitli gürültüler çıkaran makine bile sanki bu konuda İlias'ı azarlar gibiydi. Ama kahve makinesinin ne düşündüğü adamın umurunda değildi çünkü nereye bakarsa baksın gözünün önünde az önce gördüğü görüntü vardı. İris'in dudakları ve bacağının üzerinde akan yağın oluşturduğu görüntü sanki beyninin görme merkezinde birtakım nöronları yakmış ve kalıcı hale gelmiş gibiydi. Derviş'e kalsa kafasında dönen bu görüntüye dakikalarca bakabilirdi.

Beyninde mantıklı düşünebilen çok az kısım ise bu gücün altında yatan dinamiği sorgulamaya çalışıyordu. Nasıl böyle bir şey olabilirdi ki... Kız resmen bir büyücü gibi gelmiş ve İlias'ın ruhunu bedeninden çıkarmıştı. Sadece yanında oturup tavuk yiyen bir kıza bakarak tahrik olmak, nasıl bir fizyolojinin sonucu olabilirdi... Demek ki doğru genlere denk gelindiğinde oluşan üreme ihtiyacı, tüm ihtiyaçların üzerinde bir yerdeydi. Kazanılan paraların, yapılan savaşların tamamı doğru genleri kaçırmamak içindi. Az önce almak istediği intikam için yemeyi ve içmeyi bile unutturacak kadar yanıp tutuşan intikam hücreleri, İris'in varlığı ile bir anda şirin bir kedi yavrusuna dönüşmüşlerdi. İlias hayatında böyle bir hissi daha önce kesinlikle yaşamamıştı. Tesla'ya olan çok kuvvetli bir bağı vardı. Arkadaşlık ve sevgililik arasında kendisine bir türlü oturacak yer bulamayan garip görünümlü bir ilişkiydi. Ama Tesla'ya karşı hayatının hiçbir evresinde az önce hissettiği ilgiyi hissetmemiş-

ti. Bu öylesine kuvvetli bir büyüydü ki kaç gündür onu hayatta tutan motivasyonların bile hepsi anında anlamını yitirmişti.

Kahveler çoktan hazırdı ama içeri gitme konusunda endişeleri vardı. Bir yandan deli gibi içeri gitmek isterken diğer taraftan İris'e ve diğer arkadaşlarına rezil olmaktan korkuyordu. Zaten kızın yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Belki de bu durum kızın isteyerek yaptığı bir şey değildi. Güzelliği o kadar göz alıcıydı ki diğer tüm mimik ve ifadeler bu mükemmelliğin gölgesinde kaldıkları için anlaşılmıyorlardı. Aslında bu durum adam için iyi sayılabilirdi. Az önce izlemeye doyamadığı o mükemmel dudakların bir an için kendisine gülümseyerek bakma ihtimalini düşündü.

Kahve bardaklarına elini bile sürmeden kendisini banyoya attı ve aynadaki saçma sapan görünümlü yüzüne baktı. Beyninde sürekli dönen kızın mükemmel fiziğinden sonra aynada baktığı görüntüsü, radyasyona maruz kalmış birisine ait gibiydi. Musluğu açıp sert bir şekilde yüzünü yıkamaya başladı. Aslında Derviş yüzünü yıkamıyor, âdeta avcunda topladığı su molekülleri ile kendisini tokatlıyordu. Sanki yüzünde tek bir işkence izi bırakmak istemiyormuş gibiydi. Derin bir nefes aldı. Yüzünde kendisini sakal zanneden kıllardan damlayan su damlalarına baktı. Az önce kızın bacağı üzerinde süzülen yağ damlası ile kıyasladığında, kendi yüzündeki damlalar dünyanın en iğrenç görüntüleri sıralamasında ilk 10 listesine girerdi.

Kahveleri alan İlias, Galen ve çetesini düşünerek otokontrolünü yeniden sağlamaya çalıştı. İçeri girdiğinde kızın sandalyesinde oturduğunu fark etti. Muhtemelen yazdığı kodlar üzerinde birtakım güncelleme ve düzeltmeler yapıyordu. İlias'ı görünce ayağa kalktı ve kendisine doğru yürümeye başladı. Az önce en son motivasyon çabalarıyla kandırmaya çalıştığı hücreleri, kızın yürüyüşündeki çekicilik karşısında bağımsızlıklarını ilan etmişlerdi. Adamı oluşturan hücrelerin tümü bir şekilde kıza dokunmak ve kızın hücreleriyle birleşmek istiyordu. Geri kalan her

şey yalandı. Tüm kasları çözülmek üzereydi adamın. Kız kendisine doğru yürürken "Umarım elimdeki bardakları düşürmem" diye geçirdi içinden. Aslında bu konuda endişe etmekte haklıydı çünkü elindeki kaslar çoktan kontrolünü kaybetmişti. Bunun farkında olan bardakların kulp kısımları, düşmekten korktukları için sıkıca adamın parmaklarına tutunmuş gibiydiler.

İris, durması gereken yerde durmayıp İlias'ın dibine kadar gelmişti. Filmlerde gördüğü öpüşme mesafesinden sadece 1-2 santimetre uzaktı. O kadar yakınlardı ki kızın kulaklığından gelen müziği bile duyuyordu İlias. İris, uzun parmaklarıyla İlias'ın kupaları tutmakta olan ellerinden birini kavradı. Kupayı doğrudan tutmak yerine elini Derviş'in parmakları üzerine değdirerek almıştı kupayı. Ya da İlias'ın beyni böyle olduğuna inanmak istiyordu. Adam artık tümüyle kontrolünü kaybetmişti. Kendisini çok pahalı bir reklamda oynayan dünyanın en çekici kızının birkaç santimetre ötesinde duran ahmak görünümlü çocuk gibi hissediyordu. "Hazır mısın?" dedi kız İlias'a. "Herkes seni bekliyor." Kızın ses tonu bile mükemmeldi. İlias bayılmamak için kendini zor tutuyordu. İris "İndirelim şu zenginleri" diye devam etti ve İlias'tan uzaklaşıp kendi masasına doğru yürümeye başladı. Derviş'in bedeni kızı izlemeye devam ederken ruhu çoktan olay yerini terk etmişti. Kızın arkasından çok güzel bir filmin o harika final sahnesini izliyormuş gibi bakıyordu. O an, İlias'ın kendisine gelmesi için yapabileceği tek bir şey vardı. Elindeki kahveyi ağzına götürerek devasa bir yudum aldı. Kahve hızlı bir şekilde yemek borusu aracılığıyla midesine gitmesine rağmen ardında müthiş bir acı bırakmıştı. Kahvenin sıcaklığı adamın ağız ve özefagus bölgesinde müthiş bir yanma hissi oluşturmuştu. Öyle keskin bir acıydı ki bu, adamı daldığı hayalden uyandırıp gerçek dünyaya döndürmüştü. Keşke tüm hayalleri İris gibi olsaydı ama bu imkânsızdı. Çünkü Dünya denen gezegen sadece acıların olduğu bir çukurdu.

Ağzı yanmasına rağmen kızın cümlelerini hafif bir sesle tekrarladı. "Evet. Hadi indirelim şu zenginleri..."

Bölüm 79

Kant'ın Sorgusu

Suçsuzluk olağanüstü bir şeydir
ama ne yazık ki,
kendini pek koruyamıyor,
kolayca baştan çıkarılıyor.

Immanuel Kant

Hayatında birçok ilginç olay yaşayan Atlas, ilk kez böyle bir deneyim yaşıyordu. İçerisinde polisin olduğu her film ya da dizide gerçekleşen o klasik sahnenin tam ortasındaydı. Polislerin, bir suçlu ya da şüpheliyi sorguladıkları o meşhur odadaydı. Bu odalarda her zaman bir ayna olur ve teşkilatın geri kalan önemli üyeleri de bu sorguyu aynanın arkasından izlerlerdi. Atlas'ın karşısında üst düzey bir polis oturuyordu. Ama odayı şu an için ilginç hale getiren olay, sorguyu yapan kişinin Atlas olmasıydı. Odayı izlemekte olan kameradan çıkan görüntüler de üst düzey şifreleme teknikleriyle Alhazen ve diğer üç kranialin ekranına düşüyordu. Kant uzun bir süredir Neon'a üye olsa da üst yöneticilerin gözükmemesi gerekirdi. O nedenle de sorguyu bir optogene yaptırıyorlardı. Ayrıca Atlas bu bölgeye daha önce de birkaç kere geldiğinden buranın diline orta seviyede de olsa hâkimdi. Anlamadığı bir şey olduğunda ise dünyanın kullandığı ortak dil olan İngilizceye başvuruyordu.

Kant, karşısındaki dev gibi adama durumu özetlemişti. Olayla ilgili bulgular çok basitti. Son bir aydır gerek emniyette gerekse medyada sıklıkla haberi çıkan ve aranan bir katil, kaçırdığı iki kişiden birini öldürmüş, diğerine zarar veremeden etkisiz hale getirilmişti. Olayın tek görgü tanığı Tesla adlı bir kızdı. Kızın ifadesine göre Alef adlı katil, annesinin boğazını kestikten sonra evin dışından gelen bir mermiyle öldürülmüştü. Silahı ateşleyen kişi ise kızın İlias adındaki arkadaşıydı. Görünen o ki İlias, kızı kurtarmak için Alef'e ateş etmişti. Ama adam aynı za-

manda bilişim konularında çok ağır suçlar işleyen bir internet korsanı olduğundan bir anda ortadan kaybolmuştu.

Atlas, karşısındaki adamın anlattığı tüm hikâyeyi biliyordu. Hatta Kant'ın bile ulaşmaya yetkisinin olmadığı dosyalara çoktan ulaşmış ve okumuşlardı. Şu ana kadar adam olayı güzel bir şekilde özetlemişti. Karşısında zeki ama bir o kadar yorgun görünümlü bir polis vardı. Kant derin bir nefes alarak konuşmaya devam etti.

"Buraya kadar olan olaylar basit bir cinayet vakası. Ama Tesla adlı bu kızın bilmeniz gereken önemli bir özelliği var. Kendisi şu an ülkenin en güçlü isimlerinden biri olan Galen ve ekibinin koruması altında. Adamın emniyet üzerinde de çok büyük bir nüfuzu var. Neredeyse tüm üst düzey yetkililerle istediği zaman iletişim kurma imkânlarına sahip birinden bahsediyorum."

Atlas sandalyesinde hafifçe doğruldu. Çünkü şu an Kant'ın anlattıkları asla dosyalarda karşısına çıkmayacak çok önemli bilgilerdi. Demek ki Tesla şu an önemli birinin koruması altındaydı. Bu durum, işlerin düşündüklerinden daha zor olacağının göstergesiydi. Atlas bir yandan düşünürken Kant konuşmaya devam ediyordu.

"Galen'in bugüne kadar yaptığı bir sürü kanundışı iş, yöneticiler tarafından hep görmezden gelindi. Çünkü Galen'in işlediği suçların çoğu hukuğun ya da polisin dokunamadığı suçlulardı. Bunların kimisi çok nüfuzluydu, kimisi için ise hiçbir kanıt olmuyordu. İşte emniyetin nefret ettiği bu insanlar, Galen ve arkadaşları tarafından gerekli bir şekilde cezalandırılıyordu. O nedenle, sadece üst yönetimde değil, sıradan polisler arasında da bu insanlara karşı önemli bir sempati var. Hatta çocuk tacizi konusundaki birçok dosya el altından bir şekilde bu ekibe iletiliyordu. Böylece hukuk, polisin ellerini ne kadar bağlarsa bağlasın, Galen'in özgür elleri bu insanların boğazını sıkıyordu. Yani karşınızdaki kişi oldukça güçlü ve tüm mesele, onunla ne kadar uğraşmak istediğinize bağlı olacak."

Atlas, karşısındaki adamın gözlerinde, Galen'e olan öfkesini görebiliyordu. Adamın ağzından çıkan cümle kısa ve net olmuştu.

"Kızı istiyoruz. Canlı bir şekilde. Bu konuda hata yapma şansımız sıfır. Tüm bunları da olabildiğince sessiz halledeceğiz."

Atlas'ın kurduğu cümle Kant'ın yüzünde garip bir gülümseme oluşturmuştu. Hatta bu gülümsemede hafif bir delilik bile söz konusu olabilirdi.

"Harika. Çünkü şu an bu dosyanın başında teşkilatın en anlayışlı polislerinden biri var. Sorunu çözen, üstelik işi kuralına da uyduran zeki ve iyi biri. Mesela Tesla hastaneye getirildiğinde kendisine sağlık kontrolü açısından sadece birtakım genel testler yapılacaktı. Bu polis sadece hastanedeki birkaç personel ile görüşüp bu testlerin arasına kızın DNA'sı ile ilgili bir parametre ekletecek kadar aklı başında biri. Eğer emniyet tarafından adli süreç için birtakım testler yapılması istenseydi tüm polis teşkilatının da bileceği üzere o kızın üzerinden herhangi bir biyolojik örnek almanızın imkânı yoktu. Galen asla buna izin vermezdi."

Atlas inanılmaz bir bilgi daha öğrenmişti. Demek ki Origon'un önüne düşen DNA analizleri tümüyle zeki bir polisin kendince geliştirdiği bir çözüm yöntemi sayesinde olmuştu. Eğer o polis böyle bir şey yapma hissiyatı duymasaydı belki de şu an bu koltukta oturuyor olmayacaktı. Bununla beraber, Galen karakteri, kendisine giderek daha sorun yaratacak bir profilmiş gibi gelmeye başladı. Kant hafifçe masanın üzerine eğilerek sanki gizli bir şey anlatacakmış gibi konuşmaya devam etti.

"Kişisel merakım ile olayı biraz daha araştırdığımda şunu gördüm. Nedenini bilmiyorum ama Galen'in bu kıza ölümcül bir ilgisi var. Bu gerçeği asla unutmayın. Yani bu kızı çok istiyor olabilirsiniz ama Galen de bu kızı çok istiyor. Gücünüzün ne kadar büyük olduğunu biliyorum ama bu adam gerçekten çok

değişik biri. O yüzden sessiz ve tek seferde saldırmanız gerekecek. Şuna emin olun, bu operasyon için tek bir şansınız var. Eğer başaramazsanız Galen ve kıza bir daha ulaşamazsınız. Bana gelirsek, üzgünüm ama şu an bu dosyayla ilgili size anlattıklarım dışında bir şey yapamam. Çünkü bu dosya üst yöneticiler için oldukça hassas ve muhtemelen en erken zamanda kapatılacak. Yani benim gücümü fazlasıyla aşan bir durum var ortada."

Atlas, adamın anlattıklarını dinledi. Kendisi sadece bir optogendi ve bu konuda karar verme yetkisi yoktu. Tüm yetki ve karar Alhazen'deydi. Toplantı öncesinde kendisine verilmiş olan cümlelerle konuşmasını bitirecekti. Önündeki dosyayı Kant'ın önüne itti. İncecik bir dosyaydı. Muhtemelen içinde iki ya da üç sayfa vardı. Ama buna rağmen sayfalar bir dosya içine konulmuştu.

"Bu dosyada gerekli tüm bilgi, talimat ve yetkiler var. Sizinle nasıl iletişim kurulacağına yönelik detaylar da mevcut. Artık bu dosyanın başındasınız ve her konuda tam yetkilisiniz. Konuyla ilgili amirleriniz tarafından da çok kısa bir süre içerisinde size tam yetki verilecek. Altını özellikle çiziyoruz. Alacağınız üst düzey yetkilerin tek bir hedefi var. En az zararla ve olabildiğince hızlı bir şekilde Tesla'ya ulaşmak. Bu vaka bizler için en üst düzeyde öneme sahip. Eğer başaramayacağınızla ilgili en ufak bir şüpheniz varsa lütfen şimdi belirtin."

Kant'ın yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. Yıllardır hayalini kurduğu bir denklemin içine ortasından girmişti ve en önemli bilinmeyen değer kendisi olacaktı. Açıkçası Neon'un sadece bir kız konusunda bu kadar cömert davranması çok da beklediği bir şey değildi. Birkaç hafta boyunca emniyetteki tüm polislerin konuşacağı konu belli olmuştu. Bu çok büyük bir güçtü ve adam bu gücü sonuna kadar kullanmaya niyetliydi. Böyle bir fırsatın hayatında sadece bir kere karşısına çıkacağını bilecek kadar yaşamıştı. Uzun zamandır Neon'un işlerini yapan Kant, genellikle insanlardan nefret eden ve şiddeti seven

bir yapıya sahipti. Bununla beraber, herkesin hayranlık ve büyük bir saygı duyduğu Galen denen adamdan da nefret ediyordu. Bu sonradan görme mafya bozuntusu, polislik kariyerinde her zaman dalga geçilecek bir iz bırakmıştı. Ama şimdi intikam vakti gelmişti. Kızı alacaktı. Kızla beraber Galen'in kalbini de söküp avuçlarının arasına bırakacaktı. Kant ile uğraşılmayacağını herkes bilmeliydi. Kafasının içinden birçok düşünce geçse de ağzından çıkan cümle kısa ve net oldu.

"Kızı alacaksınız. En kısa ve en temiz şekilde."

Önüne konulan dosyayı aldı ve izlenildiği odadan çıktı. Odadan çıkarken kameraya attığı bakış izlenildiğini bildiğini gösteriyordu.

Atlas, Kant'ın kalkışını ve odadan çıkışını izledi. Bu adamda hoşlanmadığı bir şey vardı. Ne olduğunu bilmiyordu. Zaten bunu dert etmesine de gerek yoktu. Çünkü adamı seçme ya da seçmeme yetkisine sahip değildi. Sadece kendisine verilen görevi yerine getirmişti. "Keşke tüm görevler bu kadar basit olsa..." diye geçirdi içinden.

Bölüm 80

Noah'ın Korkaklığı

Herkes, dünyasını aydınlatabilecek birilerini arar durur.
Oysa asıl ihtiyacınız, etrafınızdaki karanlığın
en siyah olduğu anlarda bile
yanınızda oturabilecek birisidir.

-Alıntı-

Dura'nın üzerindeki kırmızı kıyafet, Noah'ın en sevdiği kıyafetlerden biriydi. Kadın tam anlamıyla ortaçağ dönemlerine ait bir kraliçe gibi gözüküyordu. Tek eksiği saçlarının üzerinde olması gereken bir taçtı. Noah her zaman olduğu gibi kadına büyük bir özlemle bakıyordu. Böylesine asil bir güzelliği bir mahzenin içinde tutma fikrinden nefret ediyordu. Son günlerde mahzende çok fazla vakit geçiriyordu ve bu konuda birtakım dedikoduların yayılmaya başladığının farkındaydı. Açıkçası yakın bir dönemde bununla ilgili çözüm olarak gördüğü bir şey yoktu. Neon'un kuralları bu konuda çok netti. Ama adamın bir ümidi vardı. Tesla denen kıza ulaştıklarında çok önemli bilgilere ulaşacaklardı. Bunu tüm hücreleriyle hissediyordu. Sonrasında ise yıllardır beklediği Tufan Planını devreye sokacaktı. Bu plan sonrasında sadece dünyanın düzeni değişmeyecekti. Neon'da da büyük değişimler yapmayı planlıyordu. Özellikle de Neon içerisinde ilişkileri yasaklayan saçma gelenekten kurtulmayı düşünüyordu. İşte o zaman Dura bu mahzenden kraliçe olarak çıkacaktı. Kadın, karşısındaki adamı daldığı düşüncelerden kurtarmak istercesine konuşmaya başladı.

"En son görüşmemizden sonra çok düşündüm Noah. Biliyorsun uzun bir süredir planlarımız konusunda aceleci olmamamız gerektiğini savunuyordum. Ama karşımızdaki gelişmeler inanılmaz umut verici. Sanırım planımızı hayata geçirmek için bundan uygun bir başka zaman bulamayabiliriz. Yani şimdi düğmeye basma zamanı. Ayrıca bu mahzende tutsak olmaktan

sıkılmaya başladım. Güneşi görmek, çıplak ayakla çimenlerin üzerinde yürümek ve özgürlüğü koklamak istiyorum."

Noah içinde garip bir hüzün hissetti. Dünyanın en büyük gücü elinin altında olmasına rağmen, sevdiği kadının en basit ihtiyaçlarını bile karşılayamayacak kadar zayıftı. Dura, adamın yüzünde oluşan hüznü görür görmez bembeyaz elleriyle Noah'ın ellerini tuttu. Dura'nın elleri her zaman olduğu gibi fazlasıyla soğuktu.

"Ambrosia projesi ile ilgili gelişmeler her ne kadar umut verici olsa da karşımızdaki en acımasız gerçeği değiştirmiyor. Zaman giderek hızlanıyor sevgilim. Tıpkı bir lavabonun deliğinden akan suyun sona doğru daha da hızlanması gibi."

Kadının devam eden cümleleri adamın az önce içinde hissettiği hüzün duygusunu bir anda korkaklığa dönüştürmüştü. Çünkü bu cümleler Noah'ın lanetinden bahsediyordu. Yeryüzündeki en müthiş beyinlerden birine ve tüm teknolojik imkânlara sahip olan Noah'ın, zaman denen fenomen karşısında yapabileceği hiçbir şeyinin olmaması en büyük lanetiydi. Bu kadar adaletsiz bir gezegen üzerinde, doğru dürüst işleyen tek adalet mekanizmasıydı zaman. Dünyanın en güçlü insanı ile en güçsüz insanını aynı sınıfta tutmayı başarabilen müthiş bir öğretmendi. İşte gücünün zirvesindeki bir adamın gözündeki korku, tam da bu adalet mekanizmasından kaynaklanıyordu.

Dura'nın bahsettiği Ambrosia projesi yıllar önce büyük bir umut olmuştu Noah için. Özellikle gençlerin kanındaki birtakım maddelerin yaşlanma sürecini azaltmasıyla ilgili yapılan bilimsel çalışmalar heyecan vericiydi. O nedenle Origon Noah uzun bir süredir belirli aralıklarla vücudundaki kanı Neon'un en sağlıklı gençlerinden aldığı kanla tazeliyordu. Aslında sonuçlar hiç fena sayılmazdı. Ellili yaşların ortasında biri için vücudu ve sağlığı hiç fena değildi. Ama kaçınılmaz son her gün daha da yakınlaşıyordu ve bu durum adamı inanılmaz bir şekilde korkutuyordu.

Dura, adamın hissettiği korkunun farkındaydı. O yüzden uzun zamandır bu konuda konuşmamayı tercih ediyordu. Ama artık gerçekleri en acı haliyle bile olsa ele almanın vakti gelmişti.

"Korkma Noah. Nerede olursan ol, hep yanında olacağım" dedi ve adamın ellerini öptü. Kadının ellerinin soğukluğunun aksine dudakları inanılmaz sıcaktı. Hem son cümlesi hem de bu sıcak öpücük adamın içini sıkan o soğuk korku hissini bir miktar da olsa ısıtmıştı. Kadın konuşmasına devam etti.

"N0R10 konusunda çok hızlı davranmamız gerekecek. Kızı getirir getirmez tüm biyolojik incelemeler hızla yapılmalı. O nedenle Tufan Planını şimdiden başlatman gerekecek. Çünkü artık kaybedecek tek bir dakikamız bile olmamalı."

Noah duyduğu cümleler karşısında tam anlamıyla şaşkın hissediyordu. Yıllardır hayata sokmak istediği plan konusunda her zaman dikkatli ve ağır davranmaları gerektiğini tavsiye eden Dura, şimdi kendisinden daha fazla istekliydi. Normalde bu duruma sevinmesi gerekirken içindeki o soğuk korkuyu tekrar hissetmeye başladı. Artık Dura da kendisi gibi düşünüyorsa beklemeleri için bir neden yoktu. "Yani gerçekten de başlayacaklar mıydı şimdi?" Hayallerin gerçeğe dönüşme ihtimali olan andaki paradoks içerisindeydi. "Belki de acele ediyorlardı..." Tüm sorular ve sorunlar bir anda adamın kafasında dönmeye başladı. Bununla beraber Alhazen'den, birkaç kranialin kendisine karşı çeşitli hazırlıklar yaptığıyla ilgili haberler almıştı. Elektronik ortamda haberleşmek zorunda kaldıklarından konunun detaylarına çok hâkim olamamıştı. Normalde birkaç kranialin kendisine karşı farklı görüşler sergilemesi adam için çok büyük bir tehlike olmasa da Tufan Planının duyulması büyük sorunlara yol açabilirdi.

Dura, adamın gözlerinden hissettiği endişe ve korkaklığı görebiliyordu. Aslına bakılırsa hissettiklerinde haksız da sayılmazdı. Bundan önce Tufan konusunda her zaman istekli konuşurdu çünkü kadının kendisine itiraz edeceğini bilirdi. Ama

bugün tam tersi olmuştu. Dura harekete geçmeleri gerektiğini söylemişti ve bu durum, adamın beyninde biriken tüm korkuların bir anda ortaya çıkmasına neden olmuştu. Dura bu sefer korkunun, yaptıkları planları etkilemesine izin vermeyecekti. Adamın oturduğu yere iyice yaklaşarak dizlerinin üzerine çöktü. Noah'ın kafasını soğuk elleriyle tutup gözlerinin içine bakmasını sağladı. Bu öyle bir bakışma olmuştu ki ikisinin de göz kapakları bu bakışmanın ne anlama geldiğini bildikleri için uzun bir süre kapanmaya direnmişlerdi. Ama her zaman olduğu gibi Noah'ın göz kapakları dayanamamış ve bir süre sonra kapanıp açılmak zorunda kalmıştı. Oysa kadının göz kapakları hâlâ kapanmama konusunda direniyordu.

"Aramızdaki fark bu Noah. Eğer bunu değiştirmezsek hiçbir zaman Eva ve Yo Kan gibi olamayacağız. Bu düşünce son dönemde iyice beynimi kemirmeye başladı. Eva ve Yo Kan'ın en önemli farkları neydi biliyor musun? Ne bizden daha zekiydiler ne de ellerinin altındaki alternatifler daha fazlaydı. Tek fark, onlar bizim gibi korkak değillerdi. Öyle cesurlardı ki Neon dahil her şeyden vazgeçmeyi bile göze almışlardı. Çünkü ikisinin de bildiği tek bir şey vardı. Birbirlerine fazlasıyla yetiyorlardı ve bu gerçek dışındaki her şey sadece bir ayrıntıydı. İşte şu an bizim de yapmamız gereken tam olarak bu. İçimizdeki o saçma korkaklığı bir kenara atıp sonuna kadar gitmek. Çünkü sonu nereye giderse gitsin orada beraber olacağız ve her zaman birbirimize yeteceğiz."

Kadın, adamın kafasını bırakarak ayağa kalktı. Dura her ne kadar çoğul konuşsa da Noah ilişkilerindeki korkak kişinin kendisi olduğunu çok iyi biliyordu. Hatta Dura'nın, Tufan Planı ile ilgili yavaş ve temkinli davranmasının sebebi de muhtemelen kendisiydi. Kadın, adamı o kadar iyi analiz edebiliyordu ki içindeki korkaklığı görebildiğinden hep bu konuda ağır davranıyordu. Bunu Noah için yapıyordu. Aslında Noah bunun her zaman farkındaydı ama belki de görmek istemiyordu. Şu an

Dura'nın söylediklerine bakınca bu düşüncelerinde ne kadar haklı olduğunun farkına vardı.

İçinde yavaş yavaş büyüyen bir öfke vardı ve bu öfkenin tek nedeni kendi korkaklığıydı. Dura sonuna kadar haklıydı. Eva ve Yo Kan ile beraberken de korkaktı. İlerleyen zamanla beraber yaşlanan bir korkağa dönüşmüştü ve böyle giderse ölü bir korkak olarak yeryüzünü terk edecekti. Hızla oturduğu yerden kalktı adam. Dura'yı sertçe omuzlarından tutup kendine çekerek alnından öptü, "Çok yakında sana güneşi göstereceğim sevgilim hem de çok yakında. Sen çimenlerin üzerinde özgürlüğünü doyasıya koklarken, tam yanında seninle duracağım" dedi ve mahzeni terk etti.

Bölüm 81

Cevap Eşikteki Tesla

Her şey göründüğü gibi olsaydı,
eline aldığın deniz suyu mavi olurdu.

-Alıntı-

Galen, kızın bakışlarından artık konuşma zamanının geldiğini anlamıştı. Günlerdir beyninin büyük bir kısmını meşgul eden sorular nihayet cevap bulacaktı. Kızın görünümünde tanımlayamadığı bir hüzün vardı. Sanki birazdan Galen'e anlatacağı şeyler adamın canını sıkacakmış gibi duruyordu. "Alef" dedi kız, "ölmeden önce bana çok önemli bir sırdan bahsetti". Galen sadece dinliyordu. "Hayatın tehlikede" dedi. Açıkçası adamın hiç beklemediği bir cümle olmuştu. Kızın gözünden yaşlar akıyordu. "Senin zarar görmene dayanamam."

Galen anlamakta zorlanıyordu. Tesla'yı kim, nasıl korkuttu bilmiyordu ama buna bir son vermeliydi. Ayağa kalkmak istedi ama kalkamadı. Tesla ağlamaya devam ediyordu. "Üzgünüm Galen ama ölmen gerekiyordu." Duyduğu cümle karşısında şok geçiren adamın bir anda midesi bulanmaya başladı. Bacakları hiçbir şekilde hareket etmiyordu. Bir an yanında duran boş bardağa baktı. Yoksa elma suyunun içine bir şey mi atılmıştı... "Yine mi zehirli elma" diye geçirdi içinden. Tesla ağlayarak anlatmaya devam ediyordu. "Devin öyle istemiş" diyordu kız. "Alef söyledi." Galen'in bilinci iyice bulanıklaşmaya başlamıştı. Söylenen şeyleri duymakta güçlük çekiyordu. Tam o sırada kapı çok sert bir şekilde çarpılarak açıldı. Adam hızla kafasını kapıya çevirdi. Hiçbir şey yoktu. Tekrar Tesla'ya döndüğünde kızın yanında elinde pompalı bir tüfekle duran Alef'i gördü. "Buluşmak için hazır mısın? Seni bekliyorum" dedi Alef ve Galen'in yüzüne doğrulttuğu tüfeğin tetiğine bastı. Önce tüfeğin sesi sonra da Tesla'nın çığlığı duyuldu.

Galen oturduğu koltuktan ayağa fırladı. Elleri yüzünün üzerinde gezinerek geriye neler kaldığını araştırıyor gibiydi. Hızlı ve kısa bir şekilde soluyordu. Gözleri kocaman açılmış, birkaç saniyeliğine rüyadan gerçekliğe geçen o kısımda sıkışıp kalmıştı. Hayır, bu rüya olamazdı. Bu kadar gerçek bir şeyi daha önce zerre yaşamamıştı. Her geçen saniye ile beraber inanılmaz gerçek gözüken o görüntülerin hepsi bir anda kötü bir kâbus anısına dönüşmeye başlamıştı. Nasıl olup da uyuyakaldığına gerçekten inanamıyordu. Hızla etrafına baktı saatin kaç olduğunu öğrenmek için ama etrafta saat falan yoktu. Cep telefonunu çıkardığında tek gördüğü enerjisi bitmiş bir ekranda karanlığa gömülmüş çaresiz piksellerdi. Kalbi hâlâ hızla atmaya devam ediyordu. Damarlarında dolaşan adrenalin her bir hücresini uyandıracak kadar kuvvetli gibiydi. Doğal olarak beyni de hatırlamaya başladı. Tesla ile elma sularını içip bir süre sohbet etmişlerdi. Sanki hayatlarında her şey normalmiş gibi farklı farklı konulardan konuşmuşlardı. Daha sonra kız izin isteyerek tekrardan yukarıya çıkmıştı.

İyice kararan hava, geceyi orada geçireceklerini göstermişti. Galen neredeyse sabahın ilk ışıklarına kadar nöbet tutmuştu. Tesla ara sıra odadan çıkıp adamla konuşmuş, ardından tekrar odaya girmişti. Sonrasını hatırlamıyordu. Muhtemelen günlerdir yorgun olan vücudu uykuya yenik düşmüştü. Bir anda içine derin bir korku düştü. Kız yukarıda değildi. Hemen merdivenlere koştu. Çıktığı her basamakta daha da güçlü hissediyordu. Tıpkı Meryam gibi Tesla da ortadan kaybolmuştu. Son basamağa geldiğinde aniden durdu ve içindeki tüm sabırsız hücrelere rağmen kapıyı usulca tıklattı. İçeriden gelen bir ses yoktu. Adamın duyduğu tek ses deli gibi atan kalbine aitti. Tekrar hafifçe tıklattı. Hâlâ bir ses yoktu. Kalp seslerini ilginç bir şekilde boğazında hissetmeye başlamıştı. İçine doğan his gerçek olmuştu. Tesla gitmişti. Beyninde çığlıklar atan nöronlar eşliğinde kapıyı hafifçe araladı. İşte tam o an, tüm dünya müthiş bir sessizliğe büründü. Tesla, masanın üzerinde kendinden geçmiş bir şe-

kilde uyuyordu. Muhtemelen tüm gece ayakta olduğu için o da uyuyakalmıştı. Az önce vücudunda en yüksek desibellerde sesler çıkaran tüm organ ve hücreler sanki kızı uyandırmaktan korkuyorlarmış gibi bir anda susmuşlardı.

Galen aşağıya inerken az önceki fizyolosinden vücudunda eser kalmamıştı. "Acaba kaç saat uyudum" diye düşündü. Dışarıdaki aydınlık, vaktin öğle civarı olduğunu gösteriyordu. Bir yandan da kendisine kızmaya devam ediyordu. Nasıl oldu da bu kadar uyuyabilmişti. Hızla evden çıkarak arabaya gitti. Arabanın içerisinden bir kablo bulup telefonunu aracın şarj girişine taktı. Birazdan karanlığın içinde hapsolmuş piksellere elektrik aracılığıyla renk ve hayat gelecekti. Yeniden dirilen pikseller ekranda bir sürü çağrı ve mesajın olduğunu gösteriyordu. Anlaşılan kendisi uykuya daldığı sırada telefonun şarjını tüketen bu aramalar olmuştu.

Cevapsız aramaların bir kısmı adamlarından, bir kısmı ise şirkettendi. Ekrandaki diğer iki cevapsız arama ise emniyette kendisine çok yakın bir amirden gelmişti. Beyin müthiş bir organdı. Sadece ekranda gördüğü cevapsız çağrılar bile ne olduğunu anlamasına yetmişti. Kesinlikle Devin'e bir şey olmuştu. Adam, sırtından soğuk terlerin boşandığını hissetti. Nasıl böyle bir hata yapabilmişti. Zaten son birkaç gündür iyice zıvanadan çıkmıştı Devin. Hem şirketten hem de adamlarından gelen çok sayıda aramanın nedeni bu olmalıydı. Başka hiçbir durum Galen'in telefonunun bu kadar fazla aranmasına neden olamazdı. Muhtemelen emniyetteki amir de bu nedenle aramıştı.

Galen öylece telefona bakarak arabanın içinde oturuyordu. Duyacağı şeyleri bildiğinden kimseyi aramak istemiyordu. Tesla konusunu o kadar takıntı haline getirmişti ki kardeşinin gözü önünde uçuruma doğru gitmesine sadece seyirci kalmıştı. Oysa Devin'in asla iyileşmeyecek yaraları vardı. Zaten son vakası da bunu net bir şekilde gösteriyordu. O kadar ileri gitmişti ki Galen'in gözleri önünde vahşi bir şekilde bir adamı öldürmüştü.

Devin'in yarası açılmıştı bir kere ve Galen bunun için kılını bile kıpırdatmamıştı. Belki de kardeşi şu an ölüm döşeğindeyken kendisi bir odada uyuyan bir kızı, olmayan tehlikelere karşı koruyordu.

Normalde telefonunda bir sürü cevapsız arama olmasına rağmen Galen'in ilk aradığı kişi, bu numaralar arasında olmayan Devin olmuştu. Telefonun ucunda duyduğu ses aradığı kişiye şu an ulaşılamadığını söylüyordu. Bunun üzerine kendisini arayan korumalarını aradı. Karşısındaki adamın sesinde gizlemek zorunda olduğu bir korku vardı. Devin gece yarısı yoğun alkol ve madde kullanımından sonra dışarı çıkmış ve silahı kendi kafasına doğrultarak takip eden tek bir kişiyi bile görürse tetiğe basacağını söylemişti. Koruma bunun üzerine hiçbir şey yapamadıklarını söyleyerek bir yandan da özür dilemeye çalışıyordu. Çünkü Galen'in emri, şartlar ne olursa olsun Devin'i takip etmeleriydi. Ama böyle bir durum karşısında yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Galen korumasına doğru şeyi yaptığını söyleyerek telefonu kapadı.

Şu ana kadar yaptığı her arama kafasında oluşan senaryoyu doğrulayacak nitelikteydi. Bunun üzerine kendisini aramış olan emniyet amiriyle konuşmaya karar verdi. Belli ki Devin bir şeyler yapmıştı ve zarar gören kişinin kendisi mi yoksa başka birisi mi olduğunu en iyi emniyetten öğrenebilirdi. Parmağı tam *ara* tuşuna basacakken telefonundaki en çok cevapsız aramayı yapan şirket numarası ekranda gözüktü. Yine Galen'i arıyorlardı. Telefonu açtığında karşısında büyük bir panikle konuşan bir adam vardı. Bu adam Galen ve Devin yokken şirketin en yetkili kişisiydi. Telefonda İnkha'nın büyük bir siber saldırıya maruz kaldığından bahsediyordu. İlk tespitlere göre şirketin muazzam kayıpları söz konusuydu. Galen duydukları karşısında derin bir nefes aldı. Neyse ki Devin ile ilgili bir mesele değildi. Telefonun ucundaki adam sanki Galen'in beynini okumuş gibi Devin'e de bir türlü ulaşamadıklarını söylüyordu.

Adamın sesinde iki patrona ulaşamayınca üzerindeki yükün altında ezilen birinin çaresizliği vardı. Aslında çok iyi ve güvenilir bir insandı ama asla kriz durumlarıyla baş edebilecek bir soğukkanlılığa sahip değildi. Galen öncelikle adamın sakinleşmesini sağlayıp tam olarak ne olduğunu anlatmasını istedi.

Sabaha karşı yirmi üç farklı ülkeden eşzamanlı bir şekilde şirkete siber saldırı başlamıştı. Normalde İnkha'nın güvenlik duvarları diğer birçok şirkete göre çok üst düzeyde bir korumaya sahipti. Ama adamın anlattıklarına göre ortada duvar falan kalmamıştı. Tüm *server*lar ve içindekiler geri döndürülemez bir şekilde çökmüştü. En üst düzeyde alarm verilse de saldırılar şu an bile devam ediyordu ve tıpkı bir şehrin bombalanmasını çaresizce izler gibi İnkha'nın çöküşünü hiçbir şey yapamadan izliyorlardı. Her türlü dış desteği almalarına rağmen yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Hem maddi hem de teknik anlamda çok büyük hasarları vardı. Galen karşısındaki adama en kısa sürede şirkete uğrayacağını söyleyerek telefonu kapadı.

Başında bir anda inanılmaz bir ağrı oluşmuştu. Açıkçası zaten yeterince dolu olan beyni bu kadar farklı bilgiyi kaldırabilecek bir durumda değildi. Bilgiler ve ihtimaller o kadar hızla çoğalıyordu ki adam kafası patlayacakmış gibi hissetti. Açıkçası şirketten gelen haberler asla tahmin edebileceği bir durum değildi. Telefonda siber saldırı kısmını ilk duyduğunda aklına doğrudan İlias gelmişti. Çünkü adamın bu tarz bir girişimde bulunacağı tahmin edilebilirdi. Ama İlias bile böylesi üst düzey bir saldırıyı gerçekleştiremezdi. Demek ki karşılarında hiç bilmedikleri bir tehlike vardı. Galen telefona baktığında ekrandaki saat 14.16'yı gösteriyordu. Kafası iyice karışan Galen hemen emniyet amirini aradı. Belki de adam vereceği bilgilerle tüm düğümü çözecekti. Telefon çalarken çok ilginç bir şey oldu. Karşı taraf aramayı meşgule çevirdi. Galen bir yanlışlık olabileceğini düşünerek tekrar aradı ve yine aynı şey oldu. Arabanın içerisinde oturmakta olan adam büyük bir şaşkınlık yaşıyordu.

Sıradan ilişkilerde normal olarak karşılanabilecek bu durum, Galen'in daha önce deneyimlediği bir tecrübe değildi. Aradığı kişi ne kadar üst düzey bir yetkili olsa da asla telefonu meşgule çevirme gibi bir durum olamazdı. Kesinlikle ters giden bir şeyler vardı.

Arabadan inen adam dağılmış gibiydi. "Sadece birazcık uyudum ve tonlarca bilinmeyen şey oldu" diye geçirdi içinden. Sonra bir an "Acaba bir rüya içinde olabilir miyim" diye düşündü. Ama arabanın içinde çalmakta olan telefon rüyada olmadığını gösteriyordu. Ekranda bilmediği bir numara vardı. Telefonu açtığında arayan kişinin, az önce aradığı amir olduğunu fark etti. Sesi oldukça heyecanlı olan adam, Galen'in ağzını bile açmasına fırsat vermeden yaklaşık otuz saniye boyunca konuştu ve telefonu kapadı. Galen duydukları karşısında şok olmuştu.

Amirin söylediklerine göre tüm emniyet ve üst düzey yöneticiler takip ve gözlem altındaydı. O nedenle farklı bir numaradan aramak zorunda kalmıştı. Gece yarısı çok üst düzeyden gelen birtakım emirlerle emniyette çok ciddi operasyonlar yapılmaya başlanmıştı. Tüm operasyonların ortak hedefi de Galen tarafından yapılan ve birileri tarafından örtbas edilen vakalardı. Galen'le uzak ya da yakın bağı olan herkes doğrudan açığa alınmıştı. Alef'in davası da dahil olmak üzere Galen ile ilgili tüm davaların başına tek bir polis atanmıştı. "Muhtemelen çok ciddi bir operasyona maruz kalacaksınız" demişti amir. "Üzgünüm. Bu hepimizin üzerinde devasa bir güç. Yapacak hiçbir şey yok. Keşke olsaydı" dedikten sonra telefonu kapamıştı.

Galen kendisini yeniden arabadan dışarı attı. Kusmamak için kendisini zor tutmuştu. Tek bir gecede inanılmaz işler olmuş, aynı anda eşzamanlı birçok operasyon başlamıştı. Bu operasyonun tek bir merkez tarafından yapıldığı çok netti. Gerek şirketin teknik altyapısı gerekse de emniyetteki yıllar içinde büyük bir emekle kurulan ilişkiler ağı aynı anda ortadan kaldırılmıştı. Galen ve arkadaşlarının en önemli iki ana damarı kesilmiş

ve hayatta kalmaları için geriye bir imkân bırakmamak adına operasyonlar başlamıştı. Derin nefesler alıp düşünmeye çalıştı. Sıradışı bir olayın sıradışı bir açıklaması olması gerekiyordu. Muhakkak bir cevap olmalıydı ama adam göremiyordu. Gerek devlet kademesinde gerekse de sanal ortamda her zaman kendilerine karşı birtakım saldırılar olmuştu. Bunlar büyümenin doğasında olan ve karşılaşılacak zorluklardan sadece birkaçıydı. Ama şu an yaşadıkları kaosu ilk kez deneyimliyordu. Panik ve korkunun hızla esir aldığı vücudu, bahçenin ortasında kendisini kaybetmiş bir şekilde duruyordu. Tıpkı günler öncesinde Meryam'ı bulamadığı için panikleyen Alef gibi gözüküyordu.

Galen'in beyni yanacak gibiydi. Telefonu ilk eline aldığında en büyük endişesi Devin'di. Ama görünen o ki endişe etmesi gereken şeyler çok daha farklıydı. Üstelik Devin ile ilgili de hiçbir bilgiye ulaşamamıştı. Aslına bakılırsa çok tehlikeli bir durumdalardı. Hem merkezleri vurulmuş hem de devletin içindeki desteklerini kaybetmişlerdi. Peki, bunu yapabilecek güçte olan kişiler kimlerdi? Asıl cevaplanması gereken soru buydu ve Galen'in cevap hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Tam o sıra evin dış kapısının eşiğinden kendisine şaşkın bir şekilde bakmakta olan Tesla'yı fark etti. Bir an içindeki tüm hücreler aynı anda bağırmaya başladı. Hücrelerinin kendisine söylediği tek şey, aradığı cevabın karşısında duruyor olduğuydu. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama tüm bunların Tesla ile ilgili olduğundan emindi. Kız istesin ya da istemesin, artık konuşma vakti gelmişti.

Bölüm 82

Tesla'nın Sırrı

Dinle, yoksa dilin seni sağır eder.
Yüzleş, yoksa kalbin seni esir eder.
Anla, yoksa zihnin seni deli eder.

Kızılderili Atasözü

Pia, gözlerini açmadan önce dudaklarının arasından "anne" kelimesi çıkmıştı. Dışarıdan gelen parlak güneş ışınları açmaya çalıştığı gözlerini acıtsa da beyninde en son gördüğü resim hâlâ gözlerinin önündeydi. Uyanmasına rağmen gördüğü rüya tüm canlılığıyla nöronlarında yaşamaya devam ediyordu. Rüyasında her tarafı duvar olan bir odada, bir masa üzerine sıkı sıkıya bağlanmıştı. Ameliyathane görünümlü bu odada, hemen her yer fazlasıyla beyazdı ve parlıyordu. Hiçbir şekilde hareket edemeyen kızın ağzı bağlı olmasa da bir türlü ses çıkaramıyordu. Tam o sırada odaya yeşil önlüklü bir kadın girmişti. Yüzünü örten yeşil maske nedeniyle sadece gözleri gözüküyordu. Muazzam güzellikte gözleri vardı kadının ve bu gözlerdeki hüzün ilk bakışta bile anlaşılıyordu. Yaşlı elini kızın elinin üzerine koyarak konuşmaya başladı. "Sonunda. Şu an için ne kadar bekledim biliyor musun? Yıllar önce seni benden kopardılar ama artık korkma minik kızım. Kimse bir daha sana dokunamaz. Aslında sen farkında olmasan da her saniye seninleydim. Sadece o an nerede olduğunu bilmiyordum." Cümlenin bitmesiyle yaşlı kadının güzel gözünden düşen bir damla, yüzüne değdiği an uyanmıştı.

Kız uyansa da rüyasında elini tutan kadının sıcak avucunu hâlâ derisinde hissediyordu. Tam olarak kaç saat uyuduğunu bilmiyordu. Dışarıdaki aydınlık, muhtemelen öğlen vaktinde olduklarını gösteriyordu. Sandalye üzerinde uyumuş vücudu adeta kendisinden intikam alırmışçasına, her yeri tutulmuştu. Genç

bir bedene sahip olmasına rağmen, kendisini romatizması olan yaşlı bir kadın gibi hissetti. Tüm bunlara eşlik eden müthiş bir baş ağrısı başlamıştı. Bu ağrının nedeni muhtemelen dün gece okuduklarıydı. Beyni o kadar çok bilgiyle dolmuştu ki kafası artık bu bilgileri taşıyamacak noktaya gelmişti. Sanki abisinin yazdıklarını değil de bir bilim kurgu romanı okumuştu. İki ihtimal vardı. Ya Alef, kendi yarattığı bir hayali dünya içerisinde kaybolmuş bir insandı ya da gerçekten ikisi de çok özellerdi.

Oturduğu yerden kalkan kız, gece yaşadıklarını daha iyi hatırlamaya başladı. İkinci defteri bitirdiğinde öyle şeyler okumuştu ki bunları biriyle paylaşmak zorundaydı. Galen'le konuşmak için odasından çıktığında ilginç bir şey oldu. Kendisini korumak için gelen adamın oturduğu kanepede uykuya dalmış olduğunu gördü. Günlerdir yanında olan adamı ilk kez uyurken görüyordu. Tıpkı evladı için günlerce uykusuz kalan bir anne gibi, oturduğu yerde uyuyakalmıştı. Pia bir anda adamı ne kadar çok sevdiğini hissetti. Tam o anda içinde Galen'in yanına gidip ona sarılmak ve başını omzuna koyup uyumak için inanılmaz bir istek oluştu. Aslında bunu yapmak için en doğru zamandı ama adamı o kadar seviyordu ki onu uyandırmak istemedi.

Sessiz bir şekilde odasına dönüp en son kalan klasördeki defterleri okumaya devam etti. Çok heyecanlı bir romanın ortasındaydı, uyku aklına bile gelmemişti. Okudukları inanılmazdı. Abisi hatırlayabildiği her şeyi yazmıştı. Annelerinin adı Eva, babalarının adı ise Yo Kan'dı. İkisi de çok önemli bilim insanlarıydı. Alef çocuk kafasıyla bile bunu anlayabilmişti. Yaşı, o zamanlar için oldukça küçük olmasına rağmen müthiş bir hafızası vardı. Çocukken gördüklerini ya da kendisine yapılanları yorumlayabilecek bir durumda değildi. Ama Alef olarak yeniden doğduktan sonra hatıralarını tek tek araştırmış, tıpkı bir dedektif gibi yıllar önce yaşanan şeyleri çözmeye, yorumlamaya ve anlamaya çalışmıştı.

Alef'in düşüncelerine göre anne ve babası her ikisinin vücudu içerisinde çok gizli bilgiler saklamışlardı çünkü çocuk, anne ve

babasını konuşurken duymuştu. Çok sık tartışırlardı ve çoğu zaman çocuğun oradaki varlığını unuturlardı. En büyük tartışmaları Neon denen bir şey hakkındaydı. Annesine göre burası ile olan tüm bağlarını koparmaları gerekiyordu. Yo Kan ise bu konuda farklı düşünüyordu. Alef daha sonra yaptığı birçok araştırmada Neon ile ilgili elle tutulur bir şeylere ulaşamamıştı ama görünen o ki anne ve babası çok büyük bir organizasyonun parçasıydılar. Pia, ailesinin iki önemli bilim insanı olmasından garip bir haz duymuştu. Ama abisinin yazdıklarından Alef üzerinde birtakım deneylerin yapıldığı görülüyordu. Yazılanlara göre bunların bazıları oldukça acı verici deneylerdi. Kızın kafası bu noktada iyice karışmıştı. Hangi anne ya da baba çocuğu üzerinde bu şekilde deneyler yapabilirdi ki...

Beyni, bu düşünceler içerisinde kaybolmuşken uyuduğu süre içerisinde iyice uyuşan bacakları sanki dün geceki düşüncelerden kaçmak istermişçesine kızı odadan dışarı çıkardı. Aşağı indiğinde Galen'in orada olmadığını gördü. Dış kapının açık olması Galen'in dışarıda olduğunu gösteriyordu. Kapıya ulaştığında ilginç bir görüntüyle karşılaştı. Arabanın yanında ayakta şaşkınlıkla boşluğa bakan adamı ilk kez böylesine çaresiz görüyordu. Yüzünde devasa bir şaşkınlık vardı. Çocukluğundan beri bir sürü inanılmaz şeye tanık olmuş bir insanı hâlâ bu kadar şaşırtacak ne olabilirdi ki... Sonra bir anda okudukları geldi aklına. Alef'e göre anne ve babası her ikisinin içine de çok gizli bilgiler yerleştirmişti. O yüzden Neon bunları almak için kesinlikle geri gelecekti. "Bu kadar hızlı olabilir miydi?" Bir an içinde hafif bir titreme hissetti. Galen, kendisini gördüğünde adamın yüzünde çok ilginç bir değişim gözlemledi. Sanki uzun zamandır aradığı sorunun cevabını bulmuş gibiydi. Hızla kızın yanına geldi adam.

"Gitmemiz gerek Tesla. Aynı zamanda konuşmamız da gerek. Sanırım kontrolü kaybettim."

Kız şaşkındı. Daha önce adamda görmeye alışkın olmadığı panik duygusu bir anda kendisine de bulaşmıştı çünkü panik dünyanın en bulaşıcı hallerinden biriydi. Yeryüzünde tanımış

olduğu en kontrollü insan "kontrolü kaybettiğini" itiraf ediyordu. "Ne oldu?" diye sordu kız. Galen elinden geldiğince sakin kalarak durumu özetlemeye çalıştı. Şirket dün geceden itibaren farklı ülkelerden gelen yoğun bir siber saldırı altındaydı. Diğer taraftan yine aynı saatlerde emniyette başlayan birçok operasyon ile Galen'le bağı olan herkesi açığa alıyorlardı. Aynı anda başlayan bu operasyonlar, Galen'in bilmediği çok güçlü bir yapının saldırıya geçtiğini gösteriyordu.

"En sıkıcı kısmı bu Tesla. Bu kişilerin kim oldukları hakkında hiçbir fikrim yok. Tanımadığımız bir düşman var etrafımızda ve ona karşı nasıl savaşacağımızı bilmiyorum. O yüzden kontrolü kaybettim ve ne yapacağımı bilmiyorum."

Pia adamı şaşkınlıkla dinliyordu. Alef yine haklı çıkmıştı. "Hemen gitmemiz gerek, peşimize düşecekler" demişti. Görünen o ki Neon çoktan peşlerine düşmüştü. Kıza göre şu hayatta yaşanılan hiçbir şey tesadüf değildi. Her şeyin bir nedeni vardı. Abisinin bahsettiği kişiler yola çıkmıştı ve ilk olarak Galen'i devre dışı bırakıyorlardı. Aynı anda gerçekleşen olaylar bunun çok açık bir göstergesiydi. Yapabilecekleri tek şey kaçmaktı. Başka bir çareleri yoktu. Galen gibi muazzam büyüklükteki bir gücü tek bir gecede yerle bir edebilecek insanlara karşı savaşma gibi bir şansları yoktu. Oysa hem Pia hem de Galen bu konuda fena halde yanılıyorlardı. Birbirleriyle bağlantılı gördükleri bu olaylar aslında tümüyle birbirinden bağımsız iki olayın tesadüfen aynı ana denk gelmesinden başka bir şey değildi. İlias'ın başlattığı saldırının, emniyetteki operasyonla eşzamanlı gerçekleşmesi, Galen ve Pia'nın, peşlerindeki tehlikeden daha erken haberdar olmalarını sağlamıştı. İlias, bu gerçeğin farkında olsa muhtemelen çok büyük bir pişmanlık duyardı. Oysa şu an kendisi elde ettiği büyük zaferin tadını çıkarıyordu.

"Sanırım tüm bu yaşananlar benim yüzümden."

Kızın dudakları arasından çıkan bu cümle dünyanın en saçma cümlesi gibi dursa da Galen'in günlerdir içinde hissettiği alevin üzerine atılmış benzin gibi bir etki göstermişti.

"Sana çok ilginç şeyler anlatacağım. Biliyorum, günlerdir bu konuşmayı beklemekten çok yoruldun. Ama görünen o ki şu an itibarıyla zamana karşı savaşıyor olabiliriz. Yolda her şeyi öğreneceksin. Ama onlar gelmeden abimin notlarını arabaya taşımamız lazım" dedi kız ve hızla evin içine girdi.

Telefondan aldığı haberlerle beyni yeterince acı çeken Galen duyduklarına inanamıyordu. Kızın söyledikleri arasında çok fazla ilginç şey olsa da adamın beyninde şu an dönüp duran tek bir cümle vardı. "Ama onlar gelmeden abimin notlarını arabaya taşımamız lazım." Öncelikle "onlar" dediği kişiler kimlerdi? Ayrıca "abi" kelimesi adamın kafasındaki tüm gürültüyü susturacak nitelikte bir güce sahipti. Âdeta adama tüm sorunlarını bir anda unutturmuştu. Yıllar önce ortadan kaybolan abisi Uras'ın tüm bu yaşananlarla nasıl bir bağlantısı olabilirdi? Kızın kurduğu cümlelerden kafasında çeşitli bağlantılar kurmaya çalışsa da bu bağların hepsi üzerindeki ağır yükü taşıyamadıklarından kopup duruyordu. Adamın beyni bu garip denklemi anlamaya çalışmakla meşgulken sanki bacakları ne olduğunu daha çok merak ediyormuş gibi hızla yukarı çıkan kızın peşinden gitti.

Odanın kapısına geldiğinde gördükleri karşısında büyük bir şaşkınlık yaşıyordu. Tüm bu olanlara rağmen hâlâ beyninde şaşırabilecek nöronlar kalmış olması inanılmazdı. Alef'in kitaplığının içine açılan gizli bir kapı vardı ve Tesla elinde dosyalarla bu kapıdan çıkmıştı.

"Ben içerideki tüm dosyaları çıkarırken sen de bunları arabaya taşır mısın? Ne kadar hızlı olursak o kadar iyi."

Galen kendisini akıntıda sürüklenen bir yaprak gibi hissediyordu. Hızla dosyaları alıp arabaya taşımaya başladı. Bir an, içinde taşınmak zorunda olan herkesin hissettiği o garip hüznü hissetti. Şu an ne olduğunu bilmiyordu ama görünen o ki taşınma vakti gelmişti. Nereye taşınacakları hakkında bir fikri

yoktu. Tek bildiği Tesla ile beraber taşınıyor olduğuydu. Arabaya giderken yüzüne çarpan oksijen daha sağlıklı düşünmesini sağlamıştı. Tesla ile Alef arasında kurulu bu bağın nasıl oluştuğunu anlamaya çalışıyordu. Dosyaları bagaja koyarken dayanamayıp içlerinden bir tanesinin içine baktı. Defterin giriş kısmı Alef tarafından yazılmıştı. Sonuçta Alef'in evinde, Alef'in gizli odasından çıkan defterleri Alef'in yazmış olmasından daha mantıklı bir şey olamazdı. Burada adamın beyninde bir türlü oturmayan bilgi Tesla'nın ağzından çıkan "abimin notları" kelimeleriydi. Bir yandan eve yürürken Alef ve abi kelimelerini yan yana getirebilecek olasılıkları anlamaya çalışıyordu. Gerçek olan tek bir şey vardı. Az önce kafasının içinde bomba etkisi yaratan şirket ve emniyet haberleri çoktan unutulmuş ve gündemini yitirmişti.

Pia, tüm defterleri aldıktan sonra başka ipucu sağlayacak bir şey var mı diye iyice etrafına bakındı. Daha sonra hızlıca gizli bölmeden çıkarak odadaki her şeyi eski haline getirdi. Galen, tüm defterleri arabaya taşımıştı. Dış kapının ağzından eve bakan Pia garip bir hüzün içerisindeydi. Burayı çok sevmişti ve gitmek istemiyordu. Ama ayrılmak zorundaydı. Çünkü Neon çoktan yola çıkmıştı. Taşınan ya da kaldığı yerden ayrılan insanların yaşadığı o anlık, garip duyguyu hissetmişti. İçinde bir ses, evde önemli bir şey unuttuklarını söylüyordu. Aslında döşemenin birkaç metre aşağısında bıraktıkları Meryam düşünüldüğünde, iç sesin uyarıları daha bir anlam kazanıyordu.

Pia ve Galen arabaya binip dağ evinden uzaklaştıkları sırada, emniyetten görevli iki özel birim dağ evine doğru yola çıkmışlardı. Artık kontrol Kant'ın ellerindeydi ve dağ evi alınması gereken önemli kalelerden biriydi. Bu sırada mahzende uyumakta olan Meryam ise rüya görüyordu. Rüyasında çok sevdiği mutfağında Perit'in en çok sevdiği yemeği yapıyordu.

Bölüm 83

Devin'e Doğum Günü Sürprizi

Hangi özelliğinizle gurur duyduğunuza dikkat edin.
Çünkü dünya, onu size karşı kullanmak için
her şeyi yapacaktır.

Amor Towles

Pia ve Galen, peşinde olan gizli güçlerden kaçmak için dağ evini terk ettikten tam yüz on bir dakika sonra, yaşlı bir kadının, arabanın camını tıklatması Devin'i uykusundan uyandırmıştı. Oldukça yaşlı olan ve garip bir görünüme sahip bu kadın, kesinlikle uyandığında görmeyi beklediği bir görüntü değildi. Gerçi arabanın içinde uyumak gibi bir planı da yoktu ama geceye dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Dünden kendisine hatıra kalan tek şey müthiş bir baş ağrısıydı. Neyse ki arabada her zaman ağrı kesici bulundururdu. Elindeki hapları yanındaki şişenin dibinde kalan alkolle midesine gönderen Devin, gözlerini kapayıp bu mucizevi hapların görevini yerine getirmesini bekledi. Sonra hızlıca etrafına bakındı. Neredeyse akşam olmak üzereydi ama kendisi yeni uyanmıştı.

"Ne garip" diye düşündü. Geceye dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Daha önce de benzer birçok durum yaşamıştı ve Galen kendisine durumun fizyolojisini anlatmaya çalışmıştı. Normalde vücudumuza aldığımız alkol, zararlı bir madde olduğundan karaciğer tarafından hemen parçalanıp atılması sağlanıyordu. O yüzden alkol içenler sık sık tuvalete gitme ihtiyacı duyarlardı. Ama insan denen canlı bazen karaciğerin bile görebildiği bir gerçeği göremeyecek kadar körleşirdi. Karaciğeri deli gibi çabaladıkça o, vücuduna alkol sokmaya devam ederdi. Sonuç olarak, karaciğerin kapasitesini aşan fazla alkol vücuda dağılıp etkisini tüm organlarda göstermeye başlardı. Alkolden en çok etkilenen organların başında da tüm bunların sorumlusu olan

beyin geliyordu. Gözleri kapalı olan Devin o karanlığın içinde Galen'i duymaya devam ediyordu.

"Bak şimdi. Beynindeki milyarlarca sinir hücresi arasında milyarlarca yol varmış gibi düşün. Bu yolların üzerinde de trafik lambaları var. Yeşil ışık yandığında aktivite artarken (*glutamatın uyarıcı etkisi*) kırmızı ışık yandığında aktivite azalıyor (*GABA'nın engelleyici etkisi*). Alkolün beyindeki en önemli etkilerinden biri de kırmızı ışıkların sayısını artırırken yeşil ışıkların sayısını azaltmak oluyor. Yani her yerde kırmızı ışık olduğundan hücreler arasındaki iletişim inanılmaz yavaşlıyor. Yani trafik kilitleniyor Devin. Bu nedenle de birçok fizyolojik süreç sekteye uğruyor. Doğru düzgün konuşamıyorsun, mantıklı karar veremiyorsun ve dengeni bile sağlayamıyorsun. Benzer şekilde hafıza bölgesindeki iletişim de yavaşladığından yeni anı oluşturamıyorsun ve o nedenle alkollü olduğun zamanlarda ne yapmış olduğunu hatırlamakta zorlanıyorsun. Yani içtiğin her alkol, beynindeki tüm kırmızı ışıkları yakıp nöronlar arasındaki trafiği âdeta felç ediyor" (37).

Gözlerini açmasıyla beyninin içinde konuşan Galen bir anda susmuştu. Baş ağrısının hafiflemesiyle Devin arabayı çalıştırıp hareket ettirdi. Aslında kendisi de günlerdir içinde debelendiği saçmalığı sorguluyordu. Tıpkı yıllardır sigara içmeyen birinin bir anda günde bir paket sigara içmeye başlaması gibi anlamsız bir kısır döngüye girmişti. Geçmişte bıraktığını sandığı tüm karanlık anılar bir anda yeniden dolmuştu hayatına. Aslında bunun en büyük nedeni Galen'di. Hâlâ adamın yaptıklarına bir anlam veremiyordu. Bir kızın, hayatlarına bu kadar güçlü bir şekilde girmesine nasıl izin verirdi ki... Üstelik uzaktan da olsa yıllardır bu kızın varlığından haberdarlardı. Sonuçta kıza ne kadar düşkün olduğunun farkındaydı ama olayların bu noktaya gelmesi asla beklemediği bir durumdu.

Devin son birkaç güne sığdırdığı tüm saçmalıkları düşündü. Özellikle de tavuk çiftliğinde yaşananlar, zamanında izlediği

bir filme ait vahşi sahnelermiş gibi hissediyordu. Çocukluğunu cehenneme çeviren bu adama hak ettiğini fazlasıyla vermişti. Ama sonrasında kendisini hiç de hafiflemiş hissetmemişti. Aksine omuzlarındaki yük çok daha ağır hale gelmişti. Hayatında ilk kez bir insan öldürmüştü ve resmi olarak artık bir katildi. Unutmak istediği bu gerçeği artık gittiği her yere taşımak zorundaydı. İşte bu nedenle dünya üzerinde bir şeyi unutmak isteyen herkesin yaptığı gibi Devin de insanlık tarihinin en bilindik, en kolay ve en ucuz yoluna başvurmuştu. Nöronlarını alkol ve çeşitli maddelerle uyuşturmuştu.

Yol boştu ve normalde Devin her zaman hızlı araba kullanırdı. Ama şu an oldukça yavaş gidiyordu. Sanki arabası da aldığı alkolden etkilenmişti. Bir an telefonunun üzerinde olmadığını fark etti. Hızlı bir şekilde çevresinde bakınabileceği her yere baktı. En son telefonla ne zaman görüştüğünü hatırlamaya çalışsa da belirli bir yerden sonra anıları kapkaranlıktı. Dün gece Galen'in adamlarını tehdit edip evden çıktıktan sonra şehrin en karanlık sokaklarından birine atmıştı kendini. Her türlü aşırılığın normal kabul edildiği bir yerdi burası. Tüm hayatını tutsak yaşayan insanlar, ruhlarının burada özgürlüğe kavuştuğunu sanıyorlardı. Her yer "ne kadar çok parası varsa o kadar özgür hissedecek" kölelerle doluydu. İşte o sokakta denediği bir sürü karışım sonrasında kalan her şey karanlıktı. Tek hatırladığı arabasında uyanmış olduğuydu. Bu tarz durumlarda hiç olmayacak bir insanın yanında uyanmaktansa arabada uyanmak çok daha iyi bir şeydi. Hatta daha da kötüsü, uyanamama ihtimali bile olabilirdi. Pahalı arabasının çeşitli yerlerinde kustuğuna dair izler vardı ve bu da ne kadar zor bir gece geçirdiğini gösteriyordu.

Bir anda arabanın panelindeki tarih dikkatini çekti. Bugün adamın doğum günüydü. Alkol ve madde nedeniyle uyuşan beyni günleri birbirinden ayırt etmeyi bıraktığı için tümüyle unutmuştu. Zaten sembolik bir gündü çünkü adamın ne zaman

doğduğu hakkında bir fikri yoktu. Yetimhaneden kaçtıktan sonra Galen ile tanıştıkları günü ikisinin doğum günü olarak belirlemişlerdi. Normalde ne Galen ne de Devin doğum günü kutlaması yapacak tiplerdi. O gün geldiğinde sadece kendi aralarında ufak bir anma yapıp geçmiş günleri konuşurlardı. Bununla birlikte son yıllarda şirket çalışanlarının da kendilerine hazırladığı birkaç sürpriz parti olmuştu.

Devin şirket binasına yaklaştıkça kendisini biraz daha iyi hissetmeye başlamıştı. Bir süredir aralarında devam eden gerilimi sonlandırmak için harika bir fırsattı. Muhtemelen Galen de bunun farkındaydı. Eğer telefonunu kaybetmemiş olsaydı kendisini çoktan aramış olduğunu görürdü zaten. Şirketin olduğu binanın kapalı otoparkına girdiğinde başındaki ağrı yeniden artmaya başladı. Dün gece ne yaptıysa artık, nöronları bunun acısını fazlasıyla çıkarıyorlardı. Kapalı otoparkta şirket yöneticileri için ayrılmış özel yere girdi ve arabasını park etti. Bu bölge sadece yöneticilere aitti ve ne otoparkta ne de asansörde bir başkasıyla karşılaşma riski vardı.

Asansör oldukça uzun binanın en üst katına doğru çıkarken aynadaki görüntüsüne baktı. Gerek kıyafeti gerekse de tipi ile oldukça yıpranmış bir görüntüsü vardı. Neyse ki odasında toplantılar için bulundurduğu yedek kıyafetler vardı. Asansör yükseldikçe bir anda içinde garip bir his oluştu. Belki de Galen ve çalışma arkadaşları doğum günü için sürpriz bir parti hazırlamışlardı. Hatta adama ulaşamadıkları için şu anda ne yapacaklarını da bilmiyor olabilirlerdi. Bu garip his beyin hücrelerinde o kadar hızlı bir gerçeklik kazandı ki asıl sürprizi bir anda ortaya çıkarak kendisinin yapacağına inanmaya başladı. Uzun zaman sonra yine o bilindik ukala gülümseyişi yüzüne oturmuştu. Fakat bu gülümseme çok uzun sürmeyecekti. Asansörün kapısı açıldığında kendisini bekleyen müthiş bir sürprizin olduğunu gördü ama bu sürprizin doğum günü ile alakası yoktu. Koridorda tam bir kaos hali hüküm sürüyordu. İnsanlar

bir yerden bir yere koşuştururken birtakım üniformalı polisler ellerinde kutularla bir şeyler taşıyorlardı.

Devin bilinmezliğin yarattığı o ağır hisle koridorda yürümeye devam etti. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Galen ve kendisinin ofis kapıları kapalıydı ama Bay Panik'in odası açıktı. Adam telefonda heyecanlı bir şekilde birileriyle konuşuyordu. Galen, Bay Panik'i severdi çünkü işini bilen iyi bir yöneticiydi. Diğer taraftan Devin bu adamı hep itici bulurdu. Çünkü bu adam bir belgedeki tek bir harf hatası için bile strese girebilecek, uykuları kaçabilecek biriydi. Yeryüzünde bu kadar büyük dertler varken birkaç belgedeki kusurları kendisine dert edinmesini her zaman rahatsız edici bulmuştu. Devin'i gören adam bir anda telefonu kapatıp hemen odasından çıktı.

"Sabahtan beri size ve Galen Beye bir türlü ulaşamadım. Dün geceden beri kıyameti yaşıyoruz resmen Devin Bey. İnanılmaz hasarlarımız var."

Devin adamı dinlerken yine sinirlenmişti. Adını bile bilmediği kolej ve üniversitelerden mezun olmuş bu adam ya hayatında kıyamet görmemişti ya da ne dediğini bilmiyordu. Bir an "Acaba o yaşlı sapığa yaptıklarımı görseydi yine de bugün için bu kelimeyi kullanır mıydı" diye düşündü. Adama sakinleşmesini söyleyerek neler olduğunu anlatmasını istedi. Adamın hikâyesinden anladığı şuydu. Dün gece bir siber saldırıya maruz kalmışlardı, bununla beraber akşama doğru polisler arama emriyle şirketlerine girmişti. Bu gerçekten de alışılmadık bir durumdu ama kesinlikle bu kadar abartılacak bir şey değildi.

"Galen Beye ancak öğleden sonra ulaşabildim. Durumu kendisine özetledim. En kısa zamanda geleceğini söyledi. Onunla konuştuğumuzda henüz polis olayı ortada yoktu tabi. Sonra polisler hakkında bilgilendirmek için yeniden aradım ama kendisine ulaşamadım."

Devin'in duyduğu cümleler, beyninin içinde âdeta etrafı kıra döke ilerliyordu. Bay Panik'in ağzından çıkan en son cümle bugün kurduğu cümleler arasında en fazla dikkat çekici olandı. Demek Galen'in gelişmelerden haberi vardı ve hâlâ ortada yoktu. İşte bu kıyametin kendisi olmasa bile alametlerinden biri sayılabilirdi. Devin'in baş ağrısı yeniden zirveye ulaşmıştı. Halbuki daha birkaç dakika önce doğum günü çocuğu modunda gülümsüyordu. Ama hayat istemiyordu gülmesini. Yine aynı şeyi yapmıştı. Ne zaman eğlenecek bir şey bulsa bir şekilde onu elinden alıyordu. Çocukluğundan beri her günü böyle geçmişti.

Bay Panik, kendisine şirketin hasarlarına yönelik teknik bilgiler verse de adamı dinlemiyordu. Sonuçta siber saldırı dediği durumlar daha önce de başlarına gelmişti ve bir şekilde durumu düzeltebilirlerdi. Ama polislerin şu an şirket koridorlarında olması, Noel Baba'nın şirketin içinde dolaşması kadar şaşılacak bir durumdu. Sonuçta polisle olan bağları o kadar güçlüydü ki böyle bir durumun hangi ihtimaller altında oluşabileceğini bir türlü anlamıyordu. Ama en nihayetinde polis baskını da önemli bir sorun sayılmazdı. Sonuçta İnkha, her şeyin kuralına uygun yapıldığı yasal bir şirketti.

"Avukatlar nerede? Onlara da mı ulaşamadık yoksa!" diye alaycı bir şekilde sordu Devin.

"Hayır. Üçü de buradalar. Polisler geldiğinde ilk iş olarak onlara haber verdim zaten. Az önce operasyonu yürüten polisle beraber toplantı odasına girdiler. Beni de dışarı çıkardılar."

Devin adama teşekkür ettikten sonra hızla toplantı odasına gitti. İçeri girdiğinde ilk gördüğü şey operasyonu yöneten polis olmuştu. Adını bilmediği onlarca polisten biri olan bu adam, Galen'in koltuğunda oturmaktaydı. Devin'in içeri girdiğini gören avukatlar hemen ayağa kalktı. Polis ise oturduğu koltukta iyice arkasına yaslanarak Devin'e bakıyordu. Avukatlardan yaşlı olanı hemen söze girdi.

"Hoş geldiniz Devin Bey. Biz de yapılan operasyonun hukuki boyutlarını ifade etmeye çalışıyorduk. Polisin elindeki mahkeme kararı içeriği oldukça tartışılabilir bir nedene dayanmakta. Onun için şimdilik yapılan operasyona müdahale etmeyip her türlü yasal hakkımızı saklı tutmaya karar verdik."

Devin'in havaya kalkan eli yaşlı avukatı bir anda susturdu. Zira şu an duymak istediği en son şey hukuki terimlerdi. Karşısındaki polis sinir bozucu bir gülümsemeyle konuşmaya girdi.

"Hoş geldin Devin. Kaç saattir seni beklemekten yorulduk. Değerli kardeşin nerede! Geldiğimizden beri bir türlü kendisine ulaşamadık."

Adamın konuşma tarzından rahatsız olan avukat "müvekkili hakkında böyle konuşamayacağını" ifade etmeye çalışırken Devin yine adamı susturdu.

"Mesele nedir" diye sordu Devin oldukça sert bir dille. Giderek artan baş ağrısı tahammül seviyesini oldukça aşağılara çekmişti.

"Olmak ya da olmamak. İşte bütün mesele bu Devin" diye cevap verdi polis.

Şu an en son istediği şey bir polis memurunun kendisiyle alaycı konuşması olan Devin, odanın içinde hızla yürüyerek adamın dibine geldi ve elini masaya vurarak tek tek konuşmaya başladı.

"Bana bak, adını bile bilmediğim Sayın Polis. Ne istiyorsan al. Nereyi incelemek istiyorsan incele ya da ne ceza keseceksen kes. Ama tek bir şeyi asla unutma. Bunun bedelini ödeyeceksin. İşte o zaman sana asıl meselenin ne olduğunu hatırlatacağım."

Devin bu cümleleri söylerken arkasındaki avukatlardan genç olanı hukuki açıdan asla kurulmaması gereken cümlelerin müvekkillerinin ağzından çıktığını görünce müdahale etmek istedi ama yanındaki yaşlı avukat elini tutarak buna izin vermedi. Oturmakta olan polisin etrafında ayakta duran polisler Devin'e müdahale edecekken diğer polis onları durdurdu ve yavaşça

ayağa kalktı. Devin'e o kadar yakın bir mesafede durmuştu ki karşısındaki adamın öfke nedeniyle damarlarında dolaşan kanın gürültüsünü bile hissedebiliyordu.

"O kadar emin olma Devin. Madem adımı bilmiyorsun, tanışalım o zaman. Adım Kant. Emin ol bundan sonra yaşayacağın hiçbir şey bu ismi sana unutturamayacak. Dövme gibi beynine kazınacak."

Kant'ın suratındaki gülümseme daha da genişledi. Uzun zamandır beklediği bir andı. Gerçi şu an karşısında Galen'in olmasını tercih ederdi ama Devin de hiç fena sayılmazdı. Adamın patlamaya çok yakın olduğunun farkındaydı ve kendisi de inanılmaz bir şekilde Devin'in patlamasını istiyordu. Zira o patlayınca, basit bir kimyasal reaksiyon gereği kendisi de patlayabilecekti. Odadaki herkes bunun farkındaydı. Ne yazık ki bunun farkında olamayacak kadar delirmiş olan bir tek Devin'di. İşaretparmağını adamın gözünün önünde tutarak bağırmaya başladı.

"Eğer bir daha benimle bu tarz konuşmaya cüret edersen..."

Devin'in cümlesi bir anda kesildi. Odadaki herkes büyük bir şokla olanları seyrediyordu. Ama şokun en yoğun halini Devin yaşıyordu. Zira cümlesinin yüklemsiz bir şekilde yarıda kalmasına neden olan ağzından içeri sokulan silahın namlusu olmuştu. Düşük bütçeli bir film sahnesinin ortasındaymış gibi hissediyordu. Karşısında devleti temsil eden bir polis, ağzından içeriye devletin silahını sokmuştu. Ama en kötüsü adamın gözlerine yerleşmiş olan çılgın ifadeydi. Çocukluğu boyunca bu bakışlara o kadar çok maruz kalmıştı ki bu tarz durumlarda hiçbir şey yapmadan beklemenin en iyi cevap olduğunu çok iyi biliyordu.

"Bana bak lan i***" diye bağırdı Kant. Ağzından çıkan tükürük damlaları adamdan daha öfkeliymiş gibi etrafa saçılıp durmuşlardı. Polisin kullandığı kelime Devin'in cinsel hayatına yönelik

bir tespit içeriyordu. Ama odada ikinci bir şok dalgası yaratmaya yetmişti. "Senin de o i*** kardeşin Galen'in de saltanatı bitti. Buraya kadar."

Avukatlardan en genç olanı büyük bir cesaret göstererek olayı bir yandan cep telefonu ile görüntüleyip bir yandan da polise yaptığı şeyin hukuki sorumluluklarını anlatmaya başladı. İşte o an Kant, Devin'in ağzından çıkardığı silah ile havaya bir el ateş etti. Diğer polisler de dahil herkes refleksel bir şekilde eğilmişti. Kant ise taşıyamayacağı gücü içinde tutmaya çabalayan her zayıf ruh gibi kontrolden çıkmıştı. Avukata döndü ve çok kısa konuştu.

"Artık polis de benim, hukuk da."

Etrafındaki polislere az önce çekim yapılan telefona el koymalarını, üç avukatı ve Devin'i kelepçeleyip merkeze götürmelerini emretti. Yaşanan tüm olayları şaşkınlıkla izleyen polisler bile bir an adamın emrine anlam veremediler. Ama Kant'ın polislere bir saniye bakması yetmişti.

Devin'in yaşadıkları o kadar sıradışıydı ki baş ağrısını bile unutturmuştu. Doğum gününde elleri ters bir şekilde kelepçeli olarak merkeze götürülüyordu. Asansörde çıkarken beklediği sürprizin çok ötesinde bir sürpriz yapmıştı hayat kendisine. Ama yaşanan tüm bu ilginç gelişmelere rağmen Devin'in beynini tek bir düşünce kemirip duruyordu. Kardeşi hâlâ ortalıkta yoktu. Acaba ortaya çıkması için tam olarak ne olması gerekiyordu?

Bölüm 84

İki Beynin Astral Olmayan Seyahati

Yattığı yerden zamanlar ve mekânlar arasında
yolculuk yapmayı düşleyenler.
İhtiyacınız olan astral seyahat değil.
Sadece güzel bir kitap…

Kant'ın elindeki silah Devin'in ağzına girdiği sırada Atlas, kırk yedinci kattaki otel odasından dışarıyı seyrediyordu. İnkha'nın bulunduğu gökdelen otel odasından görülebiliyordu. Şehirdeki en uzun yapılardan biri olan bu binanın içini göremeyecek kadar uzakta olsa da şirketin içinde neler yaşandığını tahmin edebiliyordu. Çünkü Kant'ın neler yapabileceği ile ilgili kafasında oluşan net bir düşünce vardı. Bunu adamın gözlerinde görmüştü. Bu öyle bir görüntüydü ki bunu ancak aynı odada olduğunuz anda fark edebilirdiniz. Görüşme sırasında adamı bir kamera aracılığıyla izleyen Alhazen'in bu bakışı görme ihtimali yoktu. Söz konusu güç kavramı olduğunda hayatı boyunca çok farklı gözlere şahit olmuştu. Özellikle de o gücü taşıyamacak karakterlerin bakışlarını çok iyi biliyordu. İşte Kant tam da böyle biriydi. Aslında bu konuda Alhazen'i uyarabilirdi. Muhtemelen yaşlı adam, Atlas'ın bu uyarısına önem de verirdi ama öyle bir şey yapmadı. Sonuçta kendisi basit bir optogendi. Kendisine ne emredilmişse, sadece onu yerine getirirdi.

Uzun bir süredir içinde bulunduğu hayatı sorguluyordu. Sorularla dolu bir optogen, Neon için her zaman tehlike demekti. Muhtemelen bu durumun farkında olsalar, ilk fırsatta fişini çekerlerdi. Hatta Atlas ara sıra Neon'u bu zahmetten kurtarıp kendi fişini çekmeyi bile düşünmüştü. Adam, yaptığı kirli işlerden çok sıkılmış, tüm sorularının tek bir cevaba çıktığını görmüştü. Fakat kendisini öldürebilecek cesareti bir türlü bulamamıştı. Büyük Neon'un en korkusuz askerlerinden biriydi

ama kendisini öldürme fikrinden deli gibi korkuyordu. Bir ara bunun için beyninde ışıkla aktive olan sistemi kullanıp kullanamayacağını bile merak etmişti. Sonuçta normal şartlar altında yapamayacağı birçok şeyi tek bir düğmeye basarak halledebiliyordu. Acaba bu düğmeye basarak kendini öldürebilecek cesareti bulabilir miydi? Optogenetik denilen yöntemle beyinlerini yeniden tasarlayan nöromimarlar acaba bu soruyu hiç düşünmüşler miydi?

Çocukluğundan beri Neon'un içinde olup buraya hizmet etmiş olsa da bu tarikat görünümlü oluşumun bir parçası olma fikrinden tiksiniyordu. Üstelik bu his yeni oluşan bir durum da değildi. Alhazen'in, alt ranzasında yüksek ateş nedeniyle titreyen çocuğu pencereden dışarı attığı o çocukluk günlerinden beri, bu his bir an olsun nöronlarını terk etmemişti. Neon'dan da Alhazen'den de nefret ediyordu. Bu nefretle beraber yaşamak, kusma hissi yaratan bir yemeği hayatı boyunca yemek zorunda kalmak gibi bir şeydi. O nedenle kendisini öldürüp bu saçma hayatını sonlandırmak istemişti. Ama yapamamıştı.

Kafasındaki sorular ya da Neon'a olan öfkesi asla görevini yapmasına engel olmamıştı. Optogenler arasında işini en iyi yapan askerlerden biriydi Atlas. Aslında adamı içine düştüğü paradokstan kurtaran hiç beklemediği bir telefon olmuştu. Üstelik bu telefon konuşması hiç ummadığı bir yerde karşısına çıkmıştı. Neon'un bir başka kirli işini halletmek için gittiği bir başka ülkede, oldukça köhne görünümlü bir otelin karanlık odasında yapmıştı bu konuşmayı. Resepsiyondaki görevli kendisine gelen bir telefon olduğunu söylediğinde duruma bir anlam verememişti. Çünkü o görevde olduğunu bilen kişi sayısı çok azdı. Ayrıca çok acil bir durum olmadıkça Neon asla telefon ile iletişim kurmazdı. Resepsiyon görevlisinin teknik bir hata yaptığını düşünse de içinden bir ses telefona cevap vermesini istemişti. Ahizeden gelen ilk kelime herhangi bir hatanın olmadığını göstermişti. Telefon gerçekten de Atlas'a gelmişti. O karanlık

odada duyduğu cümleler beyninde dolaşan intihar düşüncesini unutturacak kadar önemliydi.

Kapısının çalmasıyla daldığı düşüncelerden bir anda sıyrıldı. Kapıyı açıp karşısında Alhazen'i gördüğünde oldukça şaşırmıştı. Yaşlı adamın yüzü oldukça beyaz görünüyordu. Görünen o ki yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Bir kranialin bir optogenin odasına gelmesi pek de alışkın olunan bir durum değildi. Karşısındaki adamın dertleşmeye ihtiyacı olduğu yüzünden anlaşılıyordu. "Çok garip" diye düşündü Atlas. "Söz konusu dertleri paylaşmak olduğunda, insanlar arasındaki tüm sınıf farkları bir anda ortadan kalkabiliyor."

Alhazen karşısındaki dev gibi adama baktı. Normalde yapmaması gereken bir şey yapıp adamın odasına gitmişti. Çünkü canı çok sıkılmıştı ve bu durumu birileriyle paylaşması gerekiyordu. Merkezden gönderilen şifreli mesaj oldukça ilginçti. Noah, Tufan Planı için düğmeye basmıştı. Açıkçası mesajı okuduğunda midesinde uzun süredir hissetmediği kadar yakıcı bir ağrı hissetti. Origon kendisinden hiç beklenmedik şekilde aceleci davranıyordu. Buna neden olabilecek tüm ihtimalleri düşünmeye çalışsa da yaşlı beyni bir sonuca ulaşamamıştı. İşin daha da kötüsü bu şifreli mesaj bir taşıyıcı aracılığıyla sadece kendisine iletilmesine rağmen diğer kraniallerin değişen tutumlarından haberin bir şekilde onlara da sızdırıldığından şüpheleniyordu.

Yaşlı adam, karşısında konuşmasını bekleyen Atlas'ın yüzüne bakıyordu. Odanın girişinde ayakta karşılıklı sessiz bir şekilde duruyorlardı. Alhazen'in tek isteği uyumaktı. Zaten yeterince zor bir görev sürdürmekteydi. Şu ana kadar Neon'un yazılı birçok kuralını çiğnemek zorunda kalmıştı ama yaptıkları bir türlü yetmiyordu. Noah yaşlı adamın verdiği her tavizden sonra daha büyüğünü isteyen şımarık bir çocuk gibi hareket ediyordu. Beynindeki bu paradoks günlerdir hareket halinde olan vücudu için artık dayanılmaz bir hale gelmişti. Adam, ağzının kuruduğunu hissetti. Ancak ne içerse içsin bu kuruluğun gitmeyeceğinden emindi.

Atlas, Alhazen'e bakıyordu. Adamın yaşlı bedeni burada olsa da beyninin çok farklı bir yolculuğa çıktığı bakışlarından anlaşılabiliyordu. Üstelik bu, oldukça zor bir yolculuğa benziyordu. Büyük bir sabırla Alhazen'in beyninin yolculuktan dönmesini bekledi. Muhtemelen bu bekleme sürecinden sıkılan Atlas'ın beyni de bulundukları oteli çoktan terk etmişti. Geçmişi ve geleceği arasında yer alan yolda seyahate çıkmış gibiydi. İki adam uzun süre karşılıklı ayakta bekledikten sonra Alhazen derin bir nefes alarak elini Atlas'ın omzuna koydu. Daha sonra tek bir cümle bile söylemeden odadan çıktı. Âdeta Atlas ile sadece dokunarak dertleşmişti.

Bölüm 85

Derviş'in İntikamı ve Bir Tır Şoförünün Kabul Olan Dileği

Nefret, başarısızlığa uğramış sevgidir.

Søren Kierkegaard

Atlas, bulunduğu otel odasından uzaklardaki gökdeleni seyrettiği sırada İlias da aynı binayı bilgisayar ekranından takip ediyordu. Ekranda gözüken sadece kodlardı ama karşısındaki imparatorluğa verdikleri zararı çok net bir şekilde görebiliyordu. Binanın içini göremese de yaşanılan karmaşayı tahmin edebiliyordu. Zaten hayal gücünün iyice körüklediği bu tahminler nedeniyle son birkaç saattir yüzünde kocaman bir gülümseme ile bakıyordu her şeye. Muhtemelen o an için yeryüzündeki en mutlu insanlardan biri İlias olabilirdi. Çünkü uğradığı haksızlıklar karşısında intikam alan bir kişinin beyninden salgılanan dopaminin tadı başka hiçbir şeye benzemezdi ve adam şu an bu tadın keyfini tüm hücreleriyle çıkarıyordu. Tam o sırada sadece kodlar aracılığıyla takip ettiği bu binanın en üst katında, sinir olduğu Devin'in ağzına sokulmuş silahı görebilseydi muhtemelen mutluluktan ölebilirdi.

İlias, Galen'e sıkı bir ders vermek istemişti ama yaşanılanlar düşündüğünün çok daha ötesinde bir noktaya gitmişti. Özellikle İris'in nasıl bir dâhi olduğuna gözleriyle şahit olmuştu. Kız sayesinde dünyanın çeşitli ülkelerinde yaşayan ve sanal iplerle birbirine bağlı birçok bilgisayar dâhisi İnkha'ya yapılan bu saldırıya destek vermişti. Sonrasında ise durdurulamaz bir çöküş başlamıştı. Tüm gece boyunca şirkete verdikleri hasar muazzam boyutlara ulaşmıştı. Sadece birkaç saatlik birliktelik karşılarındaki dev yapıyı paramparça etmeye yetmişti.

Sabaha karşı ana saldırı bitmiş ve herkes günlük rutinine dönmüştü. Derviş, sabahtan beri yanmakta olan imparatorluğu bü-

yük bir keyifle izliyordu. Yaptıkları saldırıyı engelleyebilecek güçte bir güvenlik yöntemi zaten yoktu ama Galen gibi zeki birinden en azından birkaç farklı hamle deneyerek direnmesini beklerdi. Ama bu sefer de başarısız olmuştu. Tıpkı Tesla'nın hayatı tehlikeye girdiğinde olduğu gibi yine ortalıklarda gözükmüyordu. Kızın bu gerçeği göremiyor oluşuna hâlâ inanamıyordu. Dünyanın en büyük sevgisi sanki bir anda dünyanın en büyük nefretine dönüşmüştü. Şimdilik Galen'i indirmişti Derviş. Sıra Tesla'ya da gelecekti. Bundan en ufak bir şüphesi yoktu.

* * *

İlias, yüzündeki kocaman sırıtmayla ekrana baktığı sırada Perit ifadesiz bir yüzle önündeki yola bakmaktaydı. Tırın sahibi göbekli adam uzun süre konuştuktan sonra koltukların arkasındaki yatağına geçip vücudunu güzel bir uykuya teslim etmişti. Boğazından gelen horultu sesleri uykunun hakkını sonuna kadar verdiğini gösteriyordu. Normalde bir insanı oldukça rahatsız edecek olan bu ses, Perit'in umurunda bile değildi. Çünkü bu ufak desibelli gürültü adamın kurduğu cümleler ve gevezeliği karşısında çok daha katlanılabilir bir eziyetti. En azından bu sayede düşünmeye devam edebiliyordu.

İlk başlarda biraz zorlansa da artık tır kullanmaya alışmıştı. Bir an mesleği bu olsaydı neler olurdu diye düşündü. Aslına bakılırsa oldukça temiz bir işti. Tırı götürmesi gereken yere götürdükten sonra adamın işi bitecekti. Geri kalan vakti bir şekilde kendisine ayırabilirdi. Çünkü yaptığı işin sınırları çok netti. Ama bir akademisyen için asla böyle bir durum söz konusu olamazdı. Çünkü akademinin sınırları yoktu. Her zaman okuması gereken bir makale, tasarlaması gereken bir proje ya da hazırlanması gereken bir ders olacaktı. O nedenle işyerinde biten işlerin her zaman en mükemmel işler olduğunu düşünürdü.

Perit çok uzun zaman kafasında bu soruyu tartışmıştı. Hatta bazen dayanamayıp Meryam ile konuştuğu da olmuştu. Bir

markette kasiyer olarak çalışmanın çok daha fazla mutluluk getireceği konusunda karısını bir türlü ikna edememişti. "Düşünsene. Marketin kapısından çıktıktan sonra kafanı yorman gereken hiçbir şey yok. Bundan daha büyük özgürlük olabilir mi?" demişti. Meryam'ın cevabı da kasiyerlerin kazandığı para ve Perit'in sahip olduğu zevkler üzerine kısa bir monolog olmuştu. İlginç bir şekilde Perit şu an her zaman övdüğü o işi yapıyordu. Oldukça yavaş ilerleyen bir tırda düşük bir hızla da olsa sorunlardan uzaklaşma fikri iyi hissetmesine neden oluyordu.

Son dönemlerde hem Meryam hem de Tesla tarafından tembellikle suçlansa da durum aslında çok farklıydı. Yaş ilerledikçe, her şeyi bırakıp gitmek zorunda kaldığımız bir dünyada tam olarak ne için çabaladığımız konusunda şüpheleri oluşmaya başlamıştı. Elimizdeki en kıymetli şey olan zamanı, ihtiyacımız olmayan bir sürü eşyaya sahip olmak için kullanmak modern insanın laneti gibiydi. Temel ihtiyacı olmayan lüksleri hayatına sokup daha sonra o lüksler olmadan yaşayamıyordu insan. Modern zamanlar, lüks ihtiyacı temel ihtiyaca dönüştüren garip bir denklem kurmuştu âdeta. Bir an bu konuyla ilgili Tesla ile yaptıkları o uzun tartışmalar geldi aklına. Bir daha böyle bir beyinle sohbet edemeyecek olmanın yarattığı hüzün, içinde derin bir eksiklik hissetmesine neden oldu.

Beyninin her bir kıvrımına inanılmaz saygı duyduğu Tesla'dan, yanında yağ tabakalarından oluşan kıvrımlarıyla horlamakta olan bir tır şoförüne geçiş gerçekten can sıkıcı bir deneyimdi. Ama her özgürlüğün bir bedeli vardı ve bu bedel de Perit'in ödemesi gereken kısımdı. Ağır bir şekilde yoluna devam ederken bir sürü araba, gitmek istedikleri yere daha erken varabilmek için hızla yanından geçiyordu. Geçmişin özlemini hisseden Perit içinden "Keşke şu an yanımda Tesla olsaydı" diye geçirdi. Muhtemelen muazzam bir yolculuk olurdu. Cehenneme gidilen bir yolda hayatın anlamı üzerine konuşacakları ne çok şey olurdu kimbilir.

Direksiyon başında düşünceleri arasında kaybolan Perit, yaklaşık üç dakika sonra dileğinin kabul olacağını, Tesla ile birkaç saniyeliğine de olsa yan yana geleceğini bilmiyordu ve asla da bilemeyecekti. Normalde kilometrelerce uzakta olması gereken Tesla'nın, yanından hızla geçmekte olan arabalardan birisinin içinde olabileceğini nereden tahmin edebilirdi ki...

Bölüm 86

Avcıyla Avının Döngüsü

Bir Şaman'a sormuşlar;
"Zehir nedir?" diye.
"İhtiyacımızdan fazla olan her şey zehirdir!" demiş.
Bu güç de olabilir, tembellik de.
Yiyecek, ego, hırs, ihtiras, kendini beğenmişlik,
kıskançlık, korku, öfke, nefret,
hatta iyi niyet bile…

-Alıntı-

Gökyüzündeki Ay ve belirli aralıklarla yerleştirilmiş yol ışıkları dışında her taraf karanlıktı. Dağ evinden çıkmalarının üzerinden tam altı saat geçmişti. Hiçbiri farkında olmasa da Perit'in kullandığı tır ile yaklaşık üç saat önce birkaç saniyeliğine de olsa yan yana gelmişlerdi. Önlerindeki yol çok uzundu. O yüzden hiç ara vermeden yolculuklarına devam ediyorlardı. Galen ara sıra yanında uyumakta olan kıza bakıyordu. Araba yolculuğu nedeniyle başı dönen kız, gözlerini kapattıktan sonra uykuya dalmıştı. Galen, kızı uyandırmamak için maksimum çaba göstererek kullanıyordu arabayı.

Adamın dudakları arasından kendisinin bile duyamayacağı sessizlikte "Pia" kelimesi çıktı. Demek çocukluğundan beri âşık olduğu kızın gerçek adı buydu. "Ne güzel bir isim" diye geçirdi içinden. Kızın anlattıklarının üzerinden epey bir süre geçmiş gibi hissediyordu. Hikâyenin geçmişe ait olması ve inanılması güç bilgiler içermesi bu hissin oluşmasına neden olmuştu. Son bir aydır her şeyi bir kenara bırakıp peşine düştüğü adamın, Pia'nın abisi olması gerçekten inanılmaz bir durumdu. Doğrudan olmasa da Alef'in ölümünde kendisinin de bir şekilde etkisi olmuştu.

Pia, dağ evinden ayrılır ayrılmaz hikâyesini anlatmaya başlamıştı. Vera ve Alef ile yalnız kaldığı o inanılmaz on beş dakikalık kısmı anlatmayı bitirdiğinde Galen arabayı yolun kenarına çekip kendisini dışarı atmıştı. Hızla yere eğilen adam zaten boş olan midesindeki sıvının bir kısmını dışarı çıkarmıştı. Pia'yı

tehlikenin ortasında bıraktığı için günlerdir içini kemiren karanlık, kızın anlattıkları ile gerçeklik kazanınca kendisini tutamamıştı. İçini yakan bu karanlığı kusmak ve dışarı atmak istedi ama ağzından dışarı çıkan az miktarda bir sıvı olmuştu sadece. Arabadan inen Pia, hemen yanına gelerek sarılmıştı adama. Uzun bir süre öylece kalmışlardı. Sonrasında ormanın içine doğru yürüyerek konuşmaya devam etmişlerdi.

Kız, gece boyunca abisinin notlarından öğrendiklerini büyük bir heyecanla anlatmıştı. Pia ve Alef'in anne ve babası oldukça önemli iki bilim insanıydı ve Neon adında uluslararası çok güçlü bir organizasyon için çalışıyorlardı. Bununla birlikte gerek Alef gerekse de Pia üzerinde çeşitli biyolojik deneyler yapılmış olma ihtimali de vardı. Hiç kimsenin bilmediği o trafik kazasında anne babaları öldükten sonra Neon ile olan bağlantıları tümüyle kopmuştu. Fakat Alef'in notlarına göre Neon her yerde anne ve babasını aramış olmalıydı. Ama tüm bu aramalar sonuçsuz kalacaktı çünkü Vera ve eşi kazayla ilgili her şeyin örtbas edilmesini sağlamıştı. Yıllar sonra Meryam'ın ortadan kaybolmasının ardından Alef ile ilgili medyada o kadar çok haber çıkmıştı ki muhtemelen birileri adamın farkına varmıştı. Hiçbir yerde resmi kaydı bulunmayan bu kimliksiz adamın ortaya çıktığı bölge, muhtemelen birilerine tanıdık gelmişti. Zaten o nedenle Alef ölmek üzereyken bile kardeşini uyarmak istemişti. Çünkü karşılarında gerçekten çok büyük bir güç vardı.

Kızın anlattıkları, şirket ve emniyette yaşanan olağanüstü durumlar ile beraber değerlendirildiğinde sabahtan beri doldurulmayan boşluklar nihayet dolmaya başlamıştı. Alef, Neon'un gücü konusunda kesinlikle haklıydı. Aynı gün içinde hem siber saldırı hem de emniyet üzerinde yapılan operasyon, karşılarındaki gücün boyutları hakkında en azından bir fikir veriyordu. Sadece birkaç saatte Galen'in imparatorluğuna çok büyük bir darbe vurmuşlardı. Hatta Galen bunun sadece "minik bir merhaba" mesajı olduğunun farkındaydı. Çünkü uluslararası bir

gücün, ulusal ölçekte bu kadar hızlı ve etkili hamle yapması demek, çok eski ve çok derin ağlara sahip olduğunun net bir işaretiydi. Pia her ne kadar Neon'un gücünden korkmuş olsa da kızın tahminlerinin çok daha ötesinde bir tehlike söz konusuydu. Kızın şu an için bunu bilmesine gerek yoktu çünkü anlatılanların ve yaşanılanların tamamı analiz edildiğinde, Neon'un tek hedefinin Pia olduğu ortadaydı. O nedenle hiç olmadıkları kadar hızlı hareket etmeleri gerekiyordu.

Pia anlatmaya devam ettiği sırada Galen sözünü kesip telefonunu istemişti. Daha sonra kendi telefonunu da çıkararak, kart ve bataryalara zarar verdikten sonra ormanın farklı köşelerine atmıştı. Bir anda Pia'nın sahte geçmişine dair kalan son şey de yok olmuştu. Daha sonra hızlıca arabaya dönerek Galen'in evine gitmişlerdi. Normalde adamın yaptığı bu tercih çok riskli bir girişim olsa da başka alternatifleri yoktu. Çünkü Neon gibi bir güçten uzun süre kaçabilmek için bir sürü ihtiyaçları olacaktı. O nedenle hâlâ vakitleri varken akıllıca hareket etmek zorundalardı.

Eve vardıklarında sıradışı bir duruma rastlamamışlardı. Galen, Pia'ya önce arabanın içerisinde kendisini beklemesini söylemeyi düşündü ama sonra hemen vazgeçti. Kızı bir daha gözünün önünden ayırmayacaktı. Ne olursa olsun ne yapması gerekiyorsa gereksin bir şekilde hep Pia'nın yanında olacaktı. Hızlıca eve girdiler. Galen her şeyi fazlasıyla detaylı düşünen biri olduğundan özel günler için hazırladığı planlarından birini devreye soktu. Yüksek miktarda nakit para, sahte kimlik ve pasaportlarını yanına alarak hızla evden çıktılar.

Galen, özel şoförüne kendilerini tren istasyonuna götürmesini söylemişti. Daha sonra kameralara iyice gözükecek şekilde gişeden tren bileti aldılar. Ama trene binmek yerine kalabalığın arasına karışarak, araç kiralama şirketlerinin birisinden sahte kimlikle bir araç kiralayıp yola çıktılar. Uzun bir süre kuzey yönüne gittikten sonra kameraların olmadığı ormanlık bir alanda,

bir kulübenin yanında durdular. Burası Ushan'ın ara sıra kaçtığı, şehre yakın ormanlık bir alanda bulunan güzel ve küçük bir evdi. Galen burada, sahte bir isme kayıtlı bir arabayı acil durumlar için saklıyordu. Adam yeni arabanın direksiyonuna geçip Pia'dan kiralık araba ile kendisini takip etmesini istedi. Kulübeden iyice uzaklaştıktan sonra kiralık arabayı yol kenarında bir yerde terk ederek yeni arabayla yollarına devam ettiler. Tüm bu süreç boyunca yanlarında sadece Alef'in notları ve Galen'in acil planı kapsamında yanına aldığı şeylerin olduğu bir valiz bulunmaktaydı.

Galen ve Pia şu an güneydeki hedef noktasına doğru gidiyorlardı. Aslında daha önceki arabayla uzun bir süre kuzeye giderek yolu oldukça uzatmışlardı. Galen'in sergilediği bu davranış modelinin nedeni, kendilerini takip edecek kişilerin işlerini bir miktar olsun zorlaştırmaktı. Sonuçta yaptıklarının çok basit hamleler olduğunun adam da farkındaydı ama bu kadar kısa bir zaman içerisinde yapabileceği başka bir şey yoktu. En azından gidecekleri yere ulaşana kadar bir miktar da olsa zaman kazanmış olacaklardı.

Amaç gerçek anlamda ortadan kaybolmak olduğunda Galen'in gidebileceği tek bir yer vardı. Bu yeri kendisi ve Devin dışında hiç kimse bilmiyordu. Olur da bir şekilde Devin'i konuşturmak isterlerse adamın tek bir kelime bile söylemeyeceğinden emindi. Zaten burada en fazla bir gün kalacaklardı. Sonrasında gidecekleri yeri Devin'in bilmesine imkân yoktu çünkü Galen bile bilmiyordu. Kafasındaki düşünceler bir şekilde Devin ile kesişince Galen'in aklına birden adamın şu an nerede olduğu sorusu geldi. Pia öyle bir hikâyeyle çıkmıştı ki karşısına, şirketle ilgili hiçbir şey yapamamıştı. Eve gittiklerinde hızlıca Devin'i arasa da adamın telefonuna hâlâ ulaşılamıyordu. Önünde iki seçenek vardı ve Galen daha az zararlı olanı seçmişti. Sonuçta her ne kadar büyük darbeler alsalar da Devin bir şekilde idare edebilirdi. Çünkü asıl hedef Pia'ydı.

Galen şehirlerarası yolda aracı dikkat çekmeyecek bir hızda sürerken yeterince düşünme şansı bulmuştu. Pia'nın anlattıklarına göre hem Alef hem de kız üzerinde birtakım deneyler yapılmıştı. Alef'in dosya adı N0R9, Pia'nın da muhtemel dosya adı N0R10'du. Eva ve Yo Kan bir deney tüpüne kod numarası verir gibi çocuklarını adlandırmışlardı. Bir anne baba nasıl böyle bir işe girişebilecek kadar delirebilirdi ki... Belki de Neon'un bu konuda bir baskısı vardı. Ya da deney yaptıkları çocuklar kendi çocukları olmayabilirdi. Pia'nın anlattıklarına göre, Alef üzerinde çocuk yaşta birçok deneme yapılmıştı. Alef notlarında, canının ne kadar yandığını ve çocuk vücuduyla bunlara katlanmanın nasıl zor olduğunu birçok yerde ifade etmişti. Ne kadar zarar görürse görsün, deneyleri sevdiğini çünkü sadece deneyler sırasında hayranlık duyduğu babasıyla yalnız vakit geçirebildiğinden bahsetmişti.

Alef'in deneyleri yapıldığı sırada Pia henüz bebek olduğu için onun üzerinde bu tarz deneyler yapıldığını görmemişti. Ama Pia'nın notlardan anladığı, bir şekilde Alef'e biyolojik bir müdahale olmuştu ve bununla ilgili gelişim süreci deneysel olarak kontrol altındaydı. Alef diğer defterlerinde tüm kokuları nasıl renkler olarak gördüğünü uzun uzun yazmıştı. Pia, abisindeki sinestezi durumunun tesadüf mü yoksa bir biyolojik müdahale mi olduğundan emin değildi. Ama Alef'e göre anne babası kendisini bu hale getirmişti. Bu özellik hem çocukluğunda hem de yetişkinliğinde çok fazla işine yaramıştı. Çocukken bu özellik sayesinde Eva ve Yo Kan uyurken çalışma odalarına gidip gizlice notlarını okuyabiliyordu. Yakalanma ihtimali neredeyse sıfıra yakındı çünkü eğer anne ya da babası uyanırsa, kokuları vücutlarından daha önce Alef'in burnuna ulaşıyordu. O nedenle de her seferinde tam zamanında kaçabiliyordu. Pia'nın koltukta hafif sıçraması ile Galen de daldığı hayallerden gerçeğe sıçramıştı. Görünen o ki kızın uyanan beyni az önce kötü bir rüyanın esiriydi. Kız hafif ve derin bir şekilde soluyordu.

"Çok garip değil mi Galen? Daha birkaç gün önce her türlü silahı olan bir avcıydık. Oysa şimdi elinde hiçbir şeyi olmayan bir ava dönüştük."

Kız sanki kendi kendine konuşuyordu. Elinin tersiyle ağzının kenarını sildi. Hızla saatine baktı. Galen'e dönüp konuşmaya devam etti.

"İşte, ekosistem dediğimiz şey de tam da bu. Hayatın kendisi. Avcı olan her şey aynı zamanda potansiyel de bir avdır aslında. Tüm canlıların birbirine bağlı olduğu dairesel bir ip var sanki. İnsanın en büyük yanılgısı bu Galen. Kendisini merkezde sanması. Öyle bir merkez ki bu, tüm canlılar ve evren sanki insan denen bu memelinin etrafında dönüyormuş gibi. Oysa merkez diye bir şey yok. Herkesin rollerinin sürekli değiştiği devasa bir tiyatro sahnesinden başka bir şey değil bu gezegen. Yeni rolüne ne kadar hızlı adapte olursan o kadar çok hayatta kalacağın bir oyun sadece."

Kızın kurduğu cümleler adamı o kadar derinden etkilemişti ki normalde cesaret edemeyeceği bir şeyi yapıp bir eliyle kızın elini tuttu ve hafifçe sıktı. Bu hareket, kızın söylediklerine tümüyle katıldığını ifade eden bir samimiyet içeriyordu. Pia'ya dokunduğu sırada kızın vücudunda hafif bir ürperme olmuştu. Sanki düğmesine basıldığı için çalışma moduna geçen nazik ve teknolojik bir cihaz gibiydi. Galen, kızın elini hafif bir şekilde tutmuş olsa da Pia ürpermenin ardından Galen'in elini tüm gücüyle sıktı. Sanki gücü yetmemiş gibi diğer elini de kullanarak adamın kendisine göre oldukça büyük olan elini iki elinin arasına aldı. Daha sonra da hem kendisini hem de Galen'i büyük bir hayrete düşürücek bir şey yaptı. Adamın elini dudaklarına götürdü ve öptü. Adamın parmaklarını, yanağında hafifçe gezdirdikten sonra tekrar üst üste derin bir şekilde öptü. Koklayarak içine çekti ve sonrasında adamın elini sıkı sıkı tutmaya devam etti.

Sargılı olan eliyle arabayı sürmeye devam eden Galen'in bu sırada emin olduğu tek bir şey vardı. Eğer arabada Pia değil de başka biri olsaydı çoktan kontrolü kaybeder ve muhtemelen bir yerlerden yuvarlanırlardı. Bilincini yitirmemek için kendisini zor tutuyordu. İçeriğinde belirli bir miktar protein ve yağ olan dudak ile derinin birbirine değmesi nasıl böylesine muazzam bir reaksiyon oluşturabilirdi ki... Kızın dudakları eline değdiğinde oluşan o hafif sıcaklık hissi âdeta adamın derisini delmiş, kanına karışmış ve tıpkı bir magma tabakasından gökyüzüne fışkıran lavlar gibi kalbine akın etmişti. Böylesine yüksek sıcaklığı kaldıramayan kalbinin elinden gelen tek şey de deli gibi atmak olmuştu. Kalbini eriten alev beynine giderek buradaki tüm havai fişeklerin fitilini ateşlemişti sanki. Adam hayatı boyunca unutamayacağı bir anın içinde olduğunun bilincindeydi. O nedenle zamanı sonsuza yayarak, hissettiklerini sonuna kadar içine çekip saklamak istiyordu.

Bölüm 87

Yatağımdaki CRISPR

Ne yaparsan yap,
DNA'nda yazılı değilse,
olmaz.

Kadının dudakları kendi dudaklarına değer değmez uyanmıştı adam. Sanki masallardan fırlamış bir sahne içindeydi. Aradaki tek fark, bu sefer öpücükle uyandıran kişinin kadın, uyanan kişinin ise erkek olmasıydı. Noah karşısındaki kadının pürüzsüz tenine yakından bakarken, bir yandan da müthiş kokusunu soluyarak içine çekiyordu. Dura'nın sahip olduğu güzellik, adamın yaşlanmaya başlamış çirkin vücudunun yanında çok daha göz alıcı hale geliyordu. Dura, Noah'ı dudaklarından öpüp uyandırdıktan sonra başını adamın göğsüne koymuştu. Sanki az önce adamın dudakları aracılığıyla içine üflediği ruhu, kalbinden dinlemek istiyor gibiydi.

Noah yatakta uzanırken, tüm hücrelerinin aynı anda hissettiği şeyin adı huzurdu. O kadar uzun zamandır Neon'un işlerine gömülmüştü ki bu hissi unutalı çok olmuştu. Hatta Dura ile en son ne zaman cinsel ilişki yaşadığını bile hatırlamıyordu. Belki üzerinden yıllar bile geçmiş olabilirdi. Aslında cinsellik kısmı çok da özlemini duyduğu bir durum değildi. Çünkü Dura ile gerçekleştirdikleri birçok sohbet ve fikir uçuşması, damarlarında cinselliğin oluşturacağı hazdan çok daha büyük bir hazzın dolaşmasını sağlıyordu. Aslında her şey yine böyle ateşli bir tartışma sırasında başlamıştı. Belki de sonunda kavga ile sonuçlanacak bu tartışma sırasında, bir anda kendilerini yatakta bulmuşlardı. İçlerinden dışarıya çıkmak isteyen arzu o kadar yüksekti ki Noah bir an yaşadığı heyecanı yaşlı hücrelerinin kaldıramayacağını bile düşündü.

Bir yandan elini kadının saçları arasında gezdirirken bir yandan yaptıkları tartışmayı düşünüyordu. Aslında haberler oldukça iyi sayılırdı çünkü N0R9'dan elde ettikleri bilgiler iyice netleşmeye başlamıştı. Görünen o ki Alef'in vücuduna CRISPR benzeri bir teknoloji ile müdahale edilmişti. Kadının yıllar önce böyle bir şeyi gerçekleştirmiş olması gerçekten mucize gibiydi. Noah, üçünün aynı laboratuvarda inanılmaz araştırmalar yaptığı gençlik dönemlerini hatırladı. Eva'nın genetik ve DNA konusunda bilimkurguya varacak kadar muhteşem bir hayal gücü vardı. DNA zincirinden bazı bölgelerin kesip çıkarılması ya da başka bir canlıdan alınan bir DNA parçasının bu bölgeye eklenmesi durumunda neler olabileceği gibi, bir sürü fikir kafasında sürekli uçuşurdu. Neon merkezinden ayrılmadan önce yaptığı veda dersinde, bu konudan uzun uzun bahsetmişti. Noah, o dönem Yo Kan ve Eva'ya kırgın olduğu için derse girmeyip, sonradan konuşmanın video kayıtlarını izlemişti. Eva'yı en son gördüğü bu videoyu kaç kere izlediğini bilmiyordu ama kadının anlattığı dersin her bir cümlesini ezberlemeye yetecek kadar izlemiş olduğunun farkındaydı.

Eva konuşmasında, DNA dizilerindeki ekleme-çıkarma konusunda yaptığı literatür araştırmalarında çok ilginç bir çalışmaya rastladığından bahsetmişti. Yoshizumi Ishino adlı bir Japon araştırmacının 1987 yılında yayımladığı makalesinde *E.coli* üzerinde yaptığı genetik müdahalelerin (38) kendisine ilham verdiğini ve bu ilham doğrultusunda Neon için hayata geçirmeye çalıştığı çeşitli fikirlerinin olduğunu dile getirmişti. Perifer bölgeye gittikten sonra üç yıl içinde Neon'a gönderdiği birçok raporda, bu konuyla ilgili geliştirdiği fikir ve yöntemlerin detaylarına uzun uzun değinmişti. İşin ilginç tarafı Eva'nın bilim dünyasıyla hiçbir zaman paylaşmadığı bu yöntemler, yıllar sonra CRISPR adı altında keşfedilip, ortalığı kasıp kavuracaktı. Eva'nın veda dersinde en son söylediği cümle, Noah'ın en çok etkilendiği cümleydi.

"Yaptığım tüm analizlerin ışığında sizinle şu bilgiyi paylaşabilirim sanırım. Sadece birkaç yıl içinde insanın ortalama yaşam süresini %30 oranında uzatabilecek yeni bir yöntemi Neon'un hizmetine sunacağım."

Yeryüzü üzerinde en çok sevmiş olduğu kadın, Noah'ın en hassas olduğu konu üzerine inanılmaz bir iddia ile dersini bitirmişti. Bu dersin kaydı tam yirmi sekiz yıl öncesine aitti ve kadın sadece birkaç yıl içinde yaşam süresini uzatacağından bahsetmişti. Bu cümleler Eva'yı tanımayanlar için hayal gibi gözükse de kadın, başaramayacağı bir şeyi asla dile getirmezdi. Normalde bilimsel olarak kendi alanı olmasa da Noah bu konuyla çok yakından ilgilenmişti çünkü CRISPR konusundaki gelişmeler, zamana karşı genç kalabilmek için verdiği bilimsel mücadelede en büyük destekçisi olabilirdi. Aslında tüm hikâye Gregor Mendel adlı bilim insanının 1850'li yıllarda kalıtım konusunda yaptığı ilginç keşiflerle başlamıştı. Bu keşifleri takiben genetik bilimi denilen bir alan ortaya çıkmıştı ve bu yeni alana göre tüm canlıların genlerinin bir sonraki kuşağa geçmesinde belirli bir düzen vardı. Yıllar sonra DNA molekülünün yapısının keşfedilmesiyle bilim insanları kalıtımın ve genetiğin dilini çözmeye başlamışlardı (39).

Sadece bilmek, insan denen canlıya yetmiyordu. Bu bilgiyi kendi çıkarları doğrultusunda bir an önce geliştirmek istiyordu insan. Genetik ve kalıtımla ilgili keşifler sonrasında, canlıların genlerine müdahale edilerek genetik altyapısı güçlü bitkiler ve hayvanlar elde edilmeye başlanmıştı. Daha sonra bakteri, bitki ve hayvanlara fazladan DNA parçaları eklenerek neler olacağı araştırılmıştı. Zaman içerisinde birçok tarımsal ürünün genetik yapısını değiştirerek çok daha sağlıklı ve sağlam görünen GDO'lu ürünler ortaya çıkarılmıştı (40). Genetik müdahaleler zaman içerisinde günlük insan yaşamının vazgeçilmez bir ihtiyacı olmuştu. Genetiğiyle oynanarak elde edilen güçlendirilmiş domates ya da inekler artık insanlara yeterli gelmiyordu.

Benzer bir müdahalenin insana yapılmaması için hiçbir neden yoktu.

Sağlıklı, güzel ve zeki insanların üreyip çoğalması, geri kalan hastalıklı ve zayıf kişilerin ise elenip gitmesi insanlığın en eski ideallerinden biriydi. Neon'un felsefesi de zaten bu temel üzerine inşa edilmişti. Tarih boyunca insanlık, başta İkinci Dünya Savaşı olmak üzere bu konuda çok çeşitli girişimlerde bulunmuştu. Ama üstün bir ırk elde edebilmek için zayıfları ve hastaları öldürmek ya da üstün insanların üremesine müdahale ederek sayılarını artırmaya çalışmak gibi yöntemler hiçbir zaman kalıcı bir sonuç vermemişti. Bu gerçeğin en çok farkında olan kişilerden biri de Neon'un müthiş genç beyinlerinden biri olan Eva'ydı. Kadına göre Neon'un üstün insana ulaşma hayali tek bir yoldan geçiyordu. Bu yolun adı da genetik müdahaleydi.

Bilgisayar ve kodlama konusunda bir dâhi olan Noah, genetik bilimini anlamak için epey çaba harcamıştı. Biyoloji uzmanlarının bile algılamakta zorlandığı bir konu olan CRISPR hakkında öğrenebildiği yegâne şey, bu yöntemin insanın sınırlarını paramparça edeceği bilgisiydi. Aslında bu müthiş yöntem de diğer birçok yöntem gibi insanlık tarafından icat edilmemişti. Gerçekte insanın yaptığı en iyi şey; doğayı ve ilkel olarak adlandırdığı canlıların yüzlerce yıldır kullanmakta olduğu tıp ve mühendislik bilgilerini başarılı bir şekilde kopyalamaktan başka bir şey değildi.

Tıpkı insanlar arasında yapılan savaşlar gibi mikroorganizmaların dünyasında da büyük savaşlar söz konusuydu. Virüsler, bakterilere göre çok küçük olmalarına rağmen bazı durumlarda çok fazla bakterinin ölümüne neden olabilecek bir güce sahiplerdi. Fakat virüslerin bu acımasız saldırısından sağ çıkıp, hayata tutunabilen bakteriler her zaman olurdu. Bilim insanları virüse karşı savaş kazanmış bu kahraman bakterileri incelediğinde, umulmadık bir bilgi keşfetmişti. Bu bakteriler, kendisine

saldıran virüslere ait DNA bölgelerinde birtakım kesme-biçme işlemleri yaparak, virüsten aldıkları DNA parçalarını kendi DNA'larına eklemişlerdi. Yani düşmanının genetik materyalinden bir kısmı koparıp kendi genetik materyalinin içine katmıştı. Böylece benzer bir düşman geldiğinde ona karşı daha güçlü bir şekilde savaşabilecekti. Noah, bakterilerin bu muazzam varoluş mücadelesini ilk okuduğunda aklına gelen şey, Neon'un en önemli beyinlerinden biri olan Friedrich Nietzsche'nin müthiş sözü olmuştu. *Was mich nicht umbringt, macht mich stärker* (Beni öldürmeyen şey, daha güçlü kılar).

Gözle görülemeyecek kadar küçük organizmaların mikro dünyasında keşfedilen bu muazzam mucize, bilim insanları için müthiş bir ilham kaynağı olmuştu. Burada asıl öğrenilmesi gereken mesele, bakterinin kendi genetik materyali üzerinde kesme-biçme işlemlerini nasıl becerebildiği bilgisiydi. Yapılan araştırmalar *Cas9* adında oldukça ilginç bir proteini işaret ediyordu. Bu protein âdeta bir cerrah gibi genetik materyal üzerinde ihtiyacı olan kesme, ekleme işlerini aktif bir şekilde yapabiliyordu. Bu proteinin varlığı çok önemli bir bilimsel gerçeği gözler önüne sermişti. Bilim insanları artık herhangi bir canlının genetik materyalindeki herhangi bir gen bölgesini kesebilir, etkisiz hale getirebilir ya da bir başka gen ile yerini değiştirebilirdi. Bu durum, bazı hastalıkların yeryüzünde bir daha hiç var olmayacağı gibi devrimsel bir nitelik taşıyordu. Örneğin, oldukça uzun DNA zincirinin çok küçük bir kısmındaki tek bir hatalı bölge, onlarca hastalığın ortaya çıkmasına neden olabiliyordu. Ama CRISPR denen mucize ile bu hatalı bölgeyi kesip çıkartarak yerine düzgün olan parçayı koyabilirdiniz. Bu da hastalığı hiç oluşmadan yok etmek anlamına geliyordu (41).

CRISPR'ın doğuş fikri, genetik materyale göre ortaya çıkabilecek hastalıkları en baştan önlemeye dayansa da insanların ak-

lına sonrasında çok mantıklı bir soru gelmişti. İstediğimiz genlere müdahale edip onları düzenleme şansımız varsa, neden bu yöntemi kullanarak üstün insanlar ortaya çıkarmıyorduk? Mesela, DNA üzerinde zekâyı kodlayan bölgeye müdahale ederek müthiş zeki bir ırk yaratılabilirdi ya da kasları kodlayan kalıtım materyalini değiştirerek her biri inanılmaz güçlü insanlar oluşturulabilirdi. Çizgi roman ve filmlerle hayatımıza giren bu süper kahramanlar, CRISPR ile gerçekten tasarlanabilirdi. Bir bebek dünyaya gelmeden önce, genetik materyali aracılığıyla istenilen tüm özelliklere sahip olmasını sağlamak, CRISPR'ın insanlığa sunduğu büyük bir mucizeydi.

Saç renginden kas yapısına kadar birçok anatomik ve fizyolojik parametre, DNA zincirindeki bu kodlara göre oluşuyordu. Yani bu kodlar, bir nevi alın yazısı gibiydi ve insanın kaderini şekillendiriyordu. Çünkü bu kodların belirlediği sınırdan daha fazlasını yapma şansımız yoktu. Bunun farkında olan bilim, bu sayede çok önemli bir gerçeği keşfetmişti. Yazılmış bir kaderi değiştirmek mümkün değildi ama CRISPR sayesinde alın yazısı yeniden yazılabilirdi. Böylece doğrudan senaryoya müdahale edilerek kader denilen bu film istenildiği gibi yönetilebilirdi. Üstelik bu müdahaleler üreme hücrelerindeki DNA'lar üzerinde yapıldığında var olması istenilen tüm özellikler gelecek kuşaklara da aktarılabilecekti.

Noah, göğsünde yatmakta olan Dura'nın çoktan uykuya dalmış olduğunu fark etti. Ama kendisi uyanmıştı bir kere. N0R9'da ortaya çıkan CRISPR benzeri uygulamalar N0R10 ile ilgili beklentilerini oldukça yükseltmişti. Bununla beraber ara sıra yaşadığı o garip hissi yine yaşıyordu. Yaklaşık otuz yıl önce Eva'dan duyduğu fikirleri şu an bilim dünyasında ihtimal olarak görmek, ne kadar büyük bir fırsatı kaçırdıklarını her defasında, acımasızca yüzüne vuruyordu. Eğer Eva ortadan kaybolmasaydı, Neon devriminin en önemli hedefi olan üstün insan *Homo neon*'u genetik müdahaleler sayesinde yaratabilir-

lerdi. Böylece tıpkı Âdem ve Havva gibi, yeni insan formunun ilk atası olurlardı. Kimbilir belki de geliştirecekleri teknoloji sayesinde ölüme karşı bile savaşabilirlerdi. Nihai sonu hissetmeye başlayan her ölümlü gibi, Noah'ın da en büyük korkusu yaşlanmaktı ve acımasız zamana karşı ölümcül bir savaş veriyordu. Aslında birçok genetik çalışma DNA'mızdaki birtakım genlerin yaşlanmadan sorumlu olduğunu göstermişti. Belki Eva yanında olsaydı, o müthiş elleriyle DNA'sına dokunarak kendilerini ve aşklarını ölümsüz hale getirebilirdi. Ama Eva yanında yoktu.

Bölüm 88

Devin Karşısındaki Devin

Bir adamın karakterini test etmek istiyorsan,
ona güç ver.

Abraham Lincoln

Hayatı boyunca dış görünüşüne önem vermemişti çünkü doğuştan gelen muazzam bir güzelliğe sahipti. Ama burnunun bir daha asla eskisi gibi olamayacağının farkındaydı. Gerçi o kadar çok paraları vardı ki kesin bir plastik cerrah yine yaratacak bir mucize bulurdu. Zaten yeterince paranız varsa hayatın mucizeleri size daha sık gözüküyordu. Burnunu şiddetli bir şekilde sıkan parmaklar ile düşüncelerinden sıyrılmıştı Devin. Ellerinden bağlı bir şekilde tavana asılıydı. Ayakları yere sadece birkaç santimetre uzaklıktaydı. O an yere değebilmek için her şeyini verirdi. Zira kendisini havada tutan kol kaslarının artık dayanacak gücü kalmamıştı. Sadece birkaç santimetre uzaklığın yarattığı acı bu kadar büyük olmamalıydı.

Devin zaman kavramını iyice yitirmişti. Karşısındaki manyak polis ağzına silahı soktuğunda bir şeylerin fazlasıyla ters gideceğini fark etmişti ama şu an başına gelenleri asla hayal edemezdi. Karın bölgesinde en alttaki kaburgasına inen darbe ile ağzından yüksek bir ses çıktı. Sadece hissetmekle kalmamış kaburgasının kırılırken çıkardığı sesi de duymuştu. İlk başlarda sahip olduğu öfke hissi, tıpkı bir ağrı kesici gibi bedenine gelen her darbeyi bir şekilde baskılıyordu. Kant denen bu adama yapacaklarını düşünmek beynine dayanma gücü veriyordu. Fakat maruz kaldığı işkence o kadar uzun süredir devam ediyordu ki artık adamın vücudunda öfkeye dönüşecek tek bir enerji molekülü bile kalmamıştı.

Elleri arkadan kelepçelenmiş bir şekilde şirket binasından çıkarken yüzünde bir gülümseme vardı. Öyle ya da böyle, geri

zekâlı bir polis, kontrolünü kaybetmişti ve tüm yaşananlar ülkenin en pahalı avukatlarının gözü önünde gerçekleşmişti. Yani Kant denen bu o***** ç***** az önce yaptığı şovun cezasını fazlasıyla ödeyecekti. O yüzden hiçbir taşkınlık yapmadan insanların şaşkın bakışları arasında polis arabasına binmişti. Kelepçesiz bir şekilde dışarı çıkarılan üç avukat da başka bir polis aracına bindirilmişti. Arabadayken, "Bundan daha kötü bir doğum günü olamaz!" diye düşünmüştü. Oysa sadece birkaç saat sonra kendisine verilecek hediyeleri bilseydi bu cümleyi asla kurmazdı.

Arabanın hareket etmesiyle birlikte çok garip bir hisse kapılmıştı. İlk başlarda yapılan müdahalenin yasalara aykırı olduğunu bilmenin rahatlığını yaşasa da aslında tam da olması gereken şeyler oluyordu. Çünkü tam iki gün önce bir tavuk çiftliğinde, bir adamı vahşi bir şekilde katletmişti. Her ne kadar öldürdüğü sapık daha fazlasını hak etse de bu durum yasalar karşısında bir katil olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Şu an kelepçeli olmasının sebebi çok farklıydı ama bu olay ne kadar büyük bir çılgınlık yaptığını fark etmesini sağlamıştı. Alkol ve madde etkisi altındaki beyni, içinde yıllarca uyuyan ve intikam almayı bekleyen canavarın iplerini kesivermişti. Tabi bu durumun oluşmasında Galen'in, Tesla'nın köpeğiymiş gibi davranması da büyük rol oynamıştı. Üstelik şirketin başına gelenlerden haberdar olmasına rağmen hâlâ ortalıkta gözükmüyordu.

Ağzının içinde bir yerlerden sızmakta olan kandaki demirin tadını hissetti. Az önce kırılan kaburgasından gelen ağrı giderek daha şiddetli hale geliyordu. Her nefes alış verişi bir işkenceye dönüşmüştü. Daha iki gün önce yaptıklarının bir benzerini şu an vücudunda yaşıyor olması gerçekten inanılmazdı. Hayatın adalet anlayışı hiçbir zaman bu kadar hızlı olmamıştı. Kendisi intikamını almak için yıllarca beklemek zorunda kalmışken daha iki gün bile geçmeden yaptığı taşkınlığın cezasını ağır bir

şekilde ödüyordu. İçinden hayatın adalet anlayışına sağlam bir küfür savurdu ama adalet hızlanmıştı bir kere. Hayat, sanki kendisine edilen bu küfre cevap verirmiş gibi bu sefer karnının diğer tarafına sağlam bir darbe almıştı.

Polis arabası hareket ettikten çok kısa bir süre sonra diğer polis araçlarından ayrılıp bir başka yola girmişti. Devin ilk kez o an ilginç bir yolculuğun başında olduğunu anlamıştı. Zamanla yollar daraldı, binalar azaldı ve akşam karanlığının ortasında ıssız bir yerdeki hangar görünümlü bir yapıya ulaştılar. İçeri girdiğinde büyük bir boşluk dışında bir şey görmedi. Sadece alanın ortasında yüksek tavandan sarkıtılmış bir ip vardı.

"Ne o, yoksa Emniyet Teşkilatımız beni asmaya mı karar verdi?" diye alaycı bir tonda sordu Devin.

Tüm yaşanılanlara rağmen vücudunun bir yerlerinde hâlâ olayları ciddiye almayan bir tarafı vardı. Ama daha sorusunu bile bitirmeden sırtına inen ayak darbesiyle dizlerinin üzerine çökmüştü. Tekmenin sahibi Kant ve iki polis hızlıca ellerindeki kelepçeyi çözdükten sonra Devin'in üzerindeki bütün kıyafetleri parçalarcasına çıkarmışlardı. Adam öylesine şaşırmıştı ki karşı koymak bile aklına gelmemişti. Sonrasında da ellerini tavandan sarkan ipe bağlayarak adamı asmışlardı.

Devin uzun bir süre böyle kaldıktan sonra Kant tek başına geri dönmüştü. Muhtemelen diğer iki polisi göndermişti. Adam sanki normal bir günde evine gitmiş ve pijamalarını giymeden önce günlük kıyafetlerini çıkarıyor gibi hareket ediyordu. Önce kravatını, ardından da yavaş bir şekilde gömleğini çıkardı. Dünyanın en saçma görüntülerinden birine malzeme olmuştu Devin. Çırılçıplak bir şekilde ellerinden tavana asılıydı ve karşısında devletin polislerinden biri üstü çıplak bir şekilde etrafında dolaşıyordu. "Herhalde hâlâ rüyadayım" diye düşündü. Dün gece gittiği mekânda nasıl bir madde aldıysa gerçek hayat

ve halüsinasyonlar sanki iç içe girmişti. İlk fark ettiği, Kant'ın vücudunda yer alan ilginç izler olmuştu. Tırnak ya da sivri bir cisimle oluşturulduğu belliydi. Kant bir anda transa girmiş gibi kendi vücuduna vurmaya ve tırnaklarıyla her tarafını çizmeye başlamıştı. Vücudundaki bu izlerin kaynağını hemen açıklamak ister gibi bir hali vardı. Adam âdeta kendisini bir ritüele hazırlıyordu.

İşte böyle başlamıştı Devin'in uzun işkencesi. Tek bir cümle bile kurmadan yaklaşık bir saat boyunca sanki karşısında bir kum torbası varmış gibi dövmüştü adamı. Gerek içine düştüğü durum gerekse de böylesine cılız bir adamdan bu kadar güçlü darbelerin gelmesi karşısında yaşadığı şaşkınlık kilitlenmesine neden olmuştu. İlerleyen zamanla beraber pes eden vücudu kendisinden geçip bayılmıştı. Kant, adamın burnunu sıkarak kendisine gelmesini sağlamış ve yüzünün dibine gelip tek bir soru sormuştu.

"Galen nerede?"

Devin'in gram fikri yoktu. Olsaydı söyler miydi onu da bilmiyordu. Ama cevap olarak ağzında biriken kanı adamın suratına tükürmüştü. Yüzü kan ve doku parçalarıyla kaplanan Kant ise bu harekete gülümsemişti. Çünkü Devin tam da adamın istediği bir şeyi kendisine vermişti. Sonrasında öyle bir şiddete maruz kalmıştı ki bir daha asla böyle bir şeye kalkışmaya cesaret edemedi.

Kant'ın işkencesini bölen hep aynı soru oluyordu. "Galen nerede?" Devin artık cevap vermeye başlamıştı. Adamın nerede olduğunu bilmediğini söylese de karşı tarafın istediği cevap kesinlikle bu değildi. Tüm hücreleri yorgunluktan tükenmiş olan Devin inanılmaz bir hayal kırıklığı yaşıyordu. Başına gelen tüm bu işkencenin nedeni Galen'di. Yeryüzünde en çok güvendiği insanın kendisini inanılmaz bir işkencenin ortasın-

da bıraktığı yetmiyormuş gibi bir de hâlâ ortalıklarda gözükmüyordu.

Devin artık daha sık bayılmaya başlamıştı. Ama her defasında karşısındaki manyak kendisini ayıltmayı başarıyordu. Bir sürü şiddet ve işkenceye maruz kalan bedeni zaman ve mekân kavramlarını iyice yitirmişti. Nerede olduğu ve neden dayak yediği hakkında bir fikri yoktu. Kaybolmayan tek gerçeklik sürekli hissettiği acı olmuştu. Bulanıklaşan bilinci yine iki gün önce yaptığı işkenceyi düşündü. Acaba o adamın da canı bu kadar yanmış mıydı? Devin bir an adam için üzüldüğünü hissetti.

Uzun bir süredir gözleri kapalıydı. Şiddetli bir sahne karşısında gözünü kapayan insanlar gibiydi. Gözlerin kapalı olmasının en kötü tarafı sıradaki darbenin vücudunun hangi bölgesine geleceğini bilmemesiydi. Kaçınılmaz olanı beklemenin yarattığı stres, acının etkisini daha da yükseltiyordu. Tam o sırada hangarın ağır kapısının sertçe kapandığını duydu. Bir an duyduğu şeyin beyninde oluşan hayali bir ses olabileceğini düşündü. Ama ses gerçekti. Çünkü vücuduna inen darbeler sesten sonra bir anda kesilmişti. Ağır bir şekilde gözlerini açan Devin, Kant'ın yanında duran devasa bir silüet gördü. Muhtemelen aldığı darbeler yüzünden beyni algılama yeteneğini yitirmişti. Fakat gördüğü gerçekti. Adamın karşısında dev gibi bir adam vardı. Eğer işkenceye bu adam devam edecekse her anlamıyla hapı yutmuştu.

Devin, karşısındaki devin bakışlarındaki tiksintiyi görebiliyordu. Kant "henüz istediği bilgiyi alamadığını" dile getirmeye çalışan çeşitli cümleler kurduğunda devasa adamın kendisine tek bir bakışı yetmişti. Kant bir anda karanlığın içinde kayboldu. Karşısındaki dev adamın elinde küçük bir çanta vardı. Aslında çanta normal boyutlarda da olabilirdi çünkü bu adamın yanında duran her şey küçük gözükmeye mahkûmdu. Tam bu

sırada bir mucize oldu. Ellerinden bağlı olduğu çengel hızla aşağı indi ve Devin'in ayakları sadece birkaç santimetre uzaklıkta olduğu yerküreye değdi. Ayakları yere değer değmez vücudunun dengesini sağlayamayan Devin yere kapaklandı. Zemine sarılıyormuş gibi bir hali vardı. Saatlerdir bu kadar yakın olup bir türlü kavuşamamak karşısında birbirlerini ölesiye özlemişlerdi sanki. Öyle ki yere düştüğünde kaburgasından gelen ağrıyı bile hissetmemişti. Tepesinde durmakta olan bu devin kim olduğunu bilmiyordu. Ama kim olursa olsun bu adamı çok sevmişti. Kimse duymamış olsa da Devin vücudunda kalan son enerjiyle "Teşekkürler" demişti. Sonrası ise huzurlu bir karanlıktı.

Bölüm 89

Transkraniyal Gerçekler

Evrende en büyük ziyan
sorgulama yeteneğini yitirmiş bir beyindir.

-Alıntı-

Atlas, insan denen canlıdan nefret ediyordu. Hem kendi türüne hem de doğadaki diğer canlılara gezegeni dar eden bu şımarık primata artık tahammülü kalmamıştı. Kendisi de Neon'a hizmet ederken bir sürü şiddet içeren iş yapmıştı. Optogenetik denen yöntem, beyninin içinde birtakım ışıkları yaktığı zaman, Atlas'ın içinde hiç tanımadığı biri devreye girip en pis işleri büyük bir rahatlıkla yapmıştı. Ama elindeki kanı temizlemek her zaman Atlas'a kalıyordu. Kan görmekten bıkmıştı. Şu an karşısındaki Kant denen kısa boylu polisin elleri de kan içindeydi. Ama bu kan bir amaç için değil, zevk için dökülmüştü. Zaten adamın gözünün içindeki karanlığı ilk tanıştıklarında görmüştü. Hayatı boyunca hep başkalarının gölgesinde kalan bir adamın içinde büyüyen karanlıktan başka bir şey değildi.

Kant'a verilen görev çok açık olmasına rağmen daha ilk günden olayı kişisel gösterisine dönüştürmüş ve mahvetmişti. Adamın yaptıklarını duyduğunda Alhazen muhtemelen delirecekti. Ama bir kere yola çıkılmıştı ve Kant artık denklemin önemli bir parametresiydi. Kendisine verilen tüm olağanüstü yetkilere rağmen ne kızı yakalamıştı ne de Devin denen adamı konuşturabilmeyi başarabilmişti. Ama ekibi teknolojik olarak fena bir iş çıkarmamıştı. Görünen o ki Tesla ve Galen'in cep telefonlarından gelen sinyallar öğleden sonra aynı anda kesilmişti. Üstelik sinyalin en son görüldüğü yer Alef'in evinin yakınlarındaki or-

manlık bir alandı. Yani Tesla ya da Galen, bir şekilde birilerinin peşinde olduğunu anlamıştı.

Aslında Kant'ın planı basitti. Şirkete yapılacak ani bir polis operasyonunda Devin'e yaptığı gibi Galen'i tutuklayacaktı. Galen denklemden çıktıktan sonra Tesla'ya ulaşması çok daha kolay olacaktı. Ama ilginç bir şekilde Galen daha şirkete operasyon yapılmadan üç-dört saat önce cep telefonundan kurtulup ortadan kaybolmuştu. Kant'ın söylediğine göre Galen'in ortadan kaybolduğu saatlerde şirkete operasyon yapılacağını kendisi dışında kimse bilmiyordu. Bu durumda adamı harekete geçiren şeyin ne olduğu, kesinlikle cevaplanması gereken bir soruydu. Sonrasında yapılan kamera incelemelerinde Galen'in kızla beraber önce kendi evine sonra da apar topar bir tren istasyonuna gittiği görülüyordu. Ama sonrasında ne olduğu kamera görüntülerinden tespit edilemiyordu. Kant'ın görevlendirdiği bir ekip durumu analiz etmek için çoktan olay yerine gitmişti. Ama bu durum Atlas için en önemli gerçeği değiştirmiyordu. Tesla hiç umulmadık şekilde bir anda izini kaybettirmişti.

Atlas, karşısındaki sandalyede oturmakta olan Devin'e ve üzerindeki cihazlara baktı. Kafasında, yüzünü burun hizasına kadar örten kask benzeri bir şey vardı. Bununla beraber hem kasktan hem de adamın el ve ayak bileklerinden çıkan kablolar dizüstü görünümlü bir bilgisayara giriyordu. Kant'ın uyguladığı yüzlerce yıllık gelenek işe yaramayınca Atlas olayı kendi yöntemleri ile çözmeye karar vermişti. Yanında getirdiği çantasından çıkardığı bu teknoloji, Neon'un uzun süredir sorgulamalarında kullandığı bir yöntemdi. Sonuç vermesi biraz zaman alan bir yöntem olsa da eğer karşıdaki kişi bir bilgiye sahipse bu bilgiye ulaşma ihtimali çok yüksekti.

Hukuk denilen kavram yalın gerçek ve doğrular üzerine inşa edilmişti. Oysa insan var olduğu ilk günden bu yana yalan

söyleyen bir canlıydı. O nedenle söz konusu adalet olduğunda bazen çok iyi söylenmiş yalanlar, doğrulardan daha etkili olabiliyordu. Şu an karşısında dağılmış gibi gözüken adamın yalan söyleyip söylemediğini bilemezdi. Özellikle böylesine kritik bir dönemde yanlış bilgiler yüzünden oluşacak vakit kaybına asla tahammülü yoktu. O nedenle de elindeki en etkili yöntem olan colloDIA'yı kullanmaya karar vermişti. Aslına bakılırsa insanlık tarihi boyunca şüpheli kişileri konuşturmada en etkili ve hâlâ kullanılan yöntem şiddet olmuştu. Bununla beraber zaman içerisinde çeşitli teknolojiler de geliştirilmişti. Yakın zaman içerisinde bunlardan en popüler olanı "yalan makinesi" adı verilen bir cihazdı.

Film ve dizilerde çok havalı gibi gösterilmeye çalışılan bu cihazın çalışma mantığı aslında basit bir prensibe dayanıyordu. Vücuda takılan birtakım elektrotlar, kişinin anlık heyecan durumu hakkında bilgi veriyordu. Kalp hızı, solunum değişiklikleri ve parmaklara bağlanan elektrotlar aracılığıyla elektrodermal aktivite (EDA) ölçümleri yapılıyordu. Normalde bir kişi heyecanlandığında, deri yüzeyinde mikro terlemeler oluştuğu için deri direncinde değişimler olmaktaydı. EDA denilen bu yöntem derideki bu değişimi ölçerek kişinin anlık duygu durumu hakkında bilgi vermekteydi (42).

Yalan makinesi olarak da bilinen aletin takılı olduğu kişiler, kendilerine sorulan soruya yanıt verdikleri sırada vücutlarında çeşitli fizyolojik değişimler meydana gelmekteydi. Bu fizyolojik değişimlere göre kişinin heyecan durumu hakkında bir fikir edinilebilirdi. Ama öfke, kızgınlık ve utanma gibi duygusal durumların oluşturduğu fizyolojik yanıtlar benzerdi. O nedenle bu cihazların güvenilirlik seviyesi çok yüksek sayılmazdı. Bununla birlikte Neon'un geliştirmiş olduğu colloDIA adlı yöntemde de yalan makinesinin temel değerlendirme parametreleri (kalp hızı, solunum, EDA) kullanılıyordu.

Ama bu sistem sadece değişiklikleri izlemekle kalmayıp aynı zamanda sorgulama yaptığı kişinin beynine müdahalede bulunabiliyordu. Atlas'ın en sevdiği özellik ise tüm bu sorgulama ve değerlendirmeyi yapanın bir insan değil, yapay zekâ olmasıydı.

Beyinle ilgili yapılan birçok bilimsel çalışma, konu yalan söylemek olduğunda beyinde iki temel bölgenin önemli olduğunu göstermişti. Bunlardan ilki *amigdala*, ikincisi ise *prefrontal korteks* adlı bölgeydi. Beynin ortalarında yer alan amigdala adlı bölge, "yalan söyleme eylemi" sırasında kişinin duygu durumunda meydana gelen değişiklikler açısından çok önemliydi. Yalan söylenirken oluşan heyecan ve endişe hissinin altında bu bölge yatmaktaydı. Hatta literatürde bu konuyla ilgili 1993 yılında yaşanmış ilginç bir vaka bulunmaktaydı. "Pinokyo Sendromu" olarak bilinen bu vakada, elli iki yaşındaki bir adam, bir toplantı sırasında yalan söyledikten sonra bayılmış ve epilepsi krizi geçirmişti. Tıpkı yalan söyledikçe burnu uzayan masal karakteri Pinokyo gibi bu adam da yalan söyledikçe bayılıyordu. Yapılan incelemeler bu durumun adamın beyninde oluşan bir tümörden kaynaklandığını göstermişti. Yalan sırasında meydana gelen amigdala aktivitesi bir şekilde bu tümör aracılığıyla bayılma ve epilepsi nöbeti oluşmasını tetikliyordu (43).

Yalan söyleme konusundaki diğer önemli merkez, beynin ön kısmında yer alan prefrontal korteks adlı bölgeydi. Bu bölge söylenen yalanı belirli bir mantık çerçevesine oturtmak ve duruma uygun sahte senaryolar üretmekten sorumluydu. Konuyla ilgili yapılan birçok beyin görüntüleme çalışmasında "yalan söyleme" anında bu bölgenin oldukça aktif bir şekilde çalıştığı gösterilmişti (44). Oldukça kompleks bir fizyolojik süreç olan "yalan söylemek" eyleminde başka merkezler de aktif bir şekilde rol almaktaydı. Ama bunlardan en önemlileri amigdala

ve prefrontal korteks olup bu bölgelere yapılacak müdahaleler yalan söyleme analizi konusunda oldukça etkili olabilirdi.

Atlas, optogen bir asker olduğundan colloDIA adlı yöntem ile yapılan sorgulamalara çok fazla katılmıştı. Cihazın nasıl çalıştığı ile ilgili gerekli eğitimlerden geçmişti. Normalde nöronlar birbirleriyle elektrik akımları aracılığıyla iletişim kurmaktaydı. Beynin etrafını çeviren kafatası, beyindeki elektriksel aktiviteye dışarıdan müdahale etmeyi engelleyen kalın bir bariyer gibi davranıyordu. Ama işin içine manyetik alan girdiğinde, bu bariyerin engelleyici özelliği ortadan kalkıyordu. Tıpkı bir mıknatısın arada bir engel olmasına rağmen iğneyi etkileyebilmesi gibi manyetik alanda yapılan değişimler nöronları da elektriksel olarak etkileyebiliyordu. Bu fikirden yola çıkan bilim insanları, *Transkraniyal Manyetik Stimülasyon* (TMS) denilen bir yöntem geliştirmişlerdi. Bu uygulamada kafanın üzerine yerleştirilen elektromanyetik bobin ile beynin aktivitesine dışarıdan müdahale edilebiliyordu. TMS aletinin kullanım şekli ve uygulandığı bölgeye göre nöronlar üzerinde uyarıcı ya da baskılayıcı etkisi olabilirdi. Uygulama sırasında kişiye bilinen bir zararı olmadığından klinik alanlarda çeşitli uygulamalarda tercih edilmekteydi (45).

Devin'in kafasında yer alan kask şeklindeki yapı TMS denilen yöntemle adamın beynindeki bazı bölgeleri uyarırken, yalan söylemeden sorumlu merkezler gibi çeşitli bölgeleri baskılamaktaydı. Kaskın ön tarafında, adamın gözlerinin önüne denk gelecek şekilde yerleştirilmiş ekranda birtakım görsel uyarılar gösteriliyordu. Bu görseller bir kişi, bir eşya ya da bir yere ait fotoğraf ya da video gibi materyallerden oluşmaktaydı. Tanıdık bir kişi, yer ya da eşya fotoğrafına verilen fizyolojik tepki ile daha önce hiç görmediği bir şeyin görseline verilen fizyolojik tepkiler arasındaki farklar bir şekilde makinenin öğrenmesini sağlıyordu. Görsel uyaranlar, kalp hızı, solunum değişiklikleri

ve EDA'dan gelen bilgilerin hepsi colloDIA'nın yapay zekâsı tarafından eşzamanlı analiz ediliyordu. Elde edilen her bir sonuç, adamın beynine gönderilen TMS sinyallerini şekillendiriyordu. Yani cihazın yaptığı şey, Devin hiç konuşmasa bile verdiği fizyolojik yanıtlardan adamın her türlü özelliğini tanımak oluyordu. Eğer Devin'in bilip de söylemediği bir şeyler varsa yaklaşık beş-altı saatlik bir süre sonunda ortaya çıkacaktı.

Bölüm 90

İntikamın Oldukça Kısa Sayılabilecek Ömrü

Normal denen şey bir illüzyondur.
Zira örümcek için normal olan şey,
sinek için tam bir kaostur.

Charles Addams

İlias devasa bir şaşkınlık ile bakıyordu ekrana. Girdiği sınavdan 100 puan almayı bekleyen bir öğrencinin sınav sonuç kâğıdı üzerinde gördüğü 10 puan kadar saçma bir görüntü vardı karşısında. Üstelik sınav sonucuna itiraz edebileceği bir merkez de yoktu. Bir gün önce dünyanın çeşitli yerlerinde yaşayan çok önemli bilgisayar korsanlarıyla birlikte İnkha adlı şirketin tüm güvenlik ağını âdeta delik deşik etmişlerdi. Sistemde öylesine büyük açıklar vardı ki kodlamaya merak duyan herhangi bir lise öğrencisi bile artık şirket bilgilerine ulaşım sağlayabilirdi. Ama şu an, karşısındaki ekran kesinlikle öyle demiyordu. Zira açtıkları binlerce sanal delik tek tek kapatılmıştı. Bu da yetmezmiş gibi bu güvenlik duvarının önüne İlias'ın daha önce hiç görmediği daha büyük bir duvar örülmüştü.

İlias'ın dünya çapındaki intikamı sadece birkaç saat sürmüştü. Böyle bir şeyin nasıl mümkün olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Adamın bildiği hiçbir teknolojinin, bu kadar kısa bir süre içerisinde böylesine bir iyileştirme yapmasına imkân yoktu. Karşısındaki bu anlamsız tabloyla ilgili olarak İris ve Coccyx'in tepkisi de benzer şekilde olmuştu. Hatta İlias, Coccyx'in gözlerinde uzun zamandır görmediği endişeli bir ifade görmüştü. Sonuçta saldırdıkları sistemi bu kadar hızlı ve eskisinden çok daha güçlü toparlama yeteneğine sahip insanlar eğer isterlerse bu saldırıyı yapan kişilere de ulaşabilirlerdi. Ufak bir iyilik olarak başlayan bu gereksiz saldırının faturaları hiç düşünemeyecekleri kadar ağır olabilirdi. Bu sefer sağlam kişilere

bulaşmışlardı ve görünen o ki bunun bedelini ağır bir şekilde ödeyeceklerdi.

Kafasındaki negatif düşünceler inanılmaz bir hızla çoğalmaya başladığında oturduğu sandalyeden kalktı ve sanki tüm suçlu oymuş gibi oldukça sert bir şekilde sandalyeyi duvara çarptı İlias. Hızla duvara çarpan sandalye, tekerlekleri üzerinde tüm şaşkınlığıyla tekrar adama doğru gitti. Sandalyenin duyduğu şaşkınlığın sebebi, "hiçbir suçu olmamasına rağmen İlias'ın kendisine uyguladığı şiddet miydi" yoksa "tüm bu şiddete rağmen yine tekerlekleri üzerinde adama doğru gitmesi miydi", asla bilinmeyecekti. İlias'ın bu minik sinir krizine sandalye dışında tanık olan iki kişi kafasını döndürüp ne olduğuna baktı. Sandalyesi ile kavga eden adamın hiçbir çekiciliği olmadığını anında fark edip hızla ekranlarına döndüler.

İlias ilk başta sadece şaşkın ve öfkeliydi. Ama İris ve Coccyx gibi dünyaca ünlü bilgisayar korsanlarının yüzündeki endişeyi gördüğünde hissettiği sevimsiz duygulara en sevimsiz olan "korku duygusu" da eklenmişti. Gerçekten de bulaştıkları kişiler bir şekilde kendilerine ulaşmak isterlerse Coccyx'in yıllarca büyük bir emek harcayarak kurduğu düzeni sadece birkaç günde mahvetmiş olacaktı. Üstelik kendi hırsı yüzünden dünya çapında ünlü birçok korsanı da deşifre etmiş olabilirdi. Hatta karşısına bu mükemmel duvarı ördürebilecek gücü olan Galen, eğer kafasına koyarsa, İlias hayatının geri kalan kısmını bir bilgisayar korsanı ve katil olarak hapiste geçirebilirdi.

Sonuç yine aynı olmuştu. Tüm çaba ve zekâsına rağmen Galen yine elindeki en değerli şeylerden birini almıştı. Önce Tesla'yı kaybetmişti, şimdi de özgürlüğü ciddi tehdit altındaydı. Çünkü kaçabileceği tek bir yer vardı ve daha birkaç gün geçmeden o yerin deşifre olmasına neden olmuştu. Belki de şu andan sonra yapması gereken tek şey, her şeyi unutup bu adama bir daha hiç bulaşmamak olmalıydı. İçindeki korku sanki damarları aracılığıyla bütün organlarına gidiyormuş gibi hissetti. Oysa tam

da o vakitlerde Galen kayıtdışı bir araba içerisinde bilmediği bir güçten kaçmaktayken, Devin işkence sonrası kafasında bir kask ile garip bir deneyimin içindeydi. İlias ve arkadaşlarının ekranlarında gördüğü aşılmaz güvenlik duvarı ise varlıklarından zerre haberdar olmadıkları Neon'a aitti. Çünkü İnkha şirketinin datası artık Neon'un incelemesi gereken bir dataydı ve başkalarının burnunu sokmasına asla gerek yoktu. Yani İlias'ın beyninde gücü daha da artmış gözüken bu insanların aslında tam da en güçsüz oldukları bir dönemde olması, hayatın Derviş'e yaptığı garip illüzyonlardan sadece birisiydi.

Bölüm 91

Geçmişten Gelen Ölümlü

Herkes doğaya dönmek istiyor,
ama kimse yürüyerek gitmek istemiyor.

-Alıntı-

Pia o kadar susamıştı ki belki de hayatında ilk kez suyun da bir tadı olduğunu hissediyordu. Şişenin ağzı ile kızın dudakları arasından sızıp özgürlüğe kaçmak isteyen birkaç damla, toprağa kavuşmak üzere kendisini boşluğa bırakmıştı. Tam o sırada, oradan geçmekte olan bir karınca, varlığı ile bu buluşmaya engel olmuştu. Tek derdi yuvasına yiyecek taşımak olan karınca, üzerine düşen su damlasının yarattığı şok nedeniyle yiyeceğini bırakıp başka bir yöne kaçmıştı. Normalde kendisinden kilometrelerce uzaklıkta olması gereken Pia adlı canlının ağzının kenarından düşen su damlası yüzünden, yirmi dakika boyunca büyük bir emekle taşıdığı yiyeceğini kaybetmişti. Muhtemelen gelişmiş bir beyne sahip olsaydı, hayatın niye kendisine bu kadar acımasız davrandığını sorgulayıp bir kenarda oturacaktı. Ama sahip olduğu sinir sistemi oldukça ilkel olduğu için kaybettiği yemeği çoktan unutup yeni bir yemek aramaya doğru yola çıkmıştı.

İki saat süren yorucu yürüyüşün ardından kısa bir mola vermişlerdi. Kızın bacak kasları cümleler kuramasa da bu durumdan hiç memnun olmadıklarını çok açık bir şekilde dile getiriyorlardı. Pia da sanki onları sakinleştirmek istermiş gibi eliyle nazik bir şekilde baldırlarını ovuyordu. Bir an karşısındaki adama baktı. Neredeyse on dört saat boyunca araba kullanan adamın yüzünde en ufak bir yorgunluk belirtisi yoktu. Galen'in kolundaki kadranlı saat 10.10'u gösteriyordu. Kızın yüzünde bir anda istemsiz bir gülümseme oluştu. Üniversitede

subliminal mesajları tartıştıkları bir derste hocasının kullandığı ilk slayt bir anda gözlerinin önüne gelmişti. Gerek internet üzerinde gerekse de mağazalarda satılmakta olan birçok saatin kadranı hep 10.10'u gösterirdi. Tabi ki de bu bir tesadüf değildi. Markaların yaptığı çeşitli araştırmalara göre akrep ve yelkovanın geniş "V" şeklindeki görünümünün müşteriler üzerinde pozitif etkisi bulunmaktaydı. Saatin kadranındaki bu görüntü, kişilerde tik işaretini, gülen yüzü, zafer işaretini ya da kollarını iki yana açmış mutlu bir insan figürünü anımsatıyordu. Muhtemelen haklılardı çünkü saatin kadranını gören kız da bir şekilde gülmüştü. Kızın yüzünde oluşan görüntü anında Galen'in yüzüne de bulaşmıştı.

Dünya çapında oldukça tehlikeli bir güç tarafından aranmaları sayılmazsa, son yirmi dört saat hiç de fena geçmemişti. Tıpkı filmlerde olduğu gibi sevdiği adamla beraber her şeyi arkalarında bırakıp özgürlüğe doğru yolculuğa çıkmışlardı. Şimdi de muazzam büyüklükteki bir orman içerisinde doğa yürüyüşü yapıyor sayılırlardı. Normalde kız, "yapılması gereken şeyler" listesinin en başında olan ama asla yapamadığı şeyleri yaşıyordu âdeta. İnsan denen gürültüden uzaklaşıp doğanın kalbindeki sessizliğe dönmek muazzam bir duyguydu.

Yaklaşık on dakika süren molanın ardından tekrar yürümeye başlamışlardı. Peşlerindeki tehlike ne kadar büyük olursa olsun, kız asla Galen gibi davranamazdı. Adam inanılmaz bir titizlikle hareket ediyordu. Yaklaşık iki saat önce arabalarını ormanın sınırlarında gözlerden oldukça uzak bir yere bırakarak yanlarına sadece gerekli olan para ve diğer sahte evrakları almışlardı. Alef'in notları ve geri kalan eşyaları ise arabanın bagajında bırakmışlardı. Pia, sanki kendisinden bir parçayı geride bırakmak zorunda kalmış gibi üzülmüştü. Ama Galen gerekli bağlantıları kurduktan sonra, buradaki eşyaları almak için döneceklerdi.

Ormanın içerisinde patika bile sayılabilecek bir yol yoktu. Tümüyle filmlerdeki gibi birbiri ardına sıralanmış ağaçlar arasın-

da yürüyorlardı. Galen tüm yol boyunca elindeki eski model pusulayı kullanıyordu. Varmak istedikleri yere giden bir araba yolu yoktu çünkü Galen'in gitmek istediği yer tam anlamıyla ormanın kalbiydi. Adamın güvenle gidebileceği başka bir yer olmadığından burayı seçmek zorunda kalmıştı. Neon denen oluşumun sahip olduğu imkânları bilmediği için işini asla şansa bırakamazdı. Ara sıra peşinden gelen kıza bakıyordu. Pia'nın yüzünde mutluluk ve huzur karışımı garip bir görünüm vardı. Bu ifade adamın kendisini çok daha iyi hissetmesine neden oluyordu. Ayrıca kız fizyolojik olarak düşündüğünden çok daha fazla dayanıklı çıkmıştı. Yaklaşık bir saat kadar daha yürüdükten sonra Galen bir anda durdu. Varmak istediği kalbe nihayet ulaşmışlardı.

Pia bir yandan adamı takip ederken ormanın içindeki huzuru tüm damarlarında hissediyordu. İnsana ait bütün mekanik seslerden arınmış bu yerde sadece doğanın kendisine ait sesler vardı. Arada ağaçların arasından hafifçe esen rüzgâr, terlemiş yüzüne yapışmış saçları kaldırmak için kendisine usulca üflüyor gibiydi. Önünde yürümekte olan Galen'in bir anda durduğunu fark etti. Adamın baktığı yöne bakışlarını çevirdiğinde tıpkı bir masala aitmiş gibi duran bir kulübe gördü. Galen tam o anda bunu masala dönüştürmek istermiş gibi Pia'nın elini tuttu ve beraber kulübeye doğru yürüdüler. Şu anda eksik olan tek şey arka planda çalması gereken o romantik müzikti.

Galen'in hafif bir şekilde elini sıkması ile Neon'u ve neden burada olduklarını çoktan unutmuştu Pia. Sanki evlendikten sonra çok özel bir yerde balayına gelmiş gibi hissediyordu. Tüm bu masalsı görüntüye rağmen yanındaki adamın içinde yaşanan hafif gerginliği hissetmişti çünkü adamın derisi üzerinden kendi derisine geçmiş gibiydi. Üç basamaktan oluşan tahta merdiveni çıktıktan sonra kapının önünde durarak ilginç bir şekilde hiçbir şey yapmadan bekliyorlardı. Sanki karşılarındaki tahta kapı, otomatik bir kapıydı ve adamı görünce açılması gereki-

yormuş gibi öylece duruyorlardı. Saniyeler geçtikçe Galen'in eylemsizliğinden tedirgin olan Pia adama baktı. Galen sanki harekete geçmek için bu bakışı bekliyormuş gibi boşta olan elini kaldırdı. Ama karşılarındaki tahta kapı sanki şiddete uğramak istemiyormuşçasına adamın eli kendisine vurmadan sert bir hamleyle açıldı.

Kapıyı açan adam, kel kafasına rağmen içinde bulundukları orman kadar kalabalık gri bir sakala sahipti. Yüzünün çok büyük bir kısmını saklayan kıllara rağmen yüzünde oluşan gülümseme kesinlikle görülmeye değerdi. Âdeta dudağının üstündeki tüm kıllar bu gülümsemeye saygı duyarmış gibi kenara çekilmişlerdi. Yaşlı adam Galen'e öyle bir sarıldı ki Pia adamın çevikliği karşısında şaşırmıştı. Kulübenin önünde oluşan görüntü çok garipti. Galen bir eliyle Pia'yı tutmaya devam ederken diğer eliyle en içten şekilde adama sarılıyordu. Sanki yaşlı adamı gören kızın kaçma ihtimalinden korkuyormuş gibi Pia'nın elini iyice sıkmıştı. İki erkeğe şaşkınlıkla bakan Pia bir an "oğlum" kelimesine benzer bir kelime duymuştu.

Yaşlı adam, Galen'e sarıldıktan sonra ilk kez Pia'ya bakmıştı. Kız, karşısındakinin bakışlarındaki duyguyu çözememişti. Oysa adamın gözleri, istediğinde anlatmak istediği duyguyu çok iyi anlatabilmekteydi. Yaşlı adam tekrar Galen'e dönerek büyük bir coşkuyla konuşmaya başladı.

"Hoş geldin be çocuk. Ben de ne zamandır seni bekliyordum. Demek vakit geldi ha. Durmayın öyle, girin içeri."

Galen "Evet, vakit geldi" diye geçirdi içinden. Zira yaşlı adam öncesinde defalarca kendisini uyarmış, "Kalbin bir başkası için attığı zaman, ölürsün çocuk..." demişti. Galen bu cümlenin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Çünkü yanındaki kız için gözünü kırpmadan ölebilirdi. Zaten çocukken sonlandırmayı düşündüğü yaşamını sırf Pia için devam ettirmişti. Yani hayata karşı gecikmiş bir ölüm sözü vardı. Son günlerde ise adamın

vücuduna iyice yerleşmiş olan tedirginliğin sebebi kesinlikle ölüm değildi. Galen'i mahveden düşünce, kendisine bir şey olduğunda Pia'nın yalnız kalacak olma ihtimaliydi. O nedenle bir süre daha yaşamaya devam etmek zorundaydı.

Galen, kulübenin kapısından içeri girdiği an, üzerindeki sayacın geriye doğru çalışmaya başladığını hissetti. Her atımında sıfıra, yani ölüme daha da yaklaşan bir sayaçtı bu. Bundan kesinlikle emindi. Görünen o ki Ushan da bu gerçeğin çok net farkındaydı. Yıllardır dile getirdiği kehanet şu an tam karşısında duruyordu. Adamın gözlerinde mutlulukla hüznün karışımı ilginç bir görünüm vardı. Mutluydu çünkü evladı sayılabilecek Galen ile yıllar sonra yine bir araya gelebilmişti. Üzgündü çünkü oğlunun ölüme giden yolculuğunun kulübenin kapısından girmekle başladığını çok iyi biliyordu. İki adamın da o an bilmediği tek şey; ölüm sayacının kaçtan itibaren geriye doğru saymaya başladığıydı.

Bölüm 92

Optogen Sözü

Bir çiçek açmadığında,
yetiştiği çevreyi düzeltirsin,
çiçeği değil.

Alexander Den Heijer

Atlas karşısında uyumakta olan Devin'e baktı. Adam gece boyunca ColloDIA'ya bağlı kalmıştı. Yaklaşık iki saat süren analizin ardından sistemin uyarısıyla ara vermek zorunda kalmışlardı. Çünkü Devin'in bilişsel tepkilerinde çok ciddi bir yavaşlama söz konusuydu. Bu da almak istedikleri fizyolojik yanıtları olumsuz etkileyen bir durumdu. Bunun üzerine Atlas, Devin'in duvar köşesinde yer alan bir şilte üzerinde uyumasına izin verdi. Her ne kadar ağzından çıkan bir cümle olmasa da Kant'ın kendisini eleştiren bakışlarını hissedebiliyordu. Hem zamana karşı yarışıyorlardı hem de adamın uyumasına izin vermişti. Polisin kişisel nefreti o kadar yüksekti ki Atlas'ın ne yapmaya çalıştığını anlayabilecek durumda bile değildi. Diğer taraftan ColloDIA'nın gösterdiği veriler fena sayılmazdı. Devin uyandıktan sonra en fazla dört-beş saat içerisinde amaçlarına ulaşmış olurlardı.

Neon, Tesla ile bağlantılı olabilecek bütün kişilerle ilgili tüm dijital materyali kısa sürede bir araya getirmişti. Devin, Galen ya da Tesla'nın bile kendisiyle ilgili hatırlamakta zorlanacağı bilgiler ColloDIA'ya çoktan yüklenmişti. Sistem tek bir kelime bile kullanmadan yaptığı sorguda bu materyalleri kullanıyordu. Devin'in gözü önünde yer alan ekranda sürekli çeşitli görseller gösterilmişti. Adamın görsellere verdiği fizyolojik tepkilere göre yapay zekâ aramasını daha da özelleştirebiliyordu. Kişinin konsantrasyonunu kaybetmemesi için de çok basit bir önlem alınmıştı. Bazı resimlerin üzerinde ColloDIA yazısı oluyordu. Kişinin, bu yazıyı gördüğü fotoğraflarda elindeki düğmeye

basması gerekiyordu. Aksi takdirde sistem kendisini cezalandırıyordu. Kafasındaki kasktan gelen demir bir çubuk kişinin ağzının kenarından içeri sokulmuştu. Devin'in bu görüntüsü, ağzının kenarından pipetle su içen bir çocuğa benziyordu. Eğer kişi ColloDIA yazısını gördüğünde düğmeye basmazsa kendisine kısa süreli ama oldukça can yakıcı bir elektrik akımı veriliyordu. Devin gece boyunca iki kere çarpıldıktan sonra tüm dikkatini bu görsellere vermişti.

Pia, ormanın ortasında su içerken, ağzının kenarından süzülen damla bir karıncanın üzerine düştüğü sırada, kendisinden kilometrelerce uzaklıkta olan Devin, önündeki kahveyi içip isteksiz bir şekilde kahvaltı yapıyordu. Adam kendisini uyandırdığında içine düştüğü şeyin bir rüya olmadığını görmüştü. Devin gece köşeye kıvrılır kıvrılmaz resmen deliksiz bir şekilde uyumuştu. Bir tane bile rüya görmediği, karanlık bir uykuydu. Muhtemelen ciddi acılar çekmiş nöronlarında rüya görecek enerji bile kalmamıştı ve onlar da adamla beraber uykuya dalmıştı. İşin kötüsü, adamın uyanmasıyla beraber dün geceden miras kalan kırık kaburga ve tüm ağrılar da uyanmıştı. Dev gibi adamı karşısında kahvaltı tepsisiyle gördüğüne şaşırmıştı. Üstelik tepsinin üzerinde mor renkli iki hap vardı. "Ağrını hafifletecektir" demişti adam. Devin hemen iki hapı ağzına atıp yutmuştu. Dev adamın kim olduğunu bilmiyordu ama dünden beri kendisine epey bir iyiliği dokunmuştu.

Kahvaltıdan sonra Devin'i tekrardan işkence sandalyesine oturtmuşlardı. Birazdan kafasına yine kask benzeri o manyak cihazı takacaklardı. Bu alet dün gece beynini tam anlamıyla mahvetmişti. Gece, test sırasında gördüğü fotoğraf ya da resimlerin bazıları doğrudan kendisiyle ilgiliyken bazıları hakkında hiçbir fikri yoktu. Aslında bir süre geçince sistemin amacını anlamıştı. Buna neden olan şey sık sık kendisine gösterilen harita ve yer resimleriydi. Bazen ülkenin içinden bazen de yurtdışından farklı şehirler göstererek adamın tepkisini ölçmeye çalışıyorlardı. Galen'in kaçtığı yeri gördüğünde muhtemelen vücudu bir

tepki verecekti ve cihaz da bu değişikliği yakalayacaktı. Bunu anlar anlamaz sistemi kandırmak istedi ama kafasının üzerinde sürekli uğuldayan cihaz (TMS) bunu yapmasına bir türlü izin vermemişti. Her uğuldama sonrasında beyninin farklı bir yerinde uyuşma hissediyordu. Hatta bazen bu uyuşmaların çoğu vücudunda gerçeklemişti. Bununla beraber, vücudunda istemdışı bir şekilde elini kaldırma ve parmakları oynatma gibi durumlar da oluşmuştu. Sanki bu aletin içinde görünmez ipler vardı ve vücudunu bir kukla gibi kontrol ediyorlardı. Adam kendisini, çok fazla alkol almasına rağmen son derece ayık biri gibi hissediyor, hiç söylememesi gereken cümleleri söylerken oldukça açık olan bilinci kendisini susturmayı başaramıyordu. Devin bu sistemi asla aşamayacağını çok iyi anlamıştı.

Atlas sistemi hazırladıktan sonra kaskı Devin'in kafasına takmak için geldiğinde adam bir elini havaya kaldırdı ve bitkin bir şekilde konuşmaya başladı.

"Lütfen. O aleti benden uzak tut. Beynimin daha fazla uyuşmasına katlanamayacağım." Adam derin bir nefes aldı ve devam etti. "Hayatım boyunca çok insan gördüm. Gerçi senin kadar büyüğünü hiç görmedim ya neyse. Bazılarını hemen sevdim, bazılarından ise nefret ettim. Kim olduğun hakkında bir fikrim yok ama kötü biri olmadığını hissediyorum. Sana bildiğim her şeyi tüm dürüstlüğümle anlatacağım. Bilmek istediğim tek şey var. Galen sizi bu kadar kızdıracak ne yaptı?"

Atlas elindeki kaskı yerine bıraktı. Eski usullerin yeri geldiğinde en iyi teknolojiden bile daha etkili olduğunu bilecek kadar deneyim yaşamıştı. Bir sandalye çekip Devin'in karşısına oturdu. Tek bir baş hareketiyle kendisini şaşkınlıkla izlemekte olan Kant'ın ambardan dışarı çıkmasını istedi. Polisin yüzündeki ifadeyi gören Devin uzun bir süreden sonra ilk kez kendisini keyifli hissetmişti. İlk fırsatta o Kant denen polis bozuntusunu yerin dibine gömecekti. Atlas uzun bir konuşma yapacakmış gibi derin bir nefes aldı ama ağzından çıkanlar çok kısaydı.

"Galen zerre umurumda değil. Tek istediğim Tesla'yı alıp gitmek."

Devin sanki ağzının içinde o elektrik veren çubuk varmış ve yine kendisine elektrik verilmiş gibi hissetmişti. Öyle ki bir an ağzı bile uyuşmuştu. Karşısındaki adamın bozuk aksanıyla kurduğu cümleyi beyninde tekrarladı. Dün geceden beri maruz kaldığı şiddetin sebebini anlamaya çalışıyordu. Zira Galen ve kendisinin o kadar çok karanlık işi olmuştu ki bu işkencenin Tesla yüzünden olabileceğini asla ve asla kestiremezdi. Sandalyesinde hafifçe öne doğru eğilerek, "Doğru mu duydum? Dün geceden beri Tesla denen o***** yüzünden mi bu kadar dayak yedim?" diye sordu. "Lütfen tüm gece boyunca uyuşturduğunuz beynimin yanlış anladığını söyle."

Atlas hiç beklemediği bir tepkiyle karşılaşmıştı. Kant'ın kendisine verdiği tüm bilgilerde Galen'in asla kızdan vazgeçmeyeceği açık ve net bir şekilde belirtilmişti. Ama Devin'in kızla ilgili tutumu hakkında bir fikirleri yoktu. Muhtemelen benzer şeyleri hissediyor olabileceklerini düşünmüşlerdi ama fena halde yanılmışlardı. Görünen o ki karşılarındaki adam Tesla'dan ciddi biçimde nefret ediyordu.

Devin sandalyeden kalktı ve yürümeye başladı. Az önce içtiği mor haplar nedeniyle kendisini çok daha iyi hissediyordu. Galen tüm bunları bir kız için mi yapmıştı? Şirketi, bugüne kadar inşa ettiği her şeyi ve kardeşini bir kız yüzünden mi geride bırakıp gitmişti! Bu saçmalığa artık bir son vermenin zamanı gelmişti ve hiç ummadığı bir çözüm çok net karşısında duruyordu. Tekrardan sandalyeye oturarak konuşmaya başladı.

"Tesla'nın nerede olduğunu söyleyeceğim fakat bir şartım var."

Atlas kollarını iki yana açarak "Ne dilersen dile" şeklinde kendisini ifade etti.

"Konu ne olursa olsun, hiçbir şekilde Galen'e dokunmayacağınıza söz vermeni istiyorum."

Atlas duyduğu şart karşısında şaşırmıştı. İnsan denen canlı gerçekten çok garipti. Devin kendi özgürlüğü ile ilgili bir talepte bulunup buradan kurtulmak yerine, Galen'i korumayı tercih etmişti. Daha da komik olanı Galen'in de Tesla'yı koruyor olmasıydı. Karşısındaki denklemde kimse kendi canını düşünmüyordu. Derin bir nefes aldı. Bir optogen olarak böyle bir karar verme yetkisi kesinlikle yoktu. Ama şu an yürüttüğü özel operasyonda bir optogenden çok daha fazla yetkiye sahipti. Daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı ve ilk kez inisiyatif aldı.

"Söz. Kimse Galen'e dokunmayacak. Tesla'yı alana kadar burada kalmak zorundasın. Eğer beni kandırmayı denersen her gün ölmek için yalvaracağın bir hayata seni kendi ellerimle gömerim."

Devin, adama bakıp gülümsedi. Konuşma tarzından yabancı olduğu belli olan bu garip aksanlı adamın sözüne güveniyordu. Galen ile konuşmamış olsa da nereye gidebileceğini tahmin ediyordu. Çünkü başlarına çözemeyecekleri çok büyük bir sorun geldiğinde ikisinin de gideceği yer belliydi. Ushan'ın kulübesi, güvenli yer olarak belirlenmişti. Yaşlı adam tüm hayatı boyunca o kadar çok düşman kazanmıştı ki emekliliğini, kimsenin onu bulamayacağı bir yerde geçirmeliydi. En azından Galen böyle düşünmüştü. Bu bölge gizlenmek ve kaçmak için muazzam bir bölgeydi. Devasa bir ormanın içinde, bulunması gerçekten çok zor bir yerdi. Ayrıca denize yakın olması sayesinde yurtdışına tekne aracılığıyla kaçmak çok daha kolay olabilecekti.

Devin uzun bir nefes aldı ve düşündü. Eğer karşısındaki bu dev sözünü tutarsa başına gelecekleri çok iyi biliyordu. Galen hayatı boyunca kendisini asla affetmeyecekti. Bunun farkındaydı ama bu kararı Galen'in iyiliği için de vermişti. Eğer Tesla denen kız bir şekilde hayatlarından çıkarsa, çok fazla zaman alsa da kardeşini bir şekilde hayata döndürebileceğine inanıyordu. Bir anda Atlas'a dönerek Galen'in gideceği yeri söyledi. Ayağa kalkan Atlas hiçbir şey söylemeden kenarda, masanın üzerinde duran kelepçelerle Devin'i sandalyeye bağladı.

"Kızı aldığım an kelepçelerden kurtulacaksın."

Cümlesi biter bitmez hızla etraftaki cihazları topladı ve ambarın çıkışına doğru yürüdü. Devin sanki ev arkadaşı evi terk ediyormuş gibi bir hisse kapıldı. Bir anda içinde bir yerlerde devasa bir pişmanlık hissetti. Ne olursa olsun asla Galen'i satmamalıydı. Yaklaşık beş dakika sonra ambarın kapısı açıldı ve içeri giren Kant'ın yüzündeki ifade pişmanlık hissinin daha da güçlenmesine neden oldu. Üstelik içtiği ağrı kesicilerin etkisi de yavaş yavaş geçiyordu.

Bölüm 93

Noah'ın Tufanı

Hırs ve ihtirasın kısır döngüsünde
sürekli büyümeye çalışanlar unutmamalı...
Büyümek için büyümek
bir kanser hücresinin ideolojisidir.

Edwin Austin Abbey

Noah kendini Eva ve Yo Kan ile gece gündüz çalıştığı gençlik günlerindeki gibi enerji dolu hissediyordu. Son iki günün neredeyse tamamını Dura ile geçirmişti. Şatodaki asistanlarına rahatsız edilmek istemediğini söyledikten sonra ortadan kaybolmuştu. Bu tavrı muhtemelen var olan dedikoduların daha da artmasına neden olacaktı. Ama artık bu tarz küçük detaylar umurunda değildi. Zamanın geldiğini çok net hissediyordu. Tesla âdeta geçmişten gönderilen sembolik bir mesaj gibiydi. Gerçekleşmesi gereken kehanetlerden biriydi. Adamın üzerindeki ölü toprağını atıp yeniden dirilmesini sağlamıştı. *Homo sapiens* denen kokuşmuş insan türünün sonu gelmişti. Dünya *Homo neon* sayesinde bu ölümcül hastalığından kurtaracaktı.

Dura elini adamın sol bacağı üzerine koyar koymaz Noah daldığı düşüncelerden sıyrılmıştı. Oturduğu yerde istemsiz bir şekilde sürekli hareket eden bacağı, kadının şefkatli dokunuşuyla bir anda yaptığı ritmik hareketi sonlandırmıştı. Sanki tüm heyecanı, bu dokunuşu beklemesinden kaynaklanıyormuş gibiydi. Dura'nın eli hiç olmadığı kadar beyaz gözüküyordu. Yüzü de oldukça solgun gibiydi. Yıllardır güneş görmeyen bir insanın derisine sahipti kadın. Çünkü güneş yerine Noah'ı tercih etmişti. Kadının bu asil fedakârlığı asla karşılıksız bırakılmamalıydı. Noah kadının elini hafifçe sıkarak ayağa kalktı. İçinde biriken enerjiyi azaltmak için yürümek iyi gelebilirdi.

"Alhazen'e güveniyor musun?" diye sordu bir anda.

Kadın cevap vermek yerine ayağa kalktı. Noah'ın yaptığı gibi kadın da yürümeye başladı. Adamın heyecanlı ve kontrolsüz yürüyüşüne nazaran kadının yürüyüşü çok daha zarif ve sakindi. Özellikle üzerindeki açık mavi elbise bu zarafeti daha görünür hale getiriyordu.

"Hangi cevabı istiyorsun Noah? Duymak istediğini mi söyleyeyim, yoksa gerçeği mi?"

Kadının bu sorusu Noah için yeterli bir cevaptı. Dura'nın böyle düşündüğünü tahmin ediyordu zaten. Çünkü kadının en iyi olduğu konu, insan analiziydi. Bu konuda kimse Dura ile karşılaştırılamazdı. Demek ki kadının kafasında bir yerlerde Noah'ın en çok güvendiği kişi olan Alhazen'le ilgili şüpheler oluşmuştu. Kadın, Noah'ın suskunluğunu görünce devam etti.

"Bu denklemde senin dışında kimseye güvenim yok. Neon gibi fısıltıların çok olduğu bir yerde kimseye de güvenemeyiz. Çünkü bu kişilerin seni ve yapmak istediklerini anlama ihtimalleri yok. Alhazen kesinlikle güvenilir biri. Ama Neon'a senden daha bağlı olduğunu unutma sakın. Eğer Neon ile aranızda bir tercih yapmak zorunda kalırsa, hiç düşünmeden Neon'u tercih edeceğini bilmelisin. Hem Alhazen hem de diğer kraniallerin cesareti ancak bir devrim yapmaya yeter. Oysa sen bir evrim yaratacaksın Noah. İnsan denen canlıya biyolojik olarak sınıf atlatacaksın. Hiçbirinin böylesine ihtişamlı bir girişimi göğüsleyecek cesaretleri olduğunu sanmıyorum."

Kadın haklıydı. Alhazen de dahil hiçbiri Noah'ın hayallerine ortak olabilecek cesarete sahip değildi. Özellikle de Rabidus'un çılgın girişiminden sonra Neon'daki herkes, Noah da dahil olmak üzere çok temkinli davranmaya başlamıştı. Ama tıpkı Dura'nın söylediği gibi, bu temkinli davranmak değil, tam anlamıyla bir korkaklıktı. Artık zincirlerinden kurtulmuştu ve ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Adamın hayalindeki *Homo neon* projesi çok aşamalı bir plandan oluşmaktaydı. Pro-

jenin ve Noah'ın kaderini belirleyecek olan ise net bir şekilde planın başlangıç kısmı olacaktı. O nedenle Noah, bu başlangıca "Tufan" adını vermişti. Çünkü planın ilk kısmında, tıpkı efsanedeki gibi tüm dünyayı kaosa sürükleyecek bir tufan yaratacaktı ve sadece Noah'ın gemisinde olanlar hayatta kalabileceklerdi.

Dışarıdan her ne kadar adaletsiz gözükse de doğanın kendi içinde kurduğu muazzam bir denge vardı. Bu dengeyi geridönüşümsüz bir şekilde bozan tek canlı insandı. Dünya tarihi boyunca meydana gelen birçok salgın ve savaşla beraber insan sayısı bir şekilde dizginlenmişti. Ama artık sağlık sistemleri mükemmele yakındı ve devletler savaşmaktan kaçınıyorlardı. Çünkü savaş teknolojisi dünyanın sonunu getirebilecek tehlikede silahlar içeriyordu. 1800'lü yılların başında 1 milyar olan dünya nüfusunun ikiye katlanması için tam yüz otuz yıl geçmişti. Ama 1930'larda çok sert bir kırılma ve yükseliş olmuştu. 1974 yılında 4 milyara ulaşan sayı, 2024 yılında 8 milyara çıkmıştı (46). İnsan nüfusunun toplamda 4 milyar olması binlerce yıl sürmüşken aynı sayıdaki insana sadece son elli yılda ulaşılması ise dehşet verici bir gerçeği barındırıyordu.

Bugüne kadar yapılan tüm gelecek planlarında bu sayının acilen azaltılması gerektiği vurgulanmaktaydı. Hatta bununla ilgili yapılan filmlerde bile genellikle birtakım çılgın bilim insanları laboratuvarda ürettiği bir virüs ile dünyanın dengesini yeniden kurmaya çalışırdı. Aslında şu an Neon'un elinin altında bunu yapabilecek imkânların hepsi mevcuttu. Sadece dokuz ay gibi bir süre içerisinde, kontrollü bir şekilde dünya nüfusunu 2 milyara geri çekebilirlerdi. Bununla ilgili tüm simülasyonlar yapılmış ve hazır bekliyordu. Ama asıl gözden kaçan gerçek çok farklıydı. Yeryüzü üzerinde yaşayan insan sayısının kaç olduğunun aslında hiçbir önemi yoktu. Çünkü söz konusu dünyanın kaynaklarını tüketme olduğunda insanlar arasında devasa bir uçurum vardı. İşte bu uçurum insan sayısını anlamsız kılıyordu.

Tarih boyunca insanlar hiçbir zaman eşit olmamıştı. Ama son dönemde sınıflar arasındaki fark çok daha büyük boyutlara ulaşmıştı. Çoğu ülkeden daha fazla paraya ve güce sahip şirketler ve aileler vardı. Dünyadaki tüm gelirin neredeyse yarısı, nüfusun sadece %1'lik bir kesiminin elinde yer almaktaydı. Bu görülebilecek en büyük adaletsizlikti. Noah'ın bu adaletsizlik konusundaki düşüncesi çok basitti. Dünya denen masada iki tabak vardı. Masanın bir ucunda oturan tek bir kişinin yediği tabak ile diğer ucundaki doksan dokuz kişinin yediği tabağın boyutu ve içindekiler aynıydı. İşte sayılar burada anlamını yitiriyordu. Tüm dünyayı deli gibi sömüren %1'lik kesim dururken sadece sayıları fazla diye %99'luk kısımda azaltmaya gitmek tam anlamıyla aptalca bir yaklaşımdı. Zaten bu insanların tükettiği kaynaklar oldukça sınırlıydı. O nedenle asıl yapılması gereken doyumsuz bir şekilde dünyanın ruhunu emen o %1'lik kesimi ortadan kaldırmak olacaktı.

Aslında tüm cevaplar doğanın içinde gizliydi. Canlılığın en küçük birimi olan hücrenin bile büyüme konusunda bir matematiği vardı. Sürekli büyüyerek hacmini geliştirmek gibi bir derdi asla yoktu. Aksine büyümesinin sınırları net bir şekilde belliydi. Eğer hücre belirli bir büyüklüğe ulaşırsa hacim-yüzey alanı oranı nedeniyle bölünmek zorunda kalıyordu. Çünkü basit bir hücre bile bu gerçeği görebilecek adalet mekanizmasına sahipti. Diğer taraftan vücudumuzda hücre bölünmesi sırasında hücreler belirli bir sayıya ulaştığında, bölünme yine kendiliğinden durdu. İnsan fizyolojisinin kurmuş olduğu bu mükemmel denge bozulduğu an hastalık denen durum ortaya çıkıyordu. Eğer hücreler çoğalma sırasında gerekli yerde durma yeteneğini kaybederlerse kanser dediğimiz durum oluşuyor, bir grup hücre deli gibi çoğalarak her şeyin sahibi olmaya çalışıyordu. Bir memeli hücresinin adalet anlayışını terk edip, içinde yaşadığı canlıyı öldürmeyi hedefleyen bir virüsün felsefesini sahipleniyordu.

Tüm sahip olduklarına rağmen hâlâ daha fazlasını isteyen bu %1'lik kesim âdeta dünyanın kanseriydi ve gezegenimizi büyük bir hızla ölüme sürüklüyorlardı çünkü var olan hiçbir hedefleri yoktu. Sadece büyümek için büyüyorlardı. Noah'ın çok sevdiği bir söz vardı: "Doğa insanın ihtiyaçlarını karşılar, açgözlülüğünü değil." Hiçbir ekosistem bu açgözlülük karşısında dayanamazdı. O nedenle Noah'ın planının ilk kısmı insanların çoğunluğunu hedefleyen klasik fikirlerin aksine dünyayı sömüren bu %1'lik kesime yönelik oacaktı. Tufan vakti geldiğinde Noah'ın gemisi tüm insanlığı bu açgözlü %1'in elinden kurtaracaktı. Adamın kafasının içindeki düşünceler sanki yıllar sonra özgürlüklerine kavuşmuşlar gibi oradan oraya çılgınca koşuşturuyorlardı. Dura âdeta adamın beyninin içini görebiliyor gibiydi. Hiç konuşmadan sessizlik içinde sadece adamı izledi çünkü Dura'ya göre hayaller asla bölünmemeliydi. Nedeni ne olursa olsun...

Bölüm 94

Güzel ve Çirkin

Hatırlamak için bir hafızamız varken,
unutmak için elimizde hiçbir şeyin olmaması;
hayatın bize attığı en büyük kazıktır.

Murathan Mungan

Pia, karşısında kahvesini içmekte olan, saçı ve sakalı birbirine karışmış adama baktı. Aynı kahveden kendisi de içiyordu ve aroması daha önce hiç deneyimlemediği bir tada sahipti. Şu an gerçek bir mafya babasıyla karşılıklı kahve içiyor olduğuna inanamıyordu. Adamın koltuğunun yanındaki sehpanın üzerindeki silah, kızın kendisini rehine gibi hissetmesine neden olmuştu. Ushan hakkında tüm bildiği, Galen ile ilk tanışmaları sırasında kendisine anlatılanlardan ibaretti. Pia bir anda geçmişe gitti ve Galen ile bir parkta çimen üzerinde oturdukları o anı hatırladı. Yaşadığı heyecan ve mutluluğu hatırlamak yüzünde istemsiz bir gülümseme oluştururken, o ana yaşadığı özlem bir anda gözlerini doldurmuştu. Aynı anda hem gülüp hem de ağlamayı başarmıştı. İlk buluşmalarında yaşadıkları sanki gerçek değil de üzerinden çok uzun zaman geçmiş bir masal gibiydi.

Bir mafya babasının karşısında ağlamaktan utandığı için kafasını bir başka tarafa çevirip hızla, biriken gözyaşlarını sildi. Aslında her şeyin bu kadar uzak gözükmesinin nedeni belliydi. Abisi Alef ile tanıştıktan sonra hiç bilmediği bir yirmi yıllık geçmiş eklenmişti ömrüne. Kız kendisini inanılmaz yaşlı ve yorgun hissediyordu. Diğer taraftan eve girdiğinden beri karşısındaki adamın duygu durumunu bir türlü analiz edememişti. Sessiz bir şekilde kendisine bakmakta olan adam emekliye ayrılmış bir sanatçı gibi gözüküyordu. Yanlış iliklenmiş gömleği ve birbirine karışmış saç ve sakalı ile Nobel Barış Ödülüne aday gösterilecek bir edebiyatçı görünümüne sahipti. Nobel'e aday

olması adamın oldukça çirkin bir yüze sahip olduğu gerçeğini asla değiştiremiyordu. Muhtemelen bu sert görünüm yeraltı dünyasında kendisine epey bir prestij katmıştı.

Uzun bir süredir sıradan ve herkesten uzak bir hayatın mükemmelliğine alışmış olan Ushan, vücudunda aynı anda bütün duyguları yaşıyordu. Mutluydu çünkü ölmeden önce şu hayatta en çok sevdiği insanı tekrar görebilmişti. Hüzünlüydü çünkü çok sevdiği oğlunun gözlerinde ölümün kendisini görmüştü ve ne yaparsa yapsın onu kaderinden vazgeçiremeyeceğini biliyordu. Öfkeliydi çünkü narkotik maddelerden ceset kokularına kadar hemen her kokuyu tatmış olan adamın, kadın kokusuna tahammülü yoktu. Şu an karşısında oturmakta olan genç kadının bedeninden çıkan östrojen evin içindeki her yere sinmiş gibiydi. Korkuyordu çünkü bu koku, unutmak için nöronlarının en dibine gömdüğü hatıraları canlandırabilecek kadar güçlü bir büyüye sahipti.

Tüm insanlar yaşlanmaktan korkardı. Ama söz konusu unutmak istenilen bir yaşam olduğunda yaşlılık bir ödül gibiydi. Ushan hayatı boyunca unutmak isteyeceği bir sürü anı biriktirmişti. Ama hayat o kadar şakacıydı ki şu an karşısında oturan kadın yüzünden en dibe gömdüğü anılar canlanmıştı. Üzerinden elli yıldan fazla geçmiş olmasına rağmen tüm anılar dün yaşanmış gibi bir anda belirmişti adamın beyninin içinde. Kadın kokusu denen büyü, nöronların içerisinden söküp çıkarmıştı unutmak istediği tüm hatıraları. Gözlerini kapasa bile görmek zorunda olduğu bir film başlıyormuş gibi hissetti.

Kız saatine baktı. Kulübeden içeri gireli neredeyse üç saat geçmişti. Bu süre zarfında Galen ve Ushan bahçeye çıkıp yaklaşık otuz dakika süren bir konuşma yapmışlardı. Pia, iki adamın ne konuştuklarını bilmiyordu ama Galen'in kafasındaki plan hakkında bilgisi vardı. Yolculuk sırasında bundan bahsetmişti. Deniz yoluyla terk edeceklerdi ülkeyi çünkü Ushan çok az kişinin bildiği bir sahil kasabasına yakın bir ormanın içinde yaşıyordu

ve burada balıkçılık yapan bazı tekneler çok özel müşterilerini gizlice ülke dışına çıkarabiliyorlardı. Galen bu transferi organize etmek için gitmek zorundaydı. Aslında Pia'yı hiçbir şekilde yanından ayırmayacağına yemin etmişti. Ama düşündüğünden çok daha hızlı hareket etmişlerdi ve bulunmaları neredeyse imkânsıza yakın bir ihtimaldi. Yerlerini bilen tek kişi Devin'di ve o bile istese bu kulübeye o kadar hızlı gelemezdi. En geç üç saat içinde döneceğini söyleyerek kızı en güvendiği adama emanet edip gitmişti. Galen gideli iki saatten fazla olmuştu. Pia adeta dakikaları sayıyordu. İçinde anlamsız bir huzursuzluk hissi vardı. Muhtemelen bu his, karşısında sessiz bir şekilde oturan adamdan kaynaklanıyordu.

Çeşitli tatiller nedeniyle ülke dışına birçok kez gitmişti ama orada kaçak bir şekilde nasıl bir yaşam süreceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kendisini bir yaprak gibi hissediyordu. Bugüne kadar bağlı olduğu bir dal vardı ve her türlü rüzgâra rağmen bu dala sıkıca tutunuyordu. Ama artık geçmişini oluşturan ne bir dal kalmıştı ne de bir ağaç. En basit rüzgârda bile sürüklenebilecek bir hale gelmişti. Eğer Galen olmasaydı belki de bu fırtınanın içinde çoktan yok olup gidecekti. Kız sessizce oturduğu yerden kalkarak yavaş hareketlerle evin içinde gezinmeye başladı. Doğru düzgün eşyaların bile olmadığı evde teknolojik hiçbir cihaz gözükmüyordu. Kızın ilgisini çeken kanepe ve masa üzerinde açık bir şekilde durmakta olan kitaplar oldu. Karşısındaki adamın pek de kitap okuyan biri olabileceğine ihtimal vermiyordu. Ama yine de kitap görmek kendisine iyi gelmişti.

Kız ayağa kalkıp yanından geçtiğinde tek bir damla gözyaşı adamın gözünden kırışmış derisine düştü. Adamın ihtiyar derisi sanki yıllardır susuz kalmış bir toprak gibi anında içmişti üzerine düşen gözyaşını. Yıllar önce çektiği acıları, yanındaki kız yüzünden bir kez daha çekiyordu. Unuttuğunu sandığı her şey yaşlı nöronlarının arasında en canlı haliyle geçmişi haykırıyordu. Ushan çok çocuklu bir ailenin en çirkin evladıydı. Ge-

nelde çocuklar küçük ya da büyük diye sıralanırdı ama adam çocukken de o kadar çirkindi ki başka bir sıralama parametresine ihtiyaç yoktu. Hayatın adalet mekanizmasının olmadığını doğar doğmaz öğrenenlerdendi. Ama hayatın asıl acımasızlığını on altı yaşında öğrenecekti. Ömrünün geri kalan kısmında kadınlara karşı hiçbir şansının olmayacağını bilecek kadar aynaya bakmıştı ama bu durum bile aşk denen virüse karşı bağışıklık sağlayacak bir neden değildi. Adını hiçbir zaman öğrenmediği masum bir güzellik tüm hayatını değiştirmişti.

Yüz hatları çok çirkin olsa da Ushan şiddete meyilli bir genç değildi. Okula hiç gitmemiş, erken yaşta çalışmaya başlamıştı. Zengin bir ailenin evinde bahçe bakımı ve getir götür işleriyle ilgileniyordu. Hatta evin yanındaki ormanın içinde, çalışanların kalması için yapılmış eski bir kulübede yaşıyordu. Patronu olan zengin adam, dünya denen gezegende yaşanılan hayatın en güzel özetlerinden biriydi. Çok fazla parası, güzel bir karısı ve dört çocuğu olmasına rağmen hayat adama bir türlü yetmemişti. Ne kadar yerse yesin doymayacak bir açlığa sahipti. Bu açlık hissi, kadınlar için de geçerliydi. Ushan bunu çok iyi biliyordu çünkü adam bu gizli buluşmalarını Ushan'ın kaldığı kulübede yapıyordu.

Gerek karısı gerekse de tüm çalışanlar bu durumu bilse de herkes görmezlikten geliyordu. Bu da adamda daha büyük bir heyecan yaratıyordu. Patronunun zamansız ziyaretleri nedeniyle Ushan bir kere bile kulübedeki yatağı kullanmamıştı. Her zaman yere serip üzerinde yattığı ince bir şilte vardı. Çünkü kulübenin içindeki yatak patronunun gizli mabediydi. Zaten başka çalışanlar da olmasına rağmen bu kulübede sadece Ushan'ın yaşama nedeni bu gizli antlaşmaydı. Hayatının değişeceği gece, kapısı sertçe çalınmıştı. Ushan, kapının arkasında kimin olduğunu çok iyi biliyordu. Hızlıca yerinden kalkıp etrafı toparlayan çocuk kapıyı açar açmaz karşısında kızı görmüştü. Dışarıda inanılmaz bir yağmur vardı ve kızın saçlarından sü-

zülen damlalar yüzünden akan gözyaşları gibi gözüküyordu. Patronu arkada büyük bir şemsiyenin altında dururken kızın ıslanan kıyafeti üzerine yapışmıştı. Kızın titremesi ve yüzündeki masumiyet karşısında bir anda kendisinden geçmişti Ushan. Hayatında ilk kez bu kadar güzel bir şeyle yüz yüze duruyordu. Kız en fazla on yedi yaşında sayılırdı. En az elli yaşında olan patronu kızın arkasında yüzünde tüm açlığıyla sırıtıyordu. Çocuk, kapıdan kenara çekilmesine rağmen kız içeri girmek istememişti. Ama patronu "Yeter artık. Baban parasını aldı ve bu gece benimsin!" diyerek kızı sert bir şekilde kulübenin içine itmişti. Gördüğü görüntü çocuğun kalbine bir bıçak gibi girmişti. Az önce kızı iten yağlı eller, donmuş bir şekilde kalan Ushan'ı yakasından tutarak dışarı fırlatmıştı. Yağan yağmurun ıslattığı çamurun üzerine düşen Ushan hâlâ kalbini tutuyordu. Gökyüzünden üzerine düşen damlalara bakan çocuk, kapının sertçe kapanma sesini duymuştu. Normalde ne zaman böyle bir şey olsa kulübeden uzaklaşıp sokaklarda gezintiye çıkar ve iki-üç saatten önce kulübeye dönmezdi. Ama bu sefer bir çamurun içinden gökyüzünü seyrediyordu. Daha önce gelen kadınlar hem yaşça büyüktü hem de görünümleri genelde neşeli olurdu. İlk kez karşısında korku dolu, çaresiz bir bakışı görmüştü.

Yaşlı adam oturduğu yerde kalbini tuttuğunu fark etti. Tıpkı yıllar önce o lanet çamurun içinde uzanırken yaptığı gibi. Pia bir miktar yürüdükten sonra tekrar yerine oturmuştu ve korkuyla adama bakıyordu. Muhtemelen en son isteyeceği şey ıssız bir orman içindeki yaşlı bir adamın kalp krizine şahit olmaktı. Bu sefer adam yavaşça ayağa kalktı ve odanın içinde ağır ağır yürümeye başladı. On altı yaşındaki hali kulübenin önündeki çamurda yatıyordu. Yaşlı adam genç halinin ne yapacağını çok iyi biliyordu. Gözünün önünde yıllar önce sadece on saniye gördüğü kızın yüzü vardı. Bu görüntü beynine öyle bir işlenmişti ki üzerinden bu kadar zaman geçmesine rağmen tüm canlılığıyla yaşamaya devam ediyordu.

Ushan yapması gereken tek şeyin kalkıp uzaklaşmak olduğunu biliyordu. Ama yağmurun altında öylece yatıyordu ve üzerine düşen her damla bedenini daha da ağırlaştırıyordu. Kulübeden kızın ağlama ve karşı koyma sesleri gelmişti. Adam ise sinirle bağırıp kulübedeki bir şeyleri kırmıştı. Bundan sonra ise sesler kesilmişti. Gecenin karanlığını bölen tek bir ses vardı. Bu ses ile yerinden kalkıp camın kenarından kulübenin içine bakmıştı. İşte o an kendisinden bile çirkin bir görüntüyle karşılaşmıştı. Kızı çırılçıplak bir şekilde yüzüstü yatıran adam kızın ağzını bağlamıştı ve elindeki kemerle kızın sırtına vurup duruyordu. Yerde yatmakta olan kız çırpınıp kurtulmaya çalıştıkça adam daha büyük bir zevkle indiriyordu kemeri kızın üzerine. Ushan âdeta her kemer darbesini kendi sırtında hissediyordu. Ardından patronu bir anda tüm kıyafetlerini çıkarıp şişko ve yağlı bedenini genç kızın üzerine bırakmıştı.

Ushan bir anda pencereden uzaklaşmıştı. Adamın çirkin vücudunun ritmik hareketleri ve kızın yüzündeki ifade hâlâ gözünün önündeydi. On altı yaşında bir çocuktu ve ne yapacağını bilmiyordu. Tam o an çakan şimşek, karanlık bahçenin ortasında bir kütüğün üzerine saplanmış baltayı aydınlattı. Sanki gökyüzünden gelen bu ışık, aradığı cevabın ne olduğunu çocuğa göstermişti. Hızla gidip baltayı yerinden çıkaran Ushan kulübeye yürüdü. Kulübeden içeri girdiğinde bir domuz gibi inleyen adam, arkasındaki çocuğu ne görmüş ne de duymuştu. Ushan'ın havaya kaldırdığı balta sırtına indiğinde, az önce yağlı vücudundan çıkan iniltiler tüm çiftliği ayağa kaldıracak bir çığlığa dönüşmüştü. Çocuk, baltayı sert bir şekilde geri çekerken adamın kilolu vücudu birkaç santimetre yükselmişti. Baltanın çıktığı yerlerden fırlayan kanlar bu iğrenç adamdan kaçmak istermiş gibiydi. Patronu tüm şaşkınlığıyla kızın üzerinden kalkıp dönmeyi başardığında çocuğun baltası bu sefer adamın kasıklarına inmişti. Sonrasında olanlar ise her yeri kan, et ve kemik parçalarıyla dolduran tam bir kaos haliydi.

Ushan mahkeme sırasında detaylı polis raporundan öğrenmişti her şeyi. Patronunun otopsisinde, vücudun otuz yedi adet balta darbesi ile paramparça olduğunu duymuştu. Hiç tanımadığı o masum güzellik için hem patronunu hem de geleceğini gözünü kırpmadan öldürmüştü. Daha da ilginci, en ufak bir pişmanlık bile hissetmemişti. Ushan daha on altı yaşında aşkın ne kadar ölümcül bir silah olduğunu anlamıştı. Artık geriye dönüş yoktu. Dünya bu çirkinliğe katlanamayacağı için onu duvarların arkasına hapsetmişti. Normalde şiddete eğilimli olmayan bu genç, şiddetin her türlüsünü bu duvarların arasında önce deneyimlemiş, sonra hiç unutmayacağı şekilde öğrenmişti. Yaklaşık on altı yıl sonra hayat muhtemelen kendisine acıdığı için ilk kez Ushan'a bir şans vermişti. On altı yaşında girdiği hapishanede on altı yıl kaldıktan sonra çıkan bir isyan sonucunda on yedi özel mahkûm ile beraber firar etmeyi başarmıştı. Her kaçak gibi o da yeraltına sığınmıştı ve zaman, adamı buranın en tehlikeli isimlerinden biri haline getirmişti.

Başı dönen yaşlı adam, tekrar kızın karşısına oturdu. Sadece birkaç koku molekülü yüzünden içine gömdüğü en derin acıları tekrar yaşamak zorunda kalmıştı. Üstelik her şey daha yeni başlamıştı. Asıl acının büyüğünü ilerleyen günlerde yaşayacaktı. Eğer bir oğlu olsaydı bile Galen'i daha çok severdi muhtemelen. Adama o kadar düşkündü. Görür görmez yeteneğini anlamış ve hiçbir zaman yanından ayırmamıştı. Bir insan için birkaç ömür yetecek mal varlığını gözünü bile kırpmadan Galen'e bırakmıştı ama şimdi oğlu, tüm bunları karşısındaki kız için bir kenara atmıştı.

Yaşlı adama göre hiçbir ebeveyn evladının ölümüne şahit olmamalıydı. Ama Ushan artık bir şeyden çok emindi. Galen'in ölümü çok yakındı. Aslına bakılırsa Galen çoktan ölmüştü. Çünkü sahip olduğu her şeyi artık bir başka vücut için yapıyordu. Dünyanın en büyük ihanetlerinden birini yaparak kendi varlığını gözden çıkarmıştı. İşte bu ihanet asla affedilmeyecek bir

günahtı. Ushan'ın yeraltı hayatında öğrendiği en önemli kural; kime yapılırsa yapılsın ihanet, ihanetti. İhaneti yapan kişi de bir haindi. Geleceğe dair duyduğu acılar az önce geçmişten gelen acıların üzerine binmişti. Çok sevdiği Galen, kendi vücuduna ihanet eden bir haindi ve hemen her hainin yaşadığı o kaçınılmaz cezayla karşılaşacaktı.

Pia tekrar saatine baktı. Galen gideli tam yüz elli dakika olmuştu. Zor olan kısım bitmişti. Muhtemelen yakın bir zamanda gelmiş olurdu. Galen giderken söz vermişti ona. Olabildiğince hızlı davranacaktı. Asla korkmamalıydı. Aslında kızın yaşadığı bir korku değildi. Galen'den uzak kaldığı her dakika bir huzursuzluk hissediyordu. Ama Galen özellikle belirtmişti. Şu dünyada en çok güvendiği iki kişi sayesinde en ufak bir sorun yaşamadan bu olaydan kurtulacaklardı. Kardeşi Devin asla kendisini ele vermezdi. Diğer taraftan Ushan'ın yanında zaten güvende olacaktı. Pia yaşlı adama baktı. İlk baştaki Nobel ödülüne sahip çirkin edebiyatçı gitmiş, yerine bir felakette tüm yakınlarını kaybeden sıradan yaşlı bir adam gelmişti. Kız bu değişikliğin nedenini merak etti ama bunu öğrenmek için ağzını açmayacağından emindi. Neyse ki karşısındaki adam da tüm süreç boyunca ağzını açmamıştı. İstemsiz yapılan sıkıcı bir sohbet yerine istemli bir sessizliği her zaman tercih ederdi. Tam o sırada evin dışındaki tahta basamaklardan gelen gıcırtı sesi bir anda sessizliği bozdu. Galen nihayet dönmüştü. Tıpkı söz verdiği gibi.

Bölüm 95

Suskun Ağaçlar

Kaos bir doğa kanunuydu,
düzen ise insanoğlunun hayali.

Henry Brooks Adams

Pia'nın yanında olmadığı her saniye, Galen için bir işkenceye dönüşmüştü. İçinde sürekli kıza bir şey olacakmış hissi adamın kalbine binen devasa bir yüktü. O nedenle kızı gözünün önünden ayırmamaya yemin etmişti. Ama son dönemde yeminlerini çok sık bozmaya başlamıştı. Neyse ki işlerin tamamını halledebilmişti. Dar bir zaman içerisinde kendilerini kaçıracak olan tekneyi, gittikleri ülkeden sonra geçecekleri yerleri bile ayarlamıştı. Kendisi her türlü sahte kimlik ve pasaportlara sahip olsa da, Pia için bunların hazırlanması gerekiyordu. Ama işler çok uzun sürmeyecekti. Tam yedi saat sonra özgürlüklerine kavuşacaklardı. İşte o zaman bir daha asla Pia'yı gözünün önünden ayırmayacaktı. Arkalarındaki insanlar uluslararası bir güce sahip oldukları için kaçmaları zor olacaktı ama Galen her aşama için bir plan hazırlamıştı.

Adamın ayağındaki oldukça pahalı ayakkabılar pedalları çevirmekte zorlanıyordu. Aslında dışarıdan bakıldığında çok komik bir görüntü söz konusuydu. Zamana karşı yarışması gereken adam, ormanın kenarından giden bir araba yolunda bisiklet sürüyordu. Kendisi de bu durumdan hiç memnun olmasa da başka bir seçeneği yoktu. Pia ile beraber ormanın dışına gizledikleri arabayı kullanamazdı. Bu çok riskli olurdu. Aslında Ushan'ın kulübesinde bir bisiklet bir de motorsiklet vardı. Ama Galen bisiklet kullanmayı tercih etmişti. Oldukça sessiz bir ormanda yüksek bir motor sesi çıkararak dikkat çekmek istemiyordu. Zaten belgelerin hazırlanması için zamana da ihtiyaç

vardı. Bisiklet biraz vakit kaybı gibi gözükse de şu an için en güvenilir araçtı.

Pedalları ne kadar hızlı çevirirse çevirsin bisiklet ağır çekimde ilerliyormuş gibi hissediyordu. Diğer taraftan nefes nefese kalan vücudu kesinlikle aynı fikirde değildi. Bacak kaslarından ve akciğerlerinden gelen şikâyet sinyallerini duymuyordu. Çünkü beyninin bir kısmı Pia'nın geleceğini analiz ederken diğer kısmı geçmişinde bırakmak zorunda olduklarını düşünüyordu. Özellikle de kardeşini merak ediyordu. İnatçı Devin muhtemelen tüm bu olaylardan sonra kendisini asla affetmeyecekti. Artık her anlamda sınırların çok ötesine geçilmişti. Ama Galen'in başka bir alternatifi yoktu. Emniyet bir süre Devin'i zorlayacaktı ama ülkenin en iyi avukatları zaten ellerinin altındaydı. En fazla hakkındaki şikâyetler için bir süre sorgulanırdı. Ama tüm bu süreç sırasında yanında olan avukatlar bir şekilde Devin'i korurlardı. Oysa kardeşi Devin, bir ambarda çırılçıplak bir şekilde asılıp saatlerce işkence görmüştü ve pahalı ayakkabılarıyla pedal çeviren Galen'in bu ihtimali düşünebilme olasılığı o an için sıfırdı.

Nihayet ormanın içine giren patika yola gelmişti. Bundan sonrasında yavaş gitmek zorundaydı ama kulübeye artık yaklaşmış sayılırdı. Dengesini kaybetmeden bileğindeki saate baktı. Zamanlama açısından gerçekten muazzam bir iş çıkarmıştı. Bir an önce Pia'nın yanında olmak istiyordu. Ama kulübeye gittiğinde Ushan'ın yüzünde göreceği ifadeden bir hayli çekiniyordu. Kulübenin bahçesinde yaptıkları kısa konuşmada Ushan'ın yüzünde beliren hayal kırıklığı Galen'in karnına giren bir bıçak gibi olmuştu. Muazzam bir emekle inşa edilmiş bir imparatorluk bir anda nasıl öylece ortada bırakılabilirdi ki! Galen, adamın tepkisine hak veriyordu. Babası olarak gördüğü bu kişiyi bu kadar büyük bir hayal kırıklığına uğratmak derin bir şekilde canını yakıyordu.

Devin'i uzun bir süredir görmemişti. Muhtemelen karşılaşsalardı benzer bir ifadeyi kardeşinin yüzünde de görecekti. Pia

dışındaki herkes Galen ile ilgili olarak büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu. Bunun farkındaydı ve bundan kaçamayacağını da çok iyi biliyordu. Bu böyle bir denklemdi ve bir şeylerden vazgeçmek zorundaydı. Aslında Pia'yı ortamdan uzaklaştırdığında muhtemelen şirket ile uğraşmayı bırakacaklardı. "Son yedi saat" dedi adam kendi kendine. Bir anda yüzünde bir gülümseme oluştu. Koşullar ne olursa olsun yeryüzünde en çok sevdiği insan ile beraber kimsenin kendilerine ulaşamayacağı bir yolculuğa çıkacaklardı ve bu durum muazzam bir şeydi. Adamın heyecanlanan kalbi daha hızlı atmaya ve bacak kaslarına daha fazla oksijen göndermeye başladı. Bu fizyolojik değişiklikler de tekerlerin daha hızlı dönmesini sağlamıştı.

Devasa ormanın içinde terk edilmiş gibi duran kulübeyi görür görmez beyni yine kendisine eziyet etmeye başlamıştı. Tam bir gün önce Alef'in kulübesinde kızın kapısının dibinde ne hissediyorsa şimdi de aynı şeyi hissediyordu. Pia kulübede yoktu. Artık bu durum beynine yerleşen bir hastalık gibiydi. Aslında Ushan'ın ısrarla görmesini istediği hastalık tam da buydu. Hatta daha birkaç saat önce bahçedeki konuşmada yaşlı adam kendisine kızmıştı.

"Hayatı bir uçak yolculuğu gibi düşün çocuk. Yeri geliyor yükseliyorsun yeri geliyor alçalıyorsun. Ama hangi yükseklikte olursan ol, en temel kuralı asla unutma. Eğer hayatının içinde ölümcül bir basınç değişikliği olursa, maskeyi önce o koca kafana takman gerek çocuk. Sonra yanındakine yardımcı olacaksın. Oysa sen elinde bir maskeyle bir kızın peşinde koşup duruyorsun. Birazdan bilincini kaybedeceksin ve bu durumun zerre farkında değilsin."

Ushan, kurduğu cümlelerin hepsinde haklıydı ama Galen'in yapacağı bir şey yoktu. Eğer bu bir hastalıksa tüm vücuduna bulaşmıştı ve muhtemelen terminal aşamadaydı. İşte yine kalbi korkuyla atmaya başlamıştı. Kulübeden hiçbir ses gelmiyordu. Adam bir anda vücudunun soğuduğunu hissetti. Çok net bir

şekilde hissediyordu. Pia evde yoktu. Bir anda hızla koşarak kapıyı yumrukladı. Beklediği iki saniye boyunca "kapı açılsın" diye, hayatının belki de en samimi duasını etmişti içinden. Ama kapı en soğuk haliyle öylece duruyordu. İşte bundan sonrası panikti.

Kalp atışını yine boğazında hissetmeye başlamıştı. Birkaç adım geriye çekilip omzuyla sert bir şekilde kapıyı açmaya çalıştı. Kapı yerinden oynamadı bile. Bu sefer tahta basamaklardan da inerek iyice gerildi. Tüm orman sessiz bir şekilde neler olacağını izliyor gibiydi. Basamakları koşarak çıkan adam tüm ağırlığını kapının üzerine bırakacak şekilde uçmuştu âdeta. Adamın kararlılığını fark eden kapı bu sefer hiç inat etmeden kolayca açılmış, bir anda hızını alamayan Galen, vücudunu döşemenin üzerinde bulmuştu. Düşerken, sadece yarım saniyelik gördüğü görüntü yerde kalmasına yetmişti. Koltukta oturan Ushan'ın kalbinin üzerinden sızan kan, gömleğinin tümünü kırmızı hale getirmişti. Sanki geçmişte yaşadıklarını düşünmeye dayanamayan yaşlı kalbi artık pes etmişti.

Yerde kaldığı bir saniye belki de hayatında yaşadığı en uzun bir saniyeydi. Bir daha Pia'yı asla göremeyeceğini anlamış bir şekilde ölü gibi kalmıştı. Ama ümit kötülüklerin en kötüsüydü. Çaresizlik içindeki vücudu bir anda ayağa kalkmış ve küçük kulübenin içerisinde kızı aramaya başlamıştı. Evin her yerini arayan adam kusmamak için kendisini zor tutuyordu. Çünkü kendine karşı büyük bir tiksinti duyuyordu. Babası kadar sevdiği Ushan kalbinde bir delikle kendi kanının içinde oturuyordu ve o an için Galen'in tek derdi Pia'nın orada olmamasıydı. Kendisine koşulsuzca güvenen kızın tüm inancını boşa çıkarmış, sözünü tutamamıştı.

Hızla kendisini bahçeye attı. Etrafta Pia'ya dair en ufak bir işaret görmeye çalıştı. Herkes hayatında bir kere hata yapabilirdi. Canlı olmanın gereğiydi bu. Ama aynı hatayı ikinci kez yapamazdınız. Çünkü hata bilinmeden yapılan bir şeydi. Eğer ikinci

kez aynı şeyi yaparsanız bu bile bile işlenen bir suç olabilirdi ancak. Ne olursa olsun asla Pia'yı yanından ayırmamalıydı. En temel kurala bile uymayı başaramamıştı. Ama nasıl olabilirdi ki? Her şeyi planlayıp analiz etmişti. Böyle bir durumun matematiksel olarak gerçekleşme olasılığı çok ama çok düşüktü. Ama ne kadar küçük olursa olsun ihtimal ihtimaldi ve gerçeğe dönüşmek için her şeyi yapabilirdi.

Galen, yeryüzünde nefes alıp verdiği hiçbir zaman diliminde kendisini bu kadar çaresiz ve korku dolu hissetmemişti. Sanki beyni alev almıştı. Hissettiği tek şey koşma ve bir şeyleri kovalama isteğiydi. Ama nereye koşacaktı ki! Bir an etrafındaki ağaçlara bile baktı. Her şeyi gören son canlılar, bu ağaçlardı ve dilsiz bir şekilde öylece duruyorlardı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. İlk şok halini atlatan Galen öylece durdu ağaçların arasında. Bilinmezlik denen dünyanın en büyük işkence odasına hapsolmuştu. İlk başta korkunç bir kâbus gibi hissettiği durum her saniye soğuk ve karanlık bir gerçeğe dönüşüyordu. Pia artık yoktu. Kızı almışlardı. Alef yanılmamıştı.

Tam o sırada çok ilginç bir şey oldu. Adamın hissettiği korkuya eşlik eden tüm gürültüler bir anda susmuştu. Tıpkı bir arabanın motoru kapandığında oluşan sessizliği andırıyordu. Galen'in beyni bir anda motoru kapamıştı. Ayakta durabilmesini sağlayan tüm kemikleri ve kasları sanki ne yapacaklarını bilmiyormuş gibi olduğu yerde yığıldı. Ağaçlar ise her zamanki sessizlikleriyle adamı izlemeye devam etmişlerdi.

Bölüm 96

Devin ve Yerde Yatan Sahte Sevgilisi

Nefesindeki oksijendi,
içimdeki ateşi yakan...

O kadar uzun zamandır insanlardan nefret ediyordu ki şu an içinde hissettikleri daha önce pek de deneyimlemediği hislerdi. Yıllarca beyninde, kutusunun içinde saklı duran nörotransmitterler sanki bir anda ortaya çıkmış gibiydi. Atlas kendini çok iyi hissediyordu. Aslında her şey muazzam bir hızla gerçekleşmişti. Ambardan çıktıktan sonra tam üç saat içinde Neon için çok gizli ve önemli bir operasyonu başarıyla tamamlamıştı. Emanet şu an olması gereken yere, evine doğru dönüyordu.

Atlas ve en çok güvendiği iki optogen özel uçakla hedef bölgenin en yakınındaki hava alanına inmişlerdi. Bu sırada koordinatların iletildiği Neon çoktan bölgeyi ve kulübeyi uydu üzerinden incelemiş ve analiz etmişti. Ormanın sınırlarına kadar helikopterlerle gelen optogenler bundan sonrasını dikkat çekmemek adına yürüyerek gitmişti. Kulübenin üzerinde sessizce dolanan *drone'lardan* kendilerine sürekli anlık bilgiler iletilmişti. En sonunda kulübeyi bulup hızlı bir inceleme yaptıklarında içeride yaşlı bir adamı ve Tesla'yı gördükleri an operasyonun kaderi netleşmişti.

Atlas kendini çok daha zor koşullara hazırlamıştı ama N0R10'u almak inanılmaz kolay olmuştu. Daha sonra kızı alıp Alhazen ve diğer kraniallere teslim etmişti. Şimdi onlar Neon'un merkezine doğru uçarlarken Atlas her zaman olduğu gibi kalan pislikleri temizlemek için kalmıştı. Çünkü acele davrandıkları için arkalarında çok fazla iz bırakmış olma ihtimalleri vardı. O nedenle temizlemeye en kirli yerden başlamaya karar verdi.

Karanlığın içerisinde sessiz bir şekilde duran ambarın kapısına geldiğinde saati 22.02'yi gösteriyordu.

Devin, elleri arkasından kelepçeli bir şekilde yerde yan bir şekilde yatıyordu. Ağzından ve burnunda süzülen kanlar yanağını dayadığı betonun üzerinde kurumuştu. Yarı açık gözlerinden yerde sırt üstü yatmakta olan Kant'ı görebiliyordu. Aralarındaki mesafe en fazla bir metre sayılırdı. Üzeri terli çıplak adam sigara içip dumanını ambarın tavanına doğru üflüyordu. Dumanın yükseldiği tavandan kendilerini çeken bir kamera olsa, sevişmeleri az önce bitmiş bir çift gibi gözükürlerdi. Devin tek bir şeyden emindi. Sonu, öldürdüğü yaşlı sapık gibi olacaktı.

Dev gibi adam gittikten sonra Kant bir sürü telefon konuşması yapmıştı. Telefonda duydukları her neyse adamın canını oldukça sıkmışa benziyordu. Devin'i kelepçesini kalın bir demir parçasına kilitleyerek hangardan çıkmıştı. Yaklaşık üç saat sonra döndüğünde elinde içinde alkol şişeleri olan bir poşet tutuyordu. Devin, adamın dikkatini çekmemek için elinden geleni yapıyordu ama Kant'ın içkiyle atamayacağı bir öfke vücudundan çıkmak için çırpınıyordu. İlk şişeden sonra cehennem geri dönmüş, adam elindeki boş şişeyi Devin'in yüzünde parçalayarak başlamıştı.

Saatlerce dayak yiyen vücudu yerde yatıyordu. Betonun üzerinde yer alan sol yanağı ve kafası uyuşmuştu. Ama kafasını sağa çevirecek bir enerjisi bile yoktu. Sadece vücudunda ara sıra kendiliğinden atma hareketi gerçekleşiyordu. Bilinci iyice bulanık olan Devin "Can çekişiyorum herhalde" diye düşündü. Çünkü yaşlı sapığı bu hale soktuğunda, adamın vücudunda da benzer hareketler olmuştu. İlk kez ölümün bir çözüm olabileceğini anlıyordu. Vücudunda kolay kolay geri döndürülemeyecek hasarları vardı. Zaten yanındaki psikopat, kendisini öldürmeden bırakmayacaktı. İçinde hafif bir titreme yaşadı. Öleceğini anlayınca insanın aklına tüm günahlarının gelmesinin bir açıklaması olmalıydı. Tüm bu derin düşünceler içerisindeyken

ambarın kapısının açıldığını duydu. Ama ne kendi vücudu ne de Kant'ın vücudu bu sese bir tepki verebilmişti. Polis, dudakları arasında çoktan bitmiş olan sigara ile yerde sızmış bir şekilde uyuyordu.

Atlas içeri girdiğinde az önceki keyifli hali bir anda ortadan kaybolmuştu. Emniyet kısmındaki operasyonu yönetmesi için seçtikleri adam tam anlamıyla bir baş belası çıkmıştı. Yerde yatan iki adamın başında durdu. Aslında uygulayacağı protokol belliydi. Ama Atlas bu sefer protokole doğaçlama katacaktı. Kenardaki anahtarları alarak Devin'in kelepçelerini çözdü. Yanına oturdu ve elini hafifçe sol yanağı ile beton zeminin arasına koyarak adamı hafifçe doğrulttu. Bu hareket Devin'i o kadar rahatlatmıştı ki adeta yanağındaki bu kutsal eli öpmek istedi. Bir miktar su getirip Devin'e içirmeye çalıştı. Ama adamın ağzının içinde hissettiği tek şey kanındaki demir tadıydı. Atlas, Devin'in yanına oturdu.

"Yaşadıkların için üzgünüm. Bu kadar acı çekmene hiç gerek yoktu. Bu arada adım Atlas. Hayatımda ilk kez birine söz verdim ve o sözümü de tuttum. Almamız gerekeni aldık ve Galen hâlâ hayatta."

Atlas yerde sızmış bir şekilde yatan Kant'a bakıyordu. Bu kadar günah işleyen bir ruhun, bu denli huzurlu uyuması canını sıkmıştı. Yerinden kalktı. Kant'ın ceketinin cebinden sigara paketini çıkardı ve hiç açılmamış alkol şişelerinden birini aldı. Tekrar Devin'in yanına oturdu. Çakmakla yaktığı sigarayı adamın kan içindeki patlamış dudakları arasına yerleştirdi. Alkolün kapağını açıp Devin'in önüne koydu ve sigarayı yakmak için kullandığı çakmağı da şişenin yanına bıraktı.

"Cehenneme inanır mısın Devin?" dedi. Sonra da devam etti. "Ben inanırım. Özellikle de ateş benim elimdeyse."

Devin o kadar perişan bir haldeydi ki sigara dumanı bile adamın ağzından içeri girmek istemiyordu. Hafif soluk alış verişi-

ne kapılan bir miktar duman ise akciğerlere doğru yola çıktığında adam öksürmeye başladı. Sanki akciğerinin etrafı içi cam kırıklarıyla dolu bir poşetle sarılmıştı. Hem öksürük hem de acı tekrardan canlı olduğunu hissettirdi. Vücudunda kalan son enerjiyle dizlerinin üzerinde sürünerek hemen yanında yatmakta olan Kant'ın yanına gitti. Bacaklarındaki müthiş acıya rağmen onları açarak adamın göğsüne oturdu. Üzerine binen ağırlık Kant'ın gözlerini açmasına neden oldu.

Polisin gördüğü ilk görüntü bir şişeden yüzüne dökülen alkoldü. Rüya ile gerçeğin arasına sıkışmış bir şekilde ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Alkolle uyuşmuş beyni, içindeki durumu analizden çok uzaktı. Devin ise muazzam bir güç harcıyordu. Şişenin büyük bir kısmını döktükten sonra alkolü, kanlı elleriyle adamın yüzüne ve saçına yaymaya çalıştı. Dışarıdan bakıldığında yine sevgili gibi gözüküyorlardı. Kant'ın üzerindeki Devin çakmağa ulaşmaya çalıştı. Bu arada Kant yavaş yavaş kendine gelmeye başlamıştı. "Muhtemelen yetişemeyeceğim" diye düşündüğü anda o kutsal eller çakmağı Devin'in elinin içine bırakmıştı.

Tüm yüzü dağılmış bir insan nasıl gülümserse o kadar içten gülümsemişti Devin. Arkadaki poşete bakarak karşısındaki kutsal devden poşeti istemişti. Adam poşeti de kendisine uzattı. Poşeti oldukça yavaş bir şekilde Kant'ın kafasına geçirdi. Şişenin dibinde kalan alkolü de poşete döktü ve çakmağı yaktı. Ateşi çok sevdiği alkolle buluşturdu. Kant ne kadar bilinçsiz bir şekilde yatarsa yatsın yüzü alev aldıktan sonra yerinden kalkmaya çalıştı. Fakat üzerindeki 90 kiloluk adam nedeniyle bunu yapamadı. Daha da ilginci Devin elleriyle yüzü yanmakta olan adamın boğazını sıkmaya çalışıyordu. Nefret duygusu ölmüş bir vücudu bile diriltebilecek kadar güçlüydü. Alevlerin elini yakması bile umurunda olmamıştı. Diğer taraftan bir anda parlayan alevin gücü Kant'ın dirilmesine yol açmıştı. Tüm vücudu öyle bir fırlamıştı ki yerinden, üzerindeki 90 kiloluk De-

vin'i bir battaniye gibi kenara atmıştı. Elleri yanmış olan Devin büyük bir sırıtmayla adamın çaresizliğini izliyordu. Dağılmış olan burnu naylondan ve adamın yanan etinden gelen kokuyu içine çekiyordu. Kant, ambarın içinde rastgele koşarak çığlıklar atıyordu. Önünü göremediğinden nereye koştuğunu da bilmiyordu. Elleriyle ateşi söndürmeye çalıştı.

Atlas tüm yaşananları ifadesiz bir şekilde izliyordu. Protokolün dışına çıkmanın verdiği garip bir haz vücudunda dolaşıyordu. Kötü insanların doğrudan cezalandırıldığını görmek daha iyi hissetmesine neden olmuştu. Ama mucize bitmemişti. Birkaç dakika önce yerde can çekişen Devin ayağa kalkmış, yürüyen bir ölü gibi Kant'ın yanına gitmişti. Yerde kıvranan adamın tekrar üzerine oturdu. Ellerini, yüzü iyice yanmış adamın boğazına doladı. Kendisinin bile inanamayacağı bir güçle sıkmaya başladı. Sanki Devin'in sağ eli ve sol eli yıllardır birbirini bekleyen iki sevgiliymiş gibi kavuşmak ve birleşmek istiyorlardı. Arada sadece psikopat bir polisin boynu vardı. Yerdeki adam debelendikçe daha da sıkıyordu Devin. Ne kadar süre geçtiğini unutacak kadar kendisinden geçmişti. Sırtına dokunan el ile bir anda kendisine geldi. Altındaki adam çoktan ölmüştü. Adamın boynu ıslakken kuvvetlice sıkılıp bırakılmış çamaşır gibi duruyordu.

Atlas, Devin'i yerden kaldırıp koltuğun üzerine oturttu. Bu kadar dağılmış bir vücudun gösterdiği performans insan fizyolojisinin, yeri geldiğinde sınırları nasıl zorladığına güzel bir örnekti. İçinden böylesine güzel görünümlü bir adamın tanınmayacak hale gelmesine üzüldü. Elini kemerinin tokasına götürdü. Yukarı çekmesiyle açılan tokanın içinde gizli bir hazne çıktı. Atlas kendisi için yıllardır sakladığı iki hapı çıkardı ve su aracılığıyla biraz da zorlanarak Devin'e içirdi. Daha sonra adamın yere uzanmasına yardımcı oldu. Sanki etraflarında insanlar varmış gibi Devin'in üzerine eğildi ve kulağına fısıldayarak konuştu.

"Şu hayatta bildiğim en acısız ölüm şekli bu Devin. Aldığın haplar birazdan uykunu getirecek ve uyuyacaksın. Hiçbir acı çekmeyeceksin. Uykusunda huzurla ölen o yaşlılar gibi öleceksin. Bana kalsa yaşamanı çok isterdim ama bu ölmeni gerektirecek bir hikâye."

Devin az önce içtiği hapların daha önce içtiği ağrı kesiciler gibi olduğunu sanmıştı. Hatta hapı yutar yutmaz ağrısının hafiflediğini bile hissetmişti. İçine dolan umut tekrardan doğmasına neden olmuştu. Küllerinden dirilecekti. Ama karşısındaki devin ağzından çıkan fısıltılar asla duymayı beklediği cümleler değildi. Korku içini titretmeye başlayacağı sırada huzurlu bir uykuya daldı ve bir daha asla uyanmadı.

Bölüm 97

Arachnoid

Bu yaşıma gelene kadar
öğrendiğim en muazzam şey,
tepkisiz kalabilmek.
İnanılmaz kırılmış, şaşırmış ya da
üzülmüş olsam bile
her şeyin olabilirliğini,
herkesin, her şeyi yapabileceğini
kabullenmek.

-Alıntı-

Göz kapakları kapalı olsa da odanın hafifçe aydınlanması uyanmasına neden olmuştu. Gözlerini açtığında günlerdir gördüğü yeşil tavanı gördü yine. Her uyandığında başına gelenlerin bir rüya olmasını umuyordu ama gerçek her defasında yemyeşil bir tavan görüntüsünde sırıtıyordu yüzüne. Uyandığında ağzının içinde oluşan metalik tada hâlâ alışamamıştı. Ne zaman bu tadı alsa kusacak gibi hissediyordu. Muhtemelen gün içinde kendisine verilen çeşitli kimyasal maddelerin yan etkilerini hissediyordu. Pia, gün ve zaman kavramını kısmen yitirmişti. Günlerdir küp şeklindeki büyük bir oda içinde yaşıyordu. Odanın dışarıyı göstermeyen cam duvarlarının içine gömülmüş bir aydınlatma sistemi vardı ve bu duvarlardaki ışık, dışarının aydınlık karanlık döngüsüne göre odanın içini aydınlatıyordu.

"Tıpkı deney hayvanlarına yaptıkları gibi" diye geçirdi içinden. Zira bu hayvanlarda yapılan tüm bilimsel çalışmalarda ortam şartları her zaman standart koşullarda tutulmak zorundaydı. Gerek deneylerin yapıldığı odalar gerekse de hayvanların yaşam alanları genellikle penceresiz odalar olurdu. Çünkü dış ortamın sıcaklık ve aydınlanma döngüsü mevsimlere göre değişiklik göstereceğinden, hayvanın biyolojik ritmini değiştirebilirdi. Bu da deney sonuçlarının etkilenmesi demek olacağından deney hayvanları ile ilgili çevresel parametreler her zaman standart tutulmaya çalışılırdı. Bu mahkûm hayvanlar, dışarıdaki sıcaklık kaç derece olursa olsun sürekli sabit oda sıcaklığında, on iki saat aydınlık-on iki saat karanlık döngüsün-

de, her şeyden izole bir odadaki kafes içinde yaşamak zorunda bırakılırlardı. Tıpkı şu an kızın yaşadığı gibi. Kendisi artık bir deney hayvanıydı ve içinde yaşadığı küp oda da kızın teknolojik kafesiydi.

Yine aynı rüyayla uyanmıştı. Galen ile beraber yurtdışına kaçmayı başardıkları bir rüyaydı bu. Hava kararmıştı ve bir orman içinde ışıkları yanan bir kulübeye doğru yürüyorlardı. Elini tutan adamın yüzünde garip bir hüzün vardı. Sevgilisini, uzun bir süre göremeyeceği bir yolculuğa uğurlayacak biri gibi gözüküyordu. "Umarım sana hazırladığım sürprizi seversin" demişti. Kız, ormanın karanlığında tüm yalnızlığı ile bekleyen kulübeyi hayatında ilk kez görse de sanki burada kendisine ait bir şeyler varmış gibi hissediyordu. Kapıyı çalmadan pencereden içeri baktığında Galen'in kendisine hazırladığı sürprizi görmüştü.

Bir koltukta oturmakta olan yaşlı bir kadın elindeki bir fotoğrafa bakıyordu. Pia, kadını daha önce hiç görmese de kim olduğunu çok iyi biliyordu. Karşısında yıllar önce kaybettiği annesi duruyordu. Tam o sırada, yaşlı kadın kafasını kaldırıp kendisine bakıyordu. Kadının mavi gözleri neredeyse Pia'nın gözleriyle aynıydı ve dünyanın en derin bakışlarına sahipti. Bir anda nereden geldiği belli olmayan iki maskeli adam odaya giriyorlardı ve sonrası tam bir kaosa dönüşüyordu. İçeride yaşananlar sanki bir ekranda gerçekleşiyormuş gibi camın arkasından öylece izliyordu. Sonra patlayan bir silah sesiyle gözleri hemen annesine dönüyordu. Ama az önce annesinin oturduğu koltukta şimdi de tüm çirkinliğiyle Ushan'ın oturduğunu görüyordu. Kalbini tutan adam Pia'ya "Tüm bunların sorumlusu sensin" dermiş gibi bakıyordu. Sonrasında ise omzuna dokunan bir el ile uyanıyordu. Kız gerçek dünyaya uyandığında hep aynı şeyi hissediyordu. Omzuna dokunan el, Galen'e ait değildi. Göremese de bundan oldukça emindi.

Gördüğü rüya, kendisini Galen'den kopardıkları o korkunç günü tekrar hatırlamasına neden oldu. Her şey bir anda olmuş-

tu. Ushan ile beraber Galen'i bekledikleri sırada kapının dışında bir ses duymuşlardı. Tam ayağa kalkacağı an Ushan'ın kalbi üzerinde hafifçe titreyen o kırmızı noktayı görmüştü. Sanki o küçücük nokta birazdan neler olacağını biliyordu ve korkudan titriyor gibiydi. Kızın bakışlarındaki şaşkınlığı fark eden Ushan kızın baktığı yere kafasını eğdiğinde boğuk bir ses duymuşlardı. Az önce titreyen kırmızı noktanın olduğu yerde şu an sessiz bir delik vardı. Yaşlı adamın önce deliğe, ardından Pia'ya bakışı, kızın gözünün önünden asla gitmiyordu. Sanki kalbine giren kurşunu Pia göndermiş gibi bakıyordu. Elleri otomatik olarak kalbine gitse de özgürlüğüne kavuşmuş kan hücreleri adamın parmakları arasından kayıp gitmişti.

Ushan'ın göğsüne giren kurşun her şeyin bittiğinin en net işaretiydi ama kızın vücudu refleksel bir şekilde yaşlı adamın yanındaki şehpa üzerinde duran silaha fırlamıştı. Tam bu sırada siyahlar içinde, maskeli bir adam kendisine doğru koştu ve kızın kafasının üzerine tenis raketi gibi bir cisim tuttu. İşte o an, Pia açısından dünyanın en garip deneyimi gerçekleşti. Tam silahın kabzasını tuttuğu anda kafasının üzerindeki şeyin etkisiyle bir anda ipleri kesilen bir kukla gibi yere yığılmıştı. Dünyanın en saçma hissini yaşıyordu. Bilinci tümüyle açıktı ama vücudunun hiçbir parçasını hareket ettiremiyordu. Sanki ruhu hiç tanımadığı felçli bir bedenin içine hapsedilmişti.

Muhtemelen, Ushan'ı öldüren silahı ateşleyen ikinci maskeli adam gözükmüştü bir anda. Pia adamların eve nasıl girmiş olduğunu bilmiyordu. Maskeli adamlardan biri evin dış kapısını açmış ve kız kapıda tam anlamıyla bir dev olduğunu görmüştü. Adam o kadar büyüktü ki kapının girişinden geçerken kafasını eğmek zorunda kalmıştı. Üstelik diğer iki adam gibi yüzünde maske yoktu. Zaten bu kadar devasa vücuda sahip bir adamın bir maskeyle yüzünü ve kimliğini gizleyebileceğine inanması tam bir saçmalık olurdu. Hiçbir şekilde hareket edemeyen Pia, çaresizce başına gelecekleri bekliyordu. Vücudu hareketsiz kal-

dıkça kalbi daha kuvvetli atıyordu. Sanki bir seviyeye ulaşırsa kızın vücudu bir anda çözülecekmiş gibi. Dev gibi adam Pia'yı bir çantaymış gibi yerden alıp omzunun üzerine attıktan sonra dışarı çıkmıştı.

Kızın gerçek dünyaya dair hatırladığı son şey bir devin omuzundan sarkmış bir şekilde taşındığı andı. Sonrası ise tümüyle karanlıktı. Gözlerini sanki bir başka gezegen ya da zamana ait olan bu küp şeklindeki odada açmıştı ve ilk gördüğü şey yeşil tavan olmuştu. İlk gözlerini açtığı anı o kadar iyi hatırlıyordu ki... Normalde şaşırması ya da duvarları yumruklaması gerekirdi. Ama Pia gözlerini açtığında aklına gelen ilk şey "Kim tavanını yeşile boyar ki" olmuştu. Muazzam bir yorgunluk hissediyordu. Mücadele etmekten tükenen beyni adeta pes etmiş ve her şeyi kabullenmişti.

Sıradan, mükemmel bir hayatı varken bir anda bir mafya lideri ile tanışmıştı. Üstelik bu adam bebekliğinden beri kendisine âşık olan ilginç bir karakterdi. Hemen ardından tüm ailesinin ve yirmi yıllık geçmişinin yalan olduğunu öğrenmişti. Tıpkı yaşadığı eve hırsız girmiş bir kişinin, çaresizce boş odalara baktığı gibi bakmıştı elinde kalan boşaltılmış hayatına. Sahip olduğu tüm geçmiş çalınmış, geriye kullanabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Bir abisinin olduğunu öğrenmesi ile abisini kaybetmesi arasında sadece birkaç dakika geçmişti. Yirmi yılını acımasızca çalan hayat, kendisiyle dalga geçer gibi avcunun içine sadece on dakikalık bir geçmiş bırakmıştı. Hemen ardından Alef'i alarak kıza taşıyamayacağı büyüklükte bir acı yüklemişti. Ama tüm bunlar sadece bir başlangıçtı. Âdeta bir kanun kaçağı gibi yollara düşmüştü. Yeraltı dünyasının en tehlikeli insanı gözünün önünde kalbini tutarak dünyanın en romantik ölümünü yaşarken, kendisi çılgın bir senaristin elinden çıkmış bilim kurgu senaryosu içerisine hapsedilmişti. Artık ne şaşıracak ne de mücadele edecek tek bir enerji molekülü kalmıştı. Kelimenin tam anlamıyla hayattan bıkmıştı. Bir canlının yaşayabileceği en

büyük dram olan ölüm fikri bile kızı korkutmuyordu. Hatta yaşadıkları böyle devam edecekse, ölmek tüm bu işkenceyi sonlandıracak ideal bir alternatif bile olabilirdi.

Kızın beyni, şu an uzandığı yatakta uyandığı ilk güne gitti. Nasıl bir yerde olduğunu anlamaya çalışırken dünyanın belki de en önemli kişisi odasına girmişti. Tabi o sırada bunu bilmiyordu. Adam her ne kadar sakin konuşmaya çabalasa da yüzünde garip bir mutluluk ve heyecan ifadesi vardı. Pia bu adamı ilk gördüğü andan itibaren hiç sevmemişti. Çünkü şu an içinde bulunduğu durumun nedeni bu kişiydi. Ama Noah'ın kendisine oldukça açık ve bilimsel bir dille anlattığı şeylerde dürüst olduğuna inanıyordu. Noah, ilk cümlelerini Pia'nın anadilini kullanarak kurmaya çalıştı. Fakat bu konuda çok iyi olmadığından konuşmasına daha iyi bildiği İngilizce ile devam etti. Görünen o ki karşısındaki kız açısından bu durum bir sorun olmayacaktı.

"Şu an Neon'a ait en gelişmiş laboratuvarda çok özel bir oda içindesin. Gerek üzerindeki kıyafet gerekse de odanın kendisi tümüyle fizyolojik verilerini toplamaya yönelik tasarlandı. Asla hiçbir zarar görmeyeceksin. Bizler dünyanın daha güzel bir yer olması için çalışan bir grup bilim insanıyız sadece."

Adamın son cümlesiyle beraber kızın gözünün önüne Ushan'ın eli kalbinde, cansız görüntüsü gelmişti. Sonuçta yaşlı adamın yüzünde oluşan bu şaşkınlığın nedeni kesinlikle bilim olamazdı. Noah ise anlatmaya devam etmişti. Pia ve Alef'in, Neon'un en önemli iki bilim insanı olan Eva ve Yo Kan'ın öz çocukları olduğunu söylemişti. Gerek Alef gerekse de kızın üzerinde birtakım bilimsel inovasyonların denendiğinden bahsetmişti. Konuşma sırasında Noah'ın, Pia'ya bakışlarındaki hayranlık, kızı bir miktar rahatsız etmişti. Noah sanki çok beğendiği ünlü bir insanla konuşuyormuş gibiydi. Bir ara Pia'ya yaklaşıp kızın ellerini avuçlarının arasına aldı.

"Bizim için çok kıymetlisin. Çünkü sen bize geçmişten gelen bir mucizesin. Cehalet ve karanlığa karşı kazanacağımız zaferin

anahtarı içinde bir yerlerde gizli ve biz de bu anahtarı bulmak zorundayız."

Adamın cümlesi belki devam edecekti ama kızın ellerini geri çekmesi ile yüzünde devasa bir hayal kırıklığı oluşmuştu. Muhtemelen bir sürü şey anlatacaktı ama bir anda susmayı tercih etti. Havada asılı kalan suskunluk Pia'nın kesinlikle tercih edeceği bir şeydi. Artık tek bir bilgi ya da gelişme duymak istemiyordu. Zira beynine giren her bilgi, nöronlarına batan sivri uçlu bir cisim gibiydi. Kızın yüzündeki ifadesizlik karşısında Noah oldukça duygusuz ve soğuk bir cümleyle havadaki sessizliği bozmuştu.

"Sormak istediğin bir şey var mı?"

Normalde Pia gibi bilime aşırı meraklı bir kızın soracak tonlarca sorusu olurdu. Muhtemelen adam da tüm bu soruları cevaplamak için heyecanla bekliyor gibiydi. Zira enerjisi bir miktar düşmüş gibi gözükse de anlatılacak çok şeyin olduğu belliydi yüzünden. Ama kızın içinden ne konuşmak ne de dinlemek geliyordu. Kendisini ölmüş ve hiç istemeyeceği yeni bir hayata uyanmış gibi hissediyordu. Tüm hareketlilikten, tüm değişimden ölesiye yorulmuştu. Artık ne olacağı umurunda bile değildi. Kızın ağzından ruhsuz bir tonda "Ne zaman gidebilirim" sorusu çıkmıştı. Bu ruhsuz soru Noah'ın yüzünde oluşan bir gülümseme ile âdeta bir ruha bürünmüştü.

"Aradığımız şeyi bulduğumuzda gitmekte özgürsün. Ama o gün geldiğinde, kalmak isteyeceksin. Güven bana" dedi ve odayı terk etti.

O günden sonra Noah'ı bir daha görmedi. Her gün saatlerce türlü türlü deneylere maruz kalmıştı. Bu deneyler, geçmişi 1980'li yıllara uzanan saçma psikolojik testlerden, kızın hayatında hiç görmediği cihaz ve tekniklerin kullanıldığı uygulamalara kadar uzanan bir çeşitlilikteydi. Kimi zaman saatlerce boş bir tabloya bakması istenirken bazı deneylerde canını yakacak

uygulamalar oluyordu. Vücuduna verilen bazı ilaçlar deli gibi kusmasına neden olurken bazı teknolojik cihazlarla yapılan ölçümler sonrası zihni dağılacakmış gibi hissediyordu. Ama tüm bu işkenceye zamanla alışmıştı. Çünkü zaman tüm alışkanlıkların hammaddesiydi.

Yattığı yerde yan tarafa dönen kız, kolunun üzerindeki ağsı motifleri yakından inceledi. İlk başlarda oldukça garipsediği bu kıyafete fazlasıyla alışmıştı. Kendisini süper kahraman kostümü giymiş gibi hissediyordu. Yüzü de dahil olmak üzere vücudunun tamamını saran file görünümünde bir kıyafetti bu. *Arachnoid* adlı bu giysi Neon mühendisleri tarafından özel tasarlanmıştı. Kesinlikle adını hak eden bir görünüme sahipti. Zira *arachnoid* kelimesinin anlamı "örümcek ağı" demekti. Tüm vücudunu saran bu kıyafet de modacı bir örümcek tarafından tasarlanmış gibiydi. Noah konuşmaları sırasında kullandıkları teknolojiden büyük bir gururla bahsetmişti. Birbiri üzerinden geçen oldukça ince ipliksi yapıların her birinin kesişme noktasında çok fonksiyonlu bir elektrot bulunmaktaydı. Bu elektrotlar bulunduğu bölgenin fizyolojik yanıtlarını alabilecek şekilde tasarlanmıştı. Bu sayede kızın vücudunun her bir noktasından gelen veriyi anlık bir şekilde işleyebiliyorlardı. Elektrofizyolojik ölçümlerin ne kadar zor olduğunu çok iyi bilen Pia üzerindeki teknolojiye hayran kalmıştı.

Teknolojisi bir yana, kullanım açısından da inanılmaz rahat bir tasarımdı. Ağsı görünümdeki ipliksi yapıların arasındaki açıklıklar kimi yerlerde oldukça genişken kimi yerlerde inanılmaz daralıyordu. Bacaklarını saran filenin aralıkları, içine küçük bir bozuk paranın sığabileceği kadar büyükken kafasının üzerindeki aralıklar en fazla bir toplu iğne ucunun girebileceği kadar dardı. Çünkü beyinden alınacak elektrofizyolojik data çok önemliydi. Zaten bu nedenle kızın saçlarını kökünden kesmişlerdi. Küp şeklindeki odada uyandığında ilk hissettiği bu olmuştu. Sanki kafasında bir hafiflik var gibiydi. Elini kafasına

götürür götürmez saçları yerine ağsı bir yapıya dokunmuştu. İleri düzey bir laboratuvarda bir deney hayvanı gibi tutsak tutulsa da Pia'nın en çok merak ettiği şeylerden biri de üzerindeki bu kıyafet ile nasıl göründüğüydü. Bulunduğu yerde ayna ya da görüntüsünü yansıtacak hiçbir şey yoktu. Derisinin bütün yüzeylerine işlenmiş gibi gözüken kıyafette nasıl bir malzeme kullanılmışsa kıyafeti vücudunun bir parçasıymış gibi hissediyordu kız.

* * *

Pia'nın yeşil tavana baktığı sırada İlias, çimenlerin üzerine uzanmış mavi gökyüzünü seyrediyordu. Huzur denen his âdeta damarlarının içinde dolaşarak tüm vücuduna yayılıyordu. Yeşil ile mavinin kesişim noktasında doğanın sessizliğini dinliyordu. Bugün evdeki herkes çalışmak için merkeze gitse de İlias, Coccyx ile konuşarak evde kalmak istediğini söylemişti. Zira artık takip edecek bir şey kalmamıştı ve bu zafer anını doyasıya yaşamak istiyordu. İlk başta yaptıkları saldırı sonrası, şirketin güvenlik duvarının inanılmaz hızlı ve çok daha güçlü bir şekilde toparlanması oldukça canını sıkmıştı. Hatta uzun bir süre saldırıyı gerçekleştiren hiç kimse karşılarındaki bu gizemli güç nedeniyle huzurlu bir uyku uyumamıştı. Ama birkaç gün sonrasında İlias'ın ulaştığı haberler inanılmazdı. Galen'in teknoloji şirketi İnkha'ya yapılan polis baskınında, uyuşturucudan kadın ticaretine kadar birçok suç unsuruna rastlanmıştı. Soruşturma genişledikçe bu karanlık yapılanmaya yönelik yeni keşifler yapılmıştı. Başta İnkha olmak üzere Galen'in bütün şirket ve mal varlıklarına el konulmuştu. İlias doğru düzgün eşyası olmayan, oldukça sıradan evini terk etmek zorunda kaldığı günü hatırladı ve içinden ilahi adalet mekanizmasındaki hıza teşekkür etti.

Şirketin yöneticisi pozisyonundaki Galen ve Devin adlı kişilerin işlediği suçlar, kaçırdıkları ve öldürdükleri insanların adları gibi bir sürü liste ülkenin gündemine bomba gibi düşmüştü.

Bu karanlık organizasyonla işbirliği yaptığı düşünülen birçok polis hızla görevden alınmıştı. Polis, resmi bir açıklama yapmasa da emniyet içindeki bu gizli örgütlenmenin liderinin Kant adında bir polis olduğu bilgisi medyaya sızdırılmıştı. Medyada yer alan haberlere göre Kant ve şirketin ortaklarından Devin'in oldukça yakın iki arkadaş olduğu söyleniyordu. Operasyon sonrası polis bu ikiliye bir türlü ulaşamamıştı. Yapılan incelemelerde Devin, en son İnkha'dan kelepçeli bir şekilde çıkarken görüntülenmişti. Fakat Kant, Devin'i diğer şüphelilerden ayırarak olay yerinden kendi kullandığı bir polis aracıyla uzaklaştırmıştı. Tüm bunlar doğrultusunda, ikilinin beraber yurtdışına kaçtığı düşünülüyordu. En tepedeki isim olan Galen ise daha operasyonlar başlamadan önce ortadan kaybolmuştu ve halen izine rastlanmamıştı.

İlias, Galen ve adamlarından ölesiye nefret ediyordu ama ilahi bir güç eline bir kalem verse ve "Bu kişileri istediğin gibi cezalandır" dese muhtemelen bu kadar başarılı bir kurgu yapamazdı. Öyle bir intikam almıştı ki tüm gücüne rağmen Galen de kendisi gibi kaçmak zorunda kalmıştı. İnternet üzerinde tonlarca haber, komplo teorileri ve spekülasyonlar vardı. Bundan daha büyük ve daha güçlü bir rezillik olamazdı. İlias kendi yaptıkları girişimin bu işte ne kadar katkısı olduğunu bilmiyordu ama içinde bir his her şeyi başlatanın bu saldırı olduğunu söylüyordu.

* * *

İlias'ın gökyüzüne baktığı sırada, kilometrelerce uzaklıktaki Perit, bir armut ağacının dalında oturmuş, bir yandan armut yiyip bir yandan manzaranın tadını çıkarıyordu. Temiz havanın her bir molekülünü içine çeken adam, ağacın her yıl yoktan var ettiği armutları sanki ilk kez görüyormuş gibi izliyordu. Hiçbir karşılık beklemeden bu kadar mükemmel ve doğurgan olan bir doğaya hayran olmamak mümkün değildi. Ama bu güzellik insanların umurunda bile değildi. "Zavallı doğa. Çocukların o

kadar aç ki her tarafından iliğini kemiğini kurutuyorlar" diye geçirdi içinden.

Perit, otostop çektiği bir tır ile başladığı yeni yolculuğunda, hayatının geri kalanını sadece tır sürerek geçirebileceğine inanmıştı. Ama bir sabah hiç bilmediği bir yerde inmek istemişti tırdan. Tırın sahibi geveze adam, kendisini vazgeçirmek için epey uğraşsa da kurduğu cümleler hiçbir işe yaramamıştı. Doğanın içine saklanmış gibi gözüken bir köyün yanından geçerken inmişti araçtan. Kısa bir süre önce birçok öğrencinin hayranlık duyduğu başarılı bir akademisyen olan bu adam, şimdi köydeki ürün toplama işlerinde günlük olarak çalışan bir insana dönüşmüştü. Uyumak için çalıştığı evlerin ahır ya da deposunu kullanan kimliksiz bir insandı.

Köylüler ilk başta korktukları bu garip görünümlü adamı kısa zamanda çok sevmişlerdi. Çünkü bu adam âdeta kendini parçalarcasına çalışarak iki-üç kişinin yapacağı bir işi tek başına yapıyordu. Üstelik kendisine ne verilirse onunla yetiniyordu. Hakkında çok fazla dedikodu vardı. Kimisine göre hapisten kaçmış bir suçluydu ve polisten saklanmak için köye sığınmıştı. Bir başkasına göre okumaktan kafayı yemiş zengin bir şehirliden başka bir şey değildi. Çünkü fakir olsaydı emeğinin hakkını bilir ve sonuna kadar isterdi. Perit ise bu fikirlerin hiçbirisini ne duymuştu ne de umursuyordu. Dünyada olup biten hiçbir şeyi merak etmiyordu. Kafasında inanacağı bir senaryo kurmuştu ve tüm hücreleriyle buna inanıyordu. Bu uydurma senaryoya göre, Meryam bir şekilde ortaya çıkmıştı ve tüm aile Peritsiz mutlu bir şekilde hayatlarına devam ediyorlardı. Geri kalan günlerini tümüyle bu basit kabullenme üzerine inşa etmişti. Başka hiçbir şey düşünmek istemiyordu. Zaten o nedenle deli gibi çalışıyordu. O kadar ağır bir iş yapıyordu ki beyninin düşünmesine imkân sağlayacak tek bir enerji molekülünü bile vücudunda barındırmak istemiyordu.

* * *

Perit'in baktığı armutlardan biri dalından ayrılıp kendisini yerçekiminin kollarına bıraktığı sırada, tahta bir masanın üzerinde uyumakta olan Galen'in dirseği yanındaki bardağın yere düşmesine neden olmuştu. İntihara zorlanan bardağın yere çarpıp parçalanması ile oluşan çığlık adamın uyanmasına neden olmuştu. Bir süre önce Perit'in yaşadığı depresyonun çok daha karanlık bir rengini yaşıyordu. Tüm mücadelesine rağmen hayatı, olabilecek en kötü senaryoyu filme dönüştürmüştü. Pia'yı ve tüm yakınlarını kaybetmesinden kaynaklanan, taşımak zorunda olduğu muazzam bir acı ile yaşamak zorundaydı.

Pia'yı evde bulamadığında dünyanın en saçma yerlerinde kızı arayıp durmuştu. Sonrasında kulübeye dönen Galen, yurtdışında kullanmak için yanına aldığı yeni telefonunu ve hattını kullanarak Devin'i aramıştı. Adama halen ulaşılamıyordu. Hızlı bir internet araması yaptığında hem kendileri hem de şirket hakkında bir sürü garip bilgiler okumuştu. Ne yapması gerektiğini bilmese de ne yapmaması gerektiği çok açıktı. Şu an kesinlikle ortalıkta gözükmemesi lazımdı. Çünkü yurt çapında aranan önemli bir suçlu olarak gözüküyordu. Kulübenin yakınlarında bir yere açtığı mezara manevi babası Ushan'ı gömdü. Mezarın başında saatlerce ağladı. Ushan'a mı ağlıyordu yoksa babasının bedeniyle beraber toprağın altına gömdüğü umutlara mı, bilmiyordu. Sakinleşmeye ve çözüm bulmaya çalıştı.

Günler geçtikçe haberlerde daha fazla detaylar verilmeye başlanmıştı. Devin ve beraber yurtdışına kaçtığı iddia edilen polisin resimleri her yerde karşısına çıkıyordu. Yine bu haberlerde Galen'in de benzer bir şekilde kaçmış olabileceği söyleniyordu. Devin'in böyle bir polis arkadaşı yoktu ve birçok iddia uydurmaydı. Görünen o ki karşısındaki bu büyük güç her detayı çok ince düşünmüş ve ona göre hazırlamıştı. Öyle ki, geçmişlerinde yer alan birtakım suçlarla, bir sürü alakasız olay çok zeki bir şekilde birbirlerine bağlanmıştı. Ushan ve Galen'in büyük emeklerle inşa ettiği imparatorluktan geriye sadece bir kulübe

kalmıştı. Sadece birkaç günde tüm imparatorluğunu yıkan bu güce karşı yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ama bir şey yapmak zorundaydı.

Uzun bir süre kendisini öldürmeyi düşündü. Ama Pia'nın nefes alma ihtimali bile buna engeldi. Polise gidip kimlerin Pia'yı kaçırıp kendisine tuzak kurduğunu anlatmayı kafasından geçirdi. Ama bu girişimi sadece hapse girmesini hızlandıracak bir hata olurdu. Zaman içerisinde kulübede beklemenin akıllıca olduğuna kendisini inandırdı. Çünkü Pia'yı kaçıran kişiler bu kulübenin varlığından haberdardı ve belki bir gün buraya tekrar gelirlerdi. Peşlerindeki gizemli güç ile ilgili bilgi toplamaya çalıştığı sırada bir anda aklına Alef'in notları gelmişti. Belki de bu notlarda çok önemli bilgiler yazıyordu. Umutsuzluğun merkezindeki her insan gibi sıradan şeylere anlam yükleyen Galen hızla arabayı bıraktıkları yere gitmişti.

Pia ile beraber gizledikleri araba hâlâ aynı yerde duruyordu. Notları eve taşıyan Galen tüm yazılanları hiç ara vermeden okudu. Son gün, tüm ders notlarına çalışmak zorunda olan bir öğrenci gibiydi. Pia ile ilgili okuduğu birçok bilgi ağlamasına neden olmuştu. Alef gerçekten bir bilim insanı titizliğiyle her şeyi not etmişti. Fakat Neon hakkında yazılan şeylerin çoğu tahmindi ve nerede olabilecekleri hakkında bir bilgi içermiyordu. Eline aldığı dosyaların birini okurken inanılmaz bir şey gerçekleşti. Alef'in notları arasında Pia'yı arayan Galen, hiç ummadığı bir insanı bulmuştu. Zamanında sahip olduğu tüm teknolojik imkânlarla bulamadığı Meryam, her şeyini kaybettiği bir sırada elindeki kâğıtların üzerinde karşısına çıkmıştı.

Alef'in "Metamorfoz Protokolleri" adını verdiği birkaç dosyada tüm ayrıntılar vardı. Aslında adam bu mahzeni, kendisini insanlardan izole edip metamorfozunu tamamlamak için tasarlamıştı. Mahzenin planları, gizli geçitler, giriş ve çıkışa dair tüm bilgiler, açık bir şekilde yazılıydı. Bu durumda Galen'in aklına tek bir soru gelmişti. "Meryam hayatta mı?" Devam eden say-

falar sanki adamın sorusunu duymuş gibi cevap vermişti. Zira bu mahzende altı ay yetecek yiyecek stoku ve sınırsız su kaynağı vardı. Bu durumda eğer Alef tarafından zarar verilmediyse, kız büyük bir ihtimalle kurtarılmayı bekliyordu.

Bir an Pia ile beraber evde kaldıkları anları hatırladı. Her yerde aradıkları Meryam'ın, bastıkları döşemenin hemen altında olması dünyanın en ironik durumlarından biri olabilirdi. Bir ara deli gibi aradığı kızı keşfetmesi bile Galen'in ilgisini çekmemişti. Zira Pia'nın olmadığı bir denklemde Meryam kesinlikle etkisiz bir elemandı. Ayrıca kızı kurtarmak için giderse yakalanma ihtimali de vardı. Bununla beraber, kızı kurtarsa bile onunla ne yapacağını bilmiyordu. Tüm bunlara rağmen gidip kızın cesediyle karşılaşması ise olabilecek en kötü senaryo olurdu. Üzerindeki suçlamalara bir de Meryam'ın ölümünün eklenmesini istemezdi.

* * *

Galen'in dirseği ile intihar eden bardağın yere çarpıp kırıldığı sırada Meryam uykusundan hızla kalkarak odanın köşesine koştu ve midesinin içinde olan her şeyi dışarı çıkardı. Aslında midesinde o kadar az şey vardı ki bu kadar ısrarla dışarı çıkmak isteyenin ne olduğunu gerçekten merak ediyordu. Tüm bu kusmalar karnındaki bebeğin varoluş işaretleriydi. Beyin gerçekten çok ilginç bir organdı. Yaşadığı her deneyim geçmişinden bir anıyı hatırlamasına neden oluyordu. Tesla, kusmaktan nefret eden Meryam'a hamilelik dönemindeki bu süreci anlatmaya çalışmıştı.

"Aslında olayın mantığı çok basit Meryam. Normalde beynimizin hemen altında beyin sapı diye bir yapı var. Vücudumuzun kusma merkezi aslında burada (*medulla oblongata*) yer alıyor. Şimdi beynimiz, biliyorsun çok özel bir yer. O nedenle de çok iyi korunması lazım. Bunu yapan da kan-beyin bariyeri dediğimiz bir sistem. Bu yapı sayesinde kanda dolaşan her şey öyle kafasına göre beyne giremiyor. İşin ilginci, beyin kendisini

bir bariyerle korumaya dikkat ederken beyin sapındaki kusma merkezini koruyan hiçbir şeyin olmaması. Neden biliyor musun? Çünkü bu bölgenin amacı zaten kanımızdaki ve beyin omurilik sıvısındaki toksinleri kontrol etmek. Eğer olur da istenmeyen bir şeye rastlarsa hemen kusmamız için emir gönderiyor. Normalde hamilelik döneminde bir hormon (*insan koryonik gonatropin-hCG*) aracılığıyla bu bölgenin hassasiyeti önemli bir şekilde artıyor" (47).

Bir bardak su ile boşalan midesini dolduran Meryam, Tesla'nın sesini kafasının içinde duyuyordu. Sese odaklanabilmek için gözlerini kapadı. Zira geçmişten gelen bu sesler sayesinde karanlık yalnızlığı bir miktar da olsa azalıyordu.

"Bak şimdi, özellikle ilk üç ay bebeğin sinir sistemi gelişimi açısından inanılmaz önemli ve en ufak bir toksin ya da zararlı maddenin etkileri bebek için kalıcı hasar yaratabilir. İşte bu nedenle beyin hassasiyet seviyesini en üst noktaya çekiyor. Âdeta her şeye kuşkuyla yaklaşan bir psikopat gibi davranıyor. Gördüğü en ufak şeyde bile ortalığı ayağa kaldırıp seni deli gibi kusturabilecek bir güce sahip. Aslında burada beynin yaklaşımı çok basit. Fetüsün gelişimi açısından oldukça ince ayarların yapıldığı bu dönemde, beynin, ağzından içeri çok fazla bir şey sokmanı istemiyor. O nedenle hamileler bir dönem iştahsızlık, bulantı ve kusma hissi yaşarlar. Bununla beraber koku alma hissini de artırır. Böylece sana zarar verme olasılığı olan bir maddeyi kokusundan daha iyi tanıyabilirsin. Yani ablacağım, söz konusu genetiğin ve soyun devamı olduğunda beyin işini asla şansa bırakmaz."

Aklına gelen anılar nedeniyle duvara yaslanarak oturan Meryam'ın gözünden bir damla yaş aktı. Sanki az önce içtiği su bile acı dolu bu vücutta yaşamak istemiyormuş gibiydi. Ama kız korkmuyordu artık. Zaman denen illüzyon bu hayata bile alışmasını sağlamıştı. Bununla beraber son günlerde anlam veremediği bir his vardı içinde. Özellikle gördüğü bir rüyadan

çok etkilenmişti ve içinde buradan kurtulacağına dair garip bir umut büyümeye başlamıştı. Rüyasında, evin içindeki sesleri aktaran hoparlörlerden bir anda Meryam'ın çok iyi bildiği bir şarkı çalmaya başlıyordu. Düğünlerinde Perit ile beraber ilk dansı yaptıkları bu şarkı, karanlığın içinde tanıdık bir dostun sesi gibi çıkmıştı. Ne olduğunu anlamayan kız, yatağında doğrulduğu sırada hoparlörlerden Perit'in sesi gelmeye başlıyordu.

"Hayatımın en büyük hatasını yaptım Meryam. Bunun cezasını da fazlasıyla ödedim. Ne olur bize bir şans daha ver. Ben bu şansı hak etmesem de oğlumuz hak ediyor. Lütfen. Bir daha ayrılmamak üzere. Benimle dans eder misin?"

Meryam duyduklarının şaşkınlığı içerisinde heyecanla yattığı yerden fırlıyordu. Tam bu sırada muslukların olduğu duvardaki gizli bir kapı ardına kadar açılıyordu. İçeriden gelen ışık, günlerdir karanlığın kalbinde yaşayan Meryam'ı kör edecek kadar şiddetli parlıyordu. Ama Meryam, yoğun ışığın ortasında bir gölge gibi gözüken adamı görüyordu. Nihayet Perit kendisini bulmayı başarmıştı. Ama adam, ışığın içinden çıktığında kızın şaşkınlığı daha da büyüyordu. Çünkü karşısında daha önce hiç görmediği bir adam duruyordu.

"Meraklanma Meryam. Artık bitti. Bundan sonra, sen ve çocuğun özgürsünüz."

Kız ağlayarak hiç tanımadığı bu adama sarıldığı sırada uyanıyordu. Kalbi deli gibi atan kadın, gördüklerinin bir rüya olmasına üzülse de içinde bir yerlerde bu rüyanın gerçeğe dönüşecek bir kehanet olduğuna inanan bir his vardı. Bu his sessiz bir şekilde Meryam'ın kulağına fısıldamaya devam ediyordu.

"Bundan sonra, sen ve çocuğun özgürsünüz."

Bölüm 98

Noah'ın Savunması

Ey oğul,
öyle insanlar göreceksin ki...
Koyunu yemek için tilkiyle plan yapacaklar,
kurtla birlikte öldürecekler,
çobanla birlikte yiyecekler,
sahibiyle birlikte yas tutacaklar ve
hiçbir şey olmamış gibi davranacaklar...

Dursun Fakıh

Noah şatosundan içeri büyük bir sinirle girmişti. Hızlı ve geniş adımlarla yürüyen adam, eğer durursa patlayacakmış gibi hareket ediyordu. Adamın bu kadar sinirli haline daha önce şahit olmamış asistanları ne yapacaklarını bilemediler. İçlerinden en genç olanı Noah'ın adımlarına yetişmeye çalışarak kranial Alhazen'in kendisini toplantı salonunda beklediğini söyledi. Noah bir anda durdu. Adamın bu kadar çevik bir şekilde durabileceğini kestiremeyen asistan, durmak için fazladan birkaç adım atmıştı. Noah'ın asistana bakışı genç adamı yaptığı şeye pişman edecek kadar sertti.

"Bir süre hiç kimseyle görüşmeyeceğim. Arayanın ya da bekleyenin kim olduğu umurumda değil. Hiçbir şekilde rahatsız edilmeyeceğim. Konu ne olursa olsun."

Asistan aldığı cevap karşısında yapabildiği kadar hızlı bir şekilde dizlerinin üzerine eğildi. Noah hepsinin gözü önünde hızla mahzene giden kapıdan geçti. Şu saatten sonra gizliliğin bir önemi kalmamıştı. Bundan sonra güç konuşacaktı.

Her şey bu sabah yapılan aylık rutin toplantının sonunda söz alan bir kranial tarafından başlatılmıştı. Adam özel bir gündemle acil bir oturum talep etmişti. Noah zaten kendisine muhalif olan kranialin bu önerisini "Zaman uygun değil" diyerek reddetmişti. Kendisine vakit kaybından başka bir şey olmayan bu gereksiz toplantıyı bitirip bir an önce Pia'ya dönmek istiyordu. Ama kranial bu isteğinde ısrar etmiş ve önerisiyle ilgili

gizli oylama yapılmasını talep etmişti. Noah açık bir şekilde ret oyu kullandığı için oylama yapmada bir sorun görmedi. Sonuçta Origon'un tavrı bu kadar açıkken kranialler bir şekilde kendisini destekleyecekti. Ama oylama sonunda ekranda gördüğü sonuç günün nasıl biteceğinin bir özeti gibiydi. Bir oy farkla kranialin özel gündem talebi kabul edilmişti.

Neon tarihinde bir Origon'un açıkça negatif görüş bildirmesine rağmen böyle bir sonucun ortaya çıkması çok ender görülebilecek bir durumdu. Görünen o ki tüm vaktini Tufan Planına ve Pia'ya ayıran Noah, hiç beklemediği bir krizle karşı karşıyaydı ve bu krizin sınırlarının nereye ulaşacağını kestiremiyordu. Söz alan kranial, kendisinden hiç beklenmeyen, oldukça sert bir konuşma yapmıştı. Noah'ın birçok noktada kontrolü kaybettiğini, Neon'dan bile gizlediği birtakım operasyonlar yaptığını, hatta çok net yasak olmasına rağmen bir kadınla beraber yaşadığını dile getirmişti. Boşlukta yankılanan cümleler herkesin kanını donduracak kadar soğuk ve güçlüydü.

Noah'a bağlılığı ile bilinen kranialler çok sert sözlerle iddia sahibi adama saldırdılar. Fakat hiç ummadıkları bir şey gerçekleşti. Sessiz bir şekilde oturan kraniallerin bir kısmı bu gruba daha sert sözlerle karşılık vermişti. Tüm bu gürültünün içinde sesi çıkmayan iki kişiden biri Noah, diğeri ise Alhazen'di. Yaşlı adamın yüzünde ne hissettiğini belli etmeyen sert bir ifade vardı. Noah ise ayağa kalkarak "sessizlik" diye bağırdı. Bu kadar yüksek bir ses çıkararak "sessizlik" istemesindeki ironi herkesin dikkatini çekmiş olmalıydı ki tüm kranialler bir anda sessizliğe büründüler.

"Hepsi bu mu? Başka ekleyeceğin bir şey var mı?" diye sordu Noah.

"Var yüce Origon. Uzun bir süredir Eva ve Yo Kan'ın öz kızı incelemeniz altında. Bu konuda konseye hiçbir bilgi verilmedi. Hepimiz buradaki gelişmeleri merak ediyoruz. Diğer taraftan..."

Kranial bir anda boğazının kuruduğunu hissetti. Noah'ın kendisine bakışı âdeta vücudundaki tüm su moleküllerinin buharlaşmasına neden olmuştu. Kenarda duran şişeyle bardağını doldurdu. Su içerken titreyen eli birazdan kuracağı cümlelerin ne kadar zor olduğunun bir göstergesiydi. Etrafına bakıp derin bir nefes alan kranial konuşmaya devam etti.

"Diğer taraftan *Tufan Planı* denilen girişiminizden haberimiz var. Hiçbir Origon kendi hırslarını Neon'un çıkarları önüne koyamaz."

Noah duyduklarına inanamıyordu. Karşısındaki adam Origon'u şaşırtacak çok şey söylemişti ama Tufan Planından bahsetmesi Noah için derin bir şok etkisi yaratmıştı. Çünkü bu planı Dura ve Alhazen dışında kimseyle paylaşmamıştı. Ama kranial konuşmaya ve Noah'ı şaşırtmaya devam ediyordu.

"Değerli kranialler. Neon, çılgın Rabidus zamanında asla telafi edemeyeceği büyük bir hata yaptı. Kranial konseyi olarak bu hatanın tekrarlanmasına izin veremeyiz. O nedenle Origon Noah'la ilgili 'suskunluk oylaması' yapılmasını talep ediyorum. Zira çok açık görülmektedir ki Neon'un bunca yıllık birikimi çeşitli hırslar uğruna tehlikeye atılmaktadır."

Rutin bir toplantı için salona giren Noah, her duyduğu cümle ile daha büyük bir şok yaşıyordu. "Suskunluk oylaması" olarak bahsettikleri süreç Neon tarihinde bir kere bile yaşanmayan bir olaydı. Kurallar gereği, eğer Kranial Konseyi böyle bir karar alırsa Origon'a bir süre tanınacaktı ve bu süre zarfında hakkındaki tüm suçlamalara karşı savunma yapması istenecekti. Savunmanın yetersiz görülmesi durumunda Origon'un suskunluğu için oylama yapılacaktı. Bu oylamada Noah'ın az oy alması demek, elindeki yetkilerin kranial konseyine geçmesi anlamına geliyordu. Normalde Noah, süresi bitene kadar Origon'luğuna devam etse de bu unvan tümüyle sembolik olacaktı. Neon ile ilgili tüm kararlar bu dönemde konsey tarafından alınacaktı. Origon'un konuşma hakkı olmadığı bu döneme "Origon suskunluğu" deniyordu.

Noah'ın kafasındaki taşlar yavaş yavaş yerine oturmaya başlamıştı. Karşısındaki korkak kranialin bunları dile getirebilmesi tek bir şeyi gösteriyordu. Kraniallerin çoğunluğu muhtemelen yeni liderini belirlemişti ve Noah'ı indirecek süreci resmen başlatmışlardı. Noah bu hainlik karşısında deliye dönmüştü. Dünyanın kaderini değiştirecek büyüklükte bir devrim için savaşmaya hazırlanırken, kendi askerleri tarafından saldırıya uğramıştı. Peki, sırtına son hançeri sokacak kişi kimdi? Gözleri bir anda sessiz bir şekilde oturan Alhazen'e döndü. Yaşlı adamın gözleri Origon'un gözleri ile kesişmesine rağmen Alhazen sessiz kalmaya devam etti. Alhazen'in sessizliği Noah için yeterli bir cevaptı ve o an elinde başka bir seçenek kalmadığını anlamıştı. Madem kranialler Neon tarihinde bir ilki gerçekleştirecek cesareti kendilerinde bulmuşlardı, o zaman Origon Noah da kendilerine Neon tarihinde bir ilk olacak şekilde cevap vermeliydi.

Origon ayağa kalkarak salonun bir köşesinde bekleyen güvenlik amirine az önce küstahça kendisini sorgulayan kranialin tutuklanması emrini verdi. Noah'a karşı olan kranialler, Origon'un bu duruma çok kızacağını tahmin edebiliyorlardı ama bu derece delireceğini asla hesaba katmamışlardı. Noah, yapılan haksız uygulamaya yüksek sesle itiraz eden bir başka kranial için de hemen aynı tepkiyi verdi. İki kranialin güvenlik görevlileri zoruyla konsey salonundan çıkarılması odanın içinde devasa bir şok dalgası yaratmıştı. Öyle bir çılgın dalgaydı ki bu, tüm ses dalgalarını bir anda susturmuştu. Şahit olunan çılgınlıktan sonra kimse konuşmaya cesaret edemiyordu. Herkesin gözü konseyin en yaşlı kraniali Alhazen'in üzerindeydi. Yaşlı adam hiç istemediği bir konuşmayı yapmak üzere söz isteyip ayağa kalktı.

"Yüce Origon. Belki söylenmemesi gereken şeyler söylendi, belki yapılmaması gerekenler yapıldı. Nihayetinde daha önce hiç yaşamadığımız bir çıkmaz içine girmiş olduk. Size ve Neon'a hizmet etmekten başka bir düşüncesi olmayan kranialleriniz olarak, bu çıkmazı yine sizin yüce bilgilerinizle aşacağımızdan

şüphemiz yok. O nedenle sizden tek ricamız, size olan bağlılığı her şeyin üzerinde olan kraniallerinizin gönlünü ve beynini rahatlatmanız."

Noah, Alhazen'e büyük bir öfkeyle bakıyordu. Adamın yaptığı tek şey içi boş, süslü cümleler kurmak olmuştu. Oysa asıl yapması gereken kayıtsız, şartsız Origon'un yanında olduğunu beyan etmesi olmalıydı. Ama görünen o ki en çok güvendiği kraniali de bu ayaklanmanın içindeydi. Eğer Alhazen izin vermeseydi diğer kranialler böyle bir girişimde bulunmayı asla düşünemezlerdi. Oysa Dura günler önce kendisini Alhazen'e çok fazla güvenmemesi için uyarmıştı. Noah'ın beyninde bir grup hücre, az önceki iki kraniale yaptığı gibi yaşlı adamı da herkesin gözü önünde tutuklatmak için inanılmaz istekliydi. Ama bunu yapmaya Noah'ın bile gücü yetmezdi. Çünkü Alhazen bir kranialden çok daha fazlasıydı. Derin bir nefes alıp krizi sonlandıracak cümleleri ağzından çıkardı.

"Yapılan tüm suçlamaları reddediyorum ve konuyla ilgili bir ay içinde size yazılı ve sözlü bir savunma yapacağım. Savunmam bitene kadar Origon makamına asılsız iddialarla saldıran iki kranialin tutukluluğu devam edecektir."

Ağzından çıkan cümleler ile kendisi için bir geri sayım başlatmıştı. Ama Alhazen'in konuşmasından sonra bundan başka bir açıklama yapma şansı kalmamıştı. Bu aşamadan sonra yapılacak tek şey Tufan Planıyla ilgili süreci hızlandırıp, saldırmak olacaktı. Eğer bir savaş olursa, kimse liderini değiştirmekle uğraşamazdı.

Toplantıyı terk ettikten sonra şatosuna gelmeden önce ormanda uzun bir yürüyüş yaptı. Hem yapabileceklerini analiz etmişti hem de yaşanılanları Dura'ya nasıl anlatabileceğini düşünmüştü. Sonuçta iki kraniali tutuklattığı için Dura'dan sağlam bir eleştiri alacağı kesindi. Noah'ın ormanda beyin fırtınası yaptığı sırada, toplantı sonrası hemen peşinden çıkan Alhazen konuşmak için şatoya gelmişti. Ama artık bu adama danışacağı ya

da soracağı bir şey kalmamıştı. Alhazen bir haindi. Güvenebileceği tek kişi Dura'ydı. Zaman hızla daralıyordu ve Noah artık harekete geçmek zorundaydı.

* * *

Dura, karşısında bornozuyla oturan adama bakıyordu. Üzerine büyük ve kırışık derili bir kostüm giydirilmiş çocuk gibi oturuyordu. Mahzenden içeri girdiğinde oldukça sinirli olan Noah, uzun süre duştan çıkmamıştı. Sanki suyun altında yeterince kalırsa vücudundaki tüm öfkenin akıp gitmesini sağlayacaktı. Aslında bu durum işe yaramış gibiydi. Öfkesi derin bir sessizliğe dönüşmüş adam, düşüncelere dalmış gibiydi. Dura, adamın arkasına geçip kafasına masaj yapmaya başladı. Kadının sihirli elleri adeta adamın beynindeki nöronları okşuyor gibiydi. Her bir dokunuş beyninden bir sürü yükü uzaklaştırıyor ve hafiflemesine neden oluyordu. Uykuya dalmak üzere olan birinin huzurunu hissediyordu.

"Onlara kızma Noah. Çünkü seni anlamazlar. Kör bir insana görmediği için kızabilir misin ya da sağır bir insan seni duyamadığı için öfkelenmen ne kadar mantıklı? Onlar da böyle işte. Senin anladıklarını anlayamayan bir grup kör ve sağır insan."

Kadının yumuşak sesi kafasındaki dokunuşlara eşlik edercesine huzur doluydu. Sanki çok güzel bir masal anlatıyordu. Aslında Dura haklıydı ama haklı olması bir gerçeği değiştirmiyordu. Çünkü savaş başlamıştı. Kadın sanki kafasından geçenleri görmüş gibi konuşmaya devam etti.

"Meraklanma, şu kısa sürede çok yol katettik. Aslında şu an bile Tufan Planını devreye sokabiliriz. Ama madem önümüzde bir aylık süre var, o zaman bu aralığı çok iyi değerlendirmeliyiz. Neticede tüm kranialler bir ay sonunda 'Noah'ın savunması'nı dinleyeceklerini sanıyorlar. Oysa sen onlara 'Noah'ın Savaşı' adlı şarkıyı söyleyeceksin ve bu, bizim zafer şarkımız olacak."

Dura'nın cümleleriyle beraber Noah'ın içinde kalan son endişe molekülleri de yok olup gitmişti. Yıllardır hayalini kurduğu

yolculuğa en geç bir ay sonra çıkacaktı. Noah bir bilim insanı olsa da kader ve kehanetlere ilgisi büyüktü. Bugün yaşananlar asla kötü bir olay değildi. Kaderine daha hızlı ulaşmasını sağlayacak, yaşanması gereken bir deneyimdi sadece. Adam gözleri kapalı ve oldukça sakin bir şekilde konuşmaya başladı.

"Haklısın. Zafer için silahlarımız hazır. Tek eksiğimiz N0R10. Günlerdir topladığımız verilerden bir sürü bilgi öğrensek de hâlâ aradığım cevaba ulaşamadım. Kız tam bir kapalı kutu ve bu kutuyu acilen açmamız şart."

Aslında Noah'ın kafasında kurmuş olduğu cümle kesinlikle burada bitmiyordu. Ama Dura'yı endişelendirmek istemediği için tam burada susmuştu. Özellikle son günlerde sürekli benzer sonuçlar elde ettikten sonra Noah'ın kafasında bir türlü düşünmekten vazgeçemediği bir fikir oluşmuştu. Belki de yapılacak en iyi şey kızın beynini açıp doğrudan içini incelemekti. Hatta gerekirse bazı bölgelerden analiz için doku örneklemesi bile yapılabilirdi. Zaten N0R9'u bu kadar başarılı analiz edebilmelerinin nedeni, adamın beynini dilim dilim incelemelerinden kaynaklanıyordu. N0R10'da bunları yapamayacağının farkındaydı ama daha cesur girişimler denenebilirdi. Şu an ellerindeki imkânlarla kıza büyük bir zarar vermeden bu cerrahi operasyonu yapma olanakları vardı. Ama bu operasyon, sonucu hiç ummadığı yerlere gidecek kadar da riskliydi. O nedenle bu fikrini Dura ile paylaşırsa alacağı cevabı çok iyi biliyordu. Belki de tüm operasyonu Dura'nın haberi olmadan, sessizce gerçekleştirmeliydi.

Kadın, Noah'ın kafasının üzerine bir öpücük kondurarak yaptığı masajı tamamladı. Adam kendisini inanılmaz rahatlamış hissediyordu. Ağzından çıkamayan cümleler kafasında giderek çoğalmaya başlamıştı. Kesinlikle bir yolunu bulup kızın beynini doğrudan incelemeleri gerekiyordu. Böylece birçok gereksiz ölçümden ve sonuçlarını beklemekten kurtarmış olacaktı. İlginç bir şekilde kızın kafatasından içeri girme fikri, adamda anlamlandıramadığı bir haz hissi yaratmıştı. Günlerdir N0R10'u izliyordu. Kızı ilk gördüğünde neredeyse kalp krizi geçirecek-

ti. Eva, sanki zaman kapsülünden çıkmış gibi gencecik hali ile karşısında duruyordu. Aynı yüz hatları ve aynı vücut şekliyle genetik kopyalamanın en mükemmel örneği gibiydi.

Kızla ilk konuştuğu sırada inanılmaz heyecanlanmıştı. Çünkü yıllardır unutmuş olduğu duyguların hepsi bir anda beynine hücum etmişti. Eğer kız, kendisine soğuk davranmasaydı saatlerce konuşabilirdi. Ama tıpkı annesi gibi inatçı olan bu kız, yine Eva'nın yaptığı gibi Noah'ın kalbini kıracak bir davranış sergilemişti. Buna rağmen gençken beyninde hissettiği o duyguları inanılmaz özlemişti. Kızın üzerinde yapılan tüm incelemelerin her bir saniyesini laboratuvarındaki ekranından izlemişti. Aslında bu zaafı kendisi için büyük bir tehlikeye dönüşebilirdi. Çok iyi bildiği üzere bir Origon'un asla bir zaafı olmamalıydı. Ama bilmek hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Yıllar önce delicesine âşık olduğu kadın tekrardan hayatına girmiş gibi hissediyordu. Noah'ın en büyük korkusu Dura'nın bu durumu hissetme ihtimaliydi. Zaten bu savaşta yanında tek bir asker kalmıştı ve tüm hayatını Noah'a adayan bu kadını, saçma bir durum yüzünden kaybetmek istemiyordu.

Noah, Dura'nın kendisiyle ilgili gerçeği görmemesinin verdiği rahatlıkla oturduğu koltukta uykuya daldığında, Dura'nın gözünden bir damla yaş akmıştı. Çünkü kadın en başından beri olup biten her şeyin farkındaydı. Pia'nın merkeze getirildiği günden itibaren Noah'da gözlemlediği değişimin nedenini çok iyi biliyordu. Sadece seven her kadının yaptığı gibi şimdilik bilmezlikten ve görmezlikten geliyordu. Ta ki zamanı gelene kadar.

Bölüm 99

Kapı Eşiğindeki Mucize

Peri masalları, çocuklara ejderhaların var olduğunu öğretmez.
Çocuklar ejderhaların var olduğunu zaten bilirler.
Peri masalları, ejderhaların öldürülebildiğini öğretir.

-Alıntı-

Bacak kasları tükenmiş adam inatla yürümeye devam ediyordu. Yolun sonunda kendisini neyin beklediğini bilmeden sadece yürüyordu. Yarım saat önce yağan yağmur nedeniyle topraktan yükselen kokuyu derin bir şekilde içine çekti. Banyo yaptıktan sonra insanlardan gelen güzel kokular gibi, toprak da yıkanma sonrası mis gibi kokuyordu. Çünkü üzerindeki bitkilerden süzülen aromalar sayesinde yeryüzünün en doğal şampuanını kullanıyor sayılırdı. Bir yandan yoluna devam eden Galen, diğer taraftan içinde yaşanmakta olan iyiliğin ve kötülüğün mücadelesini düşünüyordu. Sonuçta her şey kendi elindeydi. Hangi tarafı daha çok beslerse, o taraf kazanacaktı.

Aslında her şey bir gün önce ayna karşısında yaptığı sorgulama ile başlamıştı. Öğleden sonra geç bir saatte uyanan Galen, gerçek anlamda uyanabilmek için yüzünü bol suyla yıkamıştı. Ama ayılmasını sağlayan yüzüne çarpan su molekülleri değil de aynadan yansıyıp gözündeki birtakım reseptörlere ulaşan fotonlar olmuştu. Aynadaki görüntünün, çocukluğundan beri çok iyi tanıdığı Galen ile zerre alakası yoktu. Karşısında ne olduğu belli olmayan görüntüsüne büyük bir tiksintiyle baktı. Bir anda karanlık bir odanın içinde günlerce hapis tutulan Meryam geldi aklına. Kadını kurtarabilecek durumda olmasına rağmen kılını bile kıpırdatmamasındaki kötülüğün derinliğini düşündü. Düşündükçe kafasındaki diğer nöronlar da çalışmaya başladı. Pia'nın özgürlüğe kavuşabilmesi için

Meryam'ı kurtarmak zorundaydı. Çünkü hiçbir ilahi güç bu kadar bencil düşünen bir beyne yardımcı olmak istemezdi. Sadece Pia'ya odaklanmış bencil yaklaşımı yüzünden hem kızı hem de tüm çevresini nasıl yok ettiğini zaten çok iyi deneyimlemişti.

Uzun ve tehlikeli bir yolculuktan sonra Alef'in dağ evinin uzaklarında, ormanın içinde bir yere arabasını park etti. Gizlilik için bundan sonrasını yürüyerek gidecekti. Tıpkı yıllar önce Alef'in yaptığı gibi. Meryam'ın abisi Uras'a evini emanet etmesini ve sonra yaşanan dehşet dakikalarının hepsini adamın notlarından okumuştu. Şimdi kendisi de benzer şekilde hareket ediyordu. Sonuçta ülke çapında aranan bir suçluydu ve tüm önlemlerini buna göre almıştı. Eğer olur da bir şekilde polise yakalanırsa bu hem kendisinin hem Pia'nın hem de Meryam'ın ölümü demek olurdu. Engebeli ve dik olan yol günlerdir hareket etmeyen bacak kaslarını isyan ettirecek kadar yorucuydu. Ama bacakları kopacak olsa bile durmayacaktı.

Yola çıktığından beri kendisini çok daha iyi hissediyordu. Artık içindeki bencilliği ve kötülüğü beslemeyecekti. İlginç bir şekilde başına gelenleri hak ettiğini düşünmeye başlamıştı. Pia'yı kaybetmesinin en önemli nedeni tüm yakınlarına hatta kendisine bile sırtını dönmesi olmuştu. Bir insan kendisine nasıl sırtını dönebilirdi ki! Ama Galen bunu da başarmıştı. Şimdi de bu kötülüğünün cezasını çekiyordu. Ushan'ın uzun zamandır kendisine anlatmak istediği meseleyi nihayet anlamıştı ama artık çok geçti. Sorumsuzluğu tüm sevdiklerinin zarar görmesine neden olmuştu. Babasını kendi elleriyle gömmüştü. Muhtemelen Devin'in de ölümüne neden olmuştu. Pia'yı ise yalnız bırakarak hiç tanımadığı insanların arasına itmişti.

Galen, başına gelen her şeyin nedeninin içindeki karanlık olduğuna kendini o kadar inandırmıştı ki Meryam'ı kurtararak kaderini değiştirebileceğini düşünüyordu. Dünyanın en analitik

düşünen insanlarını kaderci insanlara dönüştüren, her zaman denklemin çözümsüzlüğü olurdu. Mantığın sınırları terk edilmek zorunda kalındığında sığınabilecek tek bir liman vardı. O da inançlardı. O yüzden adam sadece içindeki bir hissin peşinden gitmeye karar vermişti. Mantığının ne söylediğini de zerre umursamıyordu.

Çıkmış olduğu uzun yolculuk evde hareketsiz bir şekilde günlerini geçiren vücudu için oldukça yıpratıcı olsa da yorgunluk hissi adama uzak değildi. Evde hiçbir şey yapmamasına rağmen günlerce dünyanın en yorgun insanı gibi yaşamıştı. Uzun zamandır ne yiyip içtiğinin bile farkında değildi. En son sabaha karşı yolculuk sırasında midesine zorla birkaç şey göndermişti. Ama beynine en büyük darbeyi yaşadığı uyku problemi vurmuştu. Çok uzun bir süredir ne zaman uyuduğunu ya da ne zaman uyanık olduğunu hatırlamıyordu. Gerçek dünya ile hayal ve rüya dünyası arasında garip bir arafta, tam anlamıyla bitkin düşmüştü. Bir tek Pia'yı gördüğü zamanlar rüya dünyasında olduğunu anlıyordu. Ama bu anlar genellikle uyanmak istediği anlar oluyordu çünkü yerler ve insanlar değişse de gördükleri hep benzerdi. Rüyalarında, Pia'nın üzerinde deney yapan insanlar vardı ve kızın yaşadığı acıya şahit olmak her defasında uyanmasına neden oluyordu. Fakat bu sefer de gerçek dünyanın yaptığı işkence başlıyordu. Sanki hayat bayılmasına müsaade etmeyip her defasında daha fazla acı çekmesini istiyor gibiydi.

Yürümeye devam eden adam, önündeki tepeyi aştığında Alef'in kulübesini uzaktan da olsa görebileceği bir alana ulaşmıştı. Evin tanıdık dokusunu görmek vücudunu hızla ele geçiren bir heyecan dalgasına neden olmuştu. Hiç bitmeyecekmiş gibi gözüken yolculuğu bir anda sona ermişti. Uzun bir süre evi gözlemleyen adam olağandışı hiçbir şey görmemişti. Kulübe yıllardır yaptığı gibi doğanın ortasında tüm yalnızlığıyla duruyordu. Gerçi şu an yalnız sayılmazdı. Evin içinde

atan bir kalp vardı ve Galen bu kalbe dokunarak son dönemde yaşadığı kötü kaderini değiştirecekti. Tehlike oluşturacak bir şey görmeyince evin bahçesine kadar ilerledi. Kulübenin giriş kapısına baktığında, sanki uzun süre ateşte bekletilmiş bir bıçak kalbine girmişti. Kapının eşiğinde duran Pia, tıpkı günler öncesinde olduğu gibi tüm şaşkınlığıyla kendisine bakıyordu. Yere kapaklanan adam en son yediği birkaç parça şeyi bahçenin ortasına kustu.

Toprağın üzerine oturan adam, bir yandan ağlarken bir yandan derin bir şekilde nefes almaya çalışıyordu. Pia ile beraber bu kulübede o kadar çok vakit geçirmişlerdi ki evin her köşesinde depolanmış hatıralar beyninde birtakım sanrıların oluşmasına neden olacaktı. Tekrar kapıya baktığında tahtadan başka bir şey görmedi. Ama bu sefer de içinden bir ses kapının açılacağını söylüyordu. Ama kapıyı açacak olan kişi Pia değil de Meryam olacaktı. Adam nedenini bilmese de böyle hissediyordu. Bu his o kadar inandırıcıydı ki bir süre kapının açılmasını bekledi. Fakat kapı falan açılmadı. Adam o an bir şeyin farkına vardı. Prefrontal korteksi kesinlikle düzgün bir şekilde çalışmıyordu ve hayallerle gerçekler arasında gidip gelen garip bir dünyaya hapsolmuş gibiydi. Gerçeklik algısını daha fazla yitirmeden hızla yerinden kalktı. Hiç kilitle uğraşmayıp doğrudan içeri girebileceği pencerelerden birinin camını kırdı ve eve girdi.

Galen kendisini hayalet ve perilerle dolu olan bir eve girmiş gibi hissediyordu. Evin her tarafında dolaşan Pialar vardı. Kimisi elma suyu içerken kimisi tahta merdivenlerden yukarı çıkarak Alef'in çalışma odasına gidiyordu. Gördüğü görüntü karşısında aklını yitirmek istemeyen Galen tıpkı bir çocuk gibi sıkıca gözlerini kapadı. Gözünü geri açtığında bir tanesi dışında evdeki tüm Pialar kaybolmuştu. Merdivenden çıkmakta olan Pia, Galen'e bakıyordu. Fakat ilginç bir şekilde Pia'nın saçları kırmızıydı. Kız daha sonra merdivenlerden çıkmaya devam ederek odaya girdi. Galen transa girmiş gibi merdivenlerden çıkarak

kızın arkasından gitti. Kapıdan geçtiğinde boş odayla karşılaştı. Ama adam, kızın kokusunu bile hissedebiliyordu.

Tüm gördüklerinin yorgun beyninin bir oyunu olduğunun farkındaydı. O nedenle daha fazla saçmalamadan hızla aşağı inip Meryam'ı kurtarmalıydı. Kafasının bir miktar netleştiğini hisseden Galen, tam döneceği sırada odanın ortasındaki sehpa üzerinde duran oldukça büyük zarfı fark etti. Zarfın üzerinde büyük harflerle "Galen'e özel" yazıyordu. Beyni sık sık hayaller dünyasından görüntüler karşısına çıkarsa da zarfın gerçek olduğundan emindi. Bir anda Pia'ya dair gömdüğü tüm umutlar beynine hücum etmeye başladı. Adeta koşarak sehpanın olduğu bölgeye gitti ve sanki karşısında kutsal bir emanet varmış gibi dizlerinin üzerine çöktü.

İçindeki bir grup nöron zarfı parçalayıp açmasını isterken derin nefesler alarak bu büyük zarfı inceliyordu. Sanki gerçek olduğundan iyice emin olmak istiyor gibiydi. Zarfı eline aldığında ağzının yapıştırılmamış olduğunu gördü. İçini aralayıp baktığında, zarfın boyutlarına göre oldukça küçük sayılabilecek katlanmış bir kâğıtla karşılaştı. Kâğıt ne kadar küçük olursa olsun, vücudunu esir alan umut hissi tüm varlığıyla kendisini hissettirmeye devam ediyordu. Titreyen eli kâğıdı tutarak hızla zarfın içerisinden çıkardı. Sanki yavaş çekerse zarf kapanıp kâğıt parçası içinde kalacakmış gibiydi. Kâğıda bakmasa da biliyordu. Birazdan okuyacağı şey onun kaderiydi. Çünkü içinde bir yerlerde güçlü bir şekilde bunu hissediyordu. Şiddetle titreyen elleri kâğıdı açtığında hiç ummayacağı bir soru cümlesiyle karşılaşmıştı.

"Mucizelere inanır mısın Galen?"

Tek bir cümleden oluşan soruyu defalarca okudu adam. Her okuduğunda kalbi daha hızlı ve güçlü atmaya başlamıştı. Sanki içine kapatıldığı bu bedenden kaçmak istiyormuş gibi göğüs duvarını yumruklayıp duruyordu. Galen yine gerçek ve hayal dünyası arasında bir yerdeymiş gibi hissetti. Ama okuduklarının

hayal olmadığını biliyordu. Tek bilmediği şey bu soruyu kimin sorduğuydu. Tam o sırada beyni, kulağına fısıldayarak soruyu soran kişinin hemen arkasında durduğunu söyledi. Bir sehpanın önünde diz çökmüş adam, arkasında ne bir ses duydu ne de bir gölge hissetti. Ama beyni ısrarla arkasında biri olduğunu söylüyordu. Önce diz çöktüğü yerden yavaşça ayağa kalktı. Sonra aynı yavaşlıkta arkasını döndü ve nöronlarının ne kadar haklı olduğunu gördü. Galen hayatı boyunca mucizelere inanıp inanmadığını hiç sorgulamamıştı ama şu an karşısındaki kapının eşiğinde duran bir mucize, doğrudan kendisine bakmaktaydı.

Bölüm 100

Büyük Patlama – *Big Bang*

Büyük patlama ve evrenin genişlemesi ile başladı
insanların birbirlerinden uzaklaşması…

Noah, karşısında uyumakta olan kıza bakıyordu. Ameliyathanenin içinde bir tek ikisi vardı. Belki de masallarda olduğu gibi kızı öpüp uyandırması gerekiyordu. Bir an bu düşünce kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu. Pia, kendisine verilen hafif doz anestetik maddenin etkisi altındaydı ve birazdan uyanacaktı. Yapacakları cerrahi operasyon öncesi üzerindeki *arachnoid* adlı kıyafeti çıkarmaları gerekiyordu ve bunun için de Pia'yı bayıltmışlardı. *Arachnoid* çıkarıldıktan sonra prosedür gereği kızı ayıltacaklardı ama Noah buna izin vermemişti. Kızın kendiliğinden ayılmasını bekleyeceklerini söyleyerek diğerlerini dışarı çıkartmıştı. Kimseye söylemese de kızla fazladan birkaç dakika daha yalnız kalmak istiyordu. Bulunduğu odayı görüntüleyen bir sürü kamera vardı ama adamın umurunda değildi. Son birkaç gündür yapacağı operasyonun da etkisiyle Pia'nın büyüsüne kapılmıştı. Genç kız artık rüyalarına bile giriyordu.

Geçmişte Eva'ya karşı hissettiği tüm duygular mezarlarından çıkan ölüler gibi, gömüldükleri nöronlardan tek tek dışarı çıkıyordu. Üzerindeki hasta önlüğüyle dünyanın en masum görünümünü sergileyen kıza yakından baktı. Tüm yüz hatları annesi Eva'nın neredeyse kopyası olsa da Pia'da tanımlayamadığı bir başka güzellik vardı. Âdeta Eva'nın sahip olduğu güzelliği, kadim bir güzelliğe tamamlayacak bir sihir söz konusuydu. Zaten Noah gibi dünyanın kaderini değiştirebilecek güce sahip bir adamı derinden sarsan da muhtemelen bu büyü olmuştu.

Noah neden yaptığını bilmeden kızın elini tuttu. Sanki içinde bir yerlerde kaslarını kendi iradesi dışında kontrol eden bir güç vardı. Kızın eli, adamın yaşlı ve büyük elleri arasında kaybolmuş gibiydi. Başparmağını kızın eli üzerinde hafifçe gezdirmeye başladı. Yaşlı ve çirkin derisinin yanında kızın gencecik derisi pürüzsüz ve mükemmel görünüyordu. Gözlerini kapatan adam, başparmağından beynine gelen bu olağanüstü hissin tadını çıkarıyor gibiydi. Adamın başını döndüren sadece bu değildi. Kızdan etrafa yayılan bir tazelik kokusu vardı. Yıllar içinde yaşlanmış burnunun çoktan unutmuş olduğu bir kokuydu bu. Kalbi artık iyice hızlı atmaya başlayan adam, içinde bir yerlerde uyanmaya çalışan duygularını bastırmaya çalışıyordu.

Teknoloji ne kadar gelişirse gelişsin bilgisayar aracılığıyla yapılan hiçbir modelleme, insanın sahip olduğu güzelliği oluşturmaya yetmiyordu. Tüm bu mükemmelliğin, DNA denen basit bir sarmaldan oluşması tam bir mucizeydi. Beynindeki bir sürü nöronun aşırı itirazına rağmen kızın elini yavaşça yatağın üzerine bıraktı ve son kez avcunu kızın eline koydu. Ayrılmadan önce yapılan son dokunuş gibiydi. Artık zamanı gelmişti. Birazdan kızın beynini inceleyecekleri çok tehlikeli bir cerrahi operasyona gireceklerdi. Ufak bir ihtimal olsa da Pia'yı son görüşü olabilirdi.

Noah derin bir nefes aldı. Operasyon öncesi son hazırlıkları yapmaları için ilgili personele haber verdi. Ameliyathaneye girenler arasında operasyonu yönetecek personel dışında kendisine en yakın dört kranial ve Alhazen de vardı. Aslında Noah kendisine muhalif olan diğer kraniallerin de bu operasyon sırasında burada olmasını istemişti. Ama görünen o ki bu isteği kranialler tarafından ciddiye alınmamıştı. Kendisine itiraz eden iki kraniali tutuklatması olayı, Neon içerisinde düşündüğünden çok fazla tepkiye neden olmuştu. Bu nedenle zamanında Origon Rabidus'un düştüğü hataya düşmemek için son gün-

lerde sergilediği davranışlarda oldukça ılımlı davranmaya çalışıyordu. Hatta tutuklu olan iki kranialin serbest bırakılmasına bile razı olmuştu. İyi niyetinin ve şeffaflığının bir göstergesi olarak birazdan yapılacak operasyona tüm kranialleri davet etmişti. Ama Origon'un bu cömert teklifine karşılık veren kendi adamı olan dört kranial ve Alhazen olmuştu. Noah normalde kraniallerin bu tepkisini çok fazla dert edebilirdi ama artık umursamıyordu. Ne de olsa kısa bir süre sonra hepsini tek bir seferde ortadan kaldıracaktı. O nedenle şimdilik bu konu üzerinde dertlenmenin bir anlamı yoktu.

Pia, sırt kısmı bir miktar eğimli, koltuk benzeri bir yatağa yatırılmıştı. Kızın başının arkasında dünyanın en önemli cerrahlarından biri ve yardımcı personelleri hazır bekliyordu. Noah ve diğer kranialler ise operasyonun yapılacağı alandan belirli bir uzaklıkta, hilal şeklinde dizilmişlerdi. Duvardaki büyük ekranlardan cerrahi operasyonun detaylarını yakından görebileceklerdi. Herkesin üzerinde sterilizasyona uygun kıyafet ve maskeler vardı. Pia'nın etrafında yer alan on bir kişi kızın uyanmasını bekliyordu. Noah, yapacakları operasyon hakkında etrafındaki kraniallere bilgilendirme yapıyordu. Herkes büyük bir sessizlik içinde Origon'u dinliyordu. Tam o sırada, Pia'nın gözlerini açtığını fark eden Noah cümlesini hızla tamamladı. Birtakım elektronik cihazlardan gelen sesler dışında ameliyathanenin içi bir anda sessizliğe büründü. Fakat bu sessizlik uzun sürmedi.

Pia gözlerini açtıktan tam yedi saniye sonra ameliyathanenin kapısı büyük bir gürültüyle tekmelenerek açıldı. Öyle ki Pia dışında herkes bir anda yüzünü kapıya döndü. Noah ve diğerlerinin yüzünde oluşan şaşkınlık maskeyle gizlenemeyecek kadar büyüktü. Karşılarında elleri iki yana açılmış bir adam vardı. Sanki hepsini kucaklamak istermiş gibi duran adamın göğüs ve karın bölgesinin yanı sıra bacakları da tümüyle eski tip patlayıcılarla kaplanmıştı. Yanlara açılmış ellerinde, üzerindeki patla-

yıcıları ateşleyecek düzeneğin düğmeleri vardı. Noah belki de tüm ömrünün en büyük şaşkınlığını yaşıyordu. Ameliyathanenin tavanı yarılıp gökyüzünden bir melek inse ancak bu kadar şaşırabilirdi. Çünkü yeryüzünde teknolojik anlamda en yüksek koruma sistemine sahip bir akıllı binaya eski tip patlayıcılarla girebilmiş bir adam vardı karşısında. Böyle bir şeyin olması teorik olarak imkânsızdı. Ama adam mucizevi bir şekilde karşısında duruyordu.

* * *

Galen derin bir nefes aldı. Ameliyathane kapısının üzerindeki küçük pencereden içeriyi izliyordu. Birazdan önündeki kapıdan içeri girecekti ve o andan itibaren bir daha geri dönüş olmayacaktı. Bu ameliyathaneden canlı çıkamayacağını biliyordu. Ama o an hissettiği tek endişe, Pia'yı buradan zarar görmeden çıkarabilmekti. Vücuduna sarılı patlayıcılar, tüm katı havaya uçurmaya yetecek kadar kuvvetliydi. Elindeki düğmeye bastığı anda kendi vücudu dahil birçok vücudu moleküllerine ayırabilecek bir güce sahipti. Ameliyathane içinde kaderini bekleyen Pia, tam gözlerini açtığı sırada ameliyathanenin kapısı önünde bekleyen Galen gözlerini kapadı. İçinden 10'a kadar sayarken 7'ye geldiğinde dayanamayıp kapıyı tekmeleyerek içeri girdi. Masanın etrafına dizilmiş önlüklü ve maskeli insanlar büyük bir şaşkınlıkla kendisine bakıyordu. Adam, sesinin titremesini baskılayarak konuşmaya başladı.

"Mucizelere inanır mısınız? Sizi bilmem ama ben artık inanıyorum. Yapacağınız en ufak bir hamlenin hepimizi moleküllerine ayıracağından şüpheniz olmasın. Ben zaten bir kere öldüm. İnanın bana insanın canı çok fena yanıyor."

Noah, karşısındaki adama büyük bir öfkeyle bakıyordu. Hiç tanımadığı bir adamın kendisi için çok önemli bir operasyonu bölüp üstüne bir de saçma sapan cümleler kurmasına delir-

mişti. Hızla yüzündeki maskeyi çıkarıp adama doğru yürüdü. Noah'ın beyninde öfkesinden daha büyük olan tek şey meraktı. Bu adam kimdi ve daha da önemlisi bu kadar güvenli bir merkeze nasıl girebilmişti? Öfke ve merakın birleşimi, adamın kafasında dayanılması güç bir ağrı oluşturmuştu. Ama adamı aniden durduran kafasının içinde bir anda patlar gibi ortaya çıkan fikir olmuştu. Belki de tüm bunlar muhalif kraniallerin kendisine yaptığı bir suikast girişimiydi. Zaten kendilerini davet etmesine rağmen Alhazen dışında hiçbir muhalif kranial ameliyathaneye gelmemişti. Noah'ın kafasında giderek kök salan bu düşünce, adamın nasıl bu kadar kolay içeri girebildiğini de açıklıyordu. Eğer bir kranial kendisine yardım ettiyse, içeri bir tank bile sokabilirlerdi.

Noah'ın önce hızla hareket edip sonra bir anda durması ameliyathane içerisinde birkaç saniye süren bir sessizliğe neden olmuştu. Bu sessizliği bozan ise Pia olmuştu. Kızın ağzından çıkan "Galen" kelimesini sadece hemen arkasındaki beyin cerrahı duymuştu. Kızın gözlerinden bir anda yaşlar boşalmaya başladı. Zaten tam ayılmayan beynine bir de gözünün önünde biriken damlalar eklenince, Galen'in görüntüsü iyice bulanık hale geldi. Kız bir an gördüklerinin hayal olma ihtimaliyle korktu. Hızla elinin tersiyle gözyaşlarını sildiğinde, Galen tüm gerçekliğiyle karşısında duruyordu. Ümidini yitirdiği en dip noktada bile adam kendisini bulmuştu. Anestetik maddenin sersemleştirici etkisi hâlâ nöronları arasında dolaşan kız, elindeki iğne ve diğer elektrotları dikkatlice çıkarıp kenara attı. Ayakları yere değdiğinde ilk başta hafif sendelese de hızla yürüyerek herkesin tedirginlikle uzak durmaya çalıştığı bu tehlikeli adama koşarak sarıldı.

Masal gibi bir sahneydi. Aşkın gücü o kadar büyüktü ki etrafı patlayıcılarla sarılı olan bir vücuda bile hiç tereddüt etmeden sarılmaya neden olabilirdi. Pia giderek artan bir kuvvetle adama sarılırken, Galen kontrolünü kaybetmemek için büyük bir

çaba harcıyordu. Sağ eliyle patlatıcı düzeneği tutmaya devam ederken sol elini kızın saçsız başının üzerine koydu ve usulca gezdirmeye başladı. Kökünden kesilmesine rağmen meydan okurcasına yeniden kafa derisinden çıkmaya çalışan kısacık kılların avcunda yarattığı his mükemmeldi. Kızın vücudundan gelen kokuyu derin derin içine çeken adamın dudakları, kızın kafa derisine minik bir öpücük kondurmuştu. Vücutlarının arasında soğuk patlayıcılar olmasına rağmen kızın sıcaklığını içinde hissedebiliyordu. Öyle bir sıcaklıktı ki sanki bütün iç organları eriyor gibiydi.

Galen ağlamamak için kendisini zor tutuyordu çünkü Pia kendisini ağlarken görürse üzülebilirdi. O nedenle asla ağlamayacaktı. Kızın kafasını öpen dudakları bu sefer Pia'nın kulaklarına yaklaşarak konuşmaya başladı.

"Beni çok iyi dinle Pia. Çünkü zamanımız kalmadı."

Konuşma sırasında dudakları ara sıra Pia'nın kulağına değen adam bir anda söyleyeceklerini unutsa da bu sefer başaracaktı.

"Buradan beraber çıkma ihtimalimiz yok. Ama korkma. Dışarıda kaçmana yardım edecek birisi var. Tek yapman gereken koridorun sonundaki asansöre binmen ve 3 numaralı düğmeye basman. Beni anlayabiliyor musun?"

Galen diğerleri duymasın diye sessiz bir şekilde konuşurken kızın ağzından çıkan "hayır" kelimesi ameliyathanenin duvarlarında yankılandı.

Pia iki eliyle birden adamın kafasını tutarak gözlerinin içine baktı.

"Galen ne olur beni bir daha yanından ayırma. Sen olmadan hiçbir yere gitmem artık."

Kızın kurduğu cümleler adamın içini delip geçmişti. Pia'nın gözlerindeki korkunun farkında olan adam kendisini çok kötü hissetti. Ama gerçek her zaman olduğu gibi tekti. İkisinin

buradan birlikte çıkması imkânsızdı. Plan açık ve netti. Galen burada kalmak zorundaydı. Yoksa başarısız olacaklardı. Tam o sıra Galen, kendisi de dahil olmak üzere kimsenin beklemediği bir şey yaptı. Kızın, iki eliyle birlikte tuttuğu başını öne eğerek Pia'yı dudaklarından sadece bir saniyeliğine hafifçe öptü. Çünkü bu öpüşme olur da bir saniyeden fazla sürseydi, bayılıp düşeceğini biliyordu. Sol elini tekrardan minicik saç kökleri üzerinde gezdirdi. Yüzünde muazzam bir gülümseme vardı. Bu gülümsemeye eşlik eden tek bir damla gözyaşını sadece Pia görmüştü.

Kız, hayatında ilk kez böyle bir şey yaşamıştı. Adamın dudakları arasından tek bir kelime dahi çıkmamıştı. Ama bu bir saniyelik öpücük, kıza anlatılması gereken her şeyi özetlemişti. Bu bir veda öpücüğüydü ve bu odadan yalnız çıkacaktı. Artık bundan emindi. Sahip olduğu tek şey olan hayatını, kendisi için feda edecek olan adama baktı. Galen'in gözlerinde daha önce hiç görmediği bir bakış vardı. Ne yaparsa yapsın adamı ikna edemeyeceğini bu bakışlardan anlamıştı. Yapabileceği en iyi şey adamın planını başarıyla tamamlamak olacaktı.

Galen'in sağ eli tüm süreç boyunca herkesin görebileceği şekilde havada duruyordu. Diğer eliyle cebinden eski model, antenli bir cep telefonu çıkardı. Bu sefer herkesin duyabileceği bir tonda konuşmaya başladı.

"Bu binadan uzaklaştıktan sonra beni aramanı istiyorum. Eğer senden yirmi dakika içerisinde telefon gelmezse buradaki herkes benimle birlikte havaya uçacak."

Adamın sesindeki inandırıcılık ameliyathanedeki tüm kişilere geçmişti. Karşılarındaki adamın söylediklerini yapacağından artık hiçbiri şüphe duymuyordu. Galen tekrardan kızın kulağına eğilerek son cümlelerini sessizce tamamladı.

"Güvenli bir uzaklığa vardığında tekrar konuşacağız. Şimdi git Pia. Koridorun sonundaki asansöre bin, 3'e bas ve hiçbir şeyin seni durdurmasına izin verme."

Kız, adama son kez sarıldı. Galen'in vücudunu saran kollar, bunun son sarılma olduğunu biliyormuş gibi bir türlü adamı bırakmak istemiyordu. Bu şekilde ne kadar kaldığını bilmiyordu ama kafasının üzerinden gelen "Şimdi Pia" komutu ile birlikte bir anda kollarını serbest bırakan kız, adama tekrar baktı. Yine iki eliyle kafasından tutup kendisine çekerek sert bir şekilde dudaklarından öptü ve adamın elinden telefonu alarak ardına bakmadan hızla dışarı çıktı. Çünkü sadece yarım saniye bile geri dönüp baksaydı gitmekten vazgeçeceğini çok iyi biliyordu.

Koridora çıkan kız, beynindeki tüm acıyı ameliyathanenin içinde bıraktı. Eğer buradan kaçmayı başaramazsa Galen'in büyük fedakârlığının hiçbir anlamı olmayacaktı. Önünde hem sağa hem de sola giden bir koridor vardı. Pia sağdaki koridorun sonunda yer alan asansörü görünce hızla o tarafa doğru yürüdü. Asansörün düğmesine basan kız etrafta kaçıncı katta olduğuna dair bir işaret aradı ama göremedi. Heyecanla asansörün gelmesini beklerken hızla etrafına bakındı. Şu an için ortalıkta kimse gözükmüyordu. Duvar kenarında bulunan DNA sarmalı şeklindeki taş heykel dışında gözüne çarpan bir şey olmamıştı.

Asansörün üzerindeki panelde yer alan sayılar artmaya devam ediyordu ve kız asansörün hangi sayıda duracağını bilmiyordu. Tam o sıra kapının önünde beklemekte olan kızın beyninde bir grup nöron âdeta çığlık attı. Çağırdığı asansör boş değildi ve kaçamadan yakalanacaktı. İçindeki his, geçen her saniye bütün hücrelerine işleyerek kontrol edilmesi imkânsız bir paniğe dönüştü. Kapı açıldığında doğrudan görünmemek için sırtını asansör kapısının yanındaki duvara yasladı. Bu haliyle saklambaç oynarken perdenin arkasına saklanan ama vücudunun

yarısı gözüken çocuklara benziyordu. Sanki asansör kızın bu hareketi yapmasını bekliyormuş gibi bir anda kapı açılma sesi duyuldu. Tam bir saniye sonra kız, içindeki hislerin ne kadar haklı olduğunu gördü. Çünkü asansörün içinden dev gibi bir adam çıktı. Kız gözlerine inanamıyordu. Ushan'ın evinden kendisini kaçıran yaratık tekrar karşısına çıkmıştı. Adam arkasına dönmediği müddetçe kızı görme ihtimali çok azdı. Pia bir an sessizce asansöre geçmeyi düşündü ama bu hareketi kendisini ele verebilirdi. Asansör kapısı kapanıyordu ve bir saniye içinde karar vermesi gereken hücreleri panik halinde olduğundan verilmesi gereken en kötü kararı vermişti. Kenardaki taş DNA heykelini alan kız tüm gücüyle bu heykeli adamın kafasına indirdi. Taş heykel dev gibi adamın kafasına çarpar çarpmaz paramparça olmuştu. Atlas hiç beklemediği bu darbenin etkisiyle dizlerinin üzerine düştü.

Pia, adamın kafasında heykeli parçaladığı sırada asansörün kapısı kapanmıştı. Kız, hızla tekrar düğmeye bastı. Şanslıydı çünkü asansör başka bir kata gitmemişti. Zaman bir anda öylesine genişlemişti ki sanki kapı dünyanın en yavaş hızıyla açılıyordu. Kendini hızla asansörün içine atıp 3 numaralı düğmeye bastıktan sonra defalarca kapı kapanma düğmesine bastı. Tam bu sırada dizlerinin üzerinde durmakta olan devasa yaratık bir şey arıyormuş gibi etrafına bakınıyordu. Başından sızan kanla iyice korkunç hale gelen yüzü bir anda asansördeki Pia'ya dönmüştü. Kapı kapanmaya başladığı an dev gibi adam cüssesinden hiç beklenmeyecek bir hareketle öne fırladı. Birbirine yaklaşan kapılar tam kavuşacakları sırada yaratığın kocaman eli aralarına girmişti. Panik halinde ne yapacağını bilmeyen Pia hızla öne atılarak adamın elini ısırdı. Çenesi o kadar sert kapanmıştı ki karşısındaki adam aniden elini geri çekmek zorunda kalmıştı. Ama adamın elini çoktan algılayan sensörler nedeniyle kapı kapanmak yerine tekrar açılmayı tercih etti.

Gözleri şaşkınlıkla kocaman olmuş adam, kıza bakıyordu. Yüzünden süzülen kanlara elinden damlamakta olan kanlar eklenmişti. Pia asansörde bu adamla kalmaktansa kendisini dışarı atmayı tercih etti ama kızı anında yakalayan adam Pia'yı asansörün içine geri itti. Az önce kızın, kapanması için dua ettiği kapılar ironik bir şekilde adam içeri girdikten sonra kapandı. Pia, devasa bir yaratık ile beraber hiçbir yere kaçamayacağı küçük bir odaya sıkışmıştı ve bu durumu zerre umursamayan asansör yavaş bir şekilde aşağı inmeye başlamıştı. Karşısındaki ufak tefek kızdan böyle bir saldırıyı beklemeyen dev gibi adam asansörün nereye gittiğini anlamak için düğmelerin olduğu panele baktı. Sadece yarım saniyeliğine gözlerini üzerinden ayırdığı kız bir anda adamın üzerine atladı.

Arkasındaki kızı üzerinden indirmeye çalışan adam bir anda sol kulağında müthiş bir acı hissetti. Kulağının üst kısmı Pia'nın dişleri arasında çığlık atıyordu. Kızı bir türlü üzerinden atamayan Atlas tüm gücüyle kendisini geriye doğru fırlattı. Adamın devasa vücudu ile asansörün aynası arasında sıkışan Pia'nın çenesi inanılmaz kuvvetli bir şekilde kapandı ve Atlas'ın kulağının bir parçası kızın ağzının içinde kalacak şekilde koptu. Arkasına dönen adam yaşadığı acının da etkisiyle diziyle kızın yüzüne sağlam bir darbe indirdi. Pia, patlayan dudağı ile ağzının içine dolan kanı hissetti. Ağzında tadını aldığı kan, kendisine mi aitti yoksa adamın kulağından mı geliyordu, bilmesine imkân yoktu. Ağzındaki kanla beraber kulak parçasını yere tükürdüğünde dev gibi adam refleksel bir şekilde elini kafasına götürüp kulağından geri kalan kısmı dokunarak algılamaya çalıştı. Tam bu sırada içinde gerçekleşen vahşete dayanacak gücü kalmayan asansör kapılarını açmıştı.

Pia bir anda yerinden fırlayarak kendisini koridora attı. Bir an "İmdat!" diye bağırmayı düşündü. Sonra bu düşüncesinin ne kadar saçma olduğunu fark etti. Ne kadar hızla koşmaya çalış-

sa da peşinden gelen yaratık koridorun ortasında kendisini yakalamıştı. Pia, omzunu tutan ellere sanki bir dövüşçüymüş gibi hızla dönüp yumruk atmak istedi. Adam, kızın yumruğundan kolayca kaçtı. Ama aynı şey Pia için geçerli değildi. Karnına gelen yumruk neredeyse akciğerlerindeki tüm havayı bir anda dışarı çıkarmıştı. Aldığı darbe ile sönmüş bir balon gibi koridorun üzerine yığılmıştı. Bu son darbe, içindeki hava ile beraber tüm umutlarını da yok etmişti. Atlas, Ushan'ın evinde yaptığı gibi kızı omzunun üzerine attı ve kızın kaçtığı yöne doğru yürümeye başladı. Pia'nın ağzından ve burnundan akan kanlar koridora damlayarak kızın bulunması için geride iz bırakıyor gibiydi.

Atlas, cebinden çıkardığı bir kartla kapısını açtığı karanlık bir odaya girdi. Laboratuvarı andıran bu büyük odanın pencereleri yoktu ve içerisini aydınlatan hafif mavi bir ışık vardı. Işık, odanın en köşesinde yer alan metal bir kapının yuvarlak penceresinden geliyordu. Bu metal kapının üzerinde yer alan dijital gösterge -20 dereceyi gösteriyordu. Atlas tüm odayı boydan boya yürüyerek doğrudan bu metal kapının önüne geldi ve kapıyı açtı. Açılan kapı ile beraber mavi ışığın geri kalan kısmı ve soğuk hava bir anda yüzlerine çarptı. Sanki hem soğuk hava hem de mavi ışık bu küçük metal odadan kaçmak ister gibiydi. Adam, omzundaki kızı yavaş bir şekilde metal odanın içine attı ve kapıyı üzerine kapattı.

Yere düşen Pia'nın düşmeden önce hissettiği tek şey soğuktu. Yoğun mavi ışıkla aydınlatılmış odanın ortasında küçük bir masa ve çok fazla sayıda raf vardı. Soğuğun etkisi ile kendine gelen kız, hızla ayağa kalkarak raflar üzerindeki etiketlere baktı. Bir sürü kimyasal madde ve biyolojik örneğin saklandığı bir soğuk odada olduğunu hemen anladı. Genelde laboratuvar çalışmalarında bazı deneylerin soğuk ortamda yapılması gerekirdi. O nedenle birçok laboratuvarda içinde materyal saklanabilecek ve çalışma yapılabilecek soğuk odalar bulunurdu.

Kulağının yarısını kopardığı yaratık kendisini böyle bir soğuk odaya kilitlemişti.

Umutsuz bir şekilde kapıyı açmaya çalışan kız kapının kilitli olduğunu gördü. Yuvarlak pencereden diğer odaya bakmaya çalıştı ama karanlık nedeniyle hiçbir şey görülmüyordu. Kız, hayatında ilk kez ölüm korkusunu bu derece yoğun hissetti. Odayı aydınlatan mavi ışık, soğuğu daha da kuvvetli hissetmesine neden oluyordu. Üzerinde sadece ameliyat için giydirilen incecik bir önlük vardı ve ayakları çıplaktı. Bir anda vücudundaki tüm kaslar istemsiz bir şekilde titremeye başladı. Zaman ilerledikçe vücudundaki titreme çenesini de etkisi altına aldı. Soğuğun ortasında kalmış çaresiz vücudu, vücut içi sıcaklığını koruyabilmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Başına gelecekleri biliyordu. Birazdan kalp ve beyin gibi merkezi organların sıcaklığını koruyabilmek için, el ve ayak gibi perifer organlara giden damarlar daralacak ve buralara giden kan akışı azalacaktı. Donma vakalarında ilk kaybedilen yapıların, el ve ayak gibi uzuvlar olmasının nedeni buydu.

Hızlıca etrafına bakarak üzerine örtebileceği bir şeyler aradı. Deney tüpleri, dokular ve çeşitli kimyasal malzemeler dışında bir şey göremedi. Bakışlarını yukarı kaydırdığında soğuk odanın tavanında içeriyi görüntülemekte olan kamerayı gördü. O an, adamın kendisini neden bir buzdolabı içerisine kilitleyip gitmiş olduğunu anladı. Muhtemelen Galen'i bu şekilde tehdit edeceklerdi. Kızın soğuk oda içerisindeki görüntüsünü adama göstererek vazgeçmesini sağlayacaklardı. Pia, elinden gelen her şeyi yapmıştı. Dev gibi bir adama saldırıp kulağından bir parça bile koparmıştı ama bu çabası yetmemişti. Galen'in kimbilir ne zorluklarla hazırladığı planı mahvetmişti.

Etrafındaki soğuk artık dayanılmaz hale geldiğinden kız iyice büzülerek yere oturmayı denedi ama zeminin soğukluğu karşısında tekrar ayağa kalktı. Soğuk denen görünmez dişler her

tarafını ısırıyor gibiydi. Tüm vücudu uyuşan kız, vücudunda belirgin bir yorgunluk hissetmeye başlamıştı. Donma sırasında fizyolojik olarak başına gelecek her şeyi ayrıntılarıyla biliyordu ve süreç başlamıştı. Aslında en zor kısmını yaşıyordu. Çünkü birazdan iyice uyuşan beyni ve vücudu tatlı bir rüyaya dalacaktı. Yaşam denen uçurumun sınırlarında olan kızın o an aklından geçen tek şey, Galen'i hayal kırıklığına uğratmış olmaktı. Ayakta durmakta zorlanan Pia, zeminin tüm soğukluğuna rağmen kendisini bırakmıştı.

Bir anda soğuk odanın kapısı açıldı. Kızın beyni bir an önce odadan dışarı çıkmak istese de vücudundaki hiçbir kasın bu emri dinleyecek gücü kalmamıştı. İlk gördüğü şey adamın elindeki aletti. Oldukça ince ve uzun uçlara sahip bir pens gibi gözüküyordu. Atlas, kızın yanına çöktü. Pia karşı koymak istese de hiçbir şey yapamıyordu. Tüm vücudu deyim yerindeyse donmuş gibiydi. Öyle ki bu donma, vücudunun titremesini bile yavaşlatmıştı. Kızın kafasını dikkatlice dizinin üzerine yerleştiren adam, elindeki pensi kızın sol burun deliğinden içeri soktu.

Kızın aklına ilk gelen şey, kameradan kendisini izleyen Galen'i ikna etmek için işkenceye maruz kalacağı düşüncesi olmuştu. Burnunun içinde yavaşça ilerleyen adam ise bir şey arıyor gibiydi. Soğuktan dolayı iyice uyuşmuş olan Pia, burnunun içinde ilerleyen pensi hissetmese de pensin ucunun bir yere değdiğini duymuştu. Atlas, pens ile tuttuğu şeyi çekmeye başlayınca kız burnunun varlığını yeniden hissetti. Soğuk tüm vücudunu uyuştursa da adam sanki pens ile kızın burnunu yerinden söküyor gibiydi. Bir noktada burnunun içinden gelen acı öyle bir noktaya ulaştı ki çığlık atan Pia, etrafındaki soğuğu bile unuttu.

Atlas pensi çıkardığında acıdan bayılmak üzere olan Pia, pensin ucunda örümcek görünümlü büyük bir metal cisim gördü. Burnundan böyle bir şeyin çıkmış olduğuna inanamıyordu.

Kendisini tam anlamıyla bir korku filminde gibi hissetti. Metal cisim, burnundan bir kısmı parçalayarak çıktığı için burnundan gelen kanın sıcaklığını dudakları üzerinde hissetti. Ama bu sıcaklık çok kısa sürmüştü. Kızın burnundan çıkan kan hızlıca dudaklarının üzerinde donmuştu. Muhtemelen bu görüntüyü gören diğer kan hücreleri dışarıdaki soğuktan korunmak için damarın içine geri kaçmıştı. Maruz kaldığı soğuk nedeniyle uyuşan beyni artık neyin doğru neyin yanlış olduğunu ayırt edemiyordu. Dev gibi adam çıkardığı şeyi yere attı ve ayağı ile tek bir hamlede ezdi.

Kızı hızlıca dışarıya çıkaran Atlas, elleriyle önlüğün kenarlarından hızlıca çekerek donmuş kıyafeti ikiye ayırmıştı. Dev adamın karşısında çırılçıplak kalan Pia, yeniden titremeye başladı. Atlas, kenardaki masanın üzerinde duran yeni bir önlüğü hızla kıza giydirdi. Ardından battaniye görünümlü kalın bir kumaş ile kızı sardı ve bir eşya gibi tekrardan omzuna attı. Pia, üzerindeki battaniyeye öyle bir sarılmıştı ki sanki battaniyeyi içine sokmak ve donmuş iç organlarının etrafına sarmak istiyordu. Dev adam bir sürü koridor ve merdivenden hızla yürürken vücuduna geri dönen sıcakla beraber burnundaki ağrı şiddetlenmeye başladı. Tam o sırada, hiç bitmeyecekmiş gibi gözüken koridor ve merdivenler bir anda sonlandı ve arka bir kapıdan binanın dışına çıktılar.

Pia'yı nazikçe omzundan indiren Atlas, kasları yeni çözülmeye başlayan kızın koluna girdi ve yürümeye devam ettiler. Uzaktan bakıldığında dünyanın en imkânsız çifti gibi gözüküyorlardı. Kız ilk başta yürümekte zorlansa da adamın dev adımlarına hemen adapte olmuştu. Maruz kaldığı soğuk nedeniyle beynindeki tüm nöronları donan Pia'nın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Birkaç dakika önce kafasında taş bir DNA heykeli parçaladığı, elini ısırıp kulağından bir parça kopardığı adamın koluna girmiş, akşam vakti romantik bir yürüyüş yapıyorlardı. Yaklaşık birkaç dakikalık yürümenin sonunda eski görünümlü

bir arabanın yanına geldiklerinde adam, arabanın arka kapısını açarak kızın binmesini istedi. Pia'nın beyninde yavaş yavaş çözülmeye başlayan şüpheci nöronlar kafasını karıştırmıştı. Pia'nın yüzündeki şüpheyi gören adam cebinden Galen'in kıza verdiği eski model telefonu çıkardı. Muhtemelen adama saldırdığı sırada telefonu bir şekilde düşürmüştü. Adam tek bir tuşa basarak telefonu sağlam kulağına getirdi. Karşı taraf telefonu açtığında konuşmaya başladı ve Pia ilk kez bu garip görünümlü adamın sesini duydu. Kızın anadilinde konuşan adamın garip bir aksanı vardı.

"Süreç tamamlanmak üzere. Sadece onaya ihtiyaç var."

Karşı tarafı bir süre dinledikten sonra telefonu kıza verdi. Pia, telefonun deliklerinden gelen sesi çok iyi tanıyordu. Galen yine kısa ve öz konuşmuştu.

"Pia, yanındaki kişiye güvenebilirsin. O bir taşıyıcı ve gitmen gereken yere kadar sana eşlik edecek. Meraklanma. Gideceğin yerde kimse bir daha sana dokunamayacak."

"Seni de kurtarabiliriz Galen. Sadece dayanmaya çalış. Hemen polise haber vereceğim."

"Hayır Pia. Hızla uzaklaşmanız lazım. Endişelenmene gerek yok. Zamanı geldiğinde sana ulaşacağım. Güven bana."

Galen son cümlesinden sonra bir anda sessizleşti. Sanki aklına bir şey gelmiş gibiydi. Kız önce hattın düştüğünü sandı ama adamın nefesini duymaya devam ediyordu.

"Eğer sana ulaşamazsam Pia, bana fazladan yaşattığın tüm yıllar için teşekkür ederim. Yeryüzünde senin gibi biriyle karşılaşmak benim için en büyük mucizeydi. Hoşça kal."

Galen telefonu kapadığında kız bayılacak gibi oldu. Dev adam hemen kızı kolundan tutarak dengede kalmasını sağladı. "Acele etmemiz gerekiyor" dedi ve kızı arka koltuğa yerleştirerek arabayı çalıştırdı.

Atlas dikkat çekmeyecek bir hızda arabayı sürmeye başladığında, Pia arka koltukta oldukça dikkat çekecek bir şekilde ağlıyordu. Adam hangi cümleleri kurarsa kursun kızı susturamayacağını biliyordu. Sol kulağının kopan parçasının acısına ve sağ kulağının dibinden gelen ağlama seslerine rağmen konsantre bir şekilde arabayı sürmeye devam etti. Araba hareket ettikten tam yüz kırk iki saniye sonra eski antenli telefon bir anda çalmaya başladı. Pia'nın ağlama sesi anında kesilerek yerini şaşkınlığa bıraktı. Çünkü az önce veda konuşması yapılmıştı. Görünen o ki aynı şaşkınlık dev adam açısından da söz konusuydu. Arabayı uygun bir şekilde park ettikten sonra telefonu açıp kulağına götürdü. Adam, telefondan gelen sesi duymadan arka koltuktaki Pia'nın "Galen'e bir şey olup olmadığını" sorgulayan cümlesini duymuştu. Ama arabadan inmesine neden olan, sonradan telefondan duyduklarıydı. Pia sanki arabanın arka koltuğunda kilitliymiş gibi yüzünü iyice cama yapıştırarak adamı izliyordu. Adam sadece kafasını sallayıp dinliyordu.

Pia'nın kafasındaki her bir nöron ayrı bir yere koşuyor gibiydi. Belki de Galen kurtulmanın bir yolunu bulmuştu ve geri dönüp onu da alacaklardı. Adamın sakince dinlemesinden telefonda duyduğu şeylerin kötü haber olmadığını tahmin ediyordu. Kızın hiç beklemediği bir anda Atlas arka kapıyı açarak telefonu Pia'ya uzattı ve ardından kapıyı kapattı. Arabaya binmeyip dışarıda beklemesi telefondaki konuşmanın kıza özel olacağının bir göstergesiydi. Telefonu hızlıca kulağına götüren Pia, "Galen, iyi misin" dedi. Aslında beyninde söylenmek üzere yola çıkmış bir sürü cümle daha vardı ama bir anda sustu. Çünkü telefonun diğer tarafından "Pia" diye duyduğu ses bir kadına aitti. Az önce kafasının içinde oradan oraya koşan nöronların hiçbiri böyle bir ses duymayı beklemediklerinden anında durdular ve kızın beyninin içinde muazzam bir sessizlik oluştu.

Kızın ağzından çıkan tek kelime ise o an için hiçbir şey ifade etmeyen "Alo" kelimesi oldu.

"Sonunda" dedi telefondaki kadın.

Sesinde derin bir hüzün var gibiydi. Bir süre sessizlik içinde geçti. Pia aradaki sessizliği bölen seslerden kadının ağlıyor olabileceğini düşündü.

"Yıllardır sana ulaşmaya çalışıyorum."

Genç kız âdeta kilitlenmiş bir şekilde dinliyordu. Daha önce hiç duymadığı bu sesin sahibine karşı anlamsız bir yakınlık hissetmişti.

"Sakın korkma. Yıllar önce seni benden çaldılar ama artık sana dokunamayacaklar benim şanssız minik kızım."

Kadının konuşmaları Pia'nın beyninde birtakım ihtimaller oluştursa da "şanssız minik kızım" kelimeleri diğer tüm ihtimalleri yok edip geriye tek bir seçenek bırakmıştı. Bu öylesine ağır bir seçenekti ki kızın gözünden tekrar yaşlar akmaya başladı. Pia duyduklarına inanamıyordu. Böyle bir şeyin olması mümkün olamazdı. Beyninde sormak ya da söylemek istediği tonlarca şey varken ağız kasları bu emirlere itaat etmiyordu. Donup kalmıştı. Canlı olduğunun tek göstergesi gözünden akan yaşlardı. Görünen o ki telefonun diğer tarafındaki kadın da bu gözyaşlarına eşlik ediyordu. Kendisini zorlayarak iyice çatallaşan ses tonuyla konuşmasına devam etti.

"Yirmi yıldır beni hayatta tutan tek güç neydi biliyor musun? Şu anın hayali. Sadece sesini duymak için bile yıllarca bekleyebilirdim. Senin o güzel kokunu bir kere daha koklayabilmek için her şeye karşı savaşabilirim. Sana sadece bir kere daha sarılabilmek için ölmeyi bile göze alabilirim kızım."

Pia bir an "Belki de hâlâ narkozun etkisindeyim ve bu gördüklerimin hepsi bir rüya" diye düşündü. Bu düşünce bir anda

kendisine inanılmaz mantıklı geldi. Zira ameliyat masasından kalktığından beri yaşadıkları, rüyaları için bile fazla gerçekdışıydı. Annesi yaşıyor olamazdı. Sahte olan annesi birkaç ay önce gözleri önünde abisi tarafından boğazı kesilerek öldürülmüştü. Bu vahşi ölümden sadece on dakika sonra gerçek annesinin yirmi yıl evvel patlayan bir araba içinde öldüğünü öğrenmişti. Yani sadece on dakika içerisinde iki kere öksüz kalmıştı. Alef'in anlattıkları hâlâ beynindeydi. Abisi, son anda dışarı çıktığı arabanın nasıl patladığını anlatmıştı. Diğer taraftan sebebini açıklayamadığı bir his, telefondaki kadınla kesin bir bağı olduğunu söylüyordu çünkü daha önce hiçbir hissi bu kadar kuvvetli hissetmemişti. Aslında kadının sesini ilk duyduğunda bu bağ çoktan kurulmuştu. Kadının sonrasında kurduğu cümleler sadece bu bağı daha kuvvetli hale getirmişti. Ama hisleri ne kadar kuvvetli olursa olsun ortada cevabı olmayan devasa bir boşluk vardı. Telefonun ucundaki kadın sanki Pia'nın kafasında oluşan bu boşluğu görmüş gibi konuşmaya devam etti.

"Meraklanma kızım, her şeyi öğreneceksin. Hepsini sana uzun uzun anlatacağım. Bana güven. Senin de öğrendiğin üzere adım Eva. Şu an yanında kaçmana yardımcı olan kişinin adı ise Atlas. Kendisi benim için çok önemli bir insan. Bir araya gelene kadar seni koruyacak. Asla korkma ve endişe etme. Her şey ayarlandı ve artık kimse sana dokunamaz. Yıllar sonra sana tekrardan sarılabilecek olmanın heyecanıyla yolunu bekleyeceğim. Şimdi yolculuğunuza devam edin. Yolunuz epey uzun çünkü. Hoşça kal minik kızım" dedi ve telefonu kapadı.

Kadın telefonu birkaç saniye geç kapasaydı Pia'nın ağzından oldukça sessiz bir şekilde çıkan "Hoşça kal anne" kelimelerini duyabilirdi. Çoktan kapanmış olsa da Pia telefonu hâlâ kulağında tutuyordu. Belki de içinde tutsak kaldığı bu rüyadan uyanmayı bekliyordu. Ne kadar süre öyle durduğunu bilmi-

yordu. Kızın kendisine gelmesini sağlayan, arabanın dışından kendisine bakan Atlas olmuştu. Pia bir anda çözülerek telefonla işinin bittiğini göstermeye çalışan saçma bir hareket yaptı. Ama yaptığı bu hareket ne kadar saçma olursa olsun Atlas ne demek istediğini anlamıştı. Hızla arabaya binerek motoru çalıştırdı.

Arka koltukta oturan Pia yeniden titremeye başlamıştı. Bu seferki titremesi soğuktan değil, yüksek ateştendi. Adeta yıllar önce ölen annesi bir anda dirilmiş ve kızın içerisinde muazzam bir ateş yakmıştı. Az önce kafasında derin bir sessizliğe bürünmüş nöronlar şimdi de şaşkın bir şekilde birbirlerine bakıyorlardı. Son yirmi dakika boyunca damarlarında dolaşan adrenalin beynini meşgul etse de ölümcül gerçek tekrardan nöronları arasından dirilmeye başlamıştı. Galen'i geride bırakmak, hayatı boyunca kendisini affetmeyeceği bir hata olacaktı. Hayat ona bir kere daha sarılma şansı vermişti. Adamı asla bırakmamalıydı. Gerekirse aynı anda patlar ve molükülleri birbirine yapışmış bir şekilde sonsuza dağılırlardı. Pişmanlık hissi bir anda kızın beyninin içinde bakteriler gibi bölünüp hızla çoğalmaya başlamıştı. Kafasının içindeki düşünceler o kadar hızlı çoğalıp arttı ki Pia bir anda kafası patlayacakmış gibi hissetti.

Tam o sırada evren, büyük bir patlama ile kızı, içinde bulunduğu kafa karışıklığından kurtarmıştı. Pia önce arkasında parlayan ışığı hissetti. Ardından boğuk ama güçlü bir patlama sesi duyuldu. O kadar olağandışı durumlar yaşamıştı ki saniyenin çok küçük bir dilimi içinde kafasının gerçekten patladığını sandı. Arka pencereye öyle hızlı döndü ki kafasındaki tüm nöronlar bir anda dengesini yitirip yere yığıldı. Hepsi düştükleri yerden ağzı açık bir şekilde kızın baktığı dehşet manzaraya bakıyorlardı. Patlama, kaçtıkları binanın üst katlarından birinde gerçekleşmişti ve binadan çıkan alevler âdeta karanlık gökyüzüne sataşarak meydan okuyordu.

Bir arabanın arka penceresinden yok olan hayatına bakıyordu Pia. Tıpkı öldüğünde bedenini terk eden ruhun, yukarıdan son bir kez kendisine bakması gibi. Ama bu sefer roller değişmişti. Kızın ruhu az önce yanan binada yaşamını yitirmişti ve geriye kalan bedeni uzaktan son bir kez ölen ruhuna bakıyordu.

Yazarın Notu

Bu romanda bahsi geçen bilimsel ve teknolojik bilgilerin çok büyük bir kısmı gerçek olup ilgili kısımların bilimsel kaynakları kaynakçada paylaşılmıştır. Bununla beraber romanın içerisinde gerçek karakterler ve kurgu karakterlerin beraber işlendiği kısımlarda gerçek karakterlerle ilgili paylaşılan bilgilerin çoğu doğru olup yine konuyla ilgili bilimsel kaynaklar belirtilmiştir. Buna ilaveten kurguya hizmet etmesi açısından gerçek karakterlerin bazılarıyla ilgili birtakım hayali ilişkiler ağı kurulmuştur. Bilimsel kaynaklarla belirtilen kişi, bilgi ve olaylar dışında kalan kısım tümüyle kurgudur.

Kaynakça

1- Kim E. Barrett ve diğerleri (2015). *Ganong's Review of Medical Physiology* - 23rd Edition. McGraw-Hill Companies, Inc

2- Chip Walter (2007). *Why Do We Cry?* Scientific American Mind. Vol. 17, No. 6. pp. 44-51

3- Delaney M. Smith (2009). *Stockholm Syndrome.* Wiley Encyclopedia of Forensic Science, Wiley Online Library **doi:** 10.1002/9780470061589.fsa310

4- Sallie Baxendale (2004). *Memories aren't made of this: amnesia at the movies.* BMJ. 329(7480): 1480–1483. **doi:** 10.1136/bmj.329.7480.1480

5- Christian Elabd ve diğerleri (2014). *Oxytocin Is an Age-Specific Circulating Hormone That Is Necessary for Muscle Maintenance and Regeneration.* Nature Communications 10;5:4082. **doi:** 10.1038/ncomms5082

6- Lynn Rothschild ve Rocco Mancinelli (2001). *Life in extreme environments.* Nature volume 409, pages1092–1101 **doi:** 10.1038/35059215

7- Sebastian Suerbaum ve Pierre Michetti (2002). *Helicobacter Pylori Infection.* The New England Journal of Medicine 10;347(15):1175-86. **doi:** 10.1056/NEJMra020542

8- Thomas W. Sadler (2014). *Langman's Medical Embryology* - 12th edition. Lippincott Williams & Wilkins.

9- George A. Perdrizet (1997). *Hans Selye and beyond: responses to stress.* Cell Stress Chaperones 2(4): 214–219. **doi:** 10.1379/1466-1268(1997)002<0214:hsabrt>2.3.co;2

10- Mark F. Bear ve diğerleri (2006). *Neuroscience: Exploring the Brain* - 3rd edition. Lippincott Williams and Wilkins

11- Bruce S McEwen (2016). *Stress Effects on Neuronal Structure: Hippocampus, Amygdala, and Prefrontal Cortex.* Neuropsychopharmacology volume 41, pages3–23 **doi:** 10.1038/npp.2015.171

12- Richard L. Drake ve diğerleri (2018). Gray's Basic Anatomy -2nd edition. Elsevier

13- Anuj Agrawal (2019). *Musculoskeletal Etymology: What's in a Name?* J Clin Orthop Trauma 10(2):387-394 **doi:** 10.1016/j.jcot.2018.02.009.

14- Mark Cartwright (2017). Atlas. Ancient History Encyclopedia

15- Douglas W. Huestis (2007). Alexander Bogdanov: The Forgotten Pioneer of Blood Transfusion. Transfusion Medicine Reviews Volume 21, Issue 4, Pages 337-340 **doi:** 10.1016/j.tmrv.2007.05.008

16- Saul A Villeda ve diğerleri (2014). *Young Blood Reverses Age-Related Impairments in Cognitive Function and Synaptic Plasticity in Mice.* Nat Med 20(6):659-63. **doi:** 10.1038/nm.3569

17- Henry Charles Lea (1888). A History of the Inquisition of the Middle Ages. Cambridge University Press (2010) **doi:** 10.1017/CBO9780511710001

18- Paul Richard Blum (2012). Giordano Bruno: An Introduction. Rodopi

19- Guyton ve Hall (2015). *Textbook of Medical Physiology.* 13th edition. Saunders

20- Karl Deisseroth (2010). *Optogenetics: Controlling the Brain with Light [Extended Version].* Scientific American

21- Edward S. Boyden (2011). *Optogenetics: Using Light to Control the Brain.* Cerebrum. Nov-Dec: 16

22- Michael J. Krashes ve Alexxai V. Kravitz (2014). *Optogenetic and chemogenetic insights into the food addiction hypothesis.* Front. Behav. Neurosci **doi:** 10.3389/fnbeh.2014.00057

23- Gökhan ERSOY ve Sadık Toprak (2009). *Güncel Durumu ile Hukuki ve Tıbbi Açıdan Otopsi Süreci.* Klinik Gelişim

24- Raoul Bretzel ve Anna Citelli. *Capsula Mundi* (https://www.capsulamundi.it/en/)

25- Pranav Modi ve Tasneem Arsiwalla (2019). Crocodile Tears Syndrome. StatPearls Publishing, Treasure Island (FL)

26- Joy Hirsch ve diğerleri (1997). Distinct cortical areas associated with native and second languages. Nature volume 388, pages 171–174

27- Anthony Cuthbertson (2016). *Microsoft Writes 'War and Peace' Onto DNA.* Newsweek. Not: Washington Üniversitesi'nden araştırmacı Douglas Carmean'ın lab sonuçları paylaşılmış.

28- Seth L Shipman ve diğerleri (2017). *CRISPR-Cas Encoding of a Digital Movie Into the Genomes of a Population of Living Bacteria.* Nature 20;547(7663):345-349. **doi:** 10.1038/nature23017

29- Walter F. Boron ve Emile L. Boulpaep (2012). *Medical physiology: a cellular and molecular approach* – 2nd edition. Saunders - Elsevier

30- Rudolph L. Leibel (2002). *The Role of Leptin in the Control of Body Weight.* Nutrition Reviews, Volume 60, Issue suppl_10, Pages S15–S19 **doi:** 10.1301/002966402320634788

31- Joseph Proietto (2015). *Chemical messengers: how hormones make us feel hungry and full.* The Conversation.

32- Rimal Hanif Dossani ve diğerleri (2015). *The Legacy of Henry Molaison (1926-2008) and the Impact of His Bilateral Mesial Temporal Lobe Surgery on the Study of Human Memory.* World Neurosurg 84(4):1127-35 **doi:** 10.1016/j.wneu.2015.04.031

33- Daniel L Schacter (2007). Remembering the Past to Imagine the Future: The Prospective Brain. Nat Rev Neurosci ;8(9):657-61 **doi:** 10.1038/nrn2213

34- Brenda Maddox (2003). The Double Helix and the 'Wronged Heroine'. Nature 23;421(6921):407-8. **doi:** 10.1038/nature01399

35- Aaron Klug (Rosalind Franklin'in çalışma arkadaşı) The Nobel Prize in Chemistry 1982. https://www.nobelprize.org/prizes/chemistry/1982/summary/

36- Ronald E. Shor ve Richard I. Thackray (1970). *A program of research in "highway hypnosis" a preliminary report.* Accident Analysis & Prevention Volume 2, Issue 2 Pages 103-109 **doi:** 10.1016/0001-4575(70)90070-9

37- Mira Bühler ve Karl Mann (2011). *Alcohol and the Human Brain: A Systematic Review of Different Neuroimaging Methods.* Alcohol Clin Exp Res 35(10):1771-93 **doi:** 10.1111/j.1530-0277.2011.01540.x

38- Yoshizumi Ishino ve diğerleri (1987). *Nucleotide sequence of the iap gene, responsible for alkaline phosphatase isozyme conversion in Escherichia coli, and identification of the gene product.* J Bacteriol 169:5429–5433 **doi:** 10.1128/jb.169.12.5429-5433.1987.

39- Nelio Bizzo ve Charbel N. El-Hani (2010). *Darwin and Mendel: evolution and genetics.* Journal of Biological Education Volume 43 Issue 3 **doi:** 10.1080/00219266.2009.9656164

40- AS Bawa ve KR Anilakumar (2012). *Genetically modified foods: safety, risks and public concerns—a review.* Journal of Food Science and Technology volume 50, pages1035–1046. **doi:** 10.1007/s13197-012-0899-1.

41- Yoshizumi Ishino ve diğerleri (2018). *History of CRISPR-Cas From Encounter With a Mysterious Repeated Sequence to Genome Editing Technology.* J Bacteriol 12;200(7):e00580-17 **doi:** 10.1128/JB.00580-17

42- Prashant Suryanarayanan (2005). *Validity of Polygraphs.* IEEE Engineering in Medicine and Biology **doi:** 10.1109/IEMBS.2005.1616639

43- F Sellal (1993). *Pinocchio syndrome: a peculiar form of reflex epilepsy?* J Neurol Neurosurg Psychiatry; 56(8): 936 **doi:** 10.1136/jnnp.56.8.936

44- Joshua D. Greene ve Joseph M. Paxton (2009). *Patterns of neural activity associated with honest and dishonest moral decisions.* Proc Natl Acad Sci U S A 28; 106(30): 12506–12511 **doi:** 10.1073/pnas.0900152106

45- Mark Hallett (2000). *Transcranial magnetic stimulation and the human brain.* Nature 406, 147-150 **doi:** 10.1038/35018000

46- United Nations Department of Economic and Social Affairs, Population Division, World Population Prospects 2019. https://population.un.org/wpp/

47- Miller AD ve Leslie RA (1994). *The area postrema and vomiting.* Front Neuroendocrinol;15(4):301-2 **doi:** 10.1006/frne.1994.1012

...ve evrenin genişlemesi ile başladı insanların birbirlerinden uzaklaşması.

ARACHNOID MATER

SERKAN KARAİSMAİLOĞLU

nörφrøman

Merhaba okuyucu. Kim olduğunu ya da hangi tarihte olduğumuzu bilmiyorum ama şu an bu satırları okuduğuna göre bir şekilde yolumuz kesişmiş demek. Baştan uyarayım. Burada yazanlar küçük bir olayın parçasıymış gibi görünse de aslında kökleri oldukça derinlere uzanan karışık bir hikâye var karşında. Hatırlayabildiğim kadar yazmaya çalıştım her şeyi. Çünkü ben sonum. Olur da bana bir şey olursa, nöronlarımda yaşamakta olan bu bilgiler toprağa gömülecek. O yüzden her şeyi yazmak istedim. Geçmişim ve hatıralarım ölmesinler diye onları diri diri sayfaların içine gömdüm. Umarım beni ve yaşadıklarımı anlarsın. Evime ve vücuduma hoş geldin.

Nöro-Roman

Sinirbilimsel gerçeklerin, belli bir kurgu ve hayali karakterler eşliğinde okuyucuya sunulduğu bir roman türüdür.

₺ 49,00 (KDV'siz)

elma

twitter/elmayayinevicom
facebook/elma.yayinevi
instagram/elmayayinevi

İADE GARANTİSİ
Bu kitabı okudunuz ve beğenmediyseniz, alış belgenizle birlikte iade edebilir ve ödediğiniz ücreti yayınevimizden geri alabilirsiniz.

ISBN 978-625-7112-07-9

9 786257 112079

Popüler Kültür-Bilim Serisi